

Nữ Vương Không ở Nhà

Chỉ dụ anh mắc câu

Editor: Diệp Lạc Hoa | Puck

Chỉ dụ anh mắc câu

Tác giả: Nữ vương không ở nhà

Converter: ngọcquynh520

Edit: Diệp Lạc Hoa + Puck

Beta: Puck

Ebook: La Na

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

~~**~~

MỤC LỤC

[Giới thiệu](#)

[Chương 1. Một đêm mê tình.](#)

[Chương 2. Tiệc sinh nhật bi thương](#)

[Chương 3. Trọng sinh mười năm](#)

[Chương 4. Cường hôn trong phòng vệ sinh](#)

[Chương 5. Giao chiến lần thứ hai](#)

[Chương 6. Làm người phụ nữ của tôi đi](#)

[Chương 7. Bữa ăn tối của người một nhà](#)

[Chương 8. Tôi không thích em gọi tôi là Mạc tiên sinh](#)

[Chương 9. Mười năm sau cả đêm phong lưu](#)

[Chương 10. Loại đau khổ này, không người nào có thể giải, không thuốc nào cứu được](#)

[Chương 11. Con ác mộng của Tô Tranh](#)

[Chương 12. Mạc Phong ghen tức](#)

[Chương 13. Quan hệ không đứng đắn](#)

[Chương 14. Anh muốn em](#)

[Chương 15 JQ \(gian tình \) \(2 \) trong phòng làm việc](#)

[Chương 16. Lựa chọn thứ nhất của Tô Tranh](#)

[Chương 17. Yên Nhiên rất giống em](#)

[Chương 18. Lựa chọn thứ hai của Tô Tranh](#)

[Chương 19. Phải chăng em đã tin tưởng tôi?](#)

Chương 20. JQ (Gian tình) bên cửa sổ sát đất

Chương 21. Mẹ và con, ai được cưng chiều hơn?

Chương 22. Lòng tham của Tô Tranh

Chương 23. Thạch dừa hấu lạnh

Chương 24. Ánh mắt cưng chiều

Chương 25. Sự cố anh đào

Chương 26. Ăn hay không ăn

Chương 27. Hào cảm của Mạc Yên Nhiên

Chương 28. Cưng chiều

Chương 29. Có phải em đã rất vất vả?

Chương 30. Bí mật của năm giờ sáng

Chương 31. Cô không thêm đề ý?

Chương 32. Lựa chọn của Mạc Cách Ly

Chương 33. Anh yêu em, anh không thích cô ta

Chương 34. Anh muốn nhìn thấy mái tóc dài tung bay của em

Chương 35. Gian tình lần cuối cùng

Chương 36. Nghi vấn trong núi

Chương 37. Mục đích của Mạc Gấm

Chương 38. Quyết định

Chương 39. Mẹ con ba người trốn thoát

Chương 40. Ngoại truyện về Mạc Cách Ly

Chương 41. Chạy trốn.

Chương 42. Bị bắt

Chương 43. Chân tướng

Chương 44. Tai nạn xe cô

[Chương 45. Tô Tranh của anh](#)

[Chương 46. Mạc Yên Nhiên](#)

[Chương 47. Đồng hành](#)

[Chương 48. Đồ ngốc, thật ngu ngốc!](#)

[Chương 49. Bảo vệ lãng lẽ](#)

[Chương 50. Tượng gỗ con nít](#)

[Chương 51. Chuyện cũ](#)

[Chương 52. Anh nhận được, tôi mất đi](#)

[Chương 53. Tiếng lòng của Mạc Phong](#)

[Chương 54. Mạc Phong ghen tuông](#)

[Chương 55. Em phải ngủ cùng anh](#)

[Chương 56.](#)

[Chương 57. Mọi chuyện đều tốt.](#)

Giới thiệu:

Kiếp trước, một cặp sinh đôi nam nữ gặp mình nhưng không quen biết, ánh mắt phòng bị và hờ hững làm thương tổn trái tim cô. Trong ngày hôn lễ của người đàn ông kia, cô chết thảm dưới bánh xe

Kiếp này, cô muốn đưa con của mình trở về, muốn tranh thủ hạnh phúc vì chính mình.

Chương 1. Một đêm mê tình.

1.1

Thời gian: mười một giờ đêm, tháng 1/1999

Đó là một đêm đông, tại đầu đường thành phố C.

Hôm đó là sinh nhật của Mạc Phong .

Mặc dù còn nửa năm nữa anh mới có thể lấy được bằng tốt nghiệp, nhưng đã có xe riêng, ở trường quân đội học sinh phổ thông không cách nào có được tự do nên vô cùng khao khát.

Đêm khuya hôm đó, một mình anh lái xe ở đầu đường, đi không có mục đích gì, chỉ lang thang đi dạo mà thôi.

Qua ngày này, anh đã hai mươi một tuổi rồi, sẽ lấy bằng tốt nghiệp rất nhanh, sau đó đi theo con đường mà gia tộc đã sớm kế hoạch sẵn.

Mạc Phong rất ưu tú , anh vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của các vị tiền bối trong nhà.

Mặc dù mới hai mươi một tuổi, nhưng gần như anh đã thoát khỏi vỏ xác.

Trầm ổn, tự tin, kiên định, khi đó Mạc Phong đã được trao cho những từ này để hình dung rồi.

Nhưng đêm nay ở nơi đây, anh chợt có chút phiền muộn.

Phiền muộn, cái từ này vốn không nên xuất hiện trong từ điển của anh!

Cho nên anh băng quơ đi vào lối dành cho người đi bộ đã thừa thớt người mà đi dạo.

Tốc độ xe, không nhanh, cũng không chậm.

Nhưng trong lúc lơ đãng, một bóng người mảnh khảnh lọt vào trong mắt của anh.

Cao gầy, mảnh khảnh, hồn nhiên, diện mạo dường như có một chút quen thuộc.

Mạc Phong giảm chậm tốc độ xe lại, cau mày suy nghĩ một lúc, mới nhớ ra cô gái này ở trong cô nhi viện bên cạnh trường, bọn họ học ở trường quân đội đã từng đến cô nhi viện kia làm công, anh đã từng nhìn thấy cô gái trước mặt này một lần.

Trong ấn tượng, đây là một cô gái thanh thuần xinh đẹp, tinh xảo giống như một con búp bê.

Nhưng tối nay, trang phục của cô lại có chút quái dị.

Mạc Phong tức giận dừng xe, mở cửa xuống xe, từ từ đi tới trước mặt cô.

Lớp phấn dày che lấp gương mặt tinh xảo thuần mỹ, y phục tươi đẹp bó sát người làm cho thân hình mảnh khảnh, mềm mại, đáng yêu của cô phơi bày ra hết.

Cô nhìn qua giống như một người phụ nữ đã trải qua hết việc đời, nhưng lông mi mảnh khảnh lại run rẩy buông xuống, tiết lộ nội tâm lo lắng của cô.

"Tại sao cô lại ở chỗ này?" Gần đây hình như là khu đèn đỏ (phố mại dâm) nổi danh, trong lòng Mạc Phong đã có suy đoán, nhưng vẫn không nhìn được mà hỏi ra.

Lông mi thiếu nữ mảnh khảnh nâng lên, cắn môi nhìn anh một cái, nói nhỏ: "Anh đi đi, không cần lo cho tôi."

Mày kiếm Mạc Phong nhíu lại: "Cô điên rồi sao?" Hình như từng nghe có người nói, cô gái này mới đang học cấp 3, thành tích học tập rất tốt, tiền đồ tốt đẹp đang mở ra ở phía trước.

Cô buông hàm răng cắn môi đã có chút đỏ, từ từ ngẩng đầu lên, con ngươi trong sáng lớn mật nhìn thẳng Mạc Phong: "Chính vì công việc của tôi, nếu không có việc gì, mời tránh ra!"

Mạc Phong ngàn năm khó có được một lần tốt bụng, hôm nay lại có thể bị người khác quát lại như thế?

Nhìn qua cái thiếu nữ không lưu loát trước mắt này, trong lòng anh dần dần dâng lên cảm giác không vui, không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Công việc? Được rồi, nếu biết mình có công việc, vậy cô nên biết đối đãi với khách hàng phải có thái độ như thế nào chứ?"

Thiếu nữ cau mày nhìn Mạc Phong, nhàn nhạt hỏi: "Anh biết tôi làm cái gì sao?"

Mạc Phong cười lạnh: "Đương nhiên."

Thiếu nữ mấp máy môi, xoay mặt đi không nhìn lại Mạc Phong: "Tôi là lần đầu tiên, rất quý, anh đủ tiền sao?"

Cô ta lại có thể nói với Mạc Phong như vậy? Mạc Phong sinh ở nhà họ Mạc, từ xưa tới nay chưa có ai dám nói chuyện với anh như vậy.

Dưới đèn đường, vầng cao mũi, lông mi thon dài, môi đỏ tươi, tạo thành một hình ảnh mờ lung mà mê mẩn. (thê lương mỹ miều)

Cô mím chặt môi mỏng thoát nhìn rất quật cường, nhưng Mạc Phong lại muốn đánh nát cái quật cường của cô.

Mạc Phong châm chọc mà nở nụ cười: "Nếu tôi định tiêu phí, tự nhiên chỉ được tiền, nhưng mà cô thực sự là lần đầu tiên sao? Cô đáng nhiều hay ít tiền, tôi phải dùng qua thì mới biết."

Thiếu nữ nghe thế, cảm đột nhiên buộc chặt, chậm rãi quay đầu, nhìn vào trong mắt của Mạc Phong.

Mạc Phong chợt sửng sốt, trong con ngươi trong suốt, giống như có cái gì đó nứt ra một khe hở, anh cảm thấy cô giống như là muốn khóc.

Nhưng cô lại không hề rơi lệ, môi cười xinh đẹp, cười đến rất thê lương, là sự thê lương mà ở cái tuổi này của cô sẽ không bao giờ có.

"Anh nói không tặc, anh cần dùng qua mới có thể biết. Đã như vậy, vậy thì anh tới đi, chỉ cần anh có đủ tiền." Môi mỏng của cô thật sự khắc ra giọng điệu như vậy.

Yết hầu Mạc Phong chuyển động, mày kiếm lại cau chặt.

Anh đã nói ra, chưa bao giờ thu lại.

Thiếu nữ dĩ nhiên cũng sẽ không để cho anh thu lại, cô ngửa đầu nhìn ánh mắt của Mạc Phong, từng bước từng bước ép sát: "Anh định làm ở nơi nào? Trên đường cái sao? Tôi thì không sao cả, chỉ cần anh vui lòng là được."

Giờ khắc này, nhìn cô gái xinh đẹp này, Mạc Phong cảm thấy trong tâm trí

của mình nổi lên một suy nghĩ mãnh liệt nhộn nhạo, gọi mời.

Tại sao nửa đêm canh ba anh lại chạy xe trên đường đi dạo?

Chẳng phải là đêm nay anh tự tặng cho mình một món quà đặc biệt cho sinh nhật lần thứ hai mươi một này sao?

Vì vậy nhìn chằm chằm người thiếu nữ to gan, thô lương, phong tình mà lại là ngây thơ, anh nghe thấy được chính mình nói: "Được, đi theo tôi."

1.2

Đây là một chiếc xe hơi nhập khẩu từ nước ngoài có số lượng rất hạn chế, vào năm ấy, số lượng loại xe này vẫn còn rất ít, đối với người bình thường mà nói cho dù có tiền cũng không có tư cách để mua chiếc xe này.

Mạc Phong nhẹ nhàng nhấn nút, ghế dựa lưng đằng sau không tiếng động ngã xuống, tạo thành một chiếc ghế sofa bằng phẳng rộng rãi.

Anh lạnh lùng nhìn về phía thiếu nữ: "Cô biết phải làm sao rồi đây?"

Thiếu nữ mím môi, sừng sốt một chút, cô giống như biết phải làm sao, rồi lại không rõ ràng lắm.

Chỉ là cô luôn luôn rất dũng cảm, cho tới bây giờ cũng sẽ không lùi bước, cho nên cô cắn răng, run rẩy giơ tay lên bắt đầu cởi quần áo của mình xuống.

Tay của cô đang run rẩy, cô muốn khắc chế, nhưng cánh tay vẫn đang run, run không thể kiềm chế được.

Mạc Phong thờ ơ lạnh nhạt, anh vẫn cho rằng một người nên có trách nhiệm với hành động của mình, cho dù cô là một bé gái, cho dù cô vẫn còn rất nhỏ.

Nếu cô lựa chọn, vậy thì nên tự mình thừa nhận.

Toàn bộ quần áo đã được cởi ra.

Cô cao gầy xinh đẹp, người của cô cân xứng, thon dài.

Mạc Phong cúi đầu nhìn người đã nằm ở ghế sofa, đỉnh nhọn mềm mại vênh lên, hồng châu ở đỉnh khe khẽ run, vòng eo mảnh khảnh mềm mại đáng yêu, còn có hai chân thon dài trơn bóng.

Những sợi tóc xinh đẹp tán loạn ở trên chỗ tựa lưng làm bằng da thật, hai vai cô hơi co lại, nhẹ nhàng run rẩy, hai chân tuyết trắng bởi vì ngưng ngừng mà khép chặt lại, chỉ mơ hồ lộ ra u cốc khẽ run màu đen, làm nổi bật lên thân thể diêm dúa lẳng lơ mà ngây thơ mỹ lệ.

Mạc Phong không biết mình sẽ thương hương tiếc ngọc hay không, nhưng anh vẫn biết có đôi khi tính tình của anh thật sự có chút tàn nhẫn.

Anh chậm rãi mở miệng: "Đây chính là thái độ làm việc của cô sao?"

Hai mắt khép chặt, bờ môi thiếu nữ đang chờ đợi không hiểu mà mở ra, lại thấy cặp mắt nóng bỏng của người đàn ông đang nhìn chăm chăm chỗ ngưng ngừng của mình.

Cô lập tức hiểu, mặt đỏ ửng lên, hung hăng cắn răng, run rẩy khẽ mở hai chân.

Có lẽ anh nói không sai, nếu mình phải làm, tại sao còn phải cất giữ, vấn đề này thật buồn cười mà vô vị, có gì để mà ngưng ngừng đây?

Hai chân thon dài cứng đờ mở ra, lộ rõ U cốc mỹ lệ của thiếu nữ ở trước mắt anh.

Mạc Phong nhìn chăm chăm thân dưới của cô, hô hấp đã bắt đầu dồn dập.

Chiếc xe yêu thích này, là quà sinh nhật lúc anh 18 tuổi, bao nhiêu năm rồi, dù là anh em ruột thịt muốn tiến vào trong chiếc xe này của anh, anh đều có chút không tình nguyện, chớ đừng nói chi là người xa lạ.

Chiếc xe này là không gian riêng tư của anh, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám tự tiện tiến vào.

Nhưng hôm nay, có một thiếu nữ mới gặp mặt một lần, mà lại nằm ở cái nơi không gian thuần nam tính.

Thân thể cô run rẩy, hai chân mở ra, như một nữ yêu hồn nhiên kiều mỹ làm cho anh hết sức mê hoặc.

Tình cảnh trước mắt, bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể chống đỡ, Mạc Phong dĩ nhiên cũng không thể.

Mạc Phong đè nén hô hấp càng ngày càng gấp rút của mình xuống, trán định cởi thắt lưng ra, kéo quần xuống.

Khi anh đề lên, anh cảm nhận được cô run rẩy.

Cô nhất định là lần đầu tiên, Mạc Phong có thể cảm thấy.

Mạc Phong lấy tay vuốt ve da thịt mượt mà phía dưới, bên trong thân thể lửa nóng càng phát ra bành trướng.

Anh cũng không có quá nhiều nhẫn nại, rất trực tiếp dùng lửa nóng cứng rắn của mình đẩy vào bên trong thân thể của cô.

Nơi đó rất chật, nhưng có chút khô ráo.

Anh hít một hơi thật sâu, chậm rãi tới lui, cảm thấy đến chỗ lá chắn như dự liệu, con mắt anh hạ thấp nhìn cô gái phía dưới một chút.

Cô vẫn đang nhắm chặt mắt, cắn răng, giống như tất cả mọi việc đều không liên quan đến mình.

Trong lòng Mạc Phong xẹt qua tia tàn nhẫn, phía dưới hung hăng đâm tới, nơi đó liền có dòng nước ướt át chảy ra.

Thiếu nữ bị đau chau chặt lông mày, hàm răng lại cắn càng chặt hơn, sừng sốt nhưng không có tràn ra một tia rên rỉ.

Trong lòng Mạc Phong chợt dâng lên một chút sỉ nhục, thân thể phía dưới mềm mại đáng yêu như thế, chẳng lẽ lại không có cảm giác được chút nào sao?

Vì vậy anh nhẹ nhàng chậm rãi nhúc nhích dọc theo phía bên ngoài, mấy lần qua lại như thế, chậm rãi quan sát vẻ mặt thiếu nữ, răng của cô không hề cắn chặt như vậy nữa nhưng chợt một cảm giác mãnh liệt lên đến tột đỉnh, toàn bộ đẩy vào trong cơ thể cô.

Thiếu nữ vội vàng không kịp chuẩn bị, chân mày chợt nhíu chặt, "A" kêu lên.

Tiếng kêu của cô như bông như lụa, có chút khàn khàn non nớt, lại càng khiến cho người kia hưng phấn không thôi.

Mạc Phong nhìn con người thiếu nữ mở ra, trong con người hiện ra khổ sở, còn có kinh ngạc và nhục nhã, vì vậy anh cười: "Nếu như cô thực sự muốn bán, đầu tiên nên học được cách lấy lòng đàn ông là như thế nào. Cô biết không, đối với đàn ông mà nói, tiếng kêu của đàn bà không thể không có

được."

Thiếu nữ hung hăng cắn môi gần như có tia máu tràn ra, trong con người mỏng lung là sự khổ sở bộc phát.

Giờ khắc này Mạc Phong dường như nghe thấy có thứ âm thanh nào đó.

Thiếu nữ từ từ buông răng cắn chặt ra, để cho mình lộ ra một nụ cười quyến rũ: "Tôi biết rồi, anh có thể tiếp tục."

Mạc Phong trầm mặc nhìn chằm chằm nụ cười của cô, nhắm mắt lại, sau đó điên cuồng.

Thân thể phía dưới mềm mại tiến vào trong đỉnh cuồng vọng mà bay lượn, sợi tóc cô rối loạn, hai chân run rẩy, mười ngón tay thon dài thật nắm thật chặt vào ghế sa lon bằng da thật.

Lần này cô chỉ là khẽ khếp con người, lại khẽ nhếch môi cười, ở giữa cuồng phong sóng lớn phát ra từng tiếng ngâm kiêu my.

Lần này tiếng kêu kiêu my hòa theo âm thanh va chạm nặng nề tràn đầy cả không gian trong buồng xe.

Trong bóng tối, ở đó dường như có cánh bướm đang rung động, một giọt nước mắt từ từ trượt xuống.

1.3

Sau một hồi, Mạc Phong ở đỉnh kích cuồng phát tiết ra ngoài.

Mặc dù còn trẻ, nhưng anh lại rất lão luyện thành thục.

Không có ai biết thật ra thì đối mặt với sự chờ mong tha thiết hi vọng của các trưởng bối, anh cũng sẽ có cảm giác mang trọng trách, vì vậy anh hoang mang nặng nề, cần phát tiết.

Tối nay, khi sinh nhật hai mươi một tuổi của anh sắp kết thúc thì anh đang phát tiết trên người thiếu nữ này.

Khi anh đứng dậy, mặc quần, thắt chặt đai lưng thì anh cảm thấy trầm muộn trong ngực giống như quét sạch.

Anh xuống xe, đến bên chỗ tay lái cầm một xấp tiền mặt, số tiền này là chuẩn bị để đến ngày hôm sau mời bạn học ăn cơm, khi đó thẻ tín dụng còn

chưa phổ biến.

Anh trực tiếp ném cho thiếu nữ ở phía sau, có chút lạnh lùng nói: "Cho cô, những thứ này đủ chứ?"

Cô có chút thất hồn lạc phách, chầm chậm mặc quần áo của mình.

Vì vậy mà xấp tiền rơi vào trong lòng của cô như vậy.

Cô cúi đầu nhìn qua một hồi, đôi tay nâng xấp tiền lên.

Một chồng thật dày, cô biết đối với cô mà nói, đây là một khoản tiền lớn.

Hai tay cô cầm lấy xấp tiền, để nó áp vào lồng ngực của mình: "Tôi có thể đi được rồi chứ?"

Suy nghĩ trong lòng Mạc Phong chợt dâng lên một cỗ lửa giận khó nói lên lời !

Anh không hiểu tại sao đã phát tiết xong, chính anh lại bị chọc giận, vì vậy anh cắn răng: "Cút."

Thiếu nữ cũng không thèm để ý đến giọng điệu của anh, hai tay cầm lấy xấp tiền mặt che ngực, từ từ xuống xe, sau đó giống như một du hồn lui về phía sau mà đi .

Mạc Phong nhìn phía sau từ gương chiếu hậu của xe, cô mặc hở hang, hai chân có chút cứng ngắc.

Mạc Phong nghĩ, nhưng, chuyện này cũng có gì liên quan đến mình đâu?

Vì vậy anh cắn răng, khởi động xe, xe chợt đi tới.

Phong cảnh bên đường nhanh chóng vụt qua, trong lòng Mạc Phong cảm giác cuồng nộ lại nhanh chóng bị dâng lên!

Anh chợt đạp phanh xe, sau tiếng phanh xe bén nhọn, tính năng tốt đẹp của xe làm nó dừng lại.

Mạc Phong cúi đầu cau mày, trầm tư chốc lát, chợt khởi động xe, thay đổi phương hướng, đi về phía ngược lại.

Anh nhanh chóng thấy được nơi cô xuống xe, nơi đó cũng không có bóng người nào, chỉ có đèn đường tiêu điều.

Vào lúc trong lòng anh dâng lên thất vọng nồng đậm thì anh chợt thấy bên cạnh dưới đèn đường, trên bậc thang đường cái, có một cô gái ngồi chồm hóm ở nơi đó.

Đầu cúi thấp, tóc dài che mặt, hai cái tay bắt chéo ôm lấy bả vai gầy yếu mảnh khảnh.

Mạc Phong dừng lại ở trước mặt cô, xuống xe.

Anh ngồi xổm xuống bằng một chân, vươn tay nắm lấy cằm của cô, nâng lên.

Đó là một khuôn mặt mỹ lệ, giống như một con búp bê được điêu khắc tinh tế .

Nhưng búp bê này có một đôi mắt vỡ nát, ngâm vào trong nước.

Mạc Phong trầm thấp mở miệng: "Cô có tư vị rất tốt, có lẽ một lần cũng không đủ."

Hai mắt thiếu nữ hoang mang nhìn anh, không biết có phải không nghe rõ lời của anh hay không.

Mạc Phong cũng không để ý, anh gần từng chữ nói: "Từ hôm nay trở đi, cô chính là nữ nhân của tôi."

Lời của anh, như đinh đóng cột, cũng không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Thiếu nữ quật cường mà hoang mang cũng không biết, một đêm này thay đổi số phận của cô, định trước cho cô mười năm khổ sở.

Cô càng không biết chính là, mười một năm sau, cô cũng bởi vì một đêm này mà bỏ ra cái giá bằng cả mạng sống.

Chương 2. Tiệc sinh nhật bí thương

2.1

Thời gian: Mười giờ sáng, ngày ba tháng chín năm 2010

Cô là Tô Tranh, Tô Tranh của mười một năm sau.

Cô hai mươi tám tuổi, là một nhân viên bình thường của một công ty, dáng người cao gầy xinh đẹp nhưng trầm mặc ít nói, chưa cưới, không có bạn trai.

Hiện, cô đang ở trong một phòng khách xa hoa nhất sang trọng nhất tại thành phố G. Hôm nay, những người giàu sang quyền quý đều tề tựu ở đây, họ muốn chúc mừng sinh nhật cho cặp chị em song sinh mười tuổi.

Thân phận của Tô Tranh vốn không nên xuất hiện ở nơi này, cô cũng không có tư cách xuất hiện tại nơi này.

Nhưng vào mấy ngày trước, cô tìm mọi cách, tìm đủ mọi mối quan hệ, để đổi lấy một thân phận là nhân viên phục vụ để được xuất hiện tại nơi này.

Cô vốn có một thân hình mộc mạc nên rất hợp với đồ của nhân viên phục vụ, cô đứng ở góc khuất đại sảnh, một đôi mắt khăn cầu vồng vàng nhìn vào trong đám âu phục và lễ phục đó tìm bóng dáng của hai tiểu thiên sứ.

Đúng, bọn họ là thiên sứ, bọn họ sinh ra ở gia đình quyền quý, ở thành phố G đó là dòng họ cao quý nhất và hiển hách nhất —— nhà họ Mạc.

Bọn họ không có mẹ, nhưng có một người cha tiền tài vô lượng, còn có cả một gia tộc luôn thương yêu cưng chiều bọn họ.

Nhưng hôm nay là sinh nhật bọn họ, là ngày mà mẹ bọn họ đã chịu đủ khổ đau để sinh bọn họ ra trên đời.

Trong cuộc sống này, nguyện vọng duy nhất của mẹ bọn họ chính là được nhìn bọn họ một lần, chẳng lẽ cũng không thể được sao?

Đôi mắt Tô Tranh rốt cuộc tìm thấy hai đứa bé được mọi người vây quanh.

Bọn chúng cười đến ngây thơ, hạnh phúc, ngọt ngào, giống như thế gian không có khuyết điểm.

Đối với bọn chúng mà nói, có lẽ thực sự không biết cái gì là thống khổ và bất hạnh?

Tô Tranh cười, bọn chúng là thiên sứ, đi đến nhân gian này vốn là để được nhận hết tất cả sung ái trên đời này, cho nên bọn chúng không cần phải hiểu khổ sở là cái gì.

Đối với Tô Tranh mà nói, cô chỉ là muốn liếc mắt nhìn mà thôi, liếc mắt nhìn cũng đủ rồi.

Cô nhìn đại sảnh tràn đầy tiếng nói tiếng cười một lần cuối cùng , nơi này thật ấm áp, nhưng không thuộc về cô.

Cô sờ sờ tượng gỗ nhét vào trong ngực, lặng lẽ ra đi, ra đi thôi, cô vốn nên tuân thủ lời hứa.

2.2

Tô Tranh chưa bao giờ dám có bất kỳ hy vọng xa vời, nhưng nếu có đến với cô thì nó cũng không thể là điều tốt đẹp?

Tô Tranh nhìn hai đứa bé đang cười nói, hai mắt không dám nháy một cái.

Bởi vì chỉ cần nháy mắt một cái, giống như sẽ nhìn thấy chúng ít đi một chút.

Bọn chúng quá mức nghịch ngợm, sau khi ăn bánh sinh nhật xong rồi, len lén chạy ra khỏi đại sảnh.

Tô Tranh không dám lên tiếng, không dám động đây, e sợ quấy rầy bọn chúng.

Bọn chúng đang ở trước mặt cô cười, tóc hơi xoăn, đôi mắt trong veo, khi cười lộ ra lúm đồng tiền nhỏ bên má, thật quá đáng yêu ngây thơ làm sao!

Nhưng lúc này, đôi chị em đáng yêu kia dường như đã cảm nhận được cô đang ở bên cạnh chúng nhìn bọn chúng chằm chằm .

Bé gái ngheo đầu tò mò hỏi: "Dì là ai, tại sao lại ở cửa nhìn chúng cháu?"

Bé trai không nói gì, nhưng chân mày cậu đã khể nhíu lên, cậu cũng không thích ánh mắt của nhân viên phục vụ này khi nhìn mình.

diễn đàn Lê Quý Đôn

Tô Tranh không biết làm thế nào để mở miệng, môi của cô đang run rẩy, trong mắt đã thoáng hiện ra nước mắt.

Cô kiềm chế bản thân, từ từ ngồi xổm xuống, nhìn thẳng bọn họ, đè nén kích động trong nội tâm xuống, dịu dàng nói: "Chúc các cháu sinh nhật vui vẻ."

Đây là lời nói đã lặp đi lặp lại vô số lần ở trong lòng cô, trời cao có mắt thương tình, đã cho cô cơ hội để nói ra những lời này.

Bé gái tò mò tiến lên, cặp mắt trẻ con to trong veo nhìn dì kỳ quái này vừa nói: "Cám ơn dì."

Bé trai khẽ nhú chân mày cũng chạy xem ra, nhưng khuôn mặt nhỏ lãnh khốc không nói gì, đây cũng không phải cậu cố ý muốn thế, cậu vốn không thích cười.

Tô Tranh do dự một chút, móc từ trong ngực ra đôi tượng gỗ đã chuẩn bị trước, ánh mắt tha thiết nhìn bọn chúng: "Cái này tặng cho các cháu làm quà tặng sinh nhật, chúc các cháu vĩnh viễn hạnh phúc vui vẻ."

Hai mắt bé gái tỏa sáng, tượng gỗ này là một đôi em bé, mặt cong cong, môi nhỏ đỏ tươi, thật tinh xảo sinh động, nhất là lúm đồng tiền của chúng, càng khiến cho người khác thương yêu thêm.

Nhưng kinh nghiệm của bé nói cho bé biết, phàm là người xa lạ tặng quà cho bọn chúng, luôn có các loại mục đích kỳ quái. Dĩ nhiên nhiều nhất là mơ ước tới ba của bọn chúng, các dì đều muốn làm mẹ của bọn chúng.

Nhưng hôm nay, ba của bọn chúng cũng nhân dịp sinh nhật này công bố việc đính hôn a, vậy sao dì này lại còn tặng quà cho bọn chúng đây?

Con người bé gái lóe sáng từ từ lại có ánh xa lánh.

Lúc này, trong con mắt bé trai lộ ra điềm chán ghét, có chút không nhịn được quay đầu nhìn về phía chỗ khác, tuy còn nhỏ tuổi thế nhưng cậu đã sớm gặp qua rất nhiều người như vậy, một cái tượng gỗ nho nhỏ là đã muốn thu mua bọn chúng sao?

Đôi tay Tô Tranh đưa ra, lại thấy hai chị em không phản ứng chút nào, chỉ ngẩn ra yên lặng thu tay lại. (hic thương chị quá hu hu)

Nước mắt cô sắp tràn ra, đôi mắt không chớp nhìn chị em họ, do dự một chút rồi cuộc run rẩy vươn tay, nghẹn ngào nói: "Dì muốn chạm vào các cháu, có thể không?"

Bé gái có chút kinh ngạc, dì này quá kỳ quái rồi, không phải sao? Bé kinh ngạc không nói ra lời, đồng thời trong mắt to bắt đầu có phòng bị.

Mà bé trai nghe nói như thế, trong mắt lại có khinh bỉ, tiến lên kéo tay chị gái, chỉ nói một chữ: "Cút."

Bé gái bị em trai lôi đi vào trong đại sảnh, bé vừa đi vừa quay đầu lại tò mò nhìn dì kỳ quái kia.

Dì kia đang chảy nước mắt đó.

2.3

Trong đại sảnh có tiếng vỗ tay vang lên, khi tiếng vỗ tay dừng lại, Microphone bên trong truyền đến giọng nói rõ ràng.

Giọng nói kia, Tô Tranh đã từng nghe qua, nhưng hôm nay cách vách tường lạnh lẽo, cách Microphone rất xa, Tô Tranh không tìm được bất kỳ một tia cảm giác quen thuộc nào.

Giọng nói rõ ràng đó, đang tuyên bố tin tức một đám cưới.

Tô Tranh thần thờ ngẩng đầu lên, xuyên cửa sổ, mơ hồ thấy trong tay người đàn ông kia đang dắt một người phụ nữ thật xinh đẹp ưu nhã.

Anh cũng không có quá nhiều vẻ mặt, nhưng trong tiếng cười của cô gái kia tràn đầy hạnh phúc.

Ánh mắt Tô Tranh từ trên người bọn họ dời đi, cố gắng xuyên thấu qua các khe hở tìm kiếm bóng dáng của tiểu thiên sứ, nhưng cô không nhìn được, không thấy được.

Tô Tranh cúi đầu, ngo ngác ngồi bệt ở trên sàn nhà lạnh băng.

Bên tai là những âm thanh chúc mừng và tiếng vỗ tay, trước mắt cô lại hiện lên ánh mắt khinh bỉ, ánh mắt phòng bị đó.

Đứa bé còn nhỏ, bọn họ còn chưa hiểu được cách che giấu, con người tinh khiết biểu hiện rõ nội tâm đơn giản của bọn chúng.

Dường như đã qua một hồi lâu, tiếng vỗ tay đã ngừng, âm nhạc lại vang lên, giống như có người ở chạm cốc, có người ở đó nói đùa.

Tô Tranh dùng hai tay chống xuống sàn để đứng dậy, từng bước một đi ra ngoài.

Cô đã từng cho rằng cho dù cái thế giới này cũng từ bỏ cô, cô vẫn phải cố gắng sống.

Nhưng hôm nay, cô chợt không tìm được ý nghĩa để sống tiếp.

Đang lúc mờ mịt, cô đụng phải một lồng ngực khỏe mạnh, ngược mắt lên, lại nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Gương mặt lạnh lùng ngạo lạnh, con ngươi kiên nghị băng lãnh.

Cô kinh ngạc đến ngây người trong chốc lát, ngay sau đó quay đầu như bị ma đuổi chạy ra ngoài.

Cô đã không có cái gì, còn anh có con gái, con trai, còn có cả vị hôn thê, còn có tiền đồ sáng sủa.

Nhưng người đàn ông kia đã nhận ra cô, khinh thường lạnh giọng hỏi: "Tô Tranh, lại là cô... cô tới làm cái gì?"

Tô Tranh căn bản không để ý, điên cuồng đẩy cửa chạy ra phía ngoài .

Anh do dự một chút, ngay sau đó đuổi theo: "Tô Tranh, cô đứng lại!"

Tô Tranh liều mạng, tông cửa xông ra, hoảng hốt chạy bừa, bên ngoài có rất nhiều xe ô tô đang chạy.

Sau đó thì sao, Tô Tranh nghe được kết một tiếng, cô cảm thấy thân hình mình bay lên.

Trong một khắc bay lên đó, cô hoảng hốt thấy được Mạc Phong cách đó không xa.

Trong con ngươi Mạc Phong tất cả đều là khiếp sợ!

Sau đó cô trầm trọng rơi xuống đất.

Trước mắt cô một vùng tăm tối, ý thức bắt đầu mơ hồ, cô mơ hồ nghe được âm thanh của Mạc Phong, anh đang kêu tên của mình, vội vàng muốn nói cái

gì.

Nhưng là, âm thanh kia rất mơ hồ, cô nghe không được.

Cô lục lọi từ trong ngực móc ra tượng gỗ, cố gắng mở mắt ra, lại thấy một mảnh đỏ.

Tượng gỗ, tượng gỗ của cô, đã bị nhiễm đỏ sao?

Cô nở nụ cười bất đắc dĩ, cũng là phí công.

Cuối cùng, cô hoàn toàn chìm vào sâu trong bóng tối.

2.4

Khi cô tỉnh lại, cảm giác mình giống như bị xe đâm qua.

Dĩ nhiên cô nhớ lại rất nhanh, không phải mình bị xe hơi cán qua, mà là bị xe hơi đụng qua. Nhưng không phải cô hẳn là đã chết rồi sao?

Cô mở mắt, lại nhìn thấy bản thân mình đang ở trong ký túc xá, nhìn giống như là ký túc xá của học sinh, có giường tầng, cô nằm giường tầng trên.

Trên vách tường có ảnh tạp chí, là ảnh của Vương Phi.

Ánh mắt của cô nhìn quanh phòng, thấy trên cửa còn có dán lịch trực nhật quét dọn vệ sinh, trên đó viết Thứ hai Tô Tranh, thứ ba Trần Yến Lệ, vv...

Cô trầm mặc, chột ngồi bật dậy.

Cô phát hiện, mặc dù cả người mình mệt mỏi, nhưng trên người lại không có vết thương gì.

Cô trầm tư, sau đó con người trong nháy mắt co rúc lại.

Trọng sinh, cô sống lại sao?

Trọng sinh đến mười năm trước.

Cô nhắm mắt lại, làm theo suy nghĩ, sau đó xuống giường, cầm lịch ở bên cạnh lên.

Ngày 9 tháng 4 năm 2000.

Một tháng trước, là ngày cô sinh hai đứa bé.

Một ngày trước, đứa bé của cô đã rời cô đi.

Một ngày trước, Mạc Phong tìm cô, sau đó hoàn toàn thất vọng rời đi.

Một ngày trước, cô cảm thấy mình mất đi tất cả chỉ còn hai bàn tay trắng.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn trời.

Cô sống lại, nhưng tại sao cô lại để cô trọng sinh vào thời khắc này!

Nếu sớm hơn một năm, cô sẽ cố gắng thay đổi, không tiếp tục để cho đoạn nghiệt duyên này xảy ra!

Nếu sớm hơn một tháng, cô nhất định sẽ cố hết sức để bảo vệ con của mình, sẽ không để mặc cho bọn chúng bị người khác ôm đi!

Nếu sớm hơn một ngày, tất nhiên là cô cũng sẽ thuyết phục Mạc Phong!

Nhưng đã muộn, cô sống lại tại thời điểm mà tất cả đều đã xảy ra! Tất cả đều đã định!

Sau khi trầm mặc thật lâu, cô rút cuộc ngẩng đầu lên lần nữa.

Không có quan hệ, lần này Tô Tranh, cô có thời gian là cả mười năm.

Mười năm, cô có thể làm rất nhiều việc.

Lần này, cô nhất định sẽ lấy lại hết nhưng thứ cô mong muốn!

Mười năm sau chính là ngày tổ chức tiệc sinh nhật, nhưng sẽ không tái hiện kết quả như trước nữa!

Chương 3. Trọng sinh mười năm

3.1

Thời gian: 5h sáng ngày 9.3.2010.

Cô là Tô Tranh, cũng là Tô Tranh của mười một năm sau.

Cô lại tỉnh dậy vào lúc năm giờ sáng một lần nữa.

Cô đứng dậy, đốt điều thuốc, kéo rèm cửa sổ ra, đứng ở cửa sổ sát đất nhìn bóng đêm phía ngoài đang trước.

Khói mù lượn lơ ở bên trong, cô chờ ánh sáng đầu tiên của ngày mới lên.

Bao nhiêu lần sang ngày mới, cô đều đổi mặt như vậy.

Mà hôm nay là một ngày đặc biệt, hôm nay là 9.3.2010.

Vào lúc mười giờ sáng ngày này, sau khi bị đá kích đau lòng muốn chết, cô bị tai nạn xe cộ mà chết.

Đây là vốn là số mệnh của cô.

Nhưng là, lần này, nhất định sẽ không có chuyện tương tự như vậy nữa.

Cô dùng mười năm nay để thay đổi bản thân, nhưng chính là có hết sức để thay đổi kết cục bi thương kia!

Mười năm, ba ngàn sáu trăm năm mươi ngày, mỗi ngày cô sẽ thức dậy vào đúng giờ này, sau đó lặng lẽ đốt một điều thuốc.

Cô cúi đầu nhìn về phía cái bàn, nơi đó đang lặng lẽ để một cái thiệp mời đã mở ra, hoa lệ mà không mất đi ưu nhã.

Đây là thiệp mời tiệc sinh nhật hôm nay.

Thành phố G quyền quý, có thể nhận được thiệp mời này cảm thấy thật kiêu ngạo.

Giống như đây là tượng trưng cho thân phận, đây là một dấu hiệu của giới quý tộc.

Tô Tranh, cô dùng bốn năm phần đầu cố gắng, dùng sáu năm ở công ty Hoa Thiên gây dựng, củng cố địa vị cho bản thân mình.

Mười năm sau, hôm nay, cô rốt cuộc có thể quang minh chính đại đi vào đại sảnh bữa tiệc đó, không còn phải núp dưới bóng của nhân viên phục vụ, sẽ không bị coi thường và khinh bỉ.

Cô dập tắt điều thuốc, cúi đầu, ánh mắt rơi vào một vật khác ở trên bàn.

Đó là một đôi tượng gỗ, một đôi tượng gỗ con nít cười ngọt ngào.

Cô đưa tay thon dài trắng nõn ra, cầm tượng gỗ trong tay, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa.

Lần này, sẽ có người mang cặp tượng gỗ con nít này về nhà sao?

3.2

Vẫn là bữa tiệc sinh nhật đó, vẫn là một đôi tiểu thiên sứ nhận lấy tất cả sủng ái của mọi người.

Vẫn những bộ trang phục và những đôi giày tây đó.

Nơi đây có âm thanh xu nịnh, có âm thanh hàn huyên, cũng có cả những tiếng than thở và khách sáo.

Mái tóc ngắn, ngũ quan tinh tế, làn da trắng như gôm sứ, kết hợp với áo vest đen đơn giản và quần tây ôm gọn vừa vặn với cơ thể—— làm cho Tô Tranh giống hệt như một con búp bê, cao gầy mảnh khảnh mà tinh xảo.

Một Tô Tranh như vậy, đứng ở giữa đám đàn ông phương Tây cao lớn, cô quả có chút quá mảnh khảnh và tinh xảo, và cũng một Tô Tranh như thế, đứng ở giữa những vị phu nhân quần áo lộng lẫy, lại càng nổi bật nét tự nhiên, đơn giản, thậm chí là kiên cường của cô.

Trong tay Tô Tranh cầm ly rượu, nghiêng người tựa vào bàn.

Cô đứng bên cạnh Mạc Vân, làm như lơ đãng hỏi: "Hôm nay không chỉ đơn giản là tiệc sinh nhật chứ?"

Mạc Vân nhú mày, cười ôn hòa: “Đúng, hôm nay anh trai tôi sẽ tuyên bố luôn chuyện đính hôn”

Đối tượng đính hôn, là tứ tiểu thư của nhà họ Phùng, đã lưu luyến si mê

anh cả suốt nhiều năm.

Tô Tranh cúi đầu nhìn chắt lỏng màu đỏ thắm trong ly, khoe môi lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Mạc Vân mỉm cười nhìn về giữa đại sảnh, quay đầu nói: "Tôi là người làm chú, nên phải đi qua, cô cũng đi cùng tôi chứ?"

Tô Tranh gật đầu, đây là lúc nên xuất hiện, phải không?

Được mọi người vây đỡ ở bên trong, là hai đứa bé giống hệt nhau vô cùng xinh đẹp, đó là Mạc Yên Nhiên, và Mạc Cách Ly.

Bọn chúng đều cười đến ngọt ngào, nhưng trong hai đứa bé có một bé đặc biệt yên lặng, lặng lẽ nhìn vào trong đại sảnh hoặc cười hoặc nói với mọi người.

Bên trái bọn chúng, là bà nội sáu mươi tuổi duyên dáng sang trọng, cười rất từ ái. Bên phải bọn chúng, là người cha lạnh lùng, khuôn mặt không chút thay đổi, thật không biết anh ta đang nghĩ cái gì; và bên cạnh bà bọn chúng, là một phụ nữ ưu nhã, xinh đẹp, cũng chính là tứ tiểu thư nhà họ Phùng, Phùng Minh Nhi.

Khi Mạc Vân cùng Tô Tranh xuất hiện trước mặt họ thì con người của người cha trầm mặc ít nói kia lập tức chấn động, lập tức nhìn Tô Tranh chăm chăm.

3.3

Dĩ nhiên là Tô Tranh cảm nhận được ánh mắt khiếp sợ và khó tin của người kia, trong lòng khẽ dâng lên ý cười.

Tôi tồn mười năm để có thể xuất hiện trước mặt anh. Tôi như vậy mà có thể khiến cho khuôn mặt anh lộ ra vẻ khiếp sợ không nói nên lời. Tôi nên cảm thấy kiêu ngạo chứ, đúng không?

Mạc Vân cảm thấy vẻ mặt khác thường của anh trai, nhú mày nghi ngờ.

Mạc Phong là người thế nào? Sau khiếp sợ ban đầu, anh nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, sau khi lạnh lùng nhìn qua Tô Tranh một lần cuối cùng, liền gật đầu với em trai mình.

Bà nội nhà họ Mạc cũng không phát hiện điều gì dị thường, quay sang trách

cứ đứa con thứ hai của mình: “Tiệc sinh nhật của cháu trai cháu gái tôi mà anh lại chạy đi đâu?”

Mạc Vân luôn có biện pháp với phụ nữ, huống chi là với mẹ của mình? Anh tiến lên, nói đùa: “Con đau lòng quá thì tránh đi thôi. Mẹ có cháu trai cháu gái liền không cần con trai rồi!”

Bà nội Mạc luôn sủng ái đứa con thứ hai của mình nhất, ai bảo bà có ba con trai, nhưng con cả Mạc Phong lạnh lùng, con út Mạc Cẩm lãnh khốc, chỉ có đứa con thứ hai Mạc Vân mới có thể mở lòng cười nói trêu chọc mình!

Trong lúc bà nội Mạc cùng Mạc Vân nói đùa, Tô Tranh đảo mắt, tập trung trên người hai đứa trẻ.

Vẫn là đôi mắt trong suốt hồn nhiên như vậy, vẫn là mái tóc hơi xoăn, vẫn là da thịt sáng long lanh, nụ cười ngọt ngào.

Bọn chúng một là tiểu công chúa một là tiểu hoàng tử, kiêu ngạo nhưng cũng đáng yêu.

Tô Tranh nở một nụ cười thân thiết, ngồi xổm xuống, tận lực dùng âm thanh bình thản và dịu dàng nói: “Yên Nhiên, Cách Ly, chúc các cháu sinh nhật vui vẻ!”

Yên Nhiên mở đôi mắt to tròn tò mò nhìn cô, nghiêng đầu cười hỏi: “Cám ơn cô, nhưng Yên Nhiên gọi cô như thế nào ạ?”

Bà nội Mạc cũng chú ý tới Tô Tranh, quay đầu nhìn sang.

Tô Tranh ngẩng đầu lên, mỉm cười với bà nội Mạc.

Bà nội Mạc cảm thấy người phụ nữ này có phần quen thuộc, nhưng lại không nhớ nổi đã từng gặp ở đâu, liền nhìn sang đứa con thứ hai của mình.

Mạc Vân nở nụ cười ôn hòa, giới thiệu với mẹ và anh mình: “Đây là trợ lý công ty bọn con, cánh tay phải đắc lực nhất bên cạnh con, Tô Tranh.”

Tô Tranh bước lên mỉm cười với bà Mạc, làm lễ ra mắt.

Bà Mạc quan sát Tô Tranh, xong lại nhìn sang Phùng Minh Nhi bên cạnh mỉm cười: “Tô tiểu thư cùng Minh Nhi có chút giống nhau!”

Phùng Minh Nhi và Tô Tranh bốn mắt nhìn nhau, một khắc kia, hai người bọn họ, đều tinh xảo động lòng người, cũng đều quyến rũ và lão luyện.

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Cười xong, Phùng Minh Nhi lơ đãng nhìn về vị hôn phu Mạc Phong của mình.

Cô nhận thấy được, sau khi Tô Tranh xuất hiện, cảm xúc của Mạc Phong có biến đổi.

Mạc Phong luôn không biến sắc, nhưng Phùng Minh Nhi là ai chứ? Phùng Minh Nhi là người phụ nữ đã chờ đợi bên người Mạc Phong suốt bốn năm, đã nhìn rõ hết từ ánh mắt, động tác cho đến tâm can của anh.

Mạc Phong không nhìn về phía Tô Tranh, dĩ nhiên cũng không còn nhìn về phía Phùng Minh Nhi, anh cúi đầu nhìn con mình.

Hai đứa trẻ, giống như bảo bối trời ban cho anh. Mười năm nay anh sung ái có dư đối với bọn chúng.

Tô Tranh cũng nhìn vào hai đứa bé lần nữa, lấy ra một hộp quà tinh xảo, dịu dàng nói: “Đây là quà tặng sinh nhật các cháu. Chúc các cháu luôn luôn hạnh phúc vui vẻ lần nữa.”

Không ai biết tại sao Tô Tranh muốn chúc mừng sinh nhật bọn trẻ lần nữa, không ai biết cũng từng cùng một thời khắc cùng một địa điểm Tô Tranh đã nói với bọn trẻ lời như vậy. Chỉ là với một thân phận địa vị khác nhau.

Mạc Yên Nhiên ngọt ngào cười, lễ phép nhận lấy quà sinh nhật. Mạc Cách Ly đứng một bên, mím môi không nói.

Mạc Cách Ly không thích nói chuyện, vậy nên chuyện cậu trầm mặc cũng không có gì lạ.

Đây không phải không lễ phép, mà là cá tính —— theo cách nói của ông nội nhà Mạc.

Ánh mắt hàm súc của Tô Tranh đánh giá hai đứa bé này, ở trong lòng hiểu rõ cá tính hai đứa không giống nhau.

Cô biết Mạc Cách Ly có lẽ một chút cũng không để mình trong mắt, cũng

biết trong nụ cười lễ phép của Mạc Yên Nhiên thật ra là có sự xa cách. Thế nhưng từ đầu đã bất đồng, không phải sao?

Ít nhất lần này Tô Tranh đã hoàn toàn khác biệt.

Tô Tranh lần này, bình tĩnh ung dung nhìn vào mắt chúng, quanh mình chính đại đưa quà, sau đó ngạo nghễ lướt qua người đàn ông kia.

Con người Mạc Phong sâu không thấy đáy. Tô Tranh có thể cảm thấy được sự nghi hoặc, khiếp sợ, thậm chí còn có sự tức giận của anh. Nhưng tất cả những thứ này có quan hệ gì với cô?

Tô Tranh chẳng qua muốn nhích lại gần người mình muốn thôi.

Chương 4. Cường hôn trong phòng vệ sinh

4.1

Tô Tranh đứng trước bồn rửa tay, nhìn mình trong gương.

Cô gái trong gương kia nhìn thật bình tĩnh, thông dong, không có lấy một chút dao động.

Tô Tranh cười, thì ra cô là người có thể nguy trang như thế, mặc cho sóng to gió lớn ở trong lòng, trên mặt vẫn bình tĩnh như ban đầu.

Nhưng lúc này, một con người thăm thẳm xuất hiện ở trong gương.

Là anh ta. Sao anh ta lại rời khỏi đại sảnh mà đến đây?

Tô Tranh thu hồi nụ cười, từ ánh mắt cho đến miệng lại bắt đầu lạnh lùng. Đây chính là sự lạnh lùng khi đối mặt với những người xa lạ.

"Tô Tranh." Người đàn ông đó nhìn Tô Tranh trong gương với ánh mắt khó hiểu, gọi tên cô gần từng chữ.

Tô Tranh mỉm cười lần nữa, xa cách, nhưng rất đẹp.

"Mạc tiên sinh, chào ngài." Cô xoay người, vươn tay, khách khí mà lễ phép nhìn Mạc Phong.

Mạc Phong cúi đầu nhìn tay cô, đôi tay mảnh khảnh trắng nõn, gần như trong suốt, đây là đôi tay anh đã từng quen thuộc.

Chỉ là đôi tay từng nhu nhược kia, giờ lại mang theo nét kiên định.

Mắt Mạc Phong nhìn dọc theo tay cô lên trên, dừng lại trên tóc cô.

Tóc cô đã từng dài như thác nước xõa xuống, hôm nay lại là tóc ngắn ngang tai.

Tô Tranh cười: "Mạc tiên sinh, trông ngài, giống như nhớ lại người cũ vậy?"

Mạc Phong yên lặng nhìn cô, từ trong kẽ răng gần ra từng chữ: "Sao cô lại xuất hiện ở đây?"

Dưới cái nhìn soi mói của Mạc Phong, Tô Tranh giơ tay lên, định vuốt tóc, rồi đột nhiên ngưng. Tóc dài? Đó là chuyện từ bao giờ? Từ kiếp trước rồi.

Sau khi trọng sinh mười năm trước, cô đã cắt đi ba ngàn phiến não, để tóc không quá tai.

Mười năm rồi, sao cô có thể đứng trước mặt Mạc Phong mà theo bản năng làm một động tác của kiếp trước?

Mạc Phong lắc đầu: "Cô không phải Tô Tranh đó. Tô Tranh đó vĩnh viễn sẽ giữ lại mái tóc dài."

Tô Tranh ngẩng đầu, trong mắt có chút buồn bã mơ hồ. "Đúng, tôi không phải Tô Tranh mà anh biết, tôi không có mái tóc dài của Tô Tranh mà anh nói"

Mạc Phong nhíu đôi mày kiếm, thì thào: "Nhưng cô lại xuất hiện lần nữa, cô đã nói sẽ không xuất hiện trước mặt chúng tôi."

Anh chợt ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Tô Tranh, hung hăng hỏi: "Tại sao cô lại xuất hiện lần nữa? Cô rốt cuộc muốn làm gì? Cô có tư cách gì chúc bọn nhỏ vui vẻ hạnh phúc?"

Khí thế bức người, con ngươi bén nhọn, kèm theo lời nói lạnh lẽo hung dữ, giống như muốn bức người ta, từng bước lui về phía sau mà không có lối thoát.

Nhưng mà Tô Tranh bây giờ dĩ nhiên không phải Tô Tranh của trước kia, bây giờ Tô Tranh đã sớm luyện thành thân Tường Đồng Vách Sắt Kim Cương Bất Hoại (Mình đồng da sắt ko bao giờ tổn hại). Tô Tranh của bây giờ, ai có thể làm tổn thương cô?

Tô Tranh nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của anh, môi mỏng nhẹ nhàng nói: "Tôi làm sao mà lại xuất hiện chỗ này? Tôi nhận lời mời của Mạc tiên sinh Mạc Vân em trai ngài, tới nhà họ Mạc tham dự tiệc sinh nhật mười tuổi của cháu trai cháu gái bảo bối."

Âm thanh của cô, trầm thấp bình tĩnh, không chút gợn sóng.

Loại bình tĩnh đó cơ hồ chọc giận Mạc Phong trong nháy mắt.

Anh tiến lên một bước, chợt giữ cầm cô.

Cầm của cô thon, giống như nhiều năm trước, nắm trong tay cảm giác được

sự mềm nhũn, bóng mượt, trước kia anh luôn bị mềm lòng vào lúc này.

Thế nhưng lần này Mạc Phong không mềm lòng, bàn tay anh rõ ràng nắm chặt lấy khớp xương cằm cô, nhìn gương mặt tinh xảo như búp bê của cô bị nâng lên.

Khuôn mặt của cô, trắng nõn lại lộ ra sự lạnh lùng xa cách, giống như anh là một người hoàn toàn xa lạ, không có liên quan gì đến cô, giống như cô đang không bị một người đàn ông đầy tức giận nắm cằm như vậy.

Lông mi thon dài dày đậm giống như đêm nhiều năm trước kia, nhưng lần này không chút rung động. Cô thật bình tĩnh, bình tĩnh giống như đứa trẻ con đang say ngủ.

Chỉ là tất nhiên cô không có ngủ say. Cô nhẹ nhàng mở đôi môi đỏ tươi cợt nhả, từ từ nói để anh càng cảm tức hơn: "Buông."

Mạc Phong chợt cười lạnh.

Gương mặt cương nghị của anh chậm rãi tới gần, gần hơn nữa, chỉ cần hơi gần thêm chút nữa, môi của anh có lẽ sẽ đụng phải đôi môi đỏ tươi này rồi, nhưng anh dừng lại.

Anh dừng lại, lẳng lặng nhìn cô, trong miệng thốt ra vẫn là những lời khinh miệt thường nói: "Tô Tranh, cho dù thay đổi thế nào, cô vẫn là Tô Tranh." Nói tới đây, dường như anh thấy hàng lông mi rũ xuống của cô có chút rung động, nhưng sau đó lại trở lại bình tĩnh, bình tĩnh đến mức anh tưởng là mình nhìn nhầm.

Anh lạnh lùng nhìn cô, nói tiếp: "Tô Tranh, sao cô còn có mặt mũi để xuất hiện trước mặt tôi? Sao còn mặt mũi để xuất hiện trước mặt bọn trẻ? Sao có thể?!" Âm thanh của anh cũng không lớn, nhưng lại là âm thanh chất vấn trầm thấp có lực với khí thế ép sát từng bước.

4.2

Tô Tranh rút cuộc nâng mắt lên. Đôi mắt cô trong trẻo mà dừng cảm. Cô nhìn thẳng vào người đàn ông đang tức giận trước mắt, trầm giọng nói: "Không tệ, tôi là Tô Tranh. Nhưng vì sao tôi không thể tới?"

Mạc Phong lại cười, lần này cười đến châm chọc. Anh trầm giọng nói: "Tô Tranh, đừng quên năm đó là ai vì tiền bạc mà phản bội tôi, là ai vì tiền bạc mà

bỏ rơi đứa con ruột thịt của mình! Chẳng lẽ cô quên cả rồi?"

Trong đôi mắt trong trẻo của Tô Tranh thoáng lên một tia thương cảm, thế nhưng cảm giác bi thương đó chỉ giống như chút gợn sóng khi chim bay xẹt qua mặt nước, loáng thoáng qua rồi biến mất.

Cô nhàn nhạt mở miệng: "Vậy thì sao?"

Mạc Phong không khỏi cau mày: "Tô Tranh, cô quả thật không phải người." Anh ra một kết luận như vậy, sau đó tiến thêm một bước: "Tôi thật sự hoài nghi, cô là phụ nữ sao? Cô có chút tự giác của một người làm mẹ sao?"

Tô Tranh lại cười: "Anh có thể cho là vậy. Tôi không có ý kiến."

Đôi môi đỏ tươi hơi phai màu của cô nhướn lên rất mê người, giống như một quả anh đào ướm át kiêu diễm, khiến cho người ta muốn hái.

Mạc Phong nhìn đôi môi của cô, đột nhiên cảm thấy đôi môi này thật đáng hận, sự bình tĩnh thong dong của cô phải bị phá vỡ, vì vậy anh cúi đầu.

Giữ cằm của cô trong tay, cảm nhận được sự giãy giụa của cô, anh lại bóp chặt hơn. Rất nhanh Tô Tranh giống như bông tha, nhắm mắt lại.

Mạc Phong phủ môi của mình lên đôi môi đỏ tươi của cô, đôi môi đỏ tươi này có chút lạnh lẽo, giống như nhiều năm trước kia.

Anh phủ lên, dùng môi mình nhẹ nhàng giầy vò, sau đó chợt ép cô tách đôi môi, để cho đầu lưỡi của anh xâm nhập bên trong.

Đôi môi của cô, vẫn ngọt ngào như nhiều năm trước, anh tỉ mỉ thưởng thức.

Tô Tranh nhắm mắt, không nhúc nhích, mặc cho người đàn ông này muốn làm gì thì làm.

Rất nhiều năm trước, cô đã hiểu người đàn ông này rất bá đạo không cho phép sự cự tuyệt, không phải sao? Cho dù nhiều năm sau cô sớm đã không phải là Tô Tranh lúc trước rồi, nhưng anh vẫn là Mạc Phong của lúc đó.

Mạc Phong vs Tô Tranh, vĩnh viễn vẫn là Mạc Phong ngang ngược và bá đạo.

Nhưng Tô Tranh dễ dàng tha thứ và lui bước như vậy sao?

Tô Tranh mở mắt, ánh mắt lộ vẻ kiên định.

Lần này, cô phải đánh đổi tất cả, chỉ vì muốn có được thứ cô muốn.

Lưỡi Mạc Phong từ từ lui ra khỏi miệng cô, anh cúi xuống nhìn đôi môi bởi vì xâm lược mà mất đi chút hồng nhuận, lạnh lùng nói ra suy nghĩ của mình: "Có mùi thuốc lá."

Tư vị miệng cô vẫn tuyệt vời như cũ, nhưng lại phảng phất mùi thuốc lá.

Tô Tranh cười châm chọc: "Tôi hút thuốc."

Mạc Phong nhú mày, hiển nhiên có chút không tin.

Tô Tranh nhẹ nhàng "Hừ" một tiếng, nhú mày nói: "Mạc tiên sinh, anh có thể không tin, anh cũng có thể hiểu là trước đó tôi từng hôn một người đàn ông khác. Chẳng qua tôi là một cô gái độc thân, chuyện như vậy cũng là bình thường mà, không phải sao?"

Sắc mặt Mạc Phong trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, đôi tay nắm cầm cô càng chặt hơn.

Đau nhức từ dưới truyền đến, Tô Tranh không hề nhú mày, chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở: "Mạc tiên sinh, tay của anh."

Mạc Phong neho mắt nhìn chằm chằm người phụ nữ này. Người phụ nữ này giờ đây sao khó hiểu như thế, anh bắt đầu không thể hiểu nổi.

Anh nhìn cô chằm chằm một hồi lâu, rốt cuộc đôi tay nắm cầm cô cũng bỏ ra, sau đó lạnh lùng nhìn cô lần cuối, xoay người rời đi.

Đi không xa, anh lại nói: "Tôi không muốn thấy cô lại xuất hiện trước mặt bọn nhỏ."

Anh dần dần đi xa, bóng lưng cao lớn, hoàn toàn kiên định, nhưng Tô Tranh nhìn ra tâm tình của anh không ổn định.

Khi cảm xúc anh không yên, anh sẽ nắm chặt tay.

Tô Tranh lấy khăn giấy ra, nhẹ nhàng lau qua đôi môi bị người ta giày vò, cúi đầu cười nhạt.

Cảnh cáo là chuyện của anh, tôi nghe hay không, lại là một chuyện khác.

Chương 5. Giao chiến lần thứ hai

5.1

Tô Tranh ra khỏi phòng vệ sinh, đụng phải Phùng Minh Nhi.

Phùng Minh Nhi mỉm cười theo lễ, nụ cười này là lễ nghi của tiểu thư khuê các.

Tô Tranh khẽ gật đầu với cô. Tô Tranh không phải tiểu thư khuê các, khi nào cô không muốn cười cũng sẽ không cười.

Phùng Minh Nhi mặc dù đang cười, nhưng theo Tô Tranh quan sát lại có điểm nghi ngờ cùng thăm dò. Cái này chẳng phải kì quái, dù sao mới vừa rồi chồng chưa cưới của Phùng Minh Nhi – Mạc Phong tiên sinh – dường như tâm tình có chút dao động vì Tô Tranh, mà bộ dạng hiện tại Tô Tranh có chút kì quái. Cầm có chút máu ứ đọng, môi cũng giống như mới bị người ta giày vò qua.

Tô Tranh gật đầu với cô ta một cái, không nói gì, lập tức rời đi.

Cô muốn nhanh chóng trở lại đại sảnh.

Trong đại sảnh, hai tiểu thiên sứ vẫn đang mỉm cười hạnh phúc, nhưng ba bọn chúng đã rời đi.

Ba của chúng rời đi, vậy kế tiếp chuyện tuyên bố đính hôn cũng chẳng phải là gà bay trứng vỡ (xôi hỏng bỏng không – việc thất bại) rồi sao?

Tô Tranh nhớ lại khuôn mặt tươi cười vừa rời của Phùng Minh Nhi, đột nhiên cảm thấy có chút châm chọc. Lần này, cô ta nên khóc chứ?

Phùng Minh Nhi chưa từng đắc tội gì với Tô Tranh, nhưng Tô Tranh lại không hề thích Phùng Minh Nhi. Chỉ vì, người phụ nữ này gần như đang đứng ở vị trí mà Tô Tranh từng tha thiết mơ ước, đã từng được gọi tiểu thiên sứ bằng những lời mà Tô Tranh nghĩ cũng không dám gọi.

Tô Tranh lặng lẽ thở dài, không phải đã từng, mà là không được phép xảy ra.

Cùng là một khoảng thời gian như vậy, nhưng Tô Tranh cũng không biết rõ

một không gian kia, khi mà Tô Tranh đã chết, Phùng Minh Nhi có được hạnh phúc chăm sóc cho con cô?

Tô Tranh đưa tay lên, sờ sờ môi mình, cô tự nói với mình, bất kể cô có tồn tại ở không gian kia hay không, cô cũng không quan tâm trong không gian đó đang xảy ra chuyện gì, cô chỉ quan tâm, cô vẫn còn sống ở không gian này, cô nhất định sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra!

Con của cô, cô không muốn để bọn chúng gọi người khác như vậy, tiếng gọi không chỉ nặng tựa Thái Sơn (núi cao), mà còn là tiếng gọi âm áp nhất trong đời người tự cổ chí kim.

Mẹ.

Tô Tranh sâu, ngẩng đầu lên, đi về phía đại sảnh.

5.2

Ed: phoenix

Beta: Diệp Lạc Hoa

Khi Tô Tranh đi vào đại sảnh, rất nhanh Đinh Hiểu liền chú ý đến cô, đi đến bên cạnh cô.

"Sao vừa rồi không thấy cô?" Đinh Hiểu nhỏ giọng hỏi.

Tô Tranh không nhìn anh ta, chỉ nhàn nhạt nói: "Đi toilet thôi." Đinh Hiểu và cô đều là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Mạc Vân. Nhiều năm như vậy họ cùng nhau làm ra rất nhiều thành tích kinh người. Cho nên dù Tô Tranh có vắng mặt thì Đinh Hiểu cũng có thể dễ dàng bỏ qua cho cô. Đinh Hiểu cũng là một trong số ít bạn bè của Tô Tranh.

Đinh Hiểu quay đầu nhìn về phía cô, nhìn vào điểm khác thường trên mặt cô: "Cô sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?" Anh lập tức nhíu mày, rất quan tâm.

Tô Tranh lơ đãng giải thích: "Bị muỗi cắn."

Đinh Hiểu hiển nhiên không tin, nhíu mày nói: "Tô Tranh, bộ dạng của cô rất rõ ràng rồi."

Rõ ràng!!!!, không phải là bị con muỗi cắn, lại nói ở chỗ như thế này làm sao có thể có muỗi?

Tô Tranh không nói gì, ánh mắt nhìn quanh tìm tung tích của hai tiểu thiên sứ trong đám người.

Đinh Hiểu bắt đầu dĩ thử dài: "Tô Tranh, tổng giám đốc Mạc là người đã có gia đình, cô phải chú ý đúng mực."

Tô Tranh không chút để ý nói: "Tôi có lúc nào không chú ý hả?"

Đinh Hiểu nghẹn lời, đối với Tô Tranh anh đã quen bao dung, chỉ là quan hệ mập mờ giữa Tô Tranh và Mạc Vân kia vẫn khiến lòng anh đau đớn.

Tô Tranh cũng lười giải thích, hiển nhiên Đinh Hiểu hiểu lầm con muỗi vừa rồi cắn mình là Mạc Vân rồi. Dù sao tin đồn về quan hệ của cô và Mạc Vân đã quá nhiều, nếu Đinh Hiểu cũng hiểu lầm vậy thì cứ để anh ta hiểu lầm đi.

Hai người đứng một lúc, Tô Tranh nhìn đại sảnh ở bên kia hình như có chút hỗn loạn, sau đó có người xem ra rất nóng nảy, lại tiếp sau đó thấy tiểu thiên sứ rời khỏi đại sảnh, rốt cuộc mở miệng: "Chúng ta đi thôi."

Đinh Hiểu nhắc nhở: "Nghe nói lát nữa còn có màn đại thiếu gia nhà họ Mạc tuyên bố tin tức đính hôn đấy"

Tô Tranh cười: "Giờ này còn chưa có, chắc hủy bỏ rồi."

Đinh Hiểu đương nhiên không biết, người trong cuộc đã bực tức rời đi rồi. Tuyên bố cưới xin? Làm sao có thể.

5.3

Ed:Phoenix

Beta: Diệp Lạc Hoa

Tài xế lưu loát dừng xe, Mạc Phong đi đến cổng trường học.

Đây là trường học tập trung quý tộc đệ nhất của thành phố G, những đứa trẻ học ở bên trong, không phải con của người quyền cao chức trọng thì cũng là danh gia vọng tộc.

Người nhà bình thường, cho dù có tiền, không có thân phận, cũng rất khó đi vào.

Mạc Phong nhìn bọn nhỏ đeo cặp sách đi ra, trong lòng trào dâng tiếc nuối.

Con anh đã trải qua sinh nhật mười tuổi, nhưng anh lại rất ít khi tận tay đưa con tới cổng trường học, hay nói chính xác là, anh chưa bao giờ đến tận cổng trường.

Mạc Phong luôn rất bận rộn, nhưng bận đến nỗi ngay cả con mình anh cũng phải bỏ qua sao?

Mạc Phong cười khỏ, được rồi, có lẽ hôm nay, chính là lúc anh đèn bù.

Thân thể cao lớn của anh đứng yên trước cửa trường học, thu hút vô số ánh mắt học sinh, dĩ nhiên cũng có ánh mắt của tài xế và bảo mẫu đi đón trẻ.

Điều này cũng khó trách, dáng người anh cao lớn, khí phách cường tráng. Nhiều năm đi lính khiến anh đứng ở đâu nơi đó liền có một khí thế uy nghiêm. Khi anh giơ tay nhắc chân đều có phong độ.

Mạc Phong chờ giây lát, thấy vô số đứa bé đi ra đi vào, lại không hề nhìn thấy con mình, đang muốn đi vào hỏi một chút, con người cũng đồng thời chuyển động, qua khóe mắt thấy một người.

Có một bóng dáng quen thuộc.

Bước chân anh dừng lại, từ từ quay đầu.

Quả nhiên là cô, Tô Tranh.

Tô Tranh cũng đứng ở cửa trường học, đang ở bên kia, ánh mắt bình tĩnh ung dung cũng nhìn chăm chú vào bọn trẻ đang đi tới.

Trong lòng Mạc Phong chợt dâng lên một sự tức giận không tên.

Anh bước nhanh, đi tới trước mặt cô, ánh mắt bén nhọn, nhìn cô từ trên cao.

"Tô Tranh, lại là cô." Đây là âm thanh nghiến răng nghiến lợi.

Tô Tranh chuyển mắt, có chút ngỡ ngàng, sao Mạc Phong lại ở chỗ nào. Dù sao theo như cô được biết thì Mạc Phong rất bận việc...công, rất ít khi tự mình xử lý chuyện bọn trẻ.

Cô khẽ cười, nhú mày nói: "Rất khéo." Rất khéo, lại cùng xuất hiện ở chỗ này.

Hiển nhiên tâm tình Mạc Phong không có tốt, Mạc Phong đè nén lửa giận

trong lòng giống như sẽ bộc phát trong nháy mắt, lạnh lùng hỏi: “Tôi đã cảnh cáo cô. Thế mà cô lại xuất hiện lần nữa.”

Tô Tranh ưu nhã giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, lần nữa ngẩng đầu lên cười nhạt một tiếng: "Tại sao tôi lại không thể xuất hiện?"

Ánh mắt Mạc Phong thoáng chốc rơi xuống đồng hồ đeo tay của cô.

Cái đồng hồ đeo tay là một nhãn hiệu rất cổ, hiệu Hải Âu, nhãn hiệu này từng phổ biến một thời vào thập niên chín mươi. Mạc Phong nhớ, Tô Tranh rất quý trọng chiếc đồng hồ đeo tay này, vẫn luôn mang theo người.

Đã nhiều năm như vậy, cô vẫn mang theo cái đồng hồ đeo tay sớm đã bị thời đại đào thải này sao?

Tô Tranh thấy anh nhìn tay mình, cảm khái nói: “Người có thể mới. Nhưng đồ cũ vẫn là tốt hơn.”

Những lời này không khỏi chọc giận Mạc Phong. Mạc Phong lạnh lùng nhìn cô, nhú mồm, không nhịn được liền hỏi: “Tô Tranh. Tôi không hiểu. Nếu cô đã từng bỏ rơi bọn chúng, vậy sao giờ lại liên tục xuất hiện?”

Tô Tranh nghe câu hỏi này, trong mắt thoáng vẻ thê lương, chỉ là cũng giống như lúc trước, thê lương này thoáng qua rồi biến mất, Mạc Phong không nắm bắt được.

Tô Tranh bắt đầu dĩ khó: "Tôi chỉ là muốn gặp bọn nhỏ một chút, không được sao?"

Mạc Phong nhìn cô chăm chăm, từ từ lắc đầu, kiên quyết cự tuyệt: "Không được."

Tô Tranh nhún vai: "Tùy anh, nhưng tôi thấy sao làm vậy."

Trên mặt Mạc Phong lộ ra vẻ hung dữ: “Cô..., đừng tưởng cô là mẹ bọn nhỏ tôi sẽ không làm gì cô.”

Tô Tranh nghiêm túc gật đầu: "Không quan trọng, anh không phải khách khí. Tôi hiểu rõ thủ đoạn của anh, cũng biết anh tuyệt đối không hạ thủ lưu tình với ai. Huống chi là tôi, một người từng phản bội anh."

Mạc Phong nghe được chữ “phản bội” đó, khinh thường nhìn Tô Tranh lần

cuối: “Biết là tốt rồi.” Nói xong xoay người rời đi.

Nhưng ngay khi anh quay người lại, lại thấy hai đứa con đang tò mò quan sát mình.

Quan sát anh, cũng quan sát Tô Tranh.

Chương 6. Làm người phụ nữ của tôi đi

6.1

Hai đứa trẻ, Mạc Cách Ly thì bình tĩnh xem xét cha mình thật kĩ lưỡng và đi từng gập qua một lần - Tô Tranh, còn Mạc Yên Nhiên lại nhíu đôi mày đẹp, tựa như có chút bất mãn.

Mạc Yên Nhiên còn nhỏ nhưng đã biết, ba của mình rất thu hút các cô, đi bên ngoài. Mấy cái dì kia luôn ấp ủ mục đích tiếp cận mình và em trai. Mạc Yên Nhiên không thích mấy cô, dì kia, bọn họ luôn lấy lòng dối trá như vậy.

Mà cái dì Tô Tranh trước mặt này, mới gặp một lần, sao hôm nay lại xuất hiện ở đây? Sao lại trò chuyện vui vẻ cùng ba như vậy?

Mạc Yên Nhiên biết, dì Phùng sắp trở thành mẹ rồi. Mà dì Phùng là một trong số ít những người phụ nữ mà Mạc Yên Nhiên nguyện ý tiếp nhận. Mạc Yên Nhiên ngầm cho phép Phùng Minh Nhi trở thành mẹ tương lai của mình.

Mạc Yên Nhiên nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nhìn điệu bộ vui mừng của ba thầm đánh giá.

Mạc Phong nhìn hai đứa con của mình, sai bước đi tới: “Cuối cùng các con cũng ra rồi, ba đợi lâu lắm rồi đây.”

Mạc Yên Nhiên nũng nịu oán giận: "Ba trong lúc chờ bọn con, lại đi nói chuyện phiếm a ~" Khi ở cùng những người khác Mạc Yên Nhiên kiêu căng bao nhiêu thì hôm nay khi bé nhìn ba mình càng làm nũng mềm mại bấy nhiêu.

Mạc Phong đứng lại, nhưng không quay đầu nhìn người phụ nữ kia, chỉ vồ vồ cái đầu nhỏ của con gái: “Đi, chúng ta về nhà thôi.”

Mạc Yên Nhiên thật ra cũng chỉ là làm nũng thôi. Cô dĩ nhiên không để ý cái dì Tô Tranh gì kia đang ở sau lưng ba nhìn mình. Mặc dù ánh mắt của dì kia nhìn mình rất kì lạ. Nhưng trên thế giới này người kì lạ thì thiếu gì.

Mạc Cách Ly vẫn trầm mặc đi bên cạnh, trong mắt lại thoáng qua tia nghi ngờ. Nếu như dì này cùng ba mình chỉ là quen biết hơi hợt, không có lý do gì

lại không đến chào hỏi. Vậy mà hôm nay ba lại cố ý tỏ ra không biết trước mặt chị em mình. Xem ra người phụ nữ này không phải chỉ đơn giản là người xa lạ.(ôi thông minh tuyệt,,,Ly Ly của ta)

Ba và người phụ nữ này, có quan hệ gì đặc biệt sao?

Mạc Cách Ly mới mười tuổi, nhưng là một đứa bé vô cùng thông minh, cậu nhìn Tô Tranh dò xét.

Tô Tranh bị bóng dáng cao lớn của Mạc Phong ngăn cản, không nhìn thấy Mạc Yên Nhiên, ánh mắt đảo qua lúc này lại đụng phải ánh mắt của Mạc Cách Ly.

Tô Tranh đã sớm học được cách kiềm chế, cho nên ánh mắt giả bình tĩnh. Cô bình tĩnh lễ độ nở nụ cười với con trai mình, cố gắng hết sức cười sao cho tự nhiên và thân thiết nhất.

Cô cần chiếm được hảo cảm của đứa bé này.

Mạc Cách Ly nhú mày nghi ngờ, khẽ gật đầu, ánh mắt lại xoay qua chỗ khác.

Tô Tranh thất vọng, cắn môi dưới.

Sau đó cô thấy Mạc Phong ngồi xổm xuống, mỗi tay dắt một đứa trẻ. Ba người cùng đi ra xe, mở cửa xe, bọn trẻ lên xe. Mạc Phong cũng lên xe, cửa xe đóng chặt, từ từ lái đi.

Tô Tranh đứng đó, bắt đầu suy nghĩ tiếp theo phải làm sao?

So với tưởng tượng của cô thì cả hai đứa trẻ càng lạnh lùng kiêu ngạo hơn, lòng tràn ngập đề phòng.

6.2

Phiên não của Tô Tranh, rất nhanh được giải quyết, bởi vì sáng ngày thứ hai Mạc Phong lại tới tìm cô.

Buổi sáng, Tô Tranh xách túi xuống nhà, đang định vào nhà để xe, lại thấy Mạc Phong đang đứng đợi mình.

Cô đi tới, cười hỏi: "Mạc tiên sinh, thật là trùng hợp."

Mạc Phong lạnh nhạt nhìn cô: "Không phải trùng hợp, là tôi cố ý đến đây

tìm cô."

Tô Tranh nhẹ nâng đôi mắt đẹp: "Không biết Mạc tiên sinh mới sáng sớm đã đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo?"

Mạc Phong lạnh lùng "Hừ" một tiếng, từ tốn nói: "Tô Tranh, gần đây sao cô lại xuất hiện trước mặt bọn nhỏ?"

Tô Tranh cảm thấy buồn cười: "Mạc tiên sinh, anh thật mau quên. Tôi nói rồi. Tôi chỉ là muốn nhìn bọn nhỏ thôi."

Mạc Phong gật đầu một cái: "Được, cô thực sự chỉ muốn nhìn bọn nhỏ một chút sao? Không có gì khác sao?" Mạc Phong dĩ nhiên là không tin, yêu cầu của cô chỉ đơn giản vậy sao?

Nụ cười của Tô Tranh dần dần biến mất, trên mặt thoáng qua vẻ cô đơn: "Tôi có thể nói, tôi còn muốn tiếp xúc nhiều hơn với bọn chúng sao?"

Tô Tranh tự nói với mình, trước mặt người đàn ông cường ngạnh này, ra vẻ yếu đuối cũng không phải chuyện xấu.

Mạc Phong nghiêm túc dò xét kỹ lưỡng khuôn mặt của cô, như thể cố gắng tìm ra dấu vết không thành thực trên đó, nhưng không hề có, đôi mắt Tô Tranh trong trẻo lại có chút đau thương. Cô chân thành, tràn đầy bất đắc dĩ và thỉnh cầu nhìn anh, giống như thực sự chỉ đơn giản thỉnh cầu có thể cùng con của mình chung đụng nhiều hơn chút mà thôi.

Mạc Phong trầm tư một hồi lâu, rốt cuộc mở miệng: "Tôi có thể cho cô một cơ hội."

Tô Tranh chột ngắc đầu, hai mắt lóe sáng.

Cô đã sớm biết rõ, dù phải hao tổn tâm cơ, bỏ ra vô số cố gắng mới có thể làm nên chuyện, nhưng có lúc chỉ cần một câu nói của người khác mọi chuyện lại rất khác rồi.

Chỉ là, một câu nói kia có lẽ cũng sẽ chẳng dễ dàng gì nói ra, còn có thể là một cái giá rất đắt.

Mạc Phong rất hài lòng nhìn vẻ vui mừng của cô, cười nói: "Tôi có thể để cho cô và bọn trẻ sống với nhau một thời gian, chỉ là cô phải đồng ý với tôi một điều kiện."

Tô Tranh cũng cười, cô đã sớm biết rõ, bất cứ cái gì cũng chẳng dễ dàng có được như vậy, có bỏ ra thì mới chiếm được, nên cô cũng mỉm cười mà nói: "Anh nói điều kiện đi."

Mạc Phong gật đầu, ánh mắt lướt qua khuôn mặt thanh tú tinh xảo của cô, còn có đôi môi mỏng đỏ tươi mấy ngày trước chính mình đã thương thức qua, lạnh nhạt nói: "Làm người phụ nữ của tôi."

Tô Tranh sững sờ, nhú mày không hiểu.

Mạc Phong tiếp tục giải thích: "Chỉ một thời gian thôi."

Tô Tranh trầm mặc một hồi.

Rất nhiều năm trước, anh cũng để cô làm người phụ nữ của anh, chỉ là khi đó còn trẻ, cũng không còn lựa chọn nào khác. Khi đó là cô không hiểu chuyện, cũng là Tô Tranh không có tâm cơ.

Sau đó, tai nạn xe cộ, đã từng chết qua, lại từng trải qua Trọng sinh, cô chuẩn bị cho cuộc đấu này suốt mười năm, để có thể đi đến trước mặt anh.

Lần này, cô lại phải dùng loại phương pháp này để đi tới trước mặt anh sao?

Tô Tranh khép hờ mắt, rất lâu không nói lời nào.

Mạc Phong cúi đầu nhìn bộ dáng có chút cô đơn của cô, trong lòng thậm chí có chút không đành lòng. Anh bắt đầu cảm thấy, dáng vẻ của người phụ nữ này thật giống dáng vẻ của nhiều năm trước để cho anh đau lòng, đã khiến anh đau lòng.

Xem ra, tâm của anh còn chưa đủ lạnh lùng, chưa đủ cứng rắn. Anh còn chưa tu luyện tới mức có thể hoàn toàn cự tuyệt yêu cầu của cô sao?

Anh cắn răng, xoay người định rời khỏi.

Nhưng đúng lúc anh định xoay người rời đi, Tô Tranh lên tiếng.

"Tôi đồng ý với anh." Tô Tranh bình tĩnh trả lời.

Mạc Phong quay đầu lại, Tô Tranh lạnh nhạt nhìn anh, đôi mắt vẫn trong trẻo xinh đẹp như mười năm trước, nhưng không có tuyệt vọng, bất đắc dĩ và buồn bã của mười năm trước.

Tô Tranh của mười năm sau, cho dù bị anh nói ra điều kiện như vậy, vẫn

trần định như ban đầu, vẫn bình tĩnh giống như kể chuyện thời tiết, vẫn ngang nhiên giống như đứng trên vạn người .

Rất tốt, Tô Tranh như vậy, luôn có một tư vị đặc biệt, không phải sao?

Tô Tranh không biết Mạc Phong định làm gì, nhưng cô biết nếu Mạc Phong đã nói, nhất định sẽ làm được. Mạc Phong có thể không phải người từ bi, nhưng cũng là một người đàn ông nói lời giữ lời.

Cô đợi ba ngày, rốt cuộc chờ được điện thoại của Mạc Phong: “Lập tức tới đây.”

Tô Tranh đè nén kích động: "Anh đang ở đâu?"

Mạc Phong trầm mặc nói: “Trước cửa đơn vị tôi có một quán cà phê, cô đến đó trước chờ tôi.

Tô Tranh gật đầu, cô biết Mạc Phong làm ở đâu, cũng biết quán cà phê trước cửa đơn vị Mạc Phong kia, tất cả cô đều biết.

Mạc Phong cũng không hỏi nhiều, giống như chắc chắn bây giờ Tô Tranh có thể giải quyết mọi việc, liền cúp điện thoại.

Tô Tranh đang phải xử lý một đơn hàng rất lớn, nhưng sau khi nhận được cuộc điện thoại này, lập tức đem đơn hàng cho thư ký xử lý. Còn mình vội vàng ra khỏi phòng làm việc. Khi đi ra, đụng phải Đinh Hiểu. Đinh Hiểu nhìn cô nghi ngờ: "Cô sao vậy?"

Tô Tranh bình tĩnh nhú mày, không hiểu sao tự nhiên Đinh Hiểu hỏi vậy.

Đinh hiểu giải thích: "Mấy ngày gần đây bộ dáng của cô rất không bình thường."

Tô Tranh cười gượng: “Tôi không để ý”. Nói xong liền chào tạm biệt Đinh Hiểu, rồi vội vàng rời đi.

Đinh Hiểu nhìn bóng lưng cô đi xa, nhú mày.

Đinh Hiểu ở bên cạnh Tô Tranh rất nhiều năm. So với phần lớn người bên cạnh cô anh khá hiểu người phụ nữ này, anh cũng gần như là người đàn ông duy nhất ngoài Mạc Vân mà người phụ nữ này tin tưởng.

Nhưng hôm nay Đinh Hiểu bắt đầu hoài nghi có lẽ mình không hiểu người

phụ nữ này nhiều đến vậy.

Tô Tranh, rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào?

Tô Tranh, rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Đinh Hiểu rơi vào trầm tư, một loại trầm tư bất đắc dĩ.

6.3

Xe của Tô Tranh là xe thương vụ màu đen, nhìn lên xe này, không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu nào của phụ nữ. Dĩ nhiên nếu như không phải khuôn mặt lạnh lùng tinh xảo thỉnh thoảng chau lại khiến cho người ta đau lòng, thì Tô Tranh chính là một người khiến cho người ta chỉ nhìn một lần là không thể quên cô ấy.

Giờ đây Tô Tranh nắm chắc tay lái, vội vàng tới quán cà phê đã hẹn trước với Mạc Phong.

Cô biết rất rõ ở thành phố này thế lực của nhà họ Mạc mạnh đến mức nào, đây là tài sản từ thế hệ trước để lại, đây là quyền thế tích lũy từ mấy đời, chỉ là một cô gái yếu đuối như Tô Tranh vĩnh viễn sẽ không thể sánh bằng.

Cho nên sau mười năm trọng sinh, Tô Tranh đã tích cực chuẩn bị, nhưng cũng không dám dễ dàng mạo phạm, bởi vì cô biết cái gì gọi là lấy trứng chọi đá.

Từ đây có thể thấy được vách tường đại viện, nhưng không thể nhìn thấy được tầng tầng lớp lớp mạng lưới quan hệ, Tô Tranh không phải thần, Tô Tranh là con người. Cô biết nếu cô muốn đụng tới ước mong tha thiết kia, có đôi khi cô phải cúi đầu.

Tô Tranh cũng biết, cúi đầu với người ta, chưa chắc người ta sẽ cho mình cái mình muốn, nhưng cúi đầu với Mạc Phong, có lẽ có thể làm được không ít việc.

Đối với Tô Tranh, khi cần thiết, cô cũng sẽ không keo kiệt bỏ ra mọi thứ.

Đến công đơn vị Mạc Phong, nhìn cái cửa lớn cản mặt uy nghiêm đó, cô

biết chỗ này không phải người bình thường có thể vào, cô từ từ ngắm nhìn, rồi dừng xe ở bãi đậu xe thu phí ven đường, sau đó bước đến quán cà phê Mạc Phong hẹn.

Một ly cà phê, vị rất khó uống, cô nhớ mùi vị thuốc lá, chỉ là cô kiềm chế được.

Khi Mạc Phong đi vào quán cà phê, ngay lập tức nhìn thấy người phụ nữ kia đang cúi đầu lặng lẽ thưởng thức, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại.

Anh đi tới, không hề ngồi xuống, cúi đầu dừng lại nhìn cô.

Tô Tranh cảm thấy được ánh nhìn chăm chú, ngẩng đầu lên, trong nháy mắt có một chút hốt hoảng. Cô không ngờ anh đến nhanh như vậy, cũng không nghĩ đến mình vừa mới nhìn thấy sự cô đơn trong đáy mắt của anh. Chỉ là cô rất nhanh lấy lại tinh thần, lập tức xây dựng tường bảo vệ, lạnh nhạt cười với anh: “Có gì cản dận không?”

Kể từ lần đầu gặp mặt, đã qua mười năm. Khoảng thời gian mười năm này, cô lại từng trải qua hai lần, vì vậy đối với cô mà nói chính là đã hai mươi năm rồi.

Thời gian hai mươi năm, cô đã có thể坦然 đối mặt với tất cả những đả kích không chịu nổi của mình rồi.

Không tệ, cô nguyện ý bán tất cả cho người đàn ông đang đứng trước mặt này để lấy được thứ mình muốn, chỉ cần anh nguyện ý mua. Mà nếu bán, cô cũng坦然 đối mặt, cô cũng sẽ thuận theo mà phối hợp.

Cô ngẩng đầu lên, để cho anh nhìn thấy cô, rồi mỉm cười với anh ta.

Mạc Phong lại bị cô chọc giận lần nữa.

Mạc Phong cũng không biết, tại sao bất kể người phụ nữ này quật cường phản kháng, hay mềm mại phục tùng, anh đều tức giận.

Loại tức giận đó, sinh ra từ đáy lòng, không cần bất cứ nguyên nhân hay lý do gì. Anh nhìn người phụ nữ tóc ngắn phục tùng đang cười nhu thuận này, anh lại có một loại kích động muốn đánh nát tất cả.

Tất cả đều là giả, mọi thứ của người phụ nữ này đều là giả dối!

Anh biết, Tô Tranh không phải như vậy. Tô Tranh trước kia, dù là trong

lòng có một chút xiu gọn sóng cũng sẽ lộ ra ở đôi mắt trong trẻo kia.

Tô Tranh trước kia, chính là một kiểu cứng rắn và yếu ớt như thủy tinh, trong suốt rạng ngời, nhìn có vẻ quật cường, nhưng thật ra không chịu nổi một sự đả kích.

Tô Tranh bây giờ, lại khiến anh không thể nhìn thấu.

Có lẽ vì vậy, anh mới đưa ra điều kiện hoang đường như vậy?

Mạc Phong lần nữa khắc chế kích động muốn bóp cái cổ mảnh khảnh của người phụ nữ kia, xoay người ra cửa, dĩ nhiên cũng ném lại một câu: “Đi theo tôi.”

Tô Tranh nghe theo, đứng lên, đi theo Mạc Phong ra ngoài.

Mạc Phong đi tới cạnh một chiếc xe quân sự, mở cửa xe ý bảo Tô Tranh ngồi ghế phụ, Tô Tranh hiểu ý liền ngồi vào.

Xe phóng đi giữa dòng người chật chội. Xe của Mạc Phong không cần tuân thủ luật giao thông, chỉ là quy định nhà họ Mạc yêu cầu nghiêm ngặt. Mạc Phong thân là con trai cả, từ nhỏ đã quy củ hơn hẳn. Vì vậy Mạc Phong vẫn theo khuôn phép cũ.

Không ai nói gì. Tô Tranh không nhịn được mở miệng: “Chúng ta đi đâu đây?”

Tô Tranh cảm thấy, giữa bọn họ chỉ có hai chuyện, một là chuyện giữa bọn họ, một là chuyện của cô và bọn trẻ.

Chuyện trước với Tô Tranh mà nói là hoàn tất nghĩa vụ, chuyện sau với Tô Tranh mà nói là hưởng thụ quyền lợi.

Hôm nay rốt cuộc là muốn hoàn tất nghĩa vụ, hay là hưởng thụ quyền lợi đây? Hay là cả hai? Tô Tranh cảm giác hay là mình làm rõ trước thì tốt hơn, như vậy cũng có thể chuẩn bị tâm lý trước.

Mạc Phong lạnh lùng liếc cô qua gương: “Trường học.”

Nghe vậy, Tô Tranh thở phào nhẹ nhõm, xem ra là chuyện sau, cô cứ hưởng thụ quyền lợi đã chứ nhỉ?

Hôm nay là thứ sáu, bây giờ cũng sắp đến lúc bọn trẻ tan học. Không ngờ

ông bố Mạc Phong luôn bận rộn này lại đi đón con mình tan học?

“Trước đến trường học đã, sau đó cùng nhau ăn cơm.” Mạc Phong thế mà lại tốt bụng giải thích.

Tô Tranh nghe được, trong lòng rất cảm kích. Đối với bọn trẻ, khoảng cách với cô thực sự quá xa. Nhà họ Mạc bảo vệ bọn trẻ quá mức, cô căn bản không cách nào đến gần.

Mạc Phong nguyện ý cho mình cơ hội như vậy, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, cô đều rất cảm kích anh.

“Cám ơn anh.” Tô Tranh nói những lời này rất chân thành.

Mạc Phong xoay đầu sang, nhìn cô một cái, không để ý chút nào nói: “Cô không cần phải nói cám ơn. Những thứ này tôi đều đòi hỏi báo.”

Tô Tranh gật đầu: “Tôi hiểu.” Chẳng qua cũng chẳng sao, tôi chỉ cần có cơ hội tiếp xúc với bọn trẻ thôi.

Mạc Phong nghe câu trả lời như vậy, không nói gì, đôi mắt thâm trầm yên lặng nhìn phía trước.

Rất nhiều năm trước, anh nắm trong tay rất nhiều thứ. cô thì trừ anh ra thì chỉ có hai bàn tay trắng. Vì vậy mà cuộc giao dịch trở thành chuyện đương nhiên.

Hôm nay sau nhiều năm như vậy, anh vẫn có rất nhiều thứ như cũ, mà cô cũng giống anh có rất nhiều, nhưng thứ cô muốn, chỉ có anh có, cho nên cô chỉ có thể cúi đầu, mặc cho anh ra điều kiện gì, cũng sẽ tuân thủ cuộc giao dịch.

Chương 7. Bữa ăn tối của người một nhà

7.1

Mạc Phong xuống xe, Tô Tranh cũng muốn xuống, nhưng Mạc Phong ngăn cản cô.

"Cô ở chỗ này chờ đã." Trong mắt Mạc Phong đầy ẩn ý.

Tô Tranh nhất thời hiểu ra, tay đang muốn đẩy cửa xe ra dừng lại. Bởi vì cô hiểu ý Mạc Phong rất nhanh. Cô biết Mạc Phong nhất định là cảm thấy cô và anh không nên cùng xuất hiện, như vậy sẽ tạo thành một biểu hiện giả dối, sẽ làm cho những người khác, hoặc khiến bọn trẻ hiểu lầm.

Một đôi nam nữ, cùng nhau đón trẻ con sau khi tan học. Còn có cái gì có thể gây hiểu lầm hơn sao?

Vì vậy Tô Tranh hiểu, bàn tay đang muốn mở cửa xe cũng lặng lẽ thu hồi.

Mạc Phong trong nháy mắt có chút đau thắt, anh định giải thích, hé miệng, muốn nói, nhưng không biết nói gì, vậy nên chỉ có thể nhìn cô, rồi rời đi.

Tô Tranh nhìn qua cửa sổ xe ra bên ngoài, thấy bọn trẻ mặc đồng phục chỉnh tề, mang theo khuôn mặt tươi cười ra khỏi trường, sau đó được các bảo mẫu hoặc bố mẹ đón, vui vẻ lên xe rời đi.

Khuôn mặt tươi cười của những đứa trẻ kia cũng rất hạnh phúc, dưới ánh sáng mặt trời càng hạnh phúc đến chói mắt. Trên gương mặt bố mẹ chúng cũng là vẻ tươi cười, đó là nụ cười hoàn toàn hạnh phúc hoặc xen lẫn bất đắc dĩ hoặc mệt mỏi, hoặc mang theo ý cười vui mừng.

Trên đời này hạnh phúc đều giống nhau, nhưng trên đời này bất hạnh lại có điểm khác biệt.

Tô Tranh không khỏi nhìn lại mình, có bất hạnh hay không, cũng không có nghĩ đến hạnh phúc của mình là gì, cô chỉ biết mình kỳ vọng điều gì.

Kỳ vọng của Tô Tranh, chẳng qua là có thể tới gần một chút, gần hơn chút nữa.

Vươn tay, cố gắng đến gần mà thôi.

Mạc Phong nhanh chóng nhìn thấy hai đứa con của mình đang cười nói dắt tay nhau đi ra cổng trường, liền tiến lên đón.

Hai đứa bé thấy ba mình đến đón mình lần nữa đều rất vui mừng. Mạc Yên Nhiên chạy đến trước mặt Mạc Phong, nghẹo đầu cười: "Ba lại đến đón chúng con ạ!" Mạc Phong thường không ở nhà, có khi rời nhà nửa năm không về là chuyện bình thường. Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly là do bà nội nuôi lớn, nên đối với Mạc Yên Nhiên mà nói, ba có thể đến đón mình tan học hai ngày liên tiếp là một chuyện kỳ diệu và đáng vui mừng.

Mạc Cách Ly không nói gì, nhưng cũng nhìn ra được là rất vui mừng.

Mạc Phong sờ đầu Mạc Cách Ly, lại vuốt mái tóc quăn y hệt búp bê của Mạc Yên Nhiên: "Hôm nay chúng ta ra ngoài ăn."

Mạc Yên Nhiên nghe vậy, vui mừng muốn nhảy cẫng lên. Được đi ra ngoài ăn, bé có rất ít cơ hội ăn ở bên ngoài, vì bà nội luôn nói đồ bên ngoài không đảm bảo, nên cũng không đưa bé đi ăn.

Hai đứa bé không nén được hạnh phúc. Mạc Cách Ly cũng cùng theo lên xe. Đối với bọn trẻ mà nói, hôm nay thật là một ngày đặc biệt. Ba đến đón tan học, hơn nữa còn muốn dẫn ra ngoài ăn cơm. Chuyện tốt như thế, ngàn năm có một nha.

Nhưng mà sau khi hai đứa lên xe, lại sửng sốt khi thấy, ở ghế phụ, một Tô Tranh đang mỉm cười nhìn bọn họ.

Mạc Yên Nhiên nhìn về phía ba, lại nhìn thấy ba lên thẳng xe, mở chân ga, liền quay đầu, lễ phép nhưng lạnh nhạt chào: "Chào dì Tô"

Mạc Cách Ly nhìn xuống, lạnh nhạt chào: "Dì Tô"

Tô Tranh biết mình không thể quá nóng vội, nên bày ra nụ cười thân thiết nhất có thể, sau đó nhẹ nhàng chào: "Yên Nhiên, Cách Ly."

Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly sau khi ngồi vững, thắt chặt dây an toàn, liền hỏi ba mình: "Tối nay chúng ta ăn gì ạ?"

Thật ra là bọn chúng muốn hỏi, chẳng lẽ tối nay bọn con và dì Tô này sẽ cùng nhau ăn cơm sao? Nhưng bọn chúng không phải trẻ con, rốt cuộc vẫn không nói ra lời này.

Mạc Phong ngược lại nghe thế lại sững sờ, anh chỉ muốn cho Tô Tranh và hai đứa trẻ cùng nhau dùng cơm thôi, còn việc ăn gì, hình như không có trong phạm vi lo nghĩ của anh.

Anh chưa từng đưa con ra ngoài ăn, mà những chỗ anh quen thuộc kia, rõ ràng không thích hợp để đưa trẻ con đến. Trong một khắc, anh không tự chủ được nhìn về phía Tô Tranh.

Trong tiềm thức, có lẽ anh cảm thấy, dù Tô Tranh không có tư cách nhưng bất luận thế nào cũng là mẹ bọn trẻ. Chuyện như vậy có lẽ cô nên biết mới phải chứ?

Tô Tranh hiểu được ánh mắt của Mạc Phong, biết rõ anh không hề có khái niệm với việc dẫn bọn trẻ đi ăn cái gì. Vì vậy, cô quay đầu, mỉm cười hỏi hai đứa trẻ: “Vậy các cháu muốn ăn gì?”

Mạc Yên Nhiên có chút không quen Tô Tranh hỏi bé như vậy, bé cũng không rõ lắm tại sao ba mình lại để cho Tô Tranh quyết định. Nhưng liên quan đến ăn, bé nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: “Cháu muốn ăn MacDonald, có được không ạ?”

Mạc Yên Nhiên chưa từng đến MacDonald, bởi vì bà nội luôn nói là đồ ăn ở đó không hợp vệ sinh, muốn ăn thì bảo đầu bếp làm Hamburg thôi. Nhưng Mạc Yên Nhiên luôn cảm thấy, đầu bếp nhà không có ai làm được Hamburg ngon như ở MacDonald.

Có lúc cô đi ngang qua MacDonald, nhìn qua cửa sổ thấy bạn nhỏ cầm Hamburg hoặc là ăn khoai tây chiên, bên cạnh còn có ba mẹ, cô cảm thấy mọi người ăn thật là ngon miệng.

Mạc Yên Nhiên chưa từng ăn qua, cho nên rất muốn.

Mạc Cách Ly không lên tiếng. Mạc Cách Ly luôn luôn không thêm đề ý. Chị ăn cái gì cậu sẽ ăn cái đó. Chị cậu thích ăn cậu sẽ không giành.

Tô Tranh do dự một chút, MacDonald? Trẻ con ăn nhiều không tốt. Nhưng cô lại nghĩ, đối với trẻ con bình thường thì bọn nhỏ bị quản thúc cực nghiêm, có đôi lúc có thể bốc đồng, thỉnh thoảng ăn, chắc cũng không sao chứ?

Vì vậy nhìn sang Mạc Phong bên cạnh hỏi ý.

Mạc Phong thì cũng chẳng sao. Anh xuất thân từ gia đình phú quý nhưng dù sao cũng đã trải qua một đoạn đường đời ở trường quân đội, cũng nếm khổ rồi, biết bọn trẻ không nên nuông chiều từ bé. Con nhà người khác có thể ăn, chẳng có lý do gì con mình không ăn được. Vậy nên anh gật đầu một cái bày tỏ sự đồng ý.

Tô Tranh nhận được sự đồng ý, liền quay đầu nhìn hai người bạn nhỏ phía sau, cười nói thân thiết: “Ba các cháu đồng ý rồi. Có thể ăn MacDonald.”

Mạc Yên Nhiên hưng phấn, mắt sáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập nụ cười, đưa tay làm dấu hiệu chiến thắng. Mạc Yên Nhiên luôn có ý làm nũng với người ba có chút quá mức nghiêm khắc này, nhưng trước khi làm nũng cũng phải nhìn tình thế. Nói cho cùng, thật ra ba cũng không có quan hệ thân mật đặc biệt với một người phụ nữ nào. Vì vậy Mạc Yên Nhiên cảm thấy rất hưng phấn đối với việc cưng chiều dung túng của ba mình lần này, mà lúc này Mạc Yên Nhiên vô cùng hưng phấn lập tức quên đi ảnh hưởng của Tô Tranh, và thân phận của Tô Tranh, dĩ nhiên cũng quên luôn bữa ăn tối sắp tới cùng Tô Tranh.

Mạc Cách Ly lại là bé trai cực kỳ bình tĩnh nhìn Tô Tranh, trong mắt có sự thăm dò.

Tô Tranh thấy Mạc Yên Nhiên cười đến vui vẻ, thậm chí mắt có chút ướt át. Giờ phút này, cô cảm thấy mình có thể nguyện ý hi sinh tất cả, chỉ cần được nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của con.

Ngay lúc này, Tô Tranh có cảm giác bị người sấm soi, loại ánh mắt này, không sắc bén, nhưng cũng không thể bỏ qua.

Cô nhẹ nhàng nhìn sang, thấy bé trai mười tuổi Mạc Cách Ly, đang nhìn mình, bằng ánh mắt thăm dò.

Cô mỉm cười với cậu bé. Cô biết Mạc Yên Nhiên có vẻ kiêu căng nhưng lại đơn thuần. Còn Mạc Cách Ly, lại lạnh lùng, thâm trầm giống ba mình, học từ thầy mà giỏi hơn thầy.

Cô không hiểu đứa bé này, cho dù đây cũng là con trai cô.

Mạc Cách Ly nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mạc Phong cảm thấy không khí trong xe hơi kì lạ, nhưng không nói gì,

nhấn ga, xe chạy vút đi.

7.2

MacDonald, ngày ngày ăn MacDonald, tất cả sung sướng đều ở MacDonald.

Mạc Yên Nhiên vui sướng ăn MacDonald mà bé đã mong đợi đã lâu, mặc dù xem ra cũng giống như đồ ăn mà bé từng ăn qua, nhưng bé lại vừa ăn vừa có hứng thú dỗi dằn, vừa ăn vừa tò mò nhìn người bạn nhỏ bên cạnh.

Mạc Cách Ly lặng lẽ ăn Hamburg trong tay, thỉnh thoảng đưa khăn giấy cho chị mình, đưa khoai tây, lấy sốt cà chua.

Mạc Phong định nhúng tay, biểu hiện chút mẩu mực của người cha từ ái, nhưng anh phát hiện mình không thể nào nhúng tay. Vì vậy anh hắng giọng, cầm Hamburg lên cắn một miếng.

Tô Tranh cũng muốn nhúng tay, để lấy cho bản thân có một chút hảo cảm. Nhưng cơ bản cô cũng phát hiện, nơi này không có thích hợp. Vậy nên chỉ có thể giương mắt nhìn Mạc Yên Nhiên vui sướng ăn, nhìn Mạc Cách Ly có sự săn sóc hiểu chuyện hiếm có ở cái tuổi này.

Mạc Cách Ly ngẩng đầu, mặt không thay đổi mở miệng: “Dì Tô. Sao dì không ăn?”

Tô Tranh cúi đầu, lúc này mới phát hiện chiếc Hamburg thịt bò mình cầm trên tay chưa ăn miếng nào. Cô mỉm cười với Mạc Cách Ly, cúi đầu ăn.

Mạc Cách Ly nhìn về phía ba mình, phát hiện vẻ mặt của ba không chút thay đổi, không nhìn ra bất kỳ khác thường gì, mà lại thấy người chị lớn hơn mình mười phút bên cạnh, đã hoàn toàn tập trung vào thức ăn và cảnh tượng mới lạ xung quanh, căn bản không thêm để ý gì khác.

Vậy nên Mạc Cách Ly cũng cúi đầu tiếp tục ăn. Dù là kì quái, nhưng chuyện này đâu đến phiên cậu quan tâm, không phải sao?

Một bữa cơm, ai nấy đều có tâm tư riêng của mình. Người duy nhất ăn với vẻ hạnh phúc mỹ mãn, có lẽ là tiểu thư Mạc Yên Nhiên.

Ăn xong, bé lắc lắc chân nhỏ, thỏa mãn thở dài nói: “Ba, nếu có thể ngày nào cũng đi ăn MacDonald thì tốt quá.”

Mạc Phong nhíu mày: “Hôm nào cũng đi?” Anh vừa nói xong, liền cầm giấy

lên lau tay "Không thể hôm nào cũng đi. Máy thứ đồ ăn này không tốt cho sức khỏe." Máy năm ăn một lần còn được, hôm nào cũng ăn, dĩ nhiên là không cho phép.

Mạc Yên Nhiên bất đắc dĩ thở dài, nhúu đôi mắt đẹp và nhăn cái mũi nhỏ, ủy khuất nói: "Được rồi. Vậy thỉnh thoảng mới ăn đi"

Mạc Cách Ly đưa một ly coca cho Mạc Yên Nhiên, bé tiện tay cầm lấy, ưu nhã uống vài ngụm rồi để qua một bên: "Chị không muốn uống."

Mạc Cách Ly không nói gì, tự cầm lên uống.

7.3

Ăn cơm xong, mọi người lần nữa lên xe ngồi vào chỗ của mình.

Nhờ một bữa cơm, định ý của Mạc Yên Nhiên với Tô Tranh đã giảm bớt, cũng không phải đã tiếp nhận cô, chỉ là cho phép người này tồn tại.

"Ba. Giờ chúng ta đi đâu ạ?" Mạc Yên Nhiên cẩn thận hỏi, đối với ba, Mạc Yên Nhiên thỉnh thoảng kiêu căng cũng có chút kính sợ.

"Về nhà." Mạc Phong trả lời đơn giản.

Mạc Yên Nhiên bĩu môi bất mãn: "Con còn tưởng là được ở ngoài chơi thêm chút nữa rồi mới về mà."

Với cái loại vấn đề dư thừa này, Mạc Phong không trả lời, vui đùa chút bên ngoài, dĩ nhiên là không thể.

Tô Tranh nhìn thấy, không đành lòng liền đề nghị: "Giờ vẫn còn sớm mà, chi bằng đi chơi thêm chút."

Nghe vậy, Mạc Phong liếc Tô Tranh. Ý tứ cái nhìn kia rất rõ ràng, nơi này có chỗ cho cô nói sao?

Tô Tranh im lặng, nhìn về phía trước, không nói thêm gì nữa.

Mạc Yên Nhiên thất vọng, nhưng cũng phải chịu. Mạc Cách Ly trầm mặc một bên.

Vì vậy Mạc Phong lái xe, mục đích là về nhà.

Xe đến gần nhà họ Mạc, Mạc Phong dừng xe gọi cho bảo mẫu, yêu cầu tới

đón tiểu thư và thiếu gia, nói địa điểm, bảo mẫu vội vàng tuân lệnh.

Mạc Yên Nhiên tò mò hỏi: "Ba, ba không cùng bọn con về à?"

Mạc Phong lạnh nhạt trả lời: "Buổi tối ba còn có việc."

Có chuyện gì vậy, Mạc Yên Nhiên chớp chớp mắt, nhìn về phía Tô Tranh, trực giác của bé mách bảo chuyện đó có quan hệ với dì này.

Tô Tranh nhất thời cứng họng, cô mơ hồ cảm nhận được chuyện Mạc Phong nói là chuyện gì, nhưng cô không thể nói cho Mạc Yên Nhiên đang nhìn mình tha thiết. Thật ra Tô Tranh dĩ nhiên không hy vọng Mạc Phong có chuyện, cô thích Mạc Phong lúc dung túng Yên Nhiên hơn, sau đó cô lại mặt dày đi theo bên cạnh, lặng lẽ nhìn họ.

Mạc Yên Nhiên không có được đáp án từ chỗ Tô Tranh, hoặc là không có hi vọng cô có dự định phản bác, không khỏi có chút nhụt chí, mất hứng, sau khi "Ài" một tiếng liền tựa vào ghế ngồi.

Lúc này Mạc Phong lên tiếng: "Yên Nhiên, Cách Ly." Anh trịnh trọng gọi.

Mạc Cách Ly nhướn mắt: "Ba" Cậu biết khi Mạc Phong dùng giọng điệu này nói thì lúc nói nhất định là có chuyện.

Mạc Yên Nhiên dĩ nhiên cũng cảm thấy, vì vậy ngồi thẳng người trên ghế: "Ba, có chuyện gì không?"

Mạc Phong rất hài lòng với phản ứng của hai con, nhắc nhở: "Bà nội không thích các con ăn MacDonald, nếu bà biết tối nay ba dẫn các con đi ăn, vậy sau này các con không có cơ hội ăn nữa đâu."

Mạc Yên Nhiên lập tức hiểu ra, liên tục gật đầu nói: "Ba, con hiểu, con nhất định sẽ không nhắc tới trước mặt bà nội."

Mạc Cách Ly cũng tự nhiên gật đầu theo chị.

Mạc Phong tiếp tục nhắc nhở: "Vậy là tối nay chúng ta ăn cơm ở đâu đây?"

Mạc Yên Nhiên biết rất ít tiệm cơm bên ngoài, bé tương đối mù tịt đối với phương diện này, nhất thời không biết trả lời làm sao, chớp mắt một cái, hỏi ngược lại: "Vậy chúng con ăn cơm ở đâu ạ?"

Mạc Phong trả lời: "Tối hôm nay, ba dẫn các con đi ăn ở một quán cơm tư

nhân nhà họ Bành, biết chưa?”

Mạc Yên Nhiên nhớ một chút: "Quán cơm tư nhân nhà họ Bành, giống lần trước chú hai dẫn bọn con đến."

Mạc Phong hài lòng gật đầu: "Không tệ, Quán cơm tư nhân nhà họ Bành, các con đã từng đến. Lần này, các con đặc biệt thích ăn, nên ba dẫn các con đi, không có người ngoài." Nói xong câu cuối, Mạc Phong cố tình nhấn mạnh chữ “người ngoài”.

Bên cạnh Tô Tranh nhẹ nhàng nắm chặt tay.

Đằng sau, Mạc Cách Ly ngược mắt nhìn Tô Tranh. Cậu đương nhiên nghe hiểu ý của ba.

Mạc Yên Nhiên cũng hiểu, cười nói: "Con biết rồi, ba dẫn bọn con đi quán cơm nhà họ Bành ăn, không có dì Tô Tranh đi cùng."

Mạc Phong nghe thế liền mỉm cười, quay lại nhìn hai đứa con, đưa tay vuốt ve mái tóc quăn mềm mại của con gái, dịu dàng nói: “Yên Nhiên của ba thật biết nghe lời.”

Mạc Yên Nhiên nghe được ba khích lệ, rất vui vẻ, trịnh trọng gật đầu nói: "Ba, Yên Nhiên dĩ nhiên nghe lời, ba nói, Yên Nhiên nhất định đều nhớ."

Tô Tranh ở một bên, trong lòng giống như bị kim đâm vào, một loại cảm giác đau đớn.

Đang nói dở, bảo mẫu đã vội vã tới. Mạc Phong mở cửa xe, dẫn các con xuống xe.

Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly cũng không chào tạm biệt Tô Tranh một lần. bọn chúng cười cười đi theo Miêu bà bà.

Miêu bà bà tới hỏi Mạc Phong, rồi dẫn hai đứa bé đi về. Mạc Yên Nhiên hiển nhiên rất thích bà Miêu, vừa đi vừa cười hì hì, nói gì đó với bà Miêu, rất hoạt bát.

Khi Mạc Phong lên xe lần nữa, liền thấy Tô Tranh đang mắt hờn nhìn theo bóng lưng họ xa dần.

“Sau này cô còn có cơ hội gặp chúng mà." Mạc Phong nói.

Tô Tranh thu hồi ánh mắt nhìn về nơi xa, nhìn Mạc Phong: “Cám ơn”

Mạc Phong nhú mày: "Không cần nói cám ơn, điều cô cần làm, là nghĩ xem làm sao báo đáp tôi."

Chương 8. Tôi không thích em gọi tôi là Mạc tiên sinh

8.1

Mạc Phong nhíu mày: "Không cần nói cảm ơn, điều cô cần làm, là nghĩ xem làm sao báo đáp tôi."

Báo đáp? Cái gọi là báo đáp, ít nhất cũng phải là cho đối phương có lợi, làm cho đối phương hài lòng vui vẻ, đạt được vui vẻ về tinh thần hoặc thể xác.

Nhưng Tô Tranh có gì có thể cho Mạc Phong đây?

Trước mặt Mạc Phong, cho dù có chuẩn bị thế nào, thì vẫn là hai bàn tay trắng như cũ. Vì vậy cô không hiểu hai bàn tay trắng như mình làm sao có thể đáp ứng được điều kiện Mạc Phong đưa ra?

Mạc Phong trầm mặc nhìn Tô Tranh, thật ra thì chính anh cũng không hiểu.

Người phụ nữ trước mắt này, mười một năm trước anh đã từng muốn, sau đó lại mất đi, trở thành sinh mệnh trong quá khứ của anh.

Nếu như là người qua đường, anh sẽ không để ý, đây chính là sự kiên trì và quật cường của Mạc Phong.

Mà hôm nay là vì cái gì, người phụ nữ từng khiến Mạc Phong cắn răng không muốn quay lại, thế nhưng lại khiến cho anh nói ra điều kiện?

Tô Tranh không hiểu, mà Mạc Phong cũng không có cách nào lý giải, nhưng cuối cùng Mạc Phong cũng đã cho mình một đáp án, có lẽ chỉ là anh không cam tâm, muốn trả thù người phụ nữ này mà thôi?

Trong buổi tối nay, anh chợt có ý nghĩ khác, có lẽ anh nguyện ý chấp nhận người phụ nữ này, là bởi vì hai đứa bé kia?(Bạn Hoa : dạ vâng anh chỉ vì hai đứa bé kia thôi)

Bất kể thế nào, người phụ nữ này cũng là mẹ ruột của hai đứa trẻ. Cho dù hai đứa trẻ này cả đời cũng sẽ không biết được sự thật, nhưng anh là một người cha có trách nhiệm cũng nên để cho họ sống chung trong một khoảng thời gian, để có được một chút an ủi.(Bạn Hoa: không rõ là anh cho họ hay lấy đi của họ đây ?????)

Trong lòng Mạc Phong lại dâng lên chút chua xót. Từ lúc nào, anh lại có nhiều tâm sự như vậy? Con gái ruột thịt của anh, nhiều năm qua không có mẹ chăm sóc, tuy nói là nông chiều và vinh hoa phú quý đủ cả, nhưng dù vậy thì vẫn là thiếu sót. Mà tất cả việc này, nếu như không phải là bị người phụ nữ trước mặt này phản bội, chuyện làm sao lại tới nông nổi ngày hôm nay?

Anh nhướn mắt, đôi mắt lóe lên sự lạnh lùng bén nhọn, khiến cho Tô Tranh cau mày.

Mạc Phong nói từng chữ: "Tối nay cẩn thận báo đáp tôi đi."

Trong lòng Tô Tranh chột rùng mình ớn lạnh, nhưng cô mím đôi môi mỏng, không nói một lời, chỉ gật đầu một cái.

Tối nay, cô sẽ giống như nhiều năm trước, dâng hiến thân thể của mình?

Sau khi nghĩ đến điểm này, Tô Tranh cảm thấy rất buồn cười nên bật cười.

Mạc Phong liếc qua: "Cô cười cái gì?"

Tô Tranh nhẹ nhàng "Hừ" một tiếng, cười nói: "Tôi bỗng nhiên nhớ tới, nhiều năm trước tôi là đóa hoa mềm mại cỡ nào! Hôm nay tôi đã coi là người đẹp hết thời rồi, vẫn còn có may mắn được Mạc tiên sinh nhớ đến, thật là vinh hạnh."

Người đẹp hết thời, những lời này dùng để hình dung Tô Tranh đương nhiên là có chút quá mức, chỉ là từ lúc Tô Tranh sinh đứa bé đến bây giờ cũng đã gần ba mươi tuổi rồi, xác thực không phải là loại phụ nữ mà Mạc Phong có thể để ý đến.

Khuôn mặt lạnh lùng của Mạc Phong bỗng nhiên phiếm hồng khó mà tưởng tượng, dĩ nhiên anh rất nhanh che dấu "Khụ" một cái, lại khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày.

Anh lạnh nhạt mở miệng: "Cô đôi ý còn kịp đấy."

Tô Tranh nhú mày cười: "Mạc tiên sinh, vì sao tôi phải hối hận?"

Mạc Phong nhìn cô nở nụ cười, từ tốn nói: "Đúng, sẽ không hối hận. Cô còn kỳ vọng là tôi có thể tạo ra thật nhiều cơ hội cho cô và bọn trẻ tiếp xúc nhiều hơn mà."

Tô Tranh gật đầu cười: "Không sai, còn phải làm phiền Mạc tiên sinh."

Mạc Phong cảm thấy nụ cười của cô có chút chói mắt, liền nhẹ nhàng buông một câu: "Cũng chỉ là tiếp xúc mà thôi."

Ý cười trong mắt Tô Tranh đọng lại trong nháy mắt, sau đó từ từ biến mất, gương mặt xinh đẹp phủ lên một tầng bất đắc dĩ, cô gật đầu: "Không sai, chỉ là có cơ hội tiếp xúc mà thôi."

Chỉ là cơ hội tiếp xúc với người xa lạ mà thôi. Cô cũng vĩnh viễn không thể khiến cho bọn trẻ gọi cô một tiếng mẹ, vĩnh viễn đều không thể.

Cho dù cô sống lại, cho dù cô kiên cường, cho dù cô nỗ lực mười năm, cô cũng không vượt qua được khoảng cách kia.

Giữa bọn họ, ngăn cách bởi năm tháng, ngăn cách bởi hiểu lầm, ngăn cách bởi dòng dõi, ngăn cách bởi tầng lớp.

Tô Tranh ngẩng đầu lên, theo khóe mắt có chút ướm át, lạnh lùng nói: "Có cơ hội, cũng là tốt rồi."

Mạc Phong tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Tô Tranh, anh đương nhiên thấy được khóe mắt kia có chút ướm át, nhưng anh nghiêng đầu, không nói câu nào.

Cho dù ánh mắt dè dặt làm thịt này thế lương thế nào, Mạc Phong cũng sẽ không thay đổi chủ ý.

Nếu anh có thể đối diện với chính mình, anh sẽ nói với mình như vậy. Người phụ nữ này sau mười năm vẫn có một loại thu hút vô hình như cũ. Dĩ nhiên, quan trọng hơn là, người phụ nữ này phải bị trừng phạt. Đã làm sai, thì phải trả giá thật lớn, cũng là phải bị trừng phạt.

Mạc Phong sau mười năm cố ý lãng quên, rốt cuộc cảm thấy, mình nên trừng phạt Tô Tranh rồi.

Chỉ là, tối nay, anh nên trừng phạt cô thế nào đây?

Mạc Phong khởi động xe, xe bắt đầu hướng tới một khu nhà ở khác.

8.2

Xe lái vào ga ra tầng ngầm, hai người lần lượt xuống xe, Mạc Phong đi đằng trước, Tô Tranh im lặng theo sau.

Vào thang máy, không tiếng động lên tầng 23, hai người đều nhìn về phía màn hình không ngừng nhảy số màu đỏ trên thang máy, cũng không có nhìn về phía đối phương một cái.

Chỉ là không sao, bọn họ có thời gian một đêm để nhìn nhau mà, không phải sao?

Thang máy "Đỉnh" một tiếng dừng lại ở lầu 23, khu nhà ở này là một nhà ở một cầu thang, đi ra thang máy lên đến cửa phòng, Mạc Phong lấy thẻ mở cửa ra, hai người đi vào.

Tô Tranh nhìn quanh, nhìn ra được, đây là nhà ở thuộc quản lý của Mạc Phong, nên có rất ít những người khác.

Mạc Phong là người có ham muốn chiếm hữu rất mạnh mẽ, hay chính là anh thích sự sạch sẽ.

Vật của anh, ví dụ như xe, anh không thích người khác đụng vào. Loại ham muốn này phối hợp với khả năng khống chế, liền biến thành, anh có thể một mình giữ một phòng. Trong phòng kia không cho bất luận kẻ nào đi vào. Không gian kia hoàn toàn thuộc về anh.

Tô Tranh chỉ nhìn thoáng qua là, nhà này, tất nhiên là không gian tư nhân riêng tư nhất của Mạc Phong, riêng tư đến nỗi có lẽ ngay cả anh em hay mẹ của anh cũng không được vào.

Tô Tranh rũ mắt, thực sự cô có chút kinh ngạc, mình lại được vào nơi này sao? Nhiều năm trước, cô đã từng là ngoại lệ của anh, có thể ngồi vào xe của anh, có thể vào phòng của anh, cơ hồ có thể thưởng thức mọi thứ của anh. Nhưng hôm nay cô, vẫn được đi vào không gian riêng tư thuộc về anh sao?

Chỉ là sau khi kinh ngạc và kì quái, trong lòng cô lại thầm cười, như vậy không phải rất tốt sao? Ít ra ở trong lòng Mạc Phong, Tô Tranh vẫn có một chút địa vị đặc biệt. Như vậy, cô cũng có thể có được điều mình muốn dễ dàng hơn.

Cô ngẩng đầu lên, lạnh nhạt cười hỏi: "Mạc tiên sinh, tối nay anh muốn làm sao cũng được. Tôi thì vẫn nghĩ là nên đi tắm rửa trước?"

Một Mạc Phong sạch sẽ, duy nhất một lần không tắm rửa cùng phụ nữ lên giường, chắc là lần đó. Đêm hôm đó, là lần đầu tiên của cô, ở trong một chiếc

xe con đậu trên đường cái.

Mạc Phong từ từ đi tới trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô, mở miệng nói: "Cô đi tắm đi."

Tô Tranh tuân mệnh, nhắc chân định vào toilet.

Mạc Phong âm trầm mở miệng: "Khoan đã, trước khi cô đi tắm, tôi có chuyện muốn nói."

Tô Tranh nhú mày: "Mời Mạc tiên sinh nói."

Mạc Phong từ từ nói: "Khi chỉ có hai người chúng ta, tôi không thích em gọi tôi là Mạc tiên sinh."

Tô Tranh nhẹ nhàng "Nha" một tiếng, tò mò hỏi: "Vậy tôi nên gọi thế nào?"

Lòng ngực Mạc Phong thở không được, nhưng lại quay mặt nhìn về tượng gỗ trên bàn, lơ đãng nói: "Gọi tôi Mạc Phong thôi."

Tô Tranh nhìn về phía bàn, có một tượng gỗ, nhưng hiển nhiên Tô Tranh biết đó không phải tượng gỗ đơn thuần. Tượng gỗ trên bàn, phải là rất danh giá. Tượng gỗ này là một người phụ nữ ngửa cổ lên nhìn trời.

Tô Tranh nhìn tượng gỗ này một lúc lâu, cuối cùng mở miệng: "Vậy cũng tốt, Mạc Phong, tôi có thể đi tắm chưa?"

Chương 9. Mười năm sau cả đêm phong lưu

9.1

Tô Tranh từ từ tắm rửa.

Lòng của cô đã qua hai cái mười năm, nhưng thân thể cô mới chỉ có hai mươi tám tuổi thôi.

Cô vẩy nước ấm lên, nhìn những giọt nước chậm rãi chảy xuống nơi tuyết trắng của mình, chảy qua vòng eo mảnh khảnh, biến mất ở nơi tối tăm.

Da thịt của cô trắng muốt như sứ hảo hạng. Ở nơi đó có một vài giọt nước trong suốt càng làm nổi bật lên sự sáng bóng mê người. Lúc này cô cảm thấy mình vẫn còn...tư cách, tư cách thuộc về một người phụ nữ.

Tô Tranh đứng lên, nước chảy dọc theo thân thể cao gầy đẹp đẽ của cô xuống. Đôi chân thon dài bước ra khỏi bồn tắm, tiện tay cầm một cái khăn tắm lên lau, sau đó lại cầm cái áo ngủ đã sớm chuẩn bị bên cạnh mặc vào.

Khi cô ra khỏi phòng tắm, cô thấy Mạc Phong đã cởi áo khoác ngoài ra, trên người chỉ có quần và áo sơ mi, áo sơ mi đã tháo một cúc, lộ ra da thịt ngăm đen.

Anh ngồi ở ghế salon, lặng lẽ chăm chú nhìn cô.

Mái tóc ngắn của cô còn ướt, bết vào vàng trán trắng nõn. Có một giọt nước từ từ chảy xuống, chảy đến lông mi cô, cô nhẹ nhàng mở hai mắt, làm rơi giọt nước kia. Nhưng ánh mắt của cô vẫn có chút mơ hồ, còn có cảm giác chua chát.

Tô Tranh vẫn không nhúc nhích, cô gắng nhịn cảm giác chua chát trong mắt này.

Cô có thể cảm giác, đôi mắt người kia vẫn chưa rời khỏi mình. đôi mắt của người đàn ông kia vẫn không rời khỏi cô, nhìn khuôn mặt cô đang cố nhịn loại cảm giác chua chát trong khóe mắt.

Cô có thể cảm giác được, tầm mắt người đàn ông kia vẫn không hề rời khỏi cô, dường như đang theo khuôn mặt của cô mà đi xuống, quét qua cổ, tới trên

người của cô, dường như muốn nhìn xuyên qua lớp áo ngủ này để nhìn thân thể cô.

Cô cảm thấy người đàn ông trước mặt này căn bản là □ .

Chỉ là, người đàn ông này muốn không phải cái này sao?

Cô chợt mỉm cười, ngẩng đầu lên, đi tới bên cạnh anh ngồi xuống. Hơi thở thơm như hoa lan: “Sao anh còn nhìn tôi như vậy? Hay là anh đang chuẩn bị động thủ đây?” Tô Tranh hiểu rõ Mạc Phong. Mạc Phong trước đây không thể chưa tắm mà làm. Dĩ nhiên cũng có ngoại lệ. Mà ngoại lệ này chỉ có một lần duy nhất.

Cô cảm thấy hơi thở Mạc Phong ngày càng gấp, tròn mắt nhìn mình ngày càng nóng bỏng.

Cô lại mỉm cười, Mạc Phong, lòng của anh dù là sâu khó lường, nhưng rốt cuộc trong tay tôi còn nắm được một phần của anh.

Lúc này, cô chợt nhớ đến lúc trước khi sống lại, khi cô nằm trong vũng máu loáng thoáng như thấy Mạc Phong đang nóng nảy nói gì với cô.

Khi đó cô đã không nghe được âm thanh gì, nhưng xuyên qua màu đỏ của máu, cô thấy anh vội vàng, liều mạng nói gì đó với mình.

Mạc Phong, trong lòng anh, vào lúc tôi sắp chết kia, chính là có lời muốn nói với tôi, đúng không?

Hơi thở Mạc Phong ngày càng gấp, sau đó vào lúc Tô Tranh tưởng anh sẽ hành động, Mạc Phong chợt đứng lên.

Tô Tranh ngẩng đầu lên thì chỉ thấy bóng lưng của Mạc Phong.

Mạc Phong như là muốn trốn chạy vào phòng tắm.

9.2

Chuyện kể tiếp, tất cả giống như thuận nước đẩy thuyền.

Họ đã quen thuộc thân thể của nhau. Cô không còn là thiếu nữ trẻ trung mười một năm trước, anh cũng không còn là thanh niên hai mươi mấy tuổi. Vì vậy, hai nam nữ thành thực cho dù vào thời khắc giao dịch khó xử cũng cố gắng để mình vui vẻ, thời điểm mình vui vẻ dĩ nhiên cũng làm cho đối phương

vui vẻ.

Vóc người Tô Tranh cao gầy, vóc dáng đàn ông mà không cao ở trước mặt cô sẽ cảm thấy tự ti. Nhưng nằm dưới Mạc Phong, tư thế của cô lại là loại tư thế hoàn toàn khuất phục.

Mạc Phong cao lớn, cường tráng, da thịt ngăm đen, cánh tay có lực, giống như chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức, liền có thể đem thân thể mảnh khảnh của cô hoàn toàn bao phủ trong ngực, để cho cô không cách nào chạy trốn, để cho cô không kiềm chế được.

Dĩ nhiên Tô Tranh cũng không muốn chạy trốn. Cô vì sao phải trốn? Người đàn ông này đối với phụ nữ mà nói vốn là sự mê hoặc nguy hiểm chết người, khiến cho một người đàn ông trêu đùa mà không để lại dấu vết gì, hấp dẫn cũng là một loại vui vẻ.

Cô nhìn đôi tay thanh tú như ngọc của mình nhẹ nhàng phẩy qua lồng ngực phập phồng của anh nhẹ nhàng xoa bóp. Sau đó nắm lấy, dùng chút sức. Cô hài lòng nhìn anh hít sâu, con ngươi bắt đầu tối lại, chỗ nào đó trên mặt người đàn ông bắt đầu bốc hơi.

Nhưng là người đàn ông này cũng không có chút động tĩnh, vì vậy tay cô tiếp tục đi xuống, khẽ lướt như có như không, từ từ đi tới bụng anh, cô nghe được hô hấp của anh nặng nề, cảm thấy thân thể anh cứng nhắc. Cô tiếp tục đi xuống.

Cô cố tình khi sắp tới chỗ mấu chốt thì chợt dừng lại, ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn anh.

Anh cố nhịn cau mày, hơi nhếch môi nhìn cô.

Nhưng cô lại không hoàn toàn buông tay cũng không tiếp tục nữa, giờ tay khẽ nghịch mái tóc ngắn của mình. Tóc còn có chút ướt, có lẽ cô nên sấy khô mới đúng. Nên cô nhìn quanh căn phòng, muốn tìm xem máy sấy ở đâu.

Nhưng cô căn bản chưa kịp cử động, sau lưng người đàn ông kia đã nhào tới, lật người đè cô xuống.

Hơi thở nóng bỏng phả lên khuôn mặt hơi ướt của cô. Có bàn tay chợt thò vào cởi áo ngủ của cô. Cô căn bản không phản ứng kịp, đã hoàn toàn bị giam cầm dưới thân thể anh, không thể nhúc nhích được.

Tô Tranh cảm thấy sức nặng của người đàn ông trên người. Cô cảm nhận được lồng ngực người đàn ông này đang đập phồng kịch liệt. Cô ngửa cổ lên, ngẩng đầu nhìn anh đang áp chế mình, khẽ nheo đôi mắt.

Mạc Phong nhất thời ngưng mắt nhìn cô, sau đó từ từ cúi đầu, hôn lên hõm cổ của cô.

Hõm cổ của cô tuyệt đẹp, giống như con thiên nga ưu thương trên hồ nước phẳng lặng, mùi của cô cũng rất tuyệt. Mạc Phong không nhớ ra được đó là là mùi vị gì.

Mạc Phong lúc bắt đầu, hôn rất nông, sau lại không ngừng tăng thêm, từ từ trở thành gặm nuốt. Cô cảm thấy có chút đau nên khẽ ngâm nga ra tiếng.

Mạc Phong cảm thấy tiếng rên của cô, giống như một ca khúc, một bài hát không biết tên qua năm tháng vang lên ở trong đầu. Tiếng rên đứt quãng này, đánh thức nội tâm đang say ngủ của anh.

Vì vậy giờ khắc này, Mạc Phong không chút do dự, xông vào trong cơ thể cô.

Thời điểm anh tiến vào, anh biết nơi này còn có chút khô khốc, giống như mảnh đất lâu không có người cày cấy. Anh nghe tiếng rên kia dừng lại, thay vào đó là tiếng hít khí khô sở.

Nhưng anh vẫn nhắm mắt, cũng đóng chặt tim mình, không có dừng lại.

Anh tựa như đang cày cấy trên một mảnh đất hoang vu. Mảnh đất quá khô cằn, anh cày cấy rất khó khăn, nhưng lại không muốn dừng lại. cho dù có làm cô khô sở, anh cũng không muốn dừng lại. Anh cảm thấy đây là một loại trừng phạt, trừng phạt cô, thậm chí cũng là trừng phạt chính mình.

Mảnh đất hoang vu đang được cày cấy này, cũng như cái giếng cổ xưa cũ, nhưng lại dần dần rỉ nước, sau đó nước này từ từ lan tràn, càng ngày càng nhiều, xoa dịu cô, cũng xoa dịu anh.

Anh vươn tay ra, đột nhiên lật cô lại. Anh thấy thân thể mảnh khảnh của cô gái này run rẩy trong vòng tay anh, sau đó anh dùng một tay nâng hai tay cô lên, quặt ra sau lưng.

Cô gái cao gầy này, nằm dưới hân như một con bướm gầy cánh, bị bẻ thành

tư thế khuất nhục, theo công kích của anh mà run rẩy nhè nhẹ trong gió, theo nhịp điệu của anh mà phát ra một tiếng than khóc sùt sùi như rên rỉ.

Anh thấy eo cô dưới sự dùng sức của mình uốn thành một loại tư thế quý dị. Anh thấy cô dưới thân mình hình thành đường cong đẹp đẽ. Anh thấy hai vai cô hơi co lại dưới thân mình. Anh nhìn thấy mái tóc ngắn của cô từ từ rũ xuống phục tùng. Cô cũng không đủ mượt mà xinh đẹp nhộn nhạo ra xinh đẹp sòng lớn. Sau đó anh lại nhắm mắt, tiếp tục cày cấy.

Lần này, không còn là cày cấy. Anh cảm thấy ngày càng giống đi thuyền trong nước.

Nước chảy xiết, anh chèo ngược dòng nước, ra sức xông tới, từ nơi này đánh thẳng vào trong. Hô hấp của anh ngày càng gấp rút, cô khóc sùt sùi, ngày càng mãnh mai.

Mạc Phong cảm thấy thế này chưa đủ, ở bên trong dòng nước chảy xiết này, anh còn có một nơi chưa chạm tới. Chỗ đó chôn sâu trong cơ thể cô. Chỉ lịch sử cày cấy không không thể đạt tới, nên anh càng thêm ra sức tiến lên, chỉ vì chỗ sục sôi này.

Anh nghe thấy tiếng thở gấp kịch liệt của bản thân, cảm thấy có giọt mồ hôi chảy xuống từ trán mình, rơi lên bờ vai trần của cô, đọng tới nơi kích tình bắn đầy tia lửa.

Anh đã nhiều năm không làm qua, loại cảm giác này, giống như loại cảm giác của cái đêm nhiều năm trước kia khiến anh không hiểu tại sao.

Không biết đã trải qua bao nhiêu lần mạnh mẽ bơi thuyền, toàn thân anh cứng đờ, ở nơi nóng rực bên trong, anh đem toàn bộ giải phóng vào cơ thể cô.

Anh kịch liệt thở dốc, nằm trên lưng cô, nghe cô từ từ khôi phục thở gấp trầm thấp.

Bàn tay anh mơn trớn phần lưng bóng loáng của cô. Trên lưng cô có một tầng mồ hôi mịn, thân thể từ run rẩy trở lại bình thường. Anh tựa cằm lên phần lưng của cô, lấy chòm râu rậm cọ lưng cô, hài lòng khi thấy thân thể bên dưới khẽ co rúm.

Giờ khắc này, anh nhắm hai mắt lại, lẳng lẳng lẳng nghe nhịp tim qua tấm lưng của cô. Cô vẫn không nhúc nhích, giống như là ngủ thiếp đi.

9.3

Thật lâu sau, Mạc Phong giống như chợt nhớ ra gì, đột nhiên ngồi dậy.

Tô Tranh co ro nằm sấp phía dưới ngẩng đầu lên liếc anh một cái.

Chỉ thấy Mạc Phong giống như đang suy tư cái gì, cau mày, cúi đầu ngưng mắt nhìn thân thể cô.

Tô Tranh không hiểu gì cả.

Đôi mắt Mạc Phong từ từ dời xuống, xuống tới khe mông hẹp mảnh của cô.

Tô Tranh nhất thời cảm thấy nơi đó có một ngọn lửa nóng.

Mạc Phong lại đem tầm mắt dừng lại ở nơi nào đó, đưa bàn tay ngăm đen ra, vuốt ve nơi tuyết trắng này.

Vuốt ve ở bên trong nơi này, Mạc Phong rốt cuộc thấy được nơi đó, có một chút hồng.

Điểm hồng này, nhỏ chỉ bằng hạt gạo, mang theo mị hoặc không nói ra được, kiều điểm ướt át hé mở ra vùng trắng nõn vậy.

Tô Tranh hiểu ý tứ của anh, cười châm chọc mà: "Có lẽ tôi căn bản không phải Tô Tranh mà anh biết."

Mạc Phong không nói gì, bàn tay to lớn kia hơi dùng sức một chút.

Tô Tranh cau mày, thực sự có chút đau, mặc dù đau này so với vừa rồi cũng không đáng là gì.

====tôi là dải phân cách yên lặng ôm nhau một hồi lâu =====

Tô Tranh đứng dậy, muốn thoát khỏi vòng tay Mạc Phong.

Mạc Phong cau mày nhìn về phía Tô Tranh.

Tô Tranh hiểu ý Mạc Phong, cười nói: "Tôi muốn uống nước."

Mạc Phong gật đầu, buông tay đang giữ Tô Tranh ra.

Tô Tranh sau khi đứng dậy, lấy ly rót cho mình một cốc nước, sau đó không biết từ đâu lấy ra một viên thuốc, liền uống xuống.

Mạc Phong lần nữa cau mày, mở miệng hỏi: "Em uống gì thế?"

Tô Tranh không trả lời, lại uống hết mấy ngụm nước sau đó mới quay người lại ngồi lại trên giường: "Thuốc tránh thai."

Mạc Phong trầm mặc ngung mắt nhìn Tô Tranh, cũng không có nói cái gì, nhưng là Tô Tranh biết trong lòng Mạc Phong bất mãn, vì vậy cô mở miệng giải thích nói: "Anh chịu dùng áo mưa (bao cao su) sao?"

Tô Tranh dĩ nhiên biết Mạc Phong sẽ không nguyện ý, rất nhiều năm trước cô cũng biết.

Quả nhiên, Mạc Phong ngội lạnh nói: "Dĩ nhiên không cần."

Tô Tranh ngẩng đầu lên cười: "Vậy chỉ có thể để tôi hy sinh thôi, sau chuyện như vậy thì phải uống thuốc tránh thai 24h rồi, nhưng mà loại này thuốc uống nhiều đối với thân thể cũng không tốt. Cho nên về sau anh tốt nhất hãy nói cho tôi biết trước quy luật của loại chuyện này, tôi có thể uống thuốc tránh thai trước đó, loại thuốc kia đối với thân thể tổn thương sẽ nhỏ một chút."

Mạc Phong càng thêm bất mãn, lãnh phúng nói: "Em có vẻ nghiên cứu rất kỹ về thuốc tránh thai?"

Tô Tranh gật đầu: "Không phải nghiên cứu kỹ càng gì, chỉ là thỉnh thoảng tìm hiểu thôi, dù sao tôi phải học được cách bảo vệ mình." Nếu như lần này tôi không học cách bảo vệ mình, thì cũng sẽ không có bất luận kẻ nào đến giúp tôi.

Sắc mặt Mạc Phong rất khó coi, nhưng rốt cuộc lại không nói gì, đưa ra cánh tay ra ôm cô vào trong ngực, hai người cùng nhau ngã xuống nằm trên giường.

Về phần ngã nằm trên giường làm cái gì, Tô Tranh dĩ nhiên rất rõ ràng.

Mạc Phong là hạng người gì, Mạc Phong là từng là người chạy bền tốt nhất trong số các binh sĩ của liên đoàn, người như anh, có sự chịu đựng và thể lực tốt đến kinh người.

Vì vậy đối với một người có thể lực và sự chịu đựng kinh người như vậy thì, một lần, thế nào đủ đây?

Chương 10. Loại đau khổ này, không người nào có thể giải, không thuốc nào cứu được

10.1

Vẫn là năm giờ sáng, Tô Tranh tỉnh lại.

Lần này khi tỉnh lại, cô phát hiện mình bị ôm vào trong một lồng ngực rộng rãi. Cô tưởng đó chỉ là một giấc mơ, ngay sau đó nhớ lại tất cả.

Ngực của anh ấm áp rộng rãi, nhưng lại không phải là nơi cô có thể tránh gió.

Cô cẩn thận từ trong ngực của anh lui ra, sau đó đứng dậy xuống giường, đi tới cửa sổ sát đất.

Đem rèm cửa sổ kéo ra để lộ một khe hở, cô nhìn những tia nắng yếu ớt ở bên ngoài, nhẹ nhàng đốt một điếu thuốc, sau đó khói mù bắt đầu lượn lờ.

Khi cô từ từ hút xong điếu thuốc này thì trời cũng dần dần sáng rõ, cô dập tắt tàn thuốc, ném vào trong thùng rác, sau đó quay lại, chuẩn bị đi phòng tắm, tắm rửa một lần. Ai biết vào lúc cô xoay người lại thì cô nhìn thấy người đàn ông vốn dĩ đang ngủ trên giường đó không biết đã tỉnh từ lúc nào, đang lẳng lẳng nhìn cô.

Cô thoáng cứng ngắc một khắc, ngay sau đó cười nói: "Chào buổi sáng."

Mạc Phong nhìn chằm chằm tay của cô: "Cô thực sự hút thuốc."

Mạc Phong vốn không hút thuốc, anh cũng không chịu được mùi khói, cái loại mùi kia... Tô Tranh biết Mạc Phong khẳng định không thích phụ nữ hút thuốc, thậm chí chỉ cần cô nàng có mùi thuốc lá, cho nên Tô Tranh rất thờ ơ cười nói: "Đúng, tôi đã nói với anh rồi."

Mạc Phong nhú mày, hạ lệnh nói: "Từ bỏ."

Tô Tranh trực tiếp trả lời lại: "Không thể nào."

Mạc Phong nhìn Tô Tranh ngoắc nói: "Cô qua đây."

Tô Tranh nhú mày không hiểu, Mạc Phong càng thêm không vui, xụ mặt

xuống.

Tô Tranh không thể làm gì khác hơn vì vậy đi tới mép giường ngồi xuống, lại thấy Mạc Phong bóp chặt cằm của cô, cúi đầu hôn xuống.

Nói là hôn lên , nhưng không có hôn vào trong miệng , chỉ là ở bên viên môi cô ngửi nhẹ, giống như là muốn dò xét xem có mùi vị gì, quả nhiên anh rất nhanh nhúu chặt lông mày, rất là ghét bỏ nói: "Trên miệng cô tư vị khó ngửi cực kỳ!"

Tô Tranh đưa tay ra, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng mon trớn môi của mình, cười nói: "Tôi cảm thấy mùi vị không tệ."

Mạc Phong có chút cực kỳ tức giận: "Hiện tại, cô đi đánh răng đi."

Tô Tranh không nói hai lời chạy đi rửa mặt, tiện thể tắm tã một chút, sau khi tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, cô ra ngoài, mặc áo khoác của chính mình, đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Mạc Phong nhúu mày hỏi: "Cô định đi đâu?"

Tô Tranh quay đầu lại, nhún vai nói: "Mạc tiên sinh, anh quên ư, bây giờ đã là ban ngày, tôi phải đi đi làm."

Mạc Phong cau mày nói: "Cô quên sao, tôi nói rồi không cho phép cô gọi tôi là Mạc tiên sinh ."

Tô Tranh nghe lời: "Tốt, Mạc Phong, tôi có thể đi làm được chưa?"

Mạc Phong lần này không có phát biểu ý kiến, chưa nói có thể cũng không nói không thể, Tô Tranh cảm thấy đây cũng là chấp nhận, vì vậy xoay người rời đi.

10.2

Hôm nay Tô Tranh đến công ty đi làm, buổi sáng bận rộn suốt một buổi, buổi trưa Mạc Vân gọi điện thoại đến, nói là cùng nhau ăn cơm.

Mạc Vân là người lãnh đạo trực tiếp của cô, cũng là bạn tốt của cô, những năm gần đây nhờ có Mạc Vân nhận định tài năng và giúp đỡ nên cô mới có thể có được vị trí như ngày hôm nay. Hôm nay Mạc Vân gọi điện thoại tới, Tô Tranh rất nhanh nhận ra giọng của Mạc Vân khang khác, đến lúc hai người gặp

mặt, cùng nhau lái xe đi ra ngoài ăn cơm, Tô Tranh mới phát hiện ra tinh thần của Mạc Vân rất không tốt.

Mạc Vân bình thường thoát nhìn gió nhẹ mây trôi chẳng hề để ý, nhưng thật sự thì có thể làm công việc của ba người trên một ngày, nhìn trang phục của anh ta lúc nào chỉnh tề bảo thủ, thật sự rất khó có thể nhìn thấy anh ta tinh thần uể oải như vậy, Tô Tranh thật sự sợ hết hồn.

Nhưng Tô Tranh cũng không hỏi, làm một cấp dưới kiêm bạn tốt, cô biết nếu như Mạc Vân muốn nói, thì anh ta sẽ tự nhiên nói ra.

Quả nhiên, khi Mạc Vân đang uống ly rượu tiếp theo, giống như lơ đãng nói: "Tô Tranh, tôi muốn ly hôn."

Tô Tranh cau mày: "Ly hôn?"

Mạc Vân tịch mịch cười, gật đầu nói: "Không sai, chính là tối hôm qua, cô ấy nói ra, thái độ rất kiên quyết."

Tô Tranh không có lời nào để nói, thật ra thì gần đây tình trạng hôn nhân của Mạc Vân có chút căng thẳng, cô cũng đã biết đến điều đó, nhưng thật không thể tin là có thể tệ đến mức độ này.

Theo lý mà nói, Mạc Vân là người mà bất kể xuất thân hay năng lực, hoặc là bề ngoài hay sự nghiệp, tất cả mọi mặt đều là vô cùng xuất chúng, mà theo Tô Tranh biết, vị nhị thiếu phu nhân nhà họ Mạc này, thật ra thì xuất thân từ một nhà có gia cảnh nghèo nàn, và đương nhiên tất cả mọi người đều sẽ cho rằng vị nhị thiếu phu nhân nhà họ Mạc này với cao .

Bây giờ thì có lẽ ai cũng không ngờ, vị nhị thiếu phu nhân rất ít lộ diện ở bên ngoài của nhà họ Mạc lại có thể chủ động đề nghị ly hôn, hơn nữa thái độ còn rất kiên quyết.

<http://diendanlequydon.com>

Tô Tranh suy nghĩ một chút, gần đây cách ứng xử của Mạc Vân xác thực là có chút không kiểm soát, trước đây khi cô và anh cùng nhau đi dự tiệc ở bên ngoài đã có những lời đồn không hay, nhất là trong việc của Tô Tranh, biểu hiện của anh ấy cũng quá mức rồi, những chuyện này ngộ nhỡ truyền tới tai vị nhị thiếu phu nhân kia, dĩ nhiên là không được tốt lắm.

Tô Tranh đang nghĩ như vậy, nhưng dường như Mạc Vân cũng đoán được ý

nghĩ của Tô Tranh, trực tiếp lắc đầu một cái, bất đắc dĩ nói: "Không phải như cô nghĩ đâu, chuyện này không có bất cứ quan hệ gì với ai."

Tô Tranh cau mày: "Anh là chồng của cô ấy, cô ấy ——"

Cô còn chưa nói dứt lời, Mạc Vân tiếp tục lắc đầu: "Dù tôi ở bên ngoài làm bất kì chuyện gì, cô ấy đều không để ý, cô ấy căn bản chưa từng quan tâm tới tôi! Có lúc tôi thật sự hoài nghi, trong lòng cô ấy, tôi rốt cuộc là ai???"

Mạc Vân rất ít khi kể khổ như vậy, anh luôn luôn nhẹ nhàng cười, vì vậy Tô Tranh lập tức không biết nói gì hơn, có lẽ Mạc Vân chỉ cần một lỗ tai, chứ không phải là những lời an ủi.

Mạc Vân thở dài tiếp tục nói: "Cô ấy đối với cuộc hôn nhân này, vẫn luôn là không để tâm đến, cho tới bây giờ, có lẽ cô ấy đã hết sức chịu đựng mà muốn thoát ra rồi."

Tô Tranh càng không hiểu rõ: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Mạc Vân cười khổ giải thích nói: "Mối tình đầu của cô ấy đã từ nước ngoài trở lại, hình như đã liên lạc với cô ấy rồi."

Tô Tranh nhất thời cứng họng, trong lòng mỗi người đều có một đoạn chuyện cũ, quan hệ giữa Mạc Vân và vị phu nhân này, quá rối rắm, cô không có gì để nói, cũng không cách nào chen miệng.

Tiếp đó Mạc Vân cũng không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng cùng Tô Tranh ăn xong cơm tối, rồi đứng dậy tính tiền.

Tô Tranh nhìn bóng lưng của anh, chỉ cảm thấy một tia đơn độc, cô chợt nhớ tới một bóng lưng của một người khác cũng gần giống với người đàn ông trước mắt này.

Cái bóng lưng kia, so Mạc Vân hơi có vẻ khô ngô cường tráng hơn, cái bóng lưng kia, có phải cũng có lúc cô đơn, hiu quạnh như thế hay không?

10.3

Thời gian kế tiếp công việc của Tô Tranh rất bận rộn, bởi vì lòng Mạc Vân không yên ổn, vì vậy phân bổ rất nhiều công việc cho cô và Đinh Hiểu, cô và Đinh Hiểu liền loay hoay có chút trời đất u ám.

Cho dù bận rộn công việc, nhưng Tô Tranh dĩ nhiên cũng không quên

chuyện bên kia với Mạc Phong. Nhiều năm qua tại sao cô lại có thể cố gắng như vậy, chính là vì có được một ngày mà cô có thể quang minh chính đại đứng ở trước mặt ba cha con họ, quang minh chính đến gần bọn họ.

Được rồi, Tô Tranh thừa nhận thủ đoạn cô dùng cũng không quá quang minh, nhưng loại thủ đoạn đó cũng chỉ áp dụng cho cha của bọn nhỏ. Điều duy nhất Tô Tranh cảm thấy may mắn đó chính là cha của bọn nhỏ - Mạc Phong kia nói lời rất giữ lời, sau một đêm kia, bọn họ bởi vì bận rộn không xảy ra quan hệ nào nữa, nhưng Mạc Phong cũng đã hứa Chủ nhật này sẽ mang bọn nhỏ đi chơi, và nhờ Tô Tranh đi cùng.

Vào lúc vật lộn với công việc, kỳ vọng duy nhất của Tô Tranh chính là buổi cuối tuần kia.

Cô nhớ tới thái độ của chúng rõ ràng rất lạnh nhạt, nụ cười rất cứng nhắc, nhưng không sao, tất cả có thể từ từ đi.

Đối với Mạc Phong, Tô Tranh cảm giác được giống như cô bắt được điểm nào đó như có cũng như không, đó là quan hệ máu chót có thể dẫn đến thành công của cô.

Chủ nhật, tại khu vui chơi.

Tô Tranh và Mạc Phong đứng cách đó không xa, nhìn Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly đang vui sướng hét chói tai ở khu vui chơi.

Thật ra thì Mạc Yên Nhiên thì cũng không có gì bất ngờ, cô bé hướng ngoại, vui vẻ là nguồn sống của cô bé nên cái bộ dáng này thực sự không hề kỳ quái, nhưng luôn luôn trầm mặc, ít nói, nhìn như vô tình giống như Mạc Cách Ly lại có thể cũng đi theo chị gái cười đến vui vẻ như thế, cái này thật có chút khiến cho hai vị phụ huynh đứng cách đó không xa nhìn vào cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Mạc Phong chau mày lại giải thích nói: "Bọn chúng rất ít ra ngoài, nên đối với thế giới bên ngoài rất hiếu kỳ."

Tô Tranh cười lạnh thanh: "Cuộc sống phía sau bức tường đại viện đó, anh coi bọn chúng là chim nhỏ mà nhốt trong lồng son sao?"

Mạc Phong có chút bất đắc dĩ: "Tôi cũng không rõ ràng lắm, chỉ là có một số việc có khả năng cũng không có biện pháp, dù sao nên vì an toàn của bọn

chúng mà suy nghĩ."

Tô Tranh quay đầu nhìn về phía Mạc Phong: "Anh cảm thấy bọn chúng sống như vậy rất hạnh phúc sao?"

Mạc Phong không ngờ Tô Tranh lại hỏi vấn đề như vậy, sau khi nhìn cô một cái, suy nghĩ một chút nói: "Nên hạnh phúc đi, người trong nhà cũng cung chiều bọn chúng, bọn chúng gần như có thể lấy được tất cả những gì bọn chúng mong muốn."

Nên sao?

Tô Tranh cười khỏ, bất đắc dĩ nhìn Mạc Phong: "Mạc Phong, những năm gần đây, anh đi bộ đội thời gian có bao nhiêu, về nhà thời gian lại có bao nhiêu, anh ở cùng với chúng trong thời gian bao nhiêu?"

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào trong ánh mắt của anh: "Anh đối với bọn chúng, hiểu được bao nhiêu?"

Mạc Phong bị hỏi cứng họng.

Đúng, những năm gần đây, anh đều ở bên ngoài, hầu như bọn nhỏ đều do mẹ anh chăm sóc. Đối với quá trình trưởng thành của chúng, anh thật sự vắng mặt rất nhiều, cho nên chính anh cũng có thể cảm thấy, cho dù kiên cường như Mạc Yên Nhiên, lúc ở trước mặt anh cũng có chút sợ sệt.

Tô Tranh nhìn hai đứa bé ở phía xa đang sung sướng cười vui kia, cô nhìn thấy Mạc Yên Nhiên quơ múa tay nhỏ bé kêu to, thấy Mạc Cách Ly cũng ngạc nhiên hết nhìn đông tới nhìn tây, lòng của cô bắt đầu có chút co rút đau đớn. Mắt cô khép hờ, trong mắt nhìn không ra đó là sự tự trách hay là oán trách, không nhìn được thì thầm nói: "Tôi tình nguyện để bọn chúng giống như những đứa bé bình thường mà lớn lên."

Mạc Phong xụ mặt xuống, anh thật sự hồ thẹn, nhưng anh cảm thấy phụ nữ trên toàn thế giới đều có thể tới khiển trách anh, nhưng nếu là cô thì không được.

Người phụ nữ không có tư cách này.

Cho nên Mạc Phong cười lạnh, phun ra lời chát vắn: "Tô Tranh, cô cảm thấy cô có tư cách nói tình nguyện cho bọn chúng như thế nào sao?"

Tô Tranh ngẩng đầu nhìn Mạc Phong, trong con người Mạc Phong trừ trách cứ còn có phần hận, vì vậy một cổ đau thương nồng nặc bao trùm lấy cô, cô nhẹ nhàng thừa nhận: "Phải, là tôi không có tư cách."

Mạc Phong cảm giác trách cứ tràn đầy trong lòng anh không đầu nổi câu nói nhẹ nhàng của cô ấy, giống như lập tức bị dập tắt, nhưng anh vẫn là thờ dài hỏi: "Tô Tranh, cô cảm thấy cô lấy tư cách gì để chất vấn tôi, đối với bọn chúng, tôi quan tâm chưa đủ sao?"

Tô Tranh cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Cô không cần nói gì, qua nhiều năm như vậy, nếu như Mạc Phong không đủ trách nhiệm, thì có lẽ Tô Tranh - cô còn hoàn toàn không có một chút trách nhiệm nào.

Mạc Phong nhìn cô cúi thấp đầu, dưới trời chiều, gương mặt của cô tinh xảo nhưng đau thương như bị một tảng màu đỏ nhạt đánh vào, vào giờ phút này, tại nơi vui chơi vui vẻ, ồn ào như vậy, khuôn mặt của cô lại cực kì tĩnh mịch như vậy, cực kì ưu thương như vậy, để cho suy nghĩ trong lòng anh dần dần trở nên đau đớn.

Loại đau này, nhiều năm qua, cho đến lúc đêm khuya khi không còn ai bên cạnh, thì không người nào có thể giải, không có thuốc nào cứu được, chỉ có thể càng ngày càng đau, cho đến giai đoạn cuối cùng.

Mạc Phong ngoan độc, cắn răng nói tiếp: "Tô Tranh, tôi không hiểu, lý do cô xuất hiện lần nữa, nhưng cô nên biết, mười năm trước, cô đã mất đi tư cách quan tâm đến bọn chúng rồi."

Lông mi Tô Tranh chấn động, nhẹ nhàng chớp, nâng lên, chống lại ánh trời chiều, nhìn thẳng vào Mạc Phong.

Mạc Phong xoay mặt đi, trên mặt cương nghị có đau lòng: "Tô Tranh, tôi không có cách nào tha thứ cho em."

Anh nghiêng tai, nghe tiếng cười trong gió, ở nơi này trong tiếng gió, anh không nghe được đáp án của Tô Tranh, cho nên anh tiếp tục bổ sung: "Tôi hiểu rõ em có nỗi khổ tâm riêng, nhưng tôi vẫn không thể tha thứ cho em, bởi vì em có nỗi khổ tâm, tôi càng không có biện pháp tha thứ cho em...em biết không?" Giọng nói của anh lên án mạnh mẽ, nhưng xen lẫn cả sự mỗi mết không nói ra được.

Tô Tranh hít một hơi thật sâu, tịch mịch cười, cô cười nói: "Mạc Phong, tôi hiểu rõ."

Cô cảm thấy gió đang vờn bên mái tóc ngắn của cô, cô nhìn trời chiều nơi xa, từ từ nói: "Mạc Phong, sai lầm của tôi, tôi đã phải bỏ ra cái giá của cả một đời. Lần này, tôi sẽ không như trước kia nữa, tôi chỉ muốn làm chuyện tôi muốn làm nhất."

Mạc Phong nghe cô nói như thế, quay đầu nhìn về phía cô lần nữa, lại thấy trong con người của cô là ánh sáng trong suốt, kiên định, giống như là bất kể ai cũng không thể thay đổi quyết định của cô.

Cô lạnh nhạt nói: "Mạc Phong, tôi nguyện ý trả giá cho bất cứ giá nào, nhưng tôi phải làm, nhất định sẽ làm được."

Vào giờ phút này Mạc Phong không nói gì, anh không muốn hỏi, bởi vì hỏi đáp án có lẽ cũng sẽ không như anh nghĩ, cho nên anh thà không hỏi.

Anh biết anh đang dung túng, thật ra thì khi mới bắt đầu, khi cho phép Tô Tranh đến gần, đây vốn chính là dung túng.

10.4

Từ khu vui chơi đi ra ngoài, Tô Tranh đi cùng với Mạc Yên Nhiên đi toilet, trên đường đi, Mạc Yên Nhiên chợt hỏi cô: "Dì Tô, có phải dì cũng muốn gả cho ba cháu phải không?"

Tô Tranh ngẩn ra, ôn nhu hỏi bé: "Làm sao cháu lại nghĩ như vậy?"

Mạc Yên Nhiên bĩu môi nói: "Nghĩ như vậy thật kỳ quái sao? Phụ nữ bên cạnh ba ai chẳng muốn gả cho ba chứ ! Nếu không thì cũng sẽ có mục đích riêng thôi!"

Tô Tranh lại ngớ ra, đứa bé này, nhìn như vô tâm, nhưng cách nói chuyện lại làm cho cô không cách nào phản bác được.

Mạc Yên Nhiên nhỏ thế , nhưng lại có thể nhìn thấu được lòng dạ của những người phụ nữ bên cạnh Mạc Phong?

Mạc Yên Nhiên tiếp tục bổ sung nói: "Những cô gái này, bọn họ yêu thích ba cháu, muốn gả cho ba cháu, nhưng có lúc lại không được nắm được ba cháu, họ phải biết rằng ba luôn rất bận, căn bản sẽ không đếm xỉa đến họ, cho

nên cả ngày bọn họ chuyển sang vây quanh bà nội, nhưng trong lòng dĩ nhiên là để lấy lòng cháu và Cách Ly rồi."

Tô Tranh bắt đầu dĩ cười: "Yên Nhiên không thích?"

Mạc Yên Nhiên liếc mắt: "Đó là điều dĩ nhiên, cháu đương nhiên rất ghét họ, họ muốn cướp đi ba của cháu!"

Tô Tranh suy nghĩ một chút, lần này từ từ nói: "Yên Nhiên, họ sẽ không cướp ba của cháu đi đâu, bất kể là ai gả cho ba, ba của cháu vẫn là của cháu, sẽ không vì vậy mà thay đổi gì cả."

Mạc Yên Nhiên rất không đồng ý mà lắc đầu: "Cháu không tin, bây giờ ba cháu đã rất ít khi quản lý chúng cháu, tương lai nếu là có một cô giành với chúng cháu, vậy ba lấy đâu ra thời gian để quan tâm đến chúng cháu đây? Đến lúc đó không phải là càng đẩy chúng cháu ném cho bà nội chăm sóc sao??"

Tô Tranh ngỡ ngàng, những năm gần đây, Mạc Phong đúng là không quá quan tâm đến bọn nhỏ, cô biết điều này, Mạc Yên Nhiên nghĩ như vậy, cũng là có nguyên nhân.

Mạc Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn Tô Tranh, chợt trực tiếp hỏi: "Dì Tô, có phải dì cũng muốn gả cho ba cháu không?"

Tô Tranh nghe câu hỏi thế, cười khỏ, nhìn về phía Mạc Yên Nhiên, nghiêm túc trả lời: "Yên Nhiên, dì không thể gả cho ba các cháu được."

Mạc Yên Nhiên có chút không tin: "Vậy làm sao có thể như vậy, dì xem bây giờ dì lấy được cơ hội mà rất nhiều người khác không lấy được! Cháu thấy ba đối với dì rất tốt, tại sao dì lại không thể nào gả cho ba?"

Tô Tranh nhìn Mạc Yên Nhiên đang ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn mình, đôi mắt trong suốt, rõ ràng là có sự phòng bị đối với cô, cô thật sự rất muốn nâng tay lên khẽ vuốt mái tóc của bé, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là không nên, nghiêm túc nói với bé: "Yên Nhiên, có lúc chính mắt cháu thấy cũng không phải sự thật. Nhưng có một số việc cháu không cần hiểu, cháu chỉ cần biết, bất kể dì và ba của cháu có quan hệ như thế nào, dì cũng sẽ không gả cho ông ấy, có được không?"

Mạc Yên Nhiên nghe những lời này có chút mê hoặc, nhưng câu nói sau

cùng kia bé nghe hiểu, vì vậy vui vẻ đưa ra một đầu ngón tay nói: "Được rồi, dì không muốn gả cho ba cháu, cháu liền yên tâm, chúng ta có thể ngoắc ngón tay được không?"

Tô Tranh nhìn Mạc Yên Nhiên đưa đầu ngón tay út bé xiu ra, không khỏi cười, vì vậy cũng vươn ra, hai đầu ngón tay, một lớn một nhỏ, nhẹ nhàng ngoắc vào nhau.

Ngoắc tay ngoắc tay, một trăm năm không cho đổi ý.

(Bạn Hoa: Ôi bé ơi làm thế thì khổ ba bé lắm hic hic)

Chương 11. Cơn ác mộng của Tô Tranh

11.1

Khi Tô Tranh đi vào căn phòng kia của Mạc Phong lần nữa, cô phát hiện tượng gỗ ở trên bàn đã không thấy đâu.

Cái tượng gỗ đó, là một cô gái, đang để tay lên ngực, ánh mắt hướng về phía chân trời.

Tô Tranh không biết cô gái đó nhìn gì, nhưng cô biết cái tượng gỗ đó đã ở trên bàn này rất lâu rồi, nhưng giờ không còn thấy nữa.

Mạc Phong thấy ánh mắt của Tô Tranh đang nhìn về lên trên bàn, tự nhiên cũng nhớ cái tượng gỗ để ở đó, anh nhẹ nhàng "Khụ" một tiếng hỏi: "Không phải em muốn đi tắm sao?"

Tô Tranh nhìn về phía Mạc Phong, cô cảm thấy trong con người Mạc Phong có chút không được tự nhiên, vì vậy cười, không nói gì, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Đời trước Tô Tranh cảm giác Mạc Phong quá mức lạnh nhạt, lạnh nhạt đến mức làm cho người ta không dám đến gần.

Đời này, khi trái tim đã nếm qua mùi tang thương nhìn người đàn ông trước mắt này, đột nhiên Tô Tranh cảm thấy người đàn ông này có lẽ cũng như vậy, thật đáng thương.

Nếu Tô Tranh không xuất hiện trong cuộc đời của Mạc Phong, có lẽ anh sẽ đính hôn cùng với một người phụ nữ có gia thế ưu việt, sau đó hai người sẽ có một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc hoặc không, cùng nhau sát cánh đi hết cả đời.

Nhưng Tô Tranh lại đến, Tô Tranh dùng một loại phong thái cao ngạo xen lẫn với thấp hèn, đã đến bên cạnh anh rồi.

Mạc Phong, anh nói là anh không có khả năng tha thứ cho Tô Tranh, như vậy anh đang nghĩ như thế nào? Trong lòng anh, lại muốn có kết quả như thế nào?

Chiều nay, hai người dùng nhiệt độ lạnh lẽo sưởi ấm cho nhau, nhưng dường như lòng lại cách xa nhau vạn dặm. Tâm sự của cô anh không biết, tâm tư của anh, cô làm sao có thể nghĩ ra?

Khi anh rút khỏi cơ thể cô, khi nhắm mắt, cô dường như nghe được trong cổ họng anh có một chút rên rỉ khổ sở. Vì vậy cô mở mắt ra nhìn xuống bản thân đang nằm trong lòng anh, lại nhìn anh cũng đang nhắm mắt, cau mày, hình như vừa thỏa mãn vừa khổ sở.

Một đêm này, hai người chỉ làm một lần, không ai nói gì nữa, chỉ lặng lẽ mỗi người chiếm nửa giường, sau đó ôm tâm sự riêng chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một mạch tới nửa đêm, Tô Tranh gặp phải ác mộng. Trong giấc mơ cô nhìn chăm chăm vào bức tượng gỗ trẻ con nhuộm đỏ. Trước mắt đều là một màu đỏ tươi. Cô liều mạng giãy dụa muốn ngồi dậy, nhưng không thể nào nhúc nhích. Vì vậy chỉ có thể cố hết sức liều mạng giãy dụa. Trong lúc giãy dụa cô sợ hãi nghĩ, thì ra mười năm trước đều là nằm mơ. Thật ra cô vẫn là Tô Tranh lúc đó, bất đắc dĩ đã qua đời?

Trên đời này làm gì có cơ hội thứ hai? Làm gì có Trọng sinh?

Vì thế, khi nghĩ đến chuyện này, cô lại mất hết cam đảm, không còn hy vọng, nước mắt đã chảy rơi.

Đúng lúc ấy, trong cơn mơ hồ cô chợt nghe thấy có một âm thanh lo lắng gọi tên mình ở bên tai, sau đó thân thể cô bị lay.

Trong tiếng gọi ấy cô từ từ mở mắt, trước mắt không phải là màu đỏ mông lung đó, mà là đen thui. Nhưng trong đen thui vẫn nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của một người đàn ông.

Là Mạc Phong, Mạc Phong đang lay thân thể cô, lo lắng gọi tên cô.

Mạc Phong thấy cô mở mắt, sờ vàng trán ướt mồ hôi của cô nói: “Em sao vậy?”

Trong ánh trăng mờ của đêm tối Tô Tranh nhìn gương mặt ân cần của Mạc Phong, lại quay đầu nhìn bày biện xung quanh một chút, lúc này mới hồi tưởng lại tất cả. Lúc này cô mới chợt nhận ra mười năm trọng sinh của mình không phải là giấc mộng, màu đỏ không thể nào trốn thoát mới thật sự là mộng.

Thì ra tất cả là cũng không hẳn là giả, cô vẫn có thể đèn bù, cứu vãn sao?

Vì vậy trong chớp mắt này, nước mắt lại rơi xuống.

Mạc Phong nhìn gương mặt cô, đầu tiên là sợ hãi cuối cùng là đau thương, vươn tay, dùng đầu ngón tay nhẹ lau nước mắt đang rơi của cô, nhẹ giọng hỏi: “Em gặp ác mộng sao?”

Tô Tranh không muốn anh thấy nước mắt của mình. Vậy nên cô quật cường lật người lại, xoay mặt đi, làm cho tay Mạc Phong rơi vào trong khoảng không.

diễn đàn Lê Quý Đôn

Tay Mạc Phong dừng lại trên không trung. Anh chỉ cảm thấy đầu ngón tay mình có chút lạnh lẽo. Là bị nước mắt của cô gái kia làm ướt.

Anh thu tay lại, tiếp tục nằm xuống giường, nghe tiếng thút thít mà người phụ nữ kia cẩn thận che giấu. Sau đó gần như cảm thấy cô im lặng lau sạch nước mắt, sau đó nửa nửa giường bên kia yên tĩnh lại.

Mạc Phong cảm thấy chắc hẳn cô chưa ngủ. Bởi vì giường bên đó đặc biệt an tĩnh, ngay cả tiếng thở của một người ngủ bình thường cũng không có.

Anh thở dài một tiếng, muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy giữa họ dù cho có thiên ngôn vạn ngữ cũng không nói rõ được.

Người phụ nữ nay, sau mười năm gặp lại, càng ngày anh càng không hiểu cô.

Không, có lẽ từ mười năm trước anh đã không hiểu cô. Nếu không chuyện cũng không phát triển đến nông nỗi này.

11.2

Tô Tranh vẫn im lặng nằm nghiêng ở một bên giường. Cô ngơ ngác nghĩ, cũng không biết qua bao lâu mới chậm rãi chìm vào trong giấc ngủ, lần này thật sự không có mộng mị gì. Nhưng giống như đến một thời khắc định mệnh, cô tỉnh lại. Cô giơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ trong bóng tối. Trời tối quá cô nhìn không rõ lắm. Nhưng cô biết hiện tại là năm giờ sáng.

Bởi vì chuyện ác mộng nửa đêm, cô không muốn quấy rầy đến Mạc Phong ở bên cạnh, vì vậy chịu đựng không đứng dậy, cũng không hút thuốc, chỉ là

yên lặng nằm ở đó, tròn tròn mắt đợi trời sáng. Đối với Tô Tranh mà nói đây đúng là khoảng thời gian gian nan. Dù sao đây cũng là thói quen gần mười năm nay.

Cô đang nhìn chăm chăm trần nhà nhưng thật ra cũng không nhìn rõ, chợt nghe người bên cạnh mở miệng hỏi: “Em tỉnh rồi?”. Là âm thanh của Mạc Phong, trầm thấp khàn khàn, nghe có vẻ như vừa mới tỉnh ngủ.

Thân thể Tô Tranh cứng đờ, nhỏ giọng nói: “Ừ. Tỉnh rồi.”

Không ngờ Mạc Phong chợt duỗi tay, trực tiếp đem cô lật sang, để cô trực tiếp nhìn vào mắt anh.

Trong phòng đã có chút sáng sáng. Cô có thể nhìn thấy dáng vẻ anh cau mày trầm tư nhìn mình.

Anh nhìn cô một lúc, nhỏ giọng nói: “Em ngủ không được ngon giấc.”

Tô Tranh không nhịn được cười. Vấn đề này quá mức không cần nói ra, Vì vậy xoay người lại lần nữa.

Mạc Phong không để cô quay lại, tiếp tục hỏi: “Tô Tranh. Hai đêm chúng ta ở bên nhau, em đều tỉnh lại vào một thời điểm.”

Tô Tranh bị anh nói thẳng ra, nhú mày hỏi dứt khoát: “Đúng vậy, Mạc Phong. Tôi chính là ngủ không được. Sở dĩ tôi gặp phải ác mộng là vì đã làm sai. Nhưng sao anh phải bận tâm về vấn đề giấc ngủ của tôi?”

Mạc Phong nghe vậy trầm mặc, xoay mặt đi lạnh lùng nói: "Em không cần phải nói như vậy. Giữa chúng ta căn bản không ai quan tâm đến ai."

Tô Tranh lặng lẽ cười. Không tệ, lấy danh nghĩa giao dịch, giữa bọn họ không ai quan tâm ai! Vì vậy cô vặn mình, nhắm mắt ngủ lại.

Hôm đó khi trời sáng rõ, lúc Tô Tranh rời giường, Mạc Phong tròn tròn mắt, lặng nhìn cô đứng dậy, mặc quần áo, sau đó đi vào phòng tắm rửa mặt.

Khi cô ra khỏi phòng tắm, thấy Mạc Phong còn nằm trên giường lẳng lặng nhìn mình, cô không khỏi tức cười: "Anh còn muốn nhìn đến khi nào?"

Mạc Phong giống như lơ đãng lại nhú mày, mím môi, có chút nghiêm túc, lại giống như chưa tỉnh ngủ hẳn, nghe được câu hỏi của cô cũng không trả lời.

Tô Tranh bắt đắ dĩ nhún vai một cái, đi tới bên cạnh anh cúi đầu nói: "Anh ngủ tiếp đi, tôi phải đi làm."

Mạc Phong cúi đầu "Ừ" một tiếng, vẫn không nói gì.

Tô Tranh càng cảm thấy sáng nay Mạc Phong có chút kì lạ. Vậy nên cầm túi xách lên, đứng dậy mở cửa rời đi.

Sau khi cô rời đi, Mạc Phong nhìn cái cửa bị đóng đó thật lâu, sau đó mới từ từ xuống giường.

Chương 12. Mạc Phong ghen tức

12.1

Mạc Vân chưa đi làm. Đây là chuyện rất hiếm khi xảy ra.

Thư ký Mạc Vân chạy tới báo cáo, nói là Tổng giám đốc hôm nay không có mặt. Mọi chuyện không có người để ý. Gọi điện thoại di động thì ngoài tắt máy. Nghe xong, Tô Tranh cau mày suy nghĩ một chút, gọi đến số điện thoại cố định nhà Mạc Vân.

Tiếng chuông chỉ vang một chút liền có người bắt máy. Bên kia, một âm thanh khàn khàn đê mê nhẹ nhàng vang lên "Alo" một tiếng, còn mang theo niềm vui mừng cùng mong đợi.

Tô Tranh nghe ra giọng Mạc Vân, lập tức nói: "Mạc Vân. Tôi là Tô Tranh.". Bên kia nghe xong, nhẹ nhàng "Ừ", giống như rất thất vọng, tinh thần sa sút: "Là cô à...".

Âm thanh này cực kỳ chán chường bất đắc dĩ, điều này khiến Tô Tranh càng thấy không ổn. Mạc Vân là một người đàn ông vĩnh viễn sẽ luôn giữ nụ cười thản nhiên mà đối mặt với người khác, làm sao anh lại không đi làm, sao lại buồn bã như vậy?

Nghĩ đến lời nói lúc cùng Mạc Vân ăn cơm mấy ngày trước, trong lòng Tô Tranh có đoán ra, nhưng vẫn hỏi: "Anh sao vậy?"

Mạc Vân thật lâu không trả lời. Tô Tranh mơ hồ nghe không ra tiếng hít thở bên kia. Thật lâu sau, Mạc Vân mới cười vô lực nói: "Tôi đã ký rồi."

Ký? Ký đơn ly hôn sao?

Mấy ngày trước anh mới nói là vợ muốn ly hôn, giờ đã thật sự phải ly hôn sao?

Âm thanh Mạc Vân cô đơn không diễn tả được, rõ ràng không còn đủ sức xoay chuyển cả đất trời, nhưng vẫn cười như cũ. Nụ cười này lại càng khiến Tô Tranh cảm thấy đau lòng.

Tô Tranh là bạn rất thân của Mạc Vân. Nhưng đối với đời sống tình cảm

của Mạc Vân, cô lại biết rất ít. Đây cũng không phải Tô Tranh không quan tâm tới cấp trên kiêm bạn tốt của mình chút nào, mà là Mạc Vân đối với tình cảm của bản thân và gia đình vẫn kín như bưng. Tô Tranh vẫn cảm thấy, đối với nhà họ Mạc, có lẽ con trẻ nhà họ đều như vậy đi. Bất luận là nhiệt tình hay là lạnh lùng, thật ra trong lòng họ đều có một bức tường, người ngoài rất khó có thể vượt qua.

Mạc Vân ở bên ngoài mà nói, hình như quan hệ đối với bạn bè là nữ cũng không tệ. Nhưng không có gì gọi là đặc biệt tốt. Biết người duy nhất sánh vai xuất hiện cùng Mạc Vân là mình, nhưng Tô Tranh biết Mạc Vân và mình rất trong sạch, chỉ là, trong sạch đến mức hai người ở chung một chỗ cũng rất ít nói loại chuyện kia...

Còn về vị phu nhân nhà họ Mạc kia, Tô Tranh chưa từng gặp qua. Trước kia cũng chưa từng nghe Mạc Vân nhắc tới. Giống như trong thế giới của Mạc Vân, người phụ nữ này căn bản không hề tồn tại. Cũng chính là thời gian gần đây, Mạc Vân dường như luôn có một sự sầu lo với hôn nhân. Vì vậy Tô Tranh nhắc nhở anh bên ngoài luôn phải chú ý. Có một số việc truyền đến tai phu nhân trong nhà cũng không tốt. Nhưng Mạc Vân nghe không vào, ngược lại anh cảm thấy có lẽ người kia căn bản không hề để ý.

Tô Tranh thờ ơ lạnh nhạt, càng cảm thấy người đàn ông này nhìn qua thì mặt nào cũng thành thực, nhưng đối với phương diện tình cảm có lẽ thực sự không thành thực. Vì vậy, anh mới ký tên ly hôn. Ly hôn rồi, Tô Tranh mới bắt đầu chân chính nhìn ra, người đàn ông này thật ra để ý vị phu nhân kia đến mức nào.

Lúc này cô có thể nói gì chứ? An ủi hình như cũng vô dụng. Cô cũng chỉ có thể cùng anh thở dài. Dù sao chuyện tình cảm, người ngoài không cách nào nhúng tay vào. Chính chuyện của cô còn đang như mớ bòng bong đây.

"Nếu như anh thực sự để ý cô ấy, chi bằng thử hạ mình tìm cô ấy về đi?". Suy nghĩ một hồi, cuối cùng Tô Tranh cũng nói ra một đề nghị không thể coi là đề nghị.

Mạc Vân cũng rất sa sút, cười nhẹ nói: "Bỏ đi. Dễ dàng gì bắt được tôi ký tên. Chắc là đang vui mừng rồi. Tôi cần gì hạ mình như vậy? Quân tử có cái tốt riêng của mình. Tôi chúc cô ấy hạnh phúc là được.". Lời nói này của anh có chút đứt quãng, cảm giác không được lưu loát.

Nghe vậy, Tô Tranh hoàn toàn im lặng, còn định nói tiếp, nhưng chẳng biết nói sao. Chỉ là cảm thấy lời nói vừa rồi của anh có chút không đúng, liền hỏi:

“Anh đang ở đâu?”

12.2

Mạc Vân chán chường nói: “Trong nhà tôi thôi.”

Tô Tranh thấy anh hơi nín thở, rốt cuộc nghĩ ra tại sao cảm thấy giọng điệu của anh có gì không đúng : "Anh ở nhà uống rượu?"

Mạc Vân tiếp tục cười: "Bị cô đoán được rồi."

Tô Tranh nhất thời vỗ trán kích động, người đàn ông này, là người luôn trầm ổn bình tĩnh, nay lại uống rượu giải sầu trong nhà? Cô thở dài, có lẽ chỉ có thể nói bất cứ người đàn ông nào rơi vào vòng xoáy tình cảm đều không có lý trí đứng lên sao?

Vì đã ở bên cạnh nhiều năm, Tô Tranh tốt bụng hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”. Theo Tô Tranh biết, dạ dày Mạc Vân không tốt lắm. Mà bình thường đàn ông mà say sẽ uống rượu quên hết mọi thứ. Bụng rỗng uống rượu đối với dạ dày sẽ gây thương tổn rất lớn.

Mạc Vân ở bên kia dường như lắc đầu một cái: “Chưa.”

Tô Tranh nhìn đồng hồ một chút. Giờ là 12h trưa. Cô tiếp tục, “Là chưa ăn sáng hay chưa ăn trưa?”

Sau khi nghĩ một chút, Mạc Vân trả lời: “Tôi quên mất, phải là chưa ăn tối.”

Tô Tranh nhú mày, nói vậy nghĩ là ngày hôm qua cơm tối cũng không ăn sao? Vậy nên cô chỉ có thể tiếp tục hỏi: “Người giúp việc trong nhà đâu? Trước anh ăn chút cơm đi đã.”

Mạc Vân dường như lại lắc đầu lần nữa: “Không có người người giúp việc. Cô ấy không thích trong nhà có người ngoài.....”. Trong lời nói cuối cùng, giọng có chút mơ hồ.

Tô Tranh nghe vậy cau mày lần nữa, nhìn đồng hồ. Mười hai giờ trưa. Ngược lại thì cô lại có thời gian. Nhưng mà quan họ giữa hai người họ vẫn là bị người ngoài phỏng đoán, lúc này lại chạy tới an ủi một người đàn ông mới ly

hôn, khó tránh khỏi có chút tình ngay lý gian. Nhưng nghĩ lại người nhà Mạc Vân rất bận rộn. Hình như rất ít quan tâm lẫn nhau. Suy nghĩ một chút có lẽ vẫn là tự mình tìm cách. Vì vậy liền nói với Mạc Vân: “Anh có muốn đi ăn với tôi không?”

Mạc Vân trầm mặc, nhỏ giọng nói: “Tôi không muốn ra ngoài. Tôi chỉ muốn nghỉ một thời gian thôi”

Tô Tranh bắt đầu dĩ lần nữa, không thể làm gì khác hơn là nói: "Được. Trước cứ vậy đi đã." Nói xong liền cúp điện thoại. Đối với đàn ông say rượu, cô cũng lười chào tạm biệt.

Cúp điện thoại xong, Tô Tranh nhanh chóng gọi cho thư ký của Mạc Vân, hỏi thăm lịch trình ngày hôm nay thế nào. Cô phát hiện rõ ràng công việc Mạc Vân phải làm hôm nay rất nhiều, chỗ nào cũng có vấn đề cần xử lý...lại gọi cho Đinh Hiểu, nói sợ rằng hôm nay Mạc Vân không thể nào đi làm, chuyện gì khẩn cấp có thể làm nhờ Đinh Hiểu xử lý. Nếu có chuyện gì có thể gặp thư ký Mạc Vân hỏi thăm.

Đinh Hiểu nghe vậy vội hỏi Mạc Vân làm sao. Tô Tranh suy nghĩ một chút, vẫn là tạm thời giữ bí mật cho Mạc Vân đi. Chắc là Mạc Vân cũng không muốn cho nhiều người biết. Vậy nên chuyện của mình bây giờ mới không được rõ ràng. Ứng phó xong Đinh Hiểu, cô liền một mình rời khỏi công ty, lái xe đến nhà Mạc Vân, giữa đường còn gọi điện đặt mua đồ ăn bên ngoài, giao phó họ đem đồ ăn bên ngoài đến nhà Mạc Vân.

Chỗ ở của Mạc Vân, cô chưa đến, chỉ là có biết địa chỉ. Bấm chuông thật lâu, Mạc Vân mới chậm chạp ra mở cửa. Thấy là cô, anh cảm kích cười gượng: “Tôi không sao?”

Tô Tranh dĩ nhiên là không cảm thấy Mạc Vân không sao. Thực ra tay anh bấm lên khung cửa cũng không quá chắc chắn. Vậy nên cô trực tiếp đi vào, phát hiện trong phòng nồng nặc mùi rượu. Chai rượu đầy xung quanh. Vì vậy càng cau mày thêm: “Rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu rượu?”

Mạc Vân thần trí vẫn rất tỉnh táo nói: “Không có nhiều lắm, có mấy chai thôi.”

Tô Tranh đối với vị cấp trên uống rượu say này, không chút khách khí, khoanh tay cau mày, trực tiếp dọn dẹp nhanh chóng những chai rượu uống dở

kia, bỏ vào trong tủ rượu. Sau đó thấy bên cạnh có khóa, cô lập tức khóa lại, thuận tay đem chìa khóa thả vào túi mình.

Mạc Vân động tác cuồng thế này của cô, bắt đặc dĩ buông tay: “Tôi không say mà.”

Tô Tranh quay đầu nhìn kĩ anh, ra kết luận: “Lòng của anh đã say bết nhè rồi.”

Mạc Vân vốn còn miễn cưỡng cười, trong con ngươi nhất thời ảm đạm hẳn, nhưng vẫn là tựa như vô tình nói: “Không sao. Mặt trời vẫn sẽ mọc thôi.”

Tô Tranh nhìn người đàn ông trước mắt này. Cô lén lút nghĩ rằng họ tới tình trạng này Mạc Vân cũng có trách nhiệm, nhưng hôm nay nhìn Mạc Vân cô nghĩ có lẽ sẽ có rất nhiều người đau lòng vì anh không phải sao?

Có một người đàn ông, có bề ngoài rất giống anh. Khi người đàn ông kia mất đi người mình yêu cũng sẽ sa sút như vậy sao?

12.3

Bên ngoài đồ ăn cũng nhanh chóng đưa đến. Tô Tranh ra mở cửa trả tiền, trở vào để lên bàn, chỉ vào đồ ăn này nói: “Ăn cơm đi đã.”

Mạc Vân cúi đầu nhìn túi đồ ăn, có thể là do thực sự đói bụng, nên anh cũng ngồi xuống ăn, nhưng theo cái nhìn của Tô Tranh, hình như anh ăn không phải thoải mái gì?

Anh đang ăn, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại ngoài cửa. Tô Tranh bấm nút, thấy trên màn hình hiện lên gương mặt của một người đàn ông.

Là Mạc Phong.

Cô cười bắt đặc dĩ, nói với Mạc Vân: "Anh trai anh, Mạc tiên sinh tới."

Mạc Vân ngẩng đầu nhìn về phía màn hình, cười khỏ nói: “Anh tới làm gì? Chẳng lẽ luật sư Trần nhiều chuyện vậy sao?”

Tô Tranh thấy anh đang ăn cơm, nên đứng dậy mở cửa.

Mạc Phong vào nhà, thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời nhú mày.

Trong phòng mùi rượu hỗn độn, điều này cũng khiến cho anh ... Đối với đời sống tình cảm của em trai, dù anh rất ít can thiệp. Nhưng em trai anh vẫn

bị ảnh hưởng tương đối lớn đối với chuyện ly hôn này. Vậy nên tất cả đều đã trong dự liệu, nếu không anh cũng không vội vã tới đây.

Nhưng tại sao, em trai anh đang cúi đầu ăn cơm, tại sao người mỉm cười lạnh nhạt bên cạnh lại chính là người phụ nữ quen thuộc kia?

Ai có thể nói cho anh biết, tình huống này là sao?

Tô Tranh đứng ngay trước mặt Mạc Vân, lịch sự gật đầu chào hỏi Mạc Phong: “Mạc tiên sinh.”

Mạc Phong lạnh lùng liếc cô một cái, không cười đáp lại.

Tô Tranh không ngần ngại nhún vai. Không sao, người đàn ông này chính là như vậy, nên cô thật sự không sao.

Cô nhìn hai người đàn ông trước mắt này. Nếu anh trai đã đến rồi, mình có thể về chưa? Vì vậy cô cười nói: “Nếu vậy tôi đi trước đi. Trong công ty còn có rất nhiều chuyện phải xử lý.”

Mạc Vân lúc này mới nhớ ra còn có công việc, nên anh ngẩng đầu gật đầu với Tô Tranh: “Được. Vậy cô đi trước đi. Mọi chuyện làm phiền cô rồi.”

Tô Tranh mỉm cười gật đầu. Hai người cười cười cực kỳ ăn ý. Sau đó Tô Tranh xoay người rời đi, không nhìn Mạc Phong lấy một cái.

Chương 13. Quan hệ không đứng đắn

13.1

Khi Tô Tranh lái xe quay về công ty thì đã ba giờ rồi, thấy thời gian không còn sớm, cô gọi cho Đinh Hiểu để biết tình hình , sau đó bắt đầu xử lý nốt số công việc còn lại.

Vui đầu đến 6 giờ chiều, Đinh Hiểu mới gọi điện hỏi cô buổi tối có phải tăng ca không? Nếu có tăng ca, thì cùng ăn cơm tối.

Tô Tranh nhớ tới ý tứ trong lời nói của Đinh Hiểu, bắt đầu mơ hồ cảm thấy anh đối với cô còn có ý khác. Tô Tranh hiểu rõ, một người từng chết một lần, những thứ tình yêu kia đã sớm thành khói mây. Hôm nay sao cô còn có thể có loại tình cảm kia? Đinh Hiểu là một người đàn ông tốt, nhất định sẽ có một người phụ nữ thích hợp. Nếu giờ đã biết anh đối với mình có ý khác, dĩ nhiên nên sớm kết thúc cho thỏa đáng tránh làm trể nải tương lai của anh. Vì vậy lập tức dứt khoát từ chối, nói là mình mua đồ ăn ngoài được rồi.

Đinh Hiểu nghe Tô Tranh không chút do dự lịch sự lạnh nhạt cự tuyệt, thì hơi phân vân một chút. “Vậy cũng tốt. Cũng vừa lúc tôi phải gọi đồ ăn ngoài. Có cần tôi mua cho không?”

Tô Tranh lịch sự cảm ơn, nhưng vẫn cự tuyệt: “Không cần. Lỗ Hân giúp tôi mua bữa tối rồi.” Lỗ Hân là thư ký của Tô Tranh, là một cô gái sẵn sàng chu đáo tỉ mỉ.

Đinh Hiểu nghe vậy, bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi. Vậy cô làm nhanh, nhớ ăn cơm sớm chút.”

Đối với sự quan tâm này, Tô Tranh rất cảm kích, nhưng trong lòng lại hi vọng anh không như vậy. Họ ở bên cạnh nhau nhiều năm như vậy, không thể tiến thêm một bước nào nữa. Cũng trong tiệc sinh nhật đó, lần đầu tiên Tô Tranh nhận ra người đàn ông này có lòng với mình. Vì vậy bắt đầu nghĩ cách kéo giãn cự ly.

Đinh Hiểu cũng cảm thấy sự xa cách của Tô Tranh, tâm trạng có chút sa sút, ko nói thêm gì liền cúp máy.

Tô Tranh lập tức gọi điện cho Lỗ Hân, hỏi chuyện mua đồ ăn. Quả nhiên Lỗ Hân biết Tô Tranh phải làm thêm đã mua đồ ăn rồi. Tô Tranh gật đầu hài lòng, tiếp tục vui đầu vào công việc.

Đồ ăn tới, cô vội vàng ăn cơm, tiếp tục làm việc. Trong lúc này Đinh Hiểu cũng không gọi điện tới. Chắc là thái độ lạnh nhạt vừa rồi của Tô Tranh đã làm anh hiểu được một chút.

Tô Tranh làm xong việc, nhìn đồng hồ đeo tay, đã chín giờ. Cô đẩy cửa nhìn ra ngoài, phát hiện người trong phòng làm việc đều đã về cả. Phần lớn đèn các phòng đã tắt. Cả phòng làm việc to như vậy rất âm u, chỉ có chút ánh sáng, là của những người cũng làm thêm giờ như Tô Tranh.

Tô Tranh trở lại phòng làm việc, vươn vai. Nhớ tới hôm qua ở cùng với Mạc Phong không được ngủ ngon. Tối nay làm đến đây thôi, về nhà ngủ một giấc.

Cô đang định gọi điện cho thư ký Lỗ Hân báo là cô về sớm một chút. Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Tô Tranh nghĩ chắc là Lỗ Hân, đoán chừng có chuyện lười gọi điện nên tới. Vì vậy cũng không ngần ngại nói: “Vào đi.” Cửa khép hờ, người đến có thể trực tiếp mở cửa.

Cửa bị đẩy ra trong im lặng, một mình đi vào, đi tới trước bàn làm việc.

Tô Tranh đột nhiên cảm giác không đúng, bóng dáng người kia rất cường tráng và cao lớn, không phải Lỗ Hân, cũng không giống Đinh Hiểu.

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện có một người đàn ông đứng trước mặt cô, đôi mắt thâm trầm khó dò.

13.2

Là Mạc Phong!

Cô giấu đi tia kinh sợ, nhú mào lạnh nhạt hỏi: “Sao anh lại đến đây?”. Công ty có hệ thống an ninh. Anh ta không có thể ra vào làm sao vào được?

Mạc Phong cũng rất mất hứng, lạnh giọng hỏi ngược lại: “Sao? Tôi không thể đến sao?”

Tô Tranh nghen lời. Đúng vậy, công ty này là công ty của em trai Mạc Phong, nên Mạc Phong đương nhiên có thể đến, tại sao không thể đến? Hơn nữa cô lập tức nghĩ ra, nếu là Mạc Phong, chắc là hệ thống an ninh cũng không làm khó được anh.

Cũng đúng lúc Tô Tranh muốn về, dọn dẹp đồ bỏ vào túi, vừa dọn vừa hỏi: “Tùy ý anh. Nhưng tôi đang định về.”

Mạc Phong đưa tay chặn động tác thu dọn đồ đạc của cô, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm cô: “Tô Tranh. Chờ chút đã.”

Tô Tranh nhìn bàn tay sạm màu đang giữ tay mình thật chặt kia, tay của cô bị tay của người nọ nắm chặt đến nỗi đến cả khớp xương cũng nhìn rõ, dĩ nhiên không thể nhúc nhích. Cô cười lạnh, ngược mắt hỏi anh: “Mạc Phong, anh muốn làm gì?”

Mạc Phong nheo mắt, thấp giọng hỏi đầy ngu hiểm: “Tô Tranh, tôi chưa từng biết, bây giờ em lại có cái sở thích tệt hại như vậy.”

Tô Tranh nhúu mày không hiểu: "Sở thích tệt hại?"

Mạc Phong thấy cô ra vẻ không biết, mặt anh càng tỏ vẻ tức giận hơn: “Nhiều năm không gặp. Giờ em còn học được cách chia rẽ gia đình của người khác sao?”

Chia rẽ gia đình người khác? Bị nói oan như vậy, Tô Tranh càng thêm im lặng. Nhưng ngay sao đó, cô cũng nghĩ ra hiển nhiên là vì chuyện hôm nay khiến Mạc Phong hiểu lầm, vì vậy chỉ có thể hạ mình kiên nhẫn giải thích: “Mạc tiên sinh, nếu anh chỉ là vì chuyện ngày hôm nay, vậy khẳng định là anh hiểu lầm rồi. Tô Tranh tôi không có quyền quản lý hôn nhân của tổng giám đốc Mạc.”

Mạc Phong cười lạnh, dĩ nhiên không tin: "Tô Tranh, em dám nói quan hệ giữa em và Mạc Vân đơn thuần là quan hệ cấp trên cấp dưới sao?"

Tô Tranh nghe vậy, mỉm cười giải thích: “Giữa tôi và anh ấy không phải chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới đơn thuần. Nhiều năm như vậy, nhất định chúng tôi cũng có chút giao tình. Nhưng tuyệt đối không phải như anh tưởng tượng.”

Mạc Phong nghe vậy, trong mắt như nổi lên bão táp. Anh nhìn Tô Tranh đang mỉm cười hồi lâu, chợt từ trong túi lấy ra một phong bì thả lên bàn, sau

đó nói từng chữ: “Ô Tô Tranh, tự em xem đi.”

Ô Tô Tranh càng thêm nghi ngờ, cầm phong bì đó lên mở ra, phát hiện bên trong toàn là hình. Có hình Tô Tranh và Mạc Vân cùng nhau ăn cơm, lúc Tô Tranh vỗ vai Mạc Vân an ủi, còn cả lúc hai người tay trong tay cùng nhảy trong vũ hội, dĩ nhiên còn có buổi tối hai người cùng rời khỏi công ty rồi cùng lên xe rời đi.

Những chuyện này xem ra cũng rất bình thường. Tô Tranh luôn quang minh chính đại. Bởi vì xác thực cô và Mạc Vân không có gì mập mờ, hơn nữa chuyện lúc ấy không phải chỉ có mình cô và Mạc Vân, thậm chí còn có người thứ ba người thứ tư ở đó mà.

Thế nhưng mấy hình hai người đó, sau khi lấy ra nhiều tấm đặt cùng một chỗ thì lại có chút kì lạ, thật đúng là họ có gì đó mập mờ.

Xem xong những thứ này, Tô Tranh mỉm cười nhìn về phía Mạc Phong: “Mạc Phong, anh đem mấy tấm hình này đến, rốt cuộc muốn nói gì?”

Mạc Phong thấy cô vẫn đang mỉm cười, trong lòng lại càng tức giận, cắn răng nói: “Ô Tô Tranh, em không muốn giải thích một chút sao?”

Tô Tranh tiện tay đem phong bì này thả lại trên bàn, sau đó ngồi làm việc trên ghế, không chút để ý nói: “Cần phải giải thích sao? Giải thích có hữu dụng sao? Hôm nay anh tới không phải là muốn nghe tôi giải thích, mà là đến hỏi tội tôi đấy chứ?”

Mạc Phong nhìn vẻ mặt không chút để ý của cô, càng đau lòng hơn, lạnh lùng ép hỏi: “Ô Tô Tranh, cứ coi như những hình này là có người cố ý chụp. Nhưng chuyện ngày hôm nay là tôi tận mắt nhìn thấy.”

Tô Tranh nhớ tới chuyện buổi trưa, xác thực, nhìn từ góc độ của Mạc Phong quan hệ giữa cô và Mạc Vân đúng là rất mập mờ! Một người thì vừa mới ký đơn ly hôn, người kia thì là một người phụ nữ độc thân lại không đợi được đến mai mà lập tức chạy đến tận nơi quan tâm chăm sóc, nói không mập mờ ai tin?

Nhưng, chuyện này có liên quan đến Mạc Phong sao? Giao ước giữa cô và anh, có liên quan tới những thứ này sao?

Cho nên cô ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Phong lắc đầu cười: “Mạc tiên sinh,

anh tới đây để thay em dâu anh hỏi tội, hay là tới đòi công bằng cho chính mình?”

Vẻ mặt Mạc Phong nặng nề, ngay sau đó xoay mặt đi, lạnh nhạt nói: “Em còn dám hỏi ngược tôi? Vậy là em đã thừa nhận?”

Tô Tranh cố ra vẻ không biết, cười vô hại: “Tôi thừa nhận gì?”

Mạc Phong đột nhiên quay đầu, lạnh lùng nhìn cô, cúi đầu hỏi: “Có phải em thừa nhận quan hệ giữa em và Mạc Vân là không đứng đắn?”

Quan hệ không đứng đắn? Tô Tranh tiếp tục lắc đầu cười bất đắc dĩ. Cười xong cô nhìn Mạc Phong lúc này đã tràn đầy tức giận, lạnh nhạt nhắc nhở: “Mạc Phong, anh không được quên. Người cùng tôi có quan hệ không đứng đắn là anh, chứ không phải em trai anh.”

Chương 14. Anh muốn em

14.1

Một câu nói này nói ra, giống như lập tức khơi dậy sự tức giận mà Mạc Phong nhẫn nhịn đã lâu. Tô Tranh có thể cảm thấy, trong mắt người đàn ông trước mắt này như có bão táp cuồng phong. Nhưng anh vẫn áp chế được sự tức giận này.

Mạc Phong nghiêng người đầy nguy hiểm, đưa tay nắm cằm cô, nheo mắt cợt nhả: “Tô Tranh, em đang nhắc nhở tôi, quan hệ giữa chúng ta sao?”

Tô Tranh bị buộc ngẩng đầu. Qua bàn làm việc, anh cúi đầu cô ngửa mặt. Hô hấp hai người trong nháy mắt quấn quít lẫn nhau. Không khí nóng mập mờ như hơi men dâng lên.

Cô cảm thấy một vài sợi tóc ngắn của mình rủ xuống, hơi che lấp mi mắt. Qua vài sợi tóc ngắn, Mạc Phong ở trước mắt dường như có chút mơ hồ, mơ hồ đến mức cô không nhìn rõ trong mắt anh rốt cuộc là ngắm nhìn nhiều hơn hay tức giận nhiều hơn.

Cô khép hờ mắt, nghĩ thầm nên tẩy bớt tóc đi.

Trong cái nhắm mắt chớp nhoáng này, vội vàng không kịp chuẩn bị, nụ hôn của anh chợt rơi xuống mặt cô.

Mấy sợi tóc vốn che lấp lông mày cô giờ che khuất đi nụ hôn nóng bỏng mạnh bạo kia. Nụ hôn mãnh liệt này mang theo khí thế thiên binh vạn mã, như bão táp mưa sa ập xuống, dọc theo chân mày cô đi xuống, tới môi cô.

Cằm cô bị anh giữ chặt, không cách nào nhúc nhích. Vì vậy anh mạnh mẽ mở môi cô ra, tiến quân thần tốc, lưỡi anh mạnh mẽ xâm chiếm miệng cô, mang theo hơi thở cực nóng cùng ham muốn giữ lấy, lại tỏ rõ quyền sở hữu lãnh thổ của mình.

Hơi thở trên người anh mãnh liệt như vậy, mãnh liệt từ cách biểu lộ, khiến cho người khác phải mơ ước.

Tô Tranh vì sự xâm chiếm mạnh mẽ này mà có chút khó chịu, nhúu đôi

mày thanh tú muốn đẩy anh ra. Nhưng tất nhiên anh không cho phép. Sao có thể cho phép chứ?

Mạc Phong đưa tay ra, cách cái bàn, đem nửa người trên của cô ôm vào ngực, ôm thật chặt vào ngực, sau đó ép cô ngẩng đầu hé môi, hứng chịu nụ hôn cuồng loạn của anh.

Sức của Mạc Phong rất lớn, đứng ở sau cái bàn trước mặt ép buộc cô, không thể không thuận theo anh. Vì vậy phần hông bị mép bàn đè ép tới phát đau. Bàn tay to của anh ở bên eo cô mang theo sức lực phát tiết nặng nề vuốt ve, khiến cho ngang lưng cô cũng đau, mà cô bị buộc ngẩng mặt lên và chịu đựng sự xâm nhập của anh, tư thế cực kỳ khó chịu.

Nhưng cô cũng chỉ cau mày, không nói tiếng thừa nhận nào, đồng thời để cho mắt mình khẩn trương khép chặt không lưu lại một khe hở.

Cô đã trải qua hai kiếp người, lòng cô xác thực đã trống rỗng từ lâu. Cho dù là lửa tình cảm nóng nhất cũng không cách nào khiến cho cô dấy lên lửa cháy ra đồng cỏ. Còn về khổ sở, khuất nhục, cũng chỉ là nhất thời.

Trong lúc cô đang toàn lực chuẩn bị tâm lý chịu đựng, Mạc Phong chợt dừng lại, cúi đầu ngưng mắt nhìn cô bình tĩnh nhắm mắt lại, mang theo khổ sở chất vấn: “Ô Tô Tranh, rốt cuộc em muốn thế nào?!”

Ô Tô Tranh mờ mịt mở mắt, lại thấy bộ mặt khổ sở của Mạc Phong nhìn mình, cắn răng nghiêng lợi thống hận.

Bị ôm trong ngực anh, cô ngỡ ngàng mơ hồ nâng tay lên, nhẹ nhàng sờ qua bờ môi bị ẩm ướt của mình, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười: “Vậy anh muốn sao?”

Mạc Phong ngưng mắt nhìn cô, hô hấp nặng nề mà dồn dập. Anh đưa mắt nhìn cô thật lâu rồi mới chậm rãi nhưng kiên định nói: “Ô Tô Tranh, em là của tôi, có biết không?”

Ô Tô Tranh không nói gì, tiếp tục nhắm mắt, coi âm thanh này giống như gió thổi bên tai, bay tới nơi xa.

Bởi vì nhắm mắt, trước mắt là âm thanh hắc ám mông lung. Vì vậy tiếng hít thở trầm trọng nơi này, cô giống như nhớ lại rất nhiều năm trước.

Khi đó, mỗi ngày Ô Tô Tranh đều rất bận, ban ngày thì đến trường chuẩn bị

thi tốt nghiệp trung học, buổi tối phải đi bệnh viện chăm sóc mẹ phải phẫu thuật. Vì vậy thời điểm về nhà của Mạc Phong luôn là rất khuya. Nhưng lúc đó Mạc Phong vẫn sẽ không bỏ qua cho cô. Sau một phen dây dưa, anh ôm cô vào lòng, lặng lẽ hắc ám nhìn cô, nhẹ nhàng chậm chạp mà kiên định nói cho cô biết, em là của tôi.

Em là của tôi.....Âm thanh này ở bên tai cô phiêu đảng.....lại chỉ khiến cô thở dài từ tận đáy lòng.

Sau đó, cuối cùng cô cũng không phải của anh, mà anh cũng phải rời khỏi.

Cô ở trong vườn trường đại học, một mình cẩn thận che giấu bụng đang dần dần lộ ra của mình, chăm sóc bản thân và đứa bé, chờ anh trở lại.

Qua lâu thật lâu, anh thật sự trở lại. Cô đã sớm bán đứng tất cả những gì trân quý nhất, mà tình cảm của họ cũng vạn kiếp bất phục.

Tô Tranh càng nhắm chặt hai mắt. Cô có thể cảm giác sự ướt át kia lại lan ra lần nữa, nên càng nhắm chặt hơn.

Mạc Phong thấy cô nhắm mắt lại không thèm nhìn mình lấy một cái, như đột ngột nổi giận, ần ần nói: “Cho dù tôi không muốn em, dù là không có cách nào tha thứ cho em...nhưng em vẫn là của tôi đấy, có biết không?”

14.2

Đúng, anh vĩnh viễn không có cách tha thứ cho cô, rất nhiều năm trước anh từng nói qua như vậy.

Trong lòng Tô Tranh lạnh lùng cười, nhưng trên mặt vẫn không có chút gợn sóng nào, chỉ là ở lông mi cảm giác ướt át bắt đầu lan ra.

Mạc Phong chột luống cuống, bàn tay to vốn đang hung hăng ôm chặt cô vào mình, sau đó lại lần nữa hôn lên môi cô.

Môi cô, bởi vì vừa bị giày xéo càng thêm đỏ thắm, lấp lánh ánh sáng lộng lẫy, khê hé mở, giống như anh đào sau cơn mưa chờ đợi anh hái.

Đôi mắt Mạc Phong âm trầm, hô hấp cũng ngày càng dồn dập, vì vậy hai bàn tay to vịn bên eo cô, đột nhiên ôm cô lên.

Mắt Tô Tranh đang nhắm lại đột nhiên mở ra, cô cảm thấy mình hoa mắt trời đất quay cuồng, đợi đến cô mở mắt ra thời điểm, Mạc Phong đã nhanh

chống đặt cô ngã ở trên bàn.

Tô Tranh bị buộc nằm ở mép bàn, phía trước là cạnh bàn rõ ràng, phía sau là thứ cứng rắn giằng dứ hết sức gần mình của phái nam. Cô khẽ hít thở một cái, chống tay trên bàn đứng vững lại, nhỏ giọng mở miệng: "Mạc Phong."

Mạc Phong giữ thật chặt bên dưới cô, cúi tựa vào quai hàm cô, hơi thở nóng rực phả lên mặt cô, cúi đầu lằm bằm bên tai cô: "Tô Tranh, em là của tôi."

Tô Tranh chống tay, mím môi không nói gì, sau chỉ “Hừ” một tiếng.

Cô là Tô Tranh, cho tới bây giờ đều không phải là của bất cứ ai.

Là người của hai thế giới, đủ loại lão luyện, đã làm hao mòn ấn ký người kia khắc vào linh hồn cô. Ngẩng đầu lên để nước mắt ướt át không rơi xuống, bởi vì cô là Tô Tranh.

Thân thể Tô Tranh từ từ trầm luân trong thế giới này, nhưng nội tâm linh hồn Tô Tranh vẫn lơ lửng trong không trung, lạnh lùng nhìn thế giới này, nhìn cái thế giới bao nhiêu năm sau vẫn khiến cô bất lực như cũ này.

Cô lấy thân thể gầy yếu, lấy ý chí kiên cường, dùng một đôi tay, ngoan cường mà sống trên thế giới này; từng bước một bò lên; bò đến mức ngón tay chảy máu; bò đến lúc sức cùng lực kiệt, cuối cùng đã tới cạnh họ.

Tô Tranh như vậy, sẽ là của ai chứ?

Mạc Phong cố chống đỡ thân thể, bàn tay nắm eo của cô, món trớn làn da mềm mại của cô. Nhưng thật ra Mạc Phong cảm thấy chán nản và bất lực như cũ. Tô Tranh như vậy, không phải anh có thể nắm trong tay, giống như tối hôm qua vậy, khiến cho anh không thể mạnh tay.

Nhìn cô chìm vào giấc ngủ, nhìn cô rơi lệ giã giụa, thế nhưng anh lại ép cô đến bất tỉnh. Anh muốn an ủi cô, muốn đi vào thế giới của cô, ôm cô. Nhưng thế giới đó anh không vào được. Trước mắt của anh tối sầm, không có cửa ra, mà cô lại đang giấu mình ở nơi tăm tối mà anh nhìn không thấy, là khóc thút thít ở nơi không có tiếng động đó.

Mạc Phong khổ sở nhắm mắt, gương mặt kiên nghị ghé sát vào gò má cô, nhỏ giọng lằm bằm nói: “Tô Tranh, em là của tôi, em biết không."

Tô Tranh mở mắt, mờ mịt nhìn cái bàn, tài liệu trên bàn vì động tác của anh mà tán loạn. Cô nghe giọng nói thâm của anh, nhưng không cách nào nghe được tiếng trong lòng anh.

Mạc Phong vốn ghé sát má cô từ từ đến gương mặt cô, sau đó ép cô quay mặt sang, hôn môi của cô, lại dọc theo môi của cô đi xuống, ở cằm có chút máu ứ động của cô, sau đó đến cần cổ trắng nõn của cô.

Cô giống như một con thiên nga bị bắt. Cô thần thờ đứng đó, ngửa cổ lên, mặc cho anh giày xéo, trong mắt là đau thương mờ mịt nói không nên lời.

Cô không có nước mắt, sẽ không có nước mắt. Nước mắt của Tô Tranh đã sớm chảy hết từ kiếp trước.

Nụ hôn của Mạc Phong ngày càng nóng bỏng, tới trước ngực cô, bàn tay nhẹ nhàng cởi áo khoác của cô, tháo nội y ra, lộ ra vẻ đẹp của cô.

Vẻ đẹp của cô, cũng không phải loại rất đầy đặn, nhưng nắm trong tay, là vừa đủ. Khéo léo mà đầy đặn, giống như thân thể cô là do tạo hóa giành riêng cho anh.

Loại đầy đặn vừa phải đó, dù là nằm mơ anh cũng khó mà kiếm ra được cảm giác quen thuộc đó, là tư vị mềm mại mà anh đã đánh mất tưởng chừng không tìm lại được nữa.

Anh đã từng quen thuộc thân thể cô. Anh cũng rất nhanh phát hiện dù đã nhiều năm như vậy cô vẫn là cô gái năm đó, anh không khó khăn gì tìm đến chỗ mẫn cảm của cô, khiến cô và anh cùng dâng lên một cổ khát vọng khó tả. Anh muốn lôi kéo cô cùng nhảy vào vòng xoáy kích tình, để cho cô chìm đắm trong ngọn lửa mình tạo ra. Anh muốn đánh vỡ kiêu gió thổi nước trôi đáng hận đó trên mặt cô, khiến cho cô vì mình sụt sùi rên rỉ, để cô bất lực trong lòng mình.

Khi anh nhẹ nhàng cởi quần tây của cô ra, vuốt ve nơi đó, anh cảm thấy thân hình của cô khẽ run. Bàn tay mảnh khảnh nắm chặt cánh tay kiên cố của anh, dường như muốn cự tuyệt.

Nhưng đương nhiên anh không dừng lại, chỉ cúi đầu bên tai cô nói: “Tôi muốn em.....”

Chương 15 JQ (gian tình) (2) trong phòng làm việc

15.1

Bàn tay của anh đưa xuống bên dưới cô, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, nhìn cô vì mình run rẩy, cũng nhìn cô vì mình tiết ra chút nước, lan tràn ra nơi cỏ thơm lạnh lẽo tiêu điều, ướt đẫm nơi cách trở .

Anh nhẹ nhàng hà hơi bên tai cô, giống như si như mê: “Ôi Tranh, em chính là của tôi. Đều là của tôi.”

Tô Tranh cau mày nhắm mắt, ngẩng cổ lên, đôi môi đỏ tươi khẽ mở ra, gấp gáp thở hồn hển.

Mạc Phong cởi thắt lưng ra, giải phóng cự vật đã sớm kêu gào của mình, sau đó bàn tay đưa đến sau lưng cô, nhẹ nhàng cọ sát tiến vào cơ thể cô.

Vào thời khắc tiến vào kia, anh giống như người khách du lịch nơi sa mạc gặp được một hồ nước chờ đợi đã lâu, cổ họng không kìm hãm được phát ra một tiếng thở dài hài lòng. Tiếng thở dài ở bên tai Tô Tranh, khẽ truyền vào màng nhĩ của cô, kích thích cơ thể nóng ran khó nhịn của cô.

Đầu tiên Mạc Phong nhẹ nhàng luật động, nhưng trong lúc anh cảm thấy thỏa mãn vô hạn, chợt phát hiện Tô Tranh theo bản năng đang cắn môi, nhắm chặt hai mắt, rõ ràng là vút đi tất cả cảm giác trong lòng.

Anh bắt mãi, nhẹ nhàng lui khỏi nơi u kính ướt át kia, lại lùi lại hơn nữa, một mực lùi lại đến khi cơ hồ anh và cô đã tách ra, chỉ còn một sợi tơ mỏng ướt át ở giữa bọn họ thì anh cúi đầu, gặm nhấm vành tai khéo léo mượt mà của cô, khiến cô run rẩy một chút, nghe tiếng hít khí không kìm hãm được của cô.

Đúng lúc cô đang hít khí, anh đột nhiên lần nữa xông vào. Lần này, cửa động còn chưa đóng hẳn, anh lại tiến quân thần tốc vượt mọi chông gai đi thẳng đến chỗ sâu nhất, khiến cho cô cảm thấy đau đớn, mãnh liệt đến mức khiến cô không kìm lòng được thét lên một tiếng.

Tô Tranh cau mày, hai tay siết chặt mép bàn, nắm chặt đến mức đầu ngón tay trắng bệch.

Sau khi đi vào chỗ sâu nhất, Mạc Phong biết hai chân cô đã vô lực, vì thế nên đặt cô nằm lên trên bàn. Lúc này Tô Tranh đã hoàn toàn mất hết sức lực, chỉ có thể để mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Thân thể tiếp xúc với hơi lạnh của mặt bàn lập tức bị kích thích, hai trái thủ du trong nháy mắt dựng đứng.

Cô khó chịu muốn giãy giụa, nhưng Mạc Phong ở sau lưng lại không cho phép, tiếp tục đè cô trên bàn, chỉ để lại đôi chân thon dài, lơ lửng phía ngoài bàn. Vừa lúc cô muốn nhích lên anh đã tranh thủ mà ấn vào.

Cái tư thế này, khiến cho cô giống như một con dê nằm trên bàn đợi làm thịt, khiến cho cô hoàn toàn không có khả năng trốn tránh, mặc cho người kia hưởng thụ, khiến cho cô cảm nhận thấy khuất nhục lần nữa.

Dù vậy Tô Tranh cũng không kháng cự, cô nhìn cái bàn lạnh lẽo trơn bóng, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong đó, lặng lẽ mỉm cười.

Trong lòng Mạc Phong, có bao nhiêu hận ý đối với Tô Tranh?

Ở kiếp trước, cả đời Tô Tranh đều không có bất cứ quan hệ gì với Mạc Phong. Ở kiếp này, Tô Tranh lại cố gắng từng chút một, từng chút từng chút tích góp để đạt gấp lên đến mười lần, chỉ để có được dũng khí để đến bên cạnh anh, nhưng cô lại im lặng mỉm cười chịu đựng sự tức giận của anh?

Ánh mắt của Tô Tranh bắt đầu mờ lung. Sau đó cô nhìn thấy một giọt chất lỏng trong suốt rơi xuống bóng người trên mặt bàn. Giọt chất lỏng kia óng ánh nhẹ lặn trên mặt bàn, cuối cùng cũng vì tác dụng của trọng lực, liền lan ra, trở thành một vũng chất lỏng nhỏ, lan tỏa trên mặt bàn đầm nước.

Loại chất lỏng này, cũng không phải nước mắt, vì suốt kiếp này Tô Tranh sẽ không để nước mắt rơi xuống nữa.

Mạc Phong rất thỏa mãn, anh cảm nhận được sự sung sướng mà trước nay chưa từng có.

Đó là một nơi thần bí mà ướt át, ẩm áp bao chặt cự vật của anh, nơi đó vẫn rất chặt chẽ. Anh thậm chí còn cảm thấy, nơi bao bọc cự vật của mình kia chính là lỗi vào mà anh đã bỏ lỡ suốt mười năm đối với Tô Tranh.

Nhất định ở trong lòng Tô Tranh cũng sẽ có một cửa động sâu hẹp như thế mà cô cũng đang đứng ở đó, một mình, run rẩy mà khóc.

Cô nhất định sẽ cô đơn đứng ở đó, giống như hình ảnh của cô mười một năm về trước cô đơn lạc lõng đứng dưới cột đèn đường, mái tóc dài phiêu tán, đau đớn đến tận cùng, chờ anh trở về, chờ anh dẫn cô về nhà.

Em đừng khóc, cũng không cần sợ, tôi sẽ trở về tìm em, dẫn em về nhà, đặt trong vòng tay tôi, lặng lẽ yêu thương, quý trọng em.

Vì vậy anh như nghe được tiếng khóc của cô. Nhưng anh cũng biết nhất định chỉ là ảo giác, vì Tô Tranh bây giờ sao có thể khóc? Thế nhưng anh lại bắt đầu có chút phiền não. Anh nhất định phải nhanh một chút, nhanh một chút kéo mình ra khỏi giấc mộng Tô Tranh má lúm đồng tiền kia, Tô Tranh đang khóc thút thít kia, vì vậy động tác của anh bắt đầu kịch liệt hơn.

Anh cảm thấy mình đang chạy trong một con đường u tối chật hẹp đến mức không cách nào vượt qua, ở trong đó trở ngại nặng nề, hai bên mềm mại cọ cọ vào anh, khiến cho anh lâm vào cảnh tù đày khó khăn. Nhưng anh không sợ, anh rất cố gắng kiên cường cũng rất nỗ lực, bởi vì phía trước còn có một người con gái đang chờ anh.

Anh cảm thấy có mồ hôi từ trán mình chảy xuống, cản trở tầm mắt anh. anh cũng nghe thấy tiếng gầm điên cuồng của chính mình, tiếng Tô Tranh nhỏ giọng đè nén tiếng rên rỉ, anh thậm chí còn nghe được tiếng cọt kẹt của bàn làm việc, nhưng anh không thể dừng hay chậm lại. Bởi vì phía trước có một người con gái đang chờ anh dẫn về nhà.

Tô Tranh chịu lực thật mạnh này, thân hình mảnh khảnh thon dài run rẩy. Hai chân thẳng dài du đưa trong không trung tạo ra đường cong mê người. Phía sau cô là khoảng không, chỉ có thể dựa vào anh cố chống đỡ cho thân trên của mình nằm trên mép bàn chắc hơn nữa. Tay bám chặt trên mặt bàn để bản thân không bị trượt. Bởi vì chỉ hơi trượt một cái, sẽ chỉ làm anh tiến vào sâu hơn.

Cô chau mày lại, hình như vừa thống khổ vừa vui sướng. Thân thể của cô bị anh trầm luân công kích, nhưng lòng của cô lại bay giữa không trung, lặng lẽ nhìn mọi thứ. Môi của cô phát ra tiếng rên mê người, nhưng lòng cô lại đang cười lạnh lùng.

Cô mông lung nhìn người phía trên, không khỏi tự hỏi, vào thời khắc tôi hoàn toàn rời khỏi thế gian kia, anh vẫn không có cách nào tha thứ cho tôi

sao?

15.2

Phòng làm việc của Tô Tranh vẫn luôn rất gọn gàng không nhiễm một hạt bụi. Cô không thích hoa cỏ, cũng không thích tranh chữ, nên trong phòng làm việc chỉ có thể thấy bàn ghế, những tập tài liệu hỗn độn và các trang thiết bị lạnh lẽo.

Mỗi lần cấp dưới đến phòng làm việc của Tô Tranh, người phụ nữ này chỉ cần đưa mắt đã làm cho mọi người không tự chủ được cảm thấy hô hấp khó khăn. Cấp dưới hoặc đồng nghiệp cùng cấp nếu như có chút quen biết với cô, khi tới phòng làm việc này cũng chỉ cảm nhận được sự lạnh lẽo, ngay đến đàn ông cũng cảm thấy không thể làm việc nổi ở nơi này.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, ngay cả Tô Tranh cũng không thể tưởng tượng được, trong căn phòng làm việc này lại có thể mang đậm hơi thở điên cuồng như vậy, cô lại bị người khác áp đặt trên bàn làm việc như vậy, tư thế kiêu diễm, lại vô dụng bị đàn ông đàn áp.

Đôi chân của cô phải mặc quần tây, đứng nghiêm trước mặt mọi người, chứ không phải để cho người khác nâng lên ở trên hông. Mặt bàn bóng loáng đến mức là để đặt các loại tài liệu, chứ không phải là để giữ lại những giọt mật sau cơn hoan ái.

Ở trong phòng làm việc này, Tô Tranh luôn là một vị chỉ huy kiên cường vượt qua mọi chông gai, chứ không phải khóc lóc, sụt sùi, rên rỉ bất lực như vậy.

Nhưng hôm nay, trong phòng làm việc này, không có tiếng gõ bàn phím lạnh lẽo, cũng không có tiếng điện thoại vang reo, mà chỉ có tiếng bàn nặng nề do bị va chạm, hòa cùng nước trơn trượt nơi giao thoa, tiếng đàn ông thở dốc và âm thanh rên rỉ của người phụ nữ.

Đúng lúc đó, một âm thanh không hề phù hợp vang lên phá vỡ cảnh tượng kiêu diễm này, điện thoại trên bàn vang lên.

Tiếng nhạc vang lên, vang vọng trong phòng, hòa cùng âm thanh rên rỉ ở bên trong, có vẻ cực kỳ chói tai.

Tô Tranh giùng giằng giờ tay lên, đưa tay cúp điện thoại, mà Mạc Phong

sau lưng hiển nhiên bất mãn vì cô phân tâm, nên động tác càng thêm đùa cợt, tiến vào dưới các góc độ khác nhau, thế công chín phần nông một phần sâu, khiến cô càng thêm cau mày khó nhịn.

Ai ngờ sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, và có lẽ sẽ không có ý định dừng lại. Hơn nữa hết điện thoại cố định lại đến điện thoại di động đổ chuông, thay nhau vang lên.

Mạc Phong cúi đầu ở bên tai cô khàn khàn hỏi: “Là ai tìm em mà vội như vậy. . . Hả?” Lúc đó giọng của anh mập mờ vô hạn, đồng thời thắt lưng dùng sức đột nhiên tiến vào, khiến cho cô lại thét chói tai ra tiếng lần nữa.

Nhưng những âm thanh này cũng đồng thời nhắc nhở cô. Tô Tranh bỗng nhiên nhớ ra, thư ký của cô và Đinh Hiểu vẫn chưa rời công ty. Có lẽ họ tìm cô có việc? Điện thoại liên tục như thế, nếu như không bắt máy chỉ sợ họ sẽ tới phòng làm việc, đến lúc đó thì thật sự là....

Vì vậy cô thở khẽ nói: "Mạc Phong. Hãy để tôi nghe điện thoại trước đã. Nếu không bọn họ. Sẽ tới."

Thân hình đang vận động mãnh liệt của Mạc Phong bỗng dừng lại, quay đầu nhìn cửa phòng làm việc đã khóa một chút, dừng lại nói: “Được, em nghe đi.”

Tô Tranh xoay người muốn tránh khỏi anh, nhưng anh lại chôn trong cơ thể cô không cách nào tránh được, vì vậy không thể làm gì khác hơn ngoài nhắc nhở anh: “Anh ra ngoài trước đi, đợi tôi gọi điện thoại.”

Nhưng Mạc Phong căn bản bất động, vững vàng như núi dựa vào cô nói: “Em gọi đi, tôi không động là được.”

15.3

Tô Tranh cau mày, nhưng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nghe điện thoại.

Điện thoại nổi thông, quả nhiên là Đinh Hiểu. Đinh Hiểu lo lắng hỏi: “Sao cô không nhận điện thoại? Tôi còn tưởng cô đã rời công ty rồi đấy.”

Tô Tranh nắm chặt mép bàn giữ thân thể thẳng bằng, đồng thời một tay còn lại chống đỡ thân thể mềm mại của mình không để tựa lên mặt bàn lạnh lẽo. Cô kiềm chế lại hơi thở khẽ, cố gắng bình tĩnh nói: “Tôi còn đang ở công ty,

đang chuẩn bị về.”

Đình Hiếu nghe xong, lập tức nói: “Vậy thì tốt, cũng vừa lúc tôi muốn về, chúng ta cùng đi.”

Mạc Phong nghe vậy, nhíu mày bất mãn, nhỏ giọng hỏi sau tai cô: “Là ai thế? Đàn ông? Theo đuổi em à?”

Tô Tranh sợ Đình Hiếu nghe được tiếng Mạc Phong, vội bịt ống tai nhẹ nói với Đình Hiếu: “Không cần, tôi tự về được. Hơn nữa tôi còn phải ở lại chút nữa mới về.”

Đình Hiếu nghe vậy dừng lại, do dự hỏi: “Tô Tranh, cô là cố ý né tránh tôi sao?”

Tô Tranh không dự định được, Đình Hiếu lại hỏi câu này vào lúc này, chỉ có thể đáp bừa: “Đình Hiếu, anh hiểu lầm rồi. Chúng ta là bạn tốt. Tôi sao phải tránh né anh chứ?”

Đình Hiếu hiển nhiên còn nghi ngờ, chỉ là vẫn trầm mặc, không nói gì.

Lúc này Mạc Phong đã cực kỳ bất mãn, anh nhẹ nhàng luật động cự vật chôn trong cơ thể Tô Tranh, khiến cho Tô Tranh cảm thấy vật thể kia giống như sinh vật sống nhẹ nhàng thở trong cơ thể mình, chọc cô không kìm lòng được muốn rên rỉ. Mà Mạc Phong hiển nhiên không có ý định buông tha cho cô như vậy, lại từ từ rút cự vật ra. Âm thanh tron trượt “Bạch bạch bạch bạch” lại lần nữa vang lên trong phòng làm việc.

Tô Tranh lần nữa kìm lòng không được hít sâu, cắn răng nói: “Mạc Phong, anh thật quá đáng!”

Mạc Phong ở sau lưng cô cười lạnh: "Quá đáng? Quá đáng bằng em sao Tô Tranh? Em dám tán tỉnh người đàn ông khác trước mặt tôi!”

Tô Tranh bất đắc dĩ, nhưng sức lực của người đàn ông sau lưng khá lớn không cách nào chống lại, vì vậy chỉ có thể vội vã nói với Đình Hiếu: “Đình Hiếu, tôi cúp máy trước. Tôi còn có việc.”

Đình Hiếu dĩ nhiên đã phát hiện giọng nói Tô Tranh không ổn, nóng nảy hỏi: “Tô Tranh, có chuyện gì sao? Âm thanh chỗ cô rất kỳ quái!”

Lúc này thế công của Mạc Phong sau lưng càng thêm rõ ràng, Tô Tranh đã

không cách nào chống đỡ, chỉ có thể nói qua loa: “Không có gì, là tôi có việc thôi. Tôi cúp máy đây.” Nói xong không đợi Đinh Hiểu nói gì liền cúp điện thoại.

Mạc Phong hiển nhiên càng thêm bất mãn, đợi cô cúp máy rồi, không hề thương tiếc kiên quyết mãnh liệt tiến vào, khiến cho cả thân thể cô nằm trên bàn, rên rỉ liên tiếp không kiềm chế được.

Thế công của Mạc Phong mang theo tức giận như mảnh hổ hạ sơn, lại thêm lúc trước anh đã làm cả nửa buổi, vì vậy thế tấn công mạnh mẽ này lại càng mạnh mẽ tiến công vào trong cơ thể cô.

Sau khi Mạc Phong phát tiết xong, vẫn không muốn lui ra, vẫn ở trong cô như cũ, mặc cho nơi này đã ướt nhẹp, chất lỏng từ bẹn họ chỗ kết hợp chảy xuống, lan tràn dọc theo bàn làm việc sạch sẽ.

Tô Tranh vô lực nằm ở mép bàn, hiểu ra tất cả mọi việc tối nay, vô lực cười.

Đúng lúc ấy, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, thêm cả âm thanh ân cần mà lo lắng: "Tô Tranh, cô có ở trong không?"

Trong lòng Tô Tranh hốt hoảng, dù sao bộ dáng của cô bây giờ, tuyệt đối không thể cho Đinh Hiểu thấy.

Mạc Phong lại thờ ơ lạnh nhạt nhìn cô kinh hoảng, cười lạnh hỏi: "Thế nào, em sợ bị người đàn ông kia biết? Em sợ bị anh ta biết em không còn trong trắng thuần khiết sao?"

Sau một lúc hoảng hốt, Tô Tranh lại nhanh chóng tỉnh táo lại, nhú mào hỏi lại Mạc Phong: "Anh muốn để cho anh ta nhìn thấy bộ dáng của tôi bây giờ sao?"

Quả nhiên, Mạc Phong vừa nghe xong lời này, con ngươi hạ xuống nhìn Tô Tranh lúc này, bộ tây trang vốn dĩ gọn gàng giờ đã trở lên xộc xệch, để lộ ra cơ thể xinh đẹp của cô, mái tóc ngắn ôm gọn vào khuôn mặt giờ đã bị xõa ra, để lộ đôi môi đỏ thắm, và ánh mắt mờ mịt, bất kỳ người đàn ông khi thấy cô như vậy cũng sẽ biết cô vừa rồi làm gì.

Mạc Phong đương nhiên sẽ không để cho bất kể người đàn ông nào nhìn thấy Tô Tranh như vậy.

Bộ dáng này của cô, chỉ mình anh - Mạc Phong mới có thể thấy.

Vì vậy Mạc Phong nhanh chóng đi ra khỏi cơ thể cô, ôm cô cẩn thận đặt trên mặt đất, vì cô mặc lại quần.

Tô Tranh cự tuyệt Mạc Phong giúp mình, nhanh chóng mặc lại quần áo, sau đó lấy mặt bàn làm gương để sửa sang lại đầu tóc, sau đó mắt lạnh hướng về phía Mạc Phong nói: "Loại chuyện mất mặt xấu hổ này, tôi không muốn để cho người khác biết, anh mau trốn đi."

Mạc Phong ngẩn ra, cau mày nói: "Trốn?" Trốn ở nơi nào?

Tô Tranh nhìn xung quanh phòng làm việc, cả căn phòng chỉ có bốn bức tường không có chỗ nào để trốn, vì vậy mắt nhìn xuống chiếc bàn làm việc rộng rãi, chỉ chỉ phía sau nói: "Anh hãy trốn sau cái bàn này đi."

Mạc Phong lập tức hừ lạnh một tiếng, nhìn con người kiên quyết của cô mà cự tuyệt.

Anh là ai, anh là Mạc Phong, sao anh có thể trốn sau cái bàn mặt này được? Thật là muốn anh chết mà!

Lúc này Đinh Hiểu lại gõ cửa lần nữa, âm thanh càng thêm nóng nảy: "Tô Tranh, rốt cuộc cô có ở đó hay không? ?" Vừa nói chuyện, lại vừa muốn xô cửa mà vào .

Đôi mắt Tô Tranh mang theo lạnh lẽo nhìn chằm chằm Mạc Phong, lấy một tay đẩy anh về phía sau bàn làm việc: "Không được, thấy anh xuất hiện ở nơi này thì anh ta nhất định sẽ hoài nghi, anh phải trốn! Nhanh lên một chút!"

Mặc dù giọng nói của Tô Tranh giống như ra lệnh, nhưng không biết làm sao khi rơi vào tai Mạc Phong nó lại mang theo âm hưởng ngưng đọng, bắt đầu làm nũng. Nhưng thành phần nũng nịu cực ít rất ít, nhưng Mạc Phong cảm nhận được, vì vậy trong lòng như có từng giọt, từng giọt mật chảy vào, ngọt ngào tuy ít nhưng có thể thấy rõ.

Tô Tranh cắn môi, nhìn anh bắt đầu nói: "Anh phải trốn!"

Mạc Phong ngưng mắt nhìn cô, suy nghĩ trong lòng đang bị nhu tình kích động, anh cảm thấy vào giờ khắc này vì chính cô có thể vượt lửa qua sông cũng không chối từ, anh có thể chết vì cô một trăm lần một ngàn lần một vạn lần!

Cho nên thân thể Mạc Phong cứng ngắc, cúi người xuống trốn phía sau cái bàn kia.

Khi Tô Tranh thấy đã hoàn toàn không nhìn thấy Mạc Phong , thì mới hít một hơi thật sâu mở cửa ra.

Đinh Hiểu thật sự rất muốn xô cửa hoặc gọi an ninh tới, thấy Tô Tranh đột nhiên mở cửa, lại bị giật mình, lập tức bước lên trước hỏi: "Tô Tranh, cô không sao chứ, có chuyện gì không ?" Nói xong bàn tay đã cầm thật chặt hai cánh tay của cô.

Thân thể Tô Tranh vừa mới hoan ái xong nên còn tương đối nhạy cảm, hôm nay Đinh Hiểu lại cầm tay cô như vậy, không khỏi có chút ghét, liền lạnh nhạt thoát khỏi anh hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Đinh Hiểu thấy cô bình tĩnh như không, không khỏi nghi ngờ hỏi: "Tô Tranh, vừa rồi có chuyện gì, tôi gọi cửa mãi mà cô không ra."

Tô Tranh bất đắc dĩ nhún vai: "Không có việc gì, tôi chỉ mệt mỗi chút thôi, nên nằm ngủ một chút."

Đinh Hiểu cau mày lần nữa: "Nhưng tôi vừa gọi điện thoại cho cô mà." Không thể nào vừa nhận điện thoại xong lại có thể ngủ ngay như vậy? Hơn nữa cô vừa rồi cô ấy còn nói lập tức sẽ đi .

Tô Tranh làm như không có việc gì, cười , bất đắc dĩ nói: " Vừa rồi tôi đột nhiên cảm thấy mệt chết đi."

Đinh Hiểu nhìn kỹ cô một vòng, nhìn cô dưới mắt có quầng thâm, không khỏi thở dài một cái: "Tô Tranh, cô phải chú ý sức khỏe của chính mình một chút."

Tô Tranh gật đầu: "Cảm ơn anh, Đinh Hiểu, tôi hiểu rõ ." Đinh Hiểu đối với cô luôn luôn không tệ, cô cũng luôn coi Đinh Hiểu là bạn tốt .

Đinh Hiểu nhìn một chút cô, đề nghị: "Đi bây giờ sao? Chúng ta cùng đi?"

Tô Tranh nghe vậy cười , cự tuyệt lần nữa: "Không, tôi có chút mệt mỏi, muốn ngủ thêm một chút, sau đó sẽ về nhà ngay thôi."

Đinh Hiểu vốn còn muốn nói thêm nữa, Tô Tranh sợ đêm dài lắm mộng bị Đinh Hiểu phát hiện cái gì, liền mau nói: "Đã trễ thế này, anh cũng nên về sớm

một chút."

Đình Hiểu thấy cô có ý đuổi khách, với lại xem cô thật sự rất mệt mỏi, ngay cả con người cũng có chút mệt lung, liền không nói thêm cái gì, xoay người định rời đi.

Nhưng đúng lúc anh định đi thì lại quay người lại , mắt lơ đãng nhìn đến bàn làm việc rộng rãi.

Trên bàn làm việc, có vài vệt chất lỏng, từ từ chảy xuống, chất lỏng màu bạc sáng, nhìn có chút sền sệt.

Đình Hiểu biết Tô Tranh là một người luôn yêu thích sạch sẽ, trên bàn của cô sao tự dưng lại như vậy? Trong lòng Đình Hiểu trầm xuống, con người nhất thời âm ỉ xuống, nhưng mà anh không dám hỏi, chỉ nhìn người phụ nữ này một lần cuối cùng thật sâu, rồi lặng lẽ xoay người rời đi.

Chương 16. Lựa chọn thứ nhất của Tô Tranh

16.1

Vào buổi tối, thời gian Tô Tranh và Mạc Phong đi chung với nhau ngày càng nhiều.

Nếu như bây giờ lại nhắc đến giao dịch kia, có lẽ ngay cả Mạc Phong cũng không tin.

Mạc Phong biết mình cần người con gái này, rất nhiều năm trước đã cần, sau bao nhiêu năm vẫn cần như cũ. Thời gian mười năm trước đây, vào lúc thấy hai đứa bé, anh luôn nghĩ sẽ trân trọng cô, liền sau đó lại đau lòng, sau đó không tự chủ được mà muốn thoát khỏi nơi gọi là nhà đó. Anh bỏ nhà đi, đi quân đội, nơi mà họ không có xuất thân như anh, ở một tầng lớp gian khổ. Những chiến sĩ vẫn luôn ở bên nhau, chịu đựng thời tiết cùng sự nghiêm khắc của quốc gia này.

Ở đó lần lượt có sương gió rét căm căm, anh cảm giác như mình sẽ không nghĩ nữa, sẽ không nghĩ cái gì mà tình yêu, cái gì mà phản bội, càng không nghĩ tới người con gái này rốt cuộc là gì trong lòng mình.

Đợi đến một ngày anh cảm thấy đủ kiên cường để quên hết mọi thứ, anh trở lại. Thấy bọn trẻ cũng không nghĩ đến người con gái kia như anh, anh cảm giác mình đã thoát được. Anh đã tưởng mình là Mạc Phong chưa từng gặp Tô Tranh đó.

Nhưng rồi, đến một ngày anh lại gặp được người con gái kia một lần nữa.

Người con gái kia cứ nghênh ngang bước vào tầm mắt của anh như vậy, bước vào tầm mắt bọn trẻ, cũng bước vào tầm mắt người nhà của anh.

Rất nhiều năm trước, lấy khí thế hung hăng đi chất vắn, anh đã từng hi vọng lấy được một lý do, ví như cầu huyết nhất, có lẽ cô là bất đắc dĩ, có lẽ mẹ anh giở trò gì bên trong, vào lúc đó anh thà cho là mẹ của mình có lỗi với mình, chứ không phải Tô Tranh đó!

Nhưng Tô Tranh lại thừa nhận, cô thừa nhận là lỗi của cô, cô thừa nhận là cô bán đứng bọn trẻ và anh.

Tại sao vậy chứ? Vì tiền.

Tô Tranh nói, không có ai bức bách, đây là lựa chọn của chính cô.

Nghe được câu này, Mạc Phong không có cách nào vì Tô Tranh mà tìm ra được bất kỳ lý do nào nữa.

Mạc Phong dĩ nhiên nhớ, vào lúc nghe được câu nói này, ánh mắt trời tháng tư thoát nhìn rất âm áp, trước mắt anh lại hóa đen.

Anh cơ hồ không tuân theo quân lệnh chạy đến tìm cô, lại để lấy một đáp án như vậy sao?

Mạc Phong cả đời không thể quên thời khắc đau lòng kia, anh cứng đờ xoay người rời đi, không bao giờ muốn gặp người con gái này nữa, anh cũng không cách nào tha thứ cho người con gái này!

Về sau hình như trong những năm tháng vô tận, anh cũng thỉnh thoảng nhớ tới, ôm một tia hi vọng mà nghĩ, có lẽ chuyện này thực sự là có nguyên do?

Nhưng mà, ngày đó sau khi Tô Tranh xuất hiện, Tô Tranh mang theo nụ cười thản nhiên xa lạ đối mặt với mẹ mình như vậy thì Mạc Phong biết cảm giác này thật ra chính là sai lầm.

Nếu quả thật từng trải qua chuyện gì bất đắc dĩ, mẹ có thể nở nụ cười thản nhiên như vậy, Tô Tranh thực sự không hề để tâm sao?

Vì vậy anh biết tất cả đều do anh suy nghĩ quá nhiều, mẹ chính là mẹ, cô cũng chưa từng nói qua bà có làm gì, tất cả giống như Tô Tranh năm đó đã nói, đó là lựa chọn của chính cô mà thôi.

Mạc Phong nhắm mắt, anh biết mình đã không còn cách nào tha thứ cho người phụ nữ kia, dù cô có bao nhiêu khổ tâm cũng không cách nào tha thứ.

Anh không thể tha thứ cho sự phản bội, bất luận là lý do gì.

Nhưng Mạc Phong cũng biết, anh chưa từng quên cô.

Cho đến giờ, nếu nói quên, cũng chỉ là anh tự lừa gạt chính mình thôi.

Hôm nay, người phụ nữ cạnh Mạc Phong đây, anh không hiểu được, nhưng khát vọng của Mạc Phong vẫn như cũ.

Cho dù người phụ nữ này đã không còn là một thiếu nữ trong trắng trong

đêm tối nữa, nhưng Mạc Phong vẫn khao khát cô.

16.2

Tô Tranh mở mắt nhìn Mạc Phong bên cạnh. Rõ ràng Mạc Phong cũng đang không ngủ. Anh đang mở to mắt nhìn trần nhà, không biết đang nghĩ gì.

Tô Tranh đang định nhắm mắt lại giả bộ ngủ, Mạc Phong cũng cảm thấy động tác của cô, duỗi tay ôm cô vào lòng.

Tô Tranh đẩy cánh tay kiên cố hữu lực của anh ra. Trước kia Tô Tranh cũng không thích tựa vào cánh tay kia, có chút khác người, nhưng Mạc Phong lại thích.

Mạc Phong thích ôm Tô Tranh vào lòng, để cho cô nằm trong vòng tay anh.

Nhưng Tô Tranh thấy, chẳng thể làm gì khác ngoài nằm đó. Được rồi, hôm nay Tô Tranh đột nhiên cảm thấy, thật ra thì nơi đó cũng có chút thoải mái, cũng không còn có cảm giác cứng rắn giống như trước kia nữa.

Hai người lẳng lẳng nằm đó, trong đêm tối nhìn không thấy rõ, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở và nhịp tim của đối phương.

Tô Tranh bỏ tay xuống, đặt tay lên ngực Mạc Phong, nơi đó ấm áp, nhịp tim có quy luật mà hữu lực. Đó là nhịp tim của Mạc Phong.

Mạc Phong đưa tay ra, nắm lấy bàn tay cô đặt trên ngực mình, dùng ngón tay có vẻ hơi thô cứng của mình vuốt ve tay Tô Tranh.

Tay Tô Tranh nhu nhược mảnh khảnh, giống như chỉ hơi dùng sức sẽ bẻ gãy được.

Mạc Phong đột nhiên cảm thấy người con gái mềm mại nằm đây mới chính là Tô Tranh của mười năm trước.

Mười năm trước, mặc dù Tô Tranh có dáng vẻ của thiếu nữ quật cường, nhưng lại xinh đẹp thanh tao, đối với anh uyển chuyển nhu tình.

Mười năm trước, Tô Tranh chính là một con sóc con được anh nâng niu trong lòng bàn tay. Nhìn cô phải chịu đủ mọi chuyện phiền lòng, nhìn cô khẽ nhúu đôi mày thanh tú mang theo nét ưu thương. Anh vừa lạnh nhạt, vừa vươn tay trao cô chút ấm áp, cũng không phải nhiều lắm, nhưng lại vừa đủ để cho cô

không mất đi lòng tin trong cuộc sống.

Mạc Phong cảm thấy, lúc đó Tô Tranh vừa quật cường, vừa yếu ớt nên cần phải có một người che chở, giống như che chở một món đồ sứ tinh tế.

Nhưng sau đó Mạc Phong lại hoàn toàn thất vọng về Tô Tranh, anh rời bỏ cô. Vì vậy sau mười năm này, Mạc Phong chợt nghĩ, mười năm này, Tô Tranh sống như thế nào?

Tô Tranh nhìn Mạc Phong, giọng nói khàn khàn hỏi: “Anh đang nghĩ gì?”

Mạc Phong nghiêng đầu nhìn cô một lúc, từ từ nói: "Tôi đang nghĩ đến chuyện sắp tới."

Tô Tranh nhú mày: "Sắp tới?"

Mạc Phong nhìn lên trần nhà lần nữa: “Đúng vậy, chẳng bao lâu nữa sẽ nghỉ hè. Vì muốn làm một ông bố gương mẫu, tôi quyết định cho bọn trẻ đi xa nhà một thời gian, ra ngoài nghỉ ngơi.”

Tô Tranh nghe vậy mặt không hề đổi sắc, lặng lặng chờ câu nói kế tiếp của anh.

Quả nhiên, Mạc Phong không nghe được câu trả lời của cô, thở dài một tiếng nói: “Dĩ nhiên, không thể thiếu em.”

Tô Tranh vẫn không nói gì, nhưng tay đặt trên ngực Mạc Phong, nhẹ nhàng thăm dò, vuốt ve.

16.3. Kỳ nghỉ hè vui vẻ

Tô Tranh không biết Mạc Phong dùng phương pháp gì thuyết phục Mạc lão phu nhân cố chấp trong truyền thuyết kia, mà có thể thuận lợi cho bọn trẻ đi du lịch vào kì nghỉ hè.

Khi Tô Tranh dọn dẹp hành lý đi tới trạm xe lửa thì phát hiện, ngoài hai đứa trẻ và Mạc Phong, còn có thêm một vị bảo mẫu.

Tô Tranh dĩ nhiên biết rất rõ lai lịch vị bảo mẫu này.

Miêu bà bà, tên đầy đủ là Miêu Tĩnh Nghi, là bạn cũ của Mạc lão phu nhân. Sau khi nhà họ Miêu suy yếu, chồng Miêu Tĩnh Nghi bất hạnh bỏ mình trong tai nạn xe, Miêu Tĩnh Nghi đem theo đứa con gái duy nhất tìm bạn cũ Mạc lão

phu nhân ngày xưa, từ đó ở lại nhà họ Mạc cúc cung tận tụy.

Rất nhiều năm trước, Tô Tranh từng gặp qua Miêu bà bà. Nhưng khi đó Tô Tranh vừa mới sinh xong, lại trải qua thời gian dài điều dưỡng nên tinh thần mệt mỏi, người nằm ở trên giường giống y như là một khúc xương gầy yếu, so với Tô Tranh lão luyện chinh tề hôm nay đương nhiên là cách biệt một trời một vực.

Khi Tô Tranh đứng trước mặt Miêu bà bà, thấy Miêu bà bà đứng xa khách sáo gật đầu một cái thì Tô Tranh khẳng định phỏng đoán của mình. Không tệ, người này đã không còn nhớ rõ người con gái năm đó nữa rồi, người con gái mà vừa sinh xong đã bị bà ôm con đi.

Như vậy cũng tốt, trước giông bão sắp ập tới, Tô Tranh có thể có thêm thời gian.

Lần này mục tiêu nghỉ mát chính là thành phố N - thành phố gần bãi biển. Phương tiện đi lại là tàu hỏa, bởi vì hai đứa trẻ nói chưa từng được đi tàu hỏa.

Sau khi ngồi vào chỗ trên xe, Mạc Yên Nhiên vẫn lấy ánh mắt nghi ngờ nhìn Tô Tranh chột há mồm hỏi: “Dì Tô, trước kia dì từng làm gia sư ạ?”

Tô Tranh nghe vậy hơi ngạc nhiên, ngay sau đó phản ứng kịp. Cái gọi là “Gia sư” chính là lý do Mạc Phong tìm cho mình hả?

Tô Tranh dĩ nhiên chưa từng làm gia sư. Nhưng mà chắc giáo trình học sinh tiểu học cũng không quá khó đây chứ? Vào lúc này nói chưa từng làm thì có chút luống cuống, vậy nên cô gượng cười nói: “Đã từng, dì đã từng dạy mấy bạn nhỏ đáng yêu như Yên Nhiên vậy.” Chẳng qua là đã thật lâu, từ kiếp trước rồi.

Mạc Yên Nhiên gật đầu một cái: "Được rồi. Nếu đã như vậy, hi vọng dì Tô có thể giúp cháu làm bài tập." Lúc nói lời này, cô hiển nhiên không chút vui vẻ, giống như trên lưng đang vác gánh nặng ngàn cân.

Mạc Cách Ly ngồi bên cạnh không nói một lời liếc qua chị gái.

Mạc Yên Nhiên cảm thấy ánh mắt của em trai, bất mãn liếc em trai một cái, quệt mồm nói: “Cách Ly luôn tự làm được bài tập của mình. Nhưng cháu thì không làm được! Trước kia Cách Ly còn giúp cháu, giờ bà nội không cho em ấy giúp cháu nữa.”

Nhìn bộ dáng như đưa đám của Mạc Yên Nhiên, Tô Tranh đột nhiên cảm thấy rất bất đắc dĩ, đưa tay khẽ vuốt mái tóc quăn của cô bé, an ủi: “Không quan trọng. Yên Nhiên cũng có thể tự làm được.”

Không ngờ lời này vừa dứt, trong mắt Miêu bà bà mới vừa bước phòng xe lửa toát ra vẻ không đồng ý, nhìn chằm chằm Tô Tranh khách khí mà lạnh nhạt nhắc nhở: "Tô tiểu thư. Cô là gia sư Mạc tiên sinh mời tới đúng không?"

Tô Tranh ngẩng đầu nhìn Miêu bà bà mỉm cười, gật đầu nói: “Vâng.” Sau đó lẳng lặng đợi bà nói tiếp.

Căn cứ tài liệu Tô Tranh nắm giữ, địa vị của người giúp việc Miêu bà bà ở nhà họ Mạc không hề tầm thường. Bà được đưa đến nhà họ Mạc để chăm sóc hai đứa trẻ sinh đôi, nên đương nhiên đối với hai đứa trẻ có tình cảm như che chở cháu mình. Nhưng không biết câu nói kia của cô có phạm vào kiêng kị của Miêu bà bà không?

Miêu bà bà tiến lên, đem mâm đựng trái cây đặt lên bàn ăn, lạnh nhạt nhìn Tô Tranh lần nữa, chậm chạp mà không khỏi hoài nghi nói: “Tiểu thư không thích người lạ đụng vào tóc mình.”

Tô Tranh nhất thời hiểu ra. Miêu bà bà đây là đang nhắc nhở cô, dù cô là gia sư dạy kèm, nhưng chẳng qua là một người xa lạ do nhà họ Mạc thuê mà thôi. Cử chỉ vừa rồi có chút quá mức thân mật. Miêu bà bà không muốn thấy vậy.

Cô cúi đầu mỉm cười, nhìn tay mình, mảnh khảnh trắng nõn. Ở đây ngay cả bàn tay cô thôi mà cũng bị ghét bỏ sao?

Mạc Cách Ly cúi đầu không nói, tiện tay lấy một quả anh đào thả vào miệng, giống như mọi việc ở đây đều không liên quan đến cậu.

Mạc Yên Nhiên nhìn đi Tô một chút, lại nhìn Miêu bà bà một chút, đôi mắt to xinh đẹp chớp chớp, cái mông nhích ra không để lại dấu vết, cách xa Tô Tranh một chút.

Miêu bà bà tiến lên, sửa sang tóc tai cho Mạc Yên Nhiên, thay đổi khuôn mặt lạnh nhạt vừa rồi, cười hiền: “Yên Nhiên không cần lo lắng, lần này vì là đi xa nghỉ mát, bà nội quy định bài tập cũng không nhiều mà.”

Mạc Yên Nhiên vẫn không vui, bữu môi nói: "Mọi người cứ nói không nhiều. Cháu lại thấy rất nhiều. Đến lúc đó không làm xong, chẳng phải cháu lại bị phạt sao?"

Miêu bà bà vuốt lưng cô bé an ủi, đem giỏ trái cây để trước mặt Mạc Yên Nhiên: "Yên Nhiên ngoan, đừng nghĩ những chuyện này vội, ăn chút trái cây đi."

Mạc Yên Nhiên liếc nhìn anh đào trong tay em trai mình, càng thêm bất mãn: "Chị thích ăn anh đào nhất. Thế mà Mạc Cách Ly em lại cướp của chị."

Miêu bà bà vội vàng cười ha ha thương lượng với Mạc Cách Ly: "Trước cháu nhường chị đã nhé, sau đó bà bà cho cháu thêm."

Mạc Cách Ly cúi đầu tiếp tục cầm một quả anh đào khác lên không thèm để ý đến Miêu bà bà, dĩ nhiên cũng không thèm liếc Mạc Yên Nhiên.

Mạc Yên Nhiên hoàn toàn mất hứng, một tay kéo giỏ đựng trái cây anh đào kéo tới trước mặt mình, sau đó hầm hừ nhìn Mạc Cách Ly phía trước.

Mạc Cách Ly nhìn giỏ đựng trái cây trước mặt đã bị lấy mất, cũng không mất hứng, tiếp tục ngồi đó không nói một lời.

Mạc Yên Nhiên thấy vậy càng thêm tức giận, bởi vì Mạc Cách Ly dù là em trai mình, nhưng trước giờ luôn chăm sóc chị gái này, hôm nay không biết vì sao lại kì quái thế này, bảo sao bé chẳng tức giận.

Miêu bà bà vội vàng dỗ Mạc Yên Nhiên vui lên, vừa dỗ Mạc Yên Nhiên vừa nhìn sắc mặt Mạc Cách Ly.

Môi hở răng lạnh, hai đứa nhỏ này hôm nay không biết làm sao đây? Sao lại gây nhau kỳ cục vậy?

Đúng lúc ấy, Mạc Phong đi tới, thấy gương mặt ửng đỏ của Mạc Yên Nhiên, cau mày hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Tô Tranh ngồi một bên vẫn thờ ơ lạnh nhạt cười, tiếp tục giữ im lặng.

Miêu bà bà vội vàng đứng dậy, cười cười giải thích với Mạc Phong: "Không có gì, trẻ con cãi nhau mà thôi, tôi đi lấy cho bọn trẻ thêm trái cây."

Mạc Phong gật đầu một cái, Miêu bà bà vội ra ngoài lấy nước quả. Mà Mạc

Yên Nhiên nhìn thấy ba đi vào, mặc dù trong lòng vẫn không vui như cũ, nhưng cũng không dám quá phận, quệt nhanh cái miệng đỏ tươi, cúi đầu cầm anh đào lên vuốt vuốt.

Mạc Phong nhìn Tô Tranh ngồi bên đang cười lạnh nhạt, nghi ngờ cau mày.

Tô Tranh lại đưa mắt nhìn sang hai đứa trẻ.

Hai đứa trẻ này mười năm nay đều là được bảo mẫu nuôi bên cạnh. Mà Mạc lão phu nhân kia là một người cố chấp và kỳ quái thế này, Tô Tranh đương nhiên biết rõ.

Cách dạy dỗ của Mạc lão phu nhân đối với bọn trẻ, thật sự thích hợp sao?

16.4

Hôm nay, lại một lần nữa Tô Tranh tỉnh dậy lúc năm giờ sáng. Cô xuống giường, men theo lối nhỏ bên ngoài, nhìn qua cửa kính tàu hỏa nhìn vào cảnh sắc vụt qua trong đêm tối.

Tiếng xe lửa xình xịch vang lên, đầu óc cô lại tỉnh táo khác thường.

Mười một năm rồi, bao nhiêu lần rạng sáng, nhưng chưa bao giờ cô gần gũi với họ như vậy, gần trong gang tấc.

Tô Tranh nhắm mắt lại, cô dĩ nhiên vĩnh viễn không thể quên, cũng thời khắc này vào rất nhiều năm trước, cô đã trải qua đau đớn hành hạ, sinh ra hai đứa bé.

Nhưng cô lại không có cơ hội nhìn chúng một lần, thì đã phải cách xa.

Một người lạnh lùng mà cố chấp như vậy đứng ở đầu giường Tô Tranh, từ trên cao nhìn xuống nói: cô có hai lựa chọn.

Một là vĩnh viễn ở lại bên cạnh chúng, hai là cầm một khoản tiền buông tay.

Tô Tranh vẫn nhớ rõ ràng như cũ, loại cảm giác mồ hôi ướt nhẹp quần chặt mái tóc vào cổ, cũng nhớ rõ ràng, khi cô nghe được hai lựa chọn tuyệt vọng này.

Ở lại bên cạnh họ, từ đó vĩnh viễn quên thân phận của mình, trọn đời không được nhắc lại thân thế chân chính với bọn trẻ nữa.

Giống như Miêu bà bà đó một lòng chăm sóc bọn trẻ, làm một bảo mẫu

đúng mực mền yêu của bọn trẻ, sau này nhìn thấy Mạc Phong tìm được người mình yêu, nhìn bọn trẻ gọi người phụ nữ khác là mẹ.

Đối với bọn trẻ, vĩnh viễn cũng không biết mẹ của chúng còn sống trên thế gian này.

Đây là lựa chọn duy nhất.

Tô Tranh mở mắt, nhìn bóng đêm mênh mông đang nhanh chóng lui về phía sau.

Mười một năm trước, cô bỏ qua, bỏ qua cơ hội ở lại bên cạnh bọn trẻ.

Cô thấy được ánh mắt kiên quyết của người đàn bà kia, trong đó thậm chí còn có loại hung dữ của quân nhân.

Giống như một loại trực giác, Tô Tranh yếu đuối khi đó biết, người phụ nữ này nói được là làm được.

Tô Tranh cũng không muốn cứ thế từ bỏ quyền lợi của mình.

Cô tình nguyện chịu tương tư khắc cốt, cũng muốn từng bước đến bên chúng, ôm một phần vụn hi vọng, chờ chúng gọi cô một tiếng mẹ!

Chương 17. Yên Nhiên rất giống em

17.1

“Em dậy rồi à.”. Mạc Phong nhìn khuôn mặt xinh đẹp trong bóng đêm đó, lạnh nhạt nói.

Tô Tranh không ngờ Mạc Phong lại ra ngoài vào lúc này, thu lại tâm tư của mình, cười gượng nói: “Không phải anh cũng dậy rồi sao?”

Mạc Phong nhìn theo ánh mắt Tô Tranh hướng ra ngoài: “Trời đêm lúc rạng sáng rất đẹp, nên tôi ngắm một chút.”

Tô Tranh cười trào phúng, cô biết Mạc Phong không phải một người thích thưởng thức bóng đêm, chỉ là cô không có vach mặt, lấy từ trong túi ra một bao thuốc lá, rút một điếu châm lửa.

Mạc Phong lại nhanh hơn cô một bước, đưa tay đoạt lấy bao thuốc lá.

Tô Tranh nhìn tay trống rỗng, bất đắc dĩ buông tay: “Anh muốn làm gì?”

Mạc Phong "Hừ" nhẹ, nhìn bầu trời trắng dần phương Đông: “Bắt đầu từ hôm nay, tôi không cho em hút thuốc nữa.”

Vào thời điểm trời vẫn chưa sáng hẳn này, anh khoanh tay đứng ở lối đi nhỏ ngắm nhìn phương xa, giống như một vị đế vương hạ lệnh không ai được xía vào.

Tô Tranh dĩ nhiên cũng không tuân theo. Cô cau nhẹ lông mày, cũng “Hừ” một tiếng. anh quả cũng quá nhiều rồi!

Mạc Phong nhìn được Tô Tranh bất mãn, có thể cũng cảm thấy vừa rồi mình nói có quá mức cứng rắn, nghĩ vậy liền hạ giọng định nói cái khác. Nhưng im lặng một hồi, cuối cùng cũng giải thích được một câu: “Sau này em còn gần gũi bọn trẻ. Tôi không thể để cho bọn trẻ học hút thuốc!”

Thật ra Tô Tranh hút thuốc chẳng qua là một loại tập quán, dùng loại thói quen này để làm mình tê dại, cũng đuổi đi sự cô đơn khó có thể chịu đựng lúc rạng sáng. Nếu nói là không hút thì cũng chẳng có gì, chỉ là hôm nay bị Mạc Phong cứng rắn cấm đoán như vậy, hơn nữa mới một phen nhớ lại kia khiến cô

tâm tình buồn bực, vì vậy sắc mặt rất khó coi nói: “Anh không biết kẻ nghiện là kẻ khó bỏ nhất sao? Tôi hút thuốc gần mười năm rồi, cứ muốn liền hút? Hơn nữa tôi chưa từng hút thuốc trước mặt bọn trẻ.”

Mạc Phong ghen lời, lấy bọn trẻ làm cái cớ hiển nhiên cũng không phải lý do sáng suốt.

Ánh mắt của anh từ ngoài cửa sổ từ từ chuyển đến mặt Tô Tranh, lúc này bộ dáng Tô Tranh rất giống thiếu nữ quật cường năm đó, trực tiếp biểu đạt sự bất mãn của cô, tố cáo sự bá đạo của anh.

Đúng lúc này anh chợt bật cười.

Khuôn mặt kiên nghị của anh, bình thường luôn là bộ mặt nghiêm nghị, đứng ở đó giống như một ngọn núi cao và dốc. hôm nay nụ cười này, lại khiến cho người ta nhất thời cảm thấy như áp áp như gió xuân, thậm chí còn mang theo mấy phần cưng chiều người ngoài khó thấy được.

Tô Tranh chợt cảm thấy rất không tự nhiên, con ngươi trong sáng ở trong bóng đêm mông lung nhìn anh thật lâu, mới đột nhiên hỏi: "Anh cười cái gì?"

Nụ cười của Mạc Phong đã dần dần nhạt đi, nhưng đôi mắt nhìn Tô Tranh vẫn mang theo ôn hòa cùng bất đắc dĩ như cũ.

Vì vậy ở nơi ẩm áp mơ hồ này, Tô Tranh nghe được Mạc Phong nói: “Em lúc này, có điểm giống Yên Nhiên hôm qua.”

Tô Tranh nhất thời đỏ mặt.

Hết đỏ mặt, cô từ từ cúi đầu trầm tư. Một cỗ phiền muộn xen lẫn ngọt bùi xông lên.

Rất nhiều năm trước Tô Tranh thích ăn nhất cũng là anh đào, hơn nhiều năm sau Tô Tranh giống như một đứa bé nổi cáu đòi hút thuốc.

Thì ra Yên Nhiên và cô vẫn có điểm tương tự.

Cho dù có cách xa bao nhiêu, đứa bé kia vẫn là con cô hoài thai mười tháng hạ sinh.

Đó là cốt nhục của cô.

Trời hửng sáng, xe lửa đã tới thành phố N. Từ trên xe lửa đi xuống, Mạc Yên Nhiên nhỏ giọng than với Miêu bà bà là quá mệt. Mạc Cách Ly lặng lẽ đeo balô của mình.

Miêu bà bà vừa an ủi Mạc Yên Nhiên, vừa dắt tay cô, lại thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Mạc Cách Ly không đi cùng bên cạnh, thật là rồi ren.

Ngược lại, Tô Tranh nhàn nhã định thần đi theo phía sau, mỉm cười nhìn mọi chuyện trước mắt.

Lúc này có mấy người mặc âu phục bước tới. Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên bị hỏi đầu, thấy Mạc Phong liền lịch sự chào hỏi. Sau khi được anh xác nhận liền tình gọi họ.

Người đàn ông trung niên hỏi đầu chỉ huy người phía sau cầm hành lý và đồ vật cho họ, sau đó dẫn họ rời bến. Dọc đường căn bản thuận lợi, đi lối đặc biệt ngay cả xét vé cũng không thấy.

Ra khỏi đó, đoàn người trực tiếp lên xe. Họ có năm người, không thể cùng ngồi trên một chiếc xe, vậy nên nảy sinh vấn đề.

Mạc Yên Nhiên cẩn thận nhìn ba, cười híp mắt nói: "Ba, con muốn đi cùng ba."

Miêu bà bà cung chiêu nhìn Mạc Yên Nhiên, dùng ánh mắt bảo Mạc Phong. Miêu bà bà mặc dù là người giúp việc, nhưng địa vị không phải bình thường. Bình thường Mạc Phong cũng rất tôn trọng bà ấy.

Mạc Phong nhìn lướt qua Mạc Yên Nhiên, nhàn nhạt phân phó Miêu bà bà: "Vú Miêu, hai người đi chung xe với họ đi."

Nói xong liếc nhìn Tô Tranh, ý bảo Tô Tranh đi cùng anh.

Mạc Yên Nhiên kinh ngạc, trong nháy mắt nhìn ba mình dẫn theo vị gia sư sư dạy kèm này bỏ lại mình mà đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mất mát.

Mạc Cách Ly rũ mắt, chỉ điềm đăm liếc qua hai bóng lưng dần đi xa này.

Miêu bà bà sửng sốt một chút, liền lập tức trấn an Mạc Yên Nhiên: "Yên Nhiên, đi, cùng bà bà lên xe đi."

Mạc Yên Nhiên mặc dù còn chưa chịu bỏ cuộc, nhưng với quyết định của

ba cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể ủy khuất cùng Miêu bà bà lên xe.

Rất nhanh họ đã đến biệt thự. Đây là biệt thự ven biển. Tầm mắt cực kỳ trống trải. Công trình kiến trúc xung quanh cách đây tương đối xa, khiến cho tòa biệt thự giống như một hòn đảo đơn độc nơi bãi biển mờ mịt này.

Tô Tranh nhìn trời xanh mây trắng nơi này, hít một hơi thật sâu, cảm giác tâm tình nhất thời trống trải. Cô quay đầu lại chú ý đến Mạc Yên Nhiên, phát hiện cô bé này vốn là có chút uất ức đã lại tươi cười rạng rỡ, hân hoan mà ngạc nhiên nhìn xung quanh, thỉnh thoảng phát ra âm thanh than thở: “Thật tốt quá, chúng ta có thể ở nơi này nghỉ hè sao?” Nói xong vừa tươi cười vừa chạy nhảy! Giọng nói của cô bé như tiếng chuông vang lên khắp căn biệt thự xinh đẹp tuyệt trần này.

Miêu bà bà thấy Mạc Yên Nhiên vui vẻ, cũng rất vui vẻ. Bà tận tâm tận lực chăm sóc hai đứa trẻ này nhiều năm như vậy, loay hoay đến không còn thời gian đi du lịch. Hôm nay thật vất vả mới có thể cùng bọn trẻ ra ngoài một chuyến, tâm tình cũng tự nhiên tốt lên.

Ngay cả Mạc Cách Ly luôn luôn đứng ở một bên không biến sắc, cũng không nhịn được nhìn xung quanh, con mắt mang theo tò mò.

Tô Tranh thu hồi tầm mắt, cô biết vị Mạc lão phu nhân này tính tình cổ quái, dạy con rất nghiêm, lại coi hai đứa trẻ này như trân bảo, sợ chúng ra ngoài gặp gì ngoài ý muốn, ngay cả ra cửa cũng phải cẩn thận. Thực ra lần này Mạc Phong có thể đưa hai đứa trẻ ra ngoài, Tô Tranh có chút bất ngờ.

Mạc Phong nhìn thấy con hăng hái, trên mặt anh cũng ít đi mấy phần nghiêm túc. Nhưng khi nhìn trời thấy không còn sớm, liền giục bọn trẻ nhanh tìm một phòng ổn định. Mạc Yên Nhiên hân hoan chạy vào biệt thự trước. Bên cạnh đã sớm có nhân viên phục vụ mở cửa cho cô bé. Bé vọt chạy vào nhìn. Đồ đạc mang phong cách châu Âu, mang theo gió biển lãng mạn đập vào mặt. Cô chạy tới nhìn kỹ một chút quầy hàng bên cạnh, phát hiện ở đó có treo ít trang sức làm bằng ốc biển. Mạc Yên Nhiên không kìm được hưng phấn sò sò, phát hiện đây đúng là thật, liền quay đầu vui vẻ kêu lên: "Con thích nơi này!"

Tô Tranh đứng bên nhìn nụ cười sáng rỡ của Mạc Yên Nhiên, trong lòng giống như được ánh nắng ấm áp chiếu sáng, cực kỳ thoải mái.

Sau một hồi hưng phấn, mọi người tự lựa chọn phòng mình thích. Phòng

của Miêu bà bà tự nhiên cũng sát hai đứa trẻ. Mà Mạc Phong cũng không chút dấu vết an bài phòng mình và Tô Tranh thật gần nhau.

Tô Tranh thấy an bài này, không nói gì, chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Mạc Phong.

Mạc Phong cảm thấy ánh mắt của cô, lại không nhìn về phía cô, chỉ là nghiêm túc ra lệnh cho bọn trẻ: “Đi tắm trước đi, xong đến phòng ăn ăn điểm tâm.”

Mạc Yên Nhiên nghe vậy, liền chào tạm biệt ba, sau đó kéo tay Mạc Cách Ly lên lầu.

Miêu bà bà ở phía sau vừa kêu to cẩn thận chút, vừa vội vàng theo lên.

Mạc Phong quay đầu nhìn Tô Tranh bên cạnh: “Đi thôi. chúng ta cũng lên lầu.”

Tô Tranh lúc này mới nhớ ra một chuyện: “Con gái anh không muốn thấy chúng ta thân mật đâu.” Mạc Yên Nhiên không thích Tô Tranh làm mẹ kế của mình, cho nên Mạc Yên Nhiên dĩ nhiên không thích thấy sự thân mật của Tô Tranh và Mạc Phong hôm nay.

Mạc Phong nhíu mày: "Vậy thì sao?"

Tô Tranh nhếch môi cười: "Anh hẳn tâm nhìn con gái yêu thất vọng sao?"

Mạc Phong nghe vậy, nhưng cũng cười: "Tô Tranh, tôi nghĩ, em mới là người không đành lòng thấy con bé thất vọng"

Tô Tranh nhất thời ngơ ngẩn.

Hôm nay cô cố ý gần gũi, nếu như Mạc Yên Nhiên biết tất cả mọi việc thì sẽ thế nào?

Hơn nữa cái gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn, Tô Tranh biết, so với bất cứ ai cô mới là người quan tâm đến đứa bé nhiều nhất.

Chương 18. Lựa chọn thứ hai của Tô Tranh

18.1

Năm giờ sáng, Tô Tranh tỉnh lại.

Bên cạnh vẫn là người đàn ông kia, sau khi bọn trẻ đi ngủ sau, người đàn ông đó lặng lẽ đi tới trong tới phòng cô.

Căn biệt thự Lâm Hải này được xây dưới lầu chính là cảnh biển xanh rì bát ngát. Cô mở cửa sổ ra, chỉ thấy mặt nước gợn sóng cách đó không xa. Mà ở phương Đông mơ hồ lộ ra màu trắng, đường chân trời có mấy cánh buồm đang chậm rãi lướt sóng, chắc là ca-nô dạ hành.

Ngẩng đầu, bầu trời có chút ánh sao, giống như rất nhiều năm trước kia cô lặng lẽ nhìn chăm chú vào cái thế gian lạnh lẽo này.

Tô Tranh châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, ở đây hút thuốc, từ từ nghĩ tới năm đó.

Năm đó cô từ chối lựa chọn thứ nhất, lựa chọn cái thứ hai.

Trước mắt cô như lại hiện ra lời nói của lão phu nhân lần nữa. Bà nói, cầm số tiền kia, tránh xa con trai bà, tránh xa con của cô, không được để cho họ gặp lại cô.

Đây là chuyện tàn nhẫn cỡ nào, Tô Tranh sao có thể đồng ý?

Nhưng lão phu nhân lại từ từ nói tới: thứ nhất, tôi biết rõ cô cần số tiền kia. Cô nhi viện của cô sắp phải đóng cửa. Bọn trẻ chỗ đó sắp không còn nhà. Mà mẹ viện trưởng của cô vừa khỏi bệnh căn bản không làm gì được. Hiện tại cô có một cách giúp họ. Chính là cầm số tiền kia, buông tay con cô. Dĩ nhiên cô có thể từ chối, nhưng từ nay cô phải nhớ. Là cô vì con mình mà bỏ qua cơ hội giúp họ.

Đôi mắt lão luyện đã sớm nhìn thấu tình đời của lão phu nhân nhìn chăm chăm cô chậm rãi nói: từ nay, lương tâm của cô vĩnh viễn sẽ trách cô. Bởi vì cô vì tình riêng mà bỏ qua cơ hội giúp họ.

Thời điểm đó Tô Tranh dùng tất cả sức lực, giùng giàng ngồi dậy trên

giường, đứng cảm nhìn lại lão phu nhân, lại chỉ có thể đưa ra một kết luận. Bà đang bức bách, đang dụ dỗ, đang ép mình chủ động buông tay!

Hơn nữa người phụ nữ có thể một tay che trời trước mắt này đã chặn tất cả đường lui của cô. Chỉ cần một câu nói của người này, cô nhi viện vốn có thể cầu xin trợ giúp xã hội sợ rằng cũng sẽ tan thành bong bóng! Người phụ nữ này chính là muốn bức mình đến đường cùng, chính là muốn buộc mình phải chủ động đi vào ngõ cụt không lối thoát đó!

Tô Tranh cắn răng, tuyệt vọng mà quật cường ngẩng đầu nhìn trời, nước mắt lại cứ như vậy từ từ rơi xuống.

Con cô, cô chỉ nghe được tiếng khóc mơ hồ, còn chưa được nhìn lấy một cái.

Nước mắt từ từ chảy xuống khóe miệng, cô nếm được mùi vị thật mặn, không nhìn được suy nghĩ. Mạc Phong, anh đang ở đâu? Sao giờ anh vẫn chưa về?

Lão phu nhân ngồi ở một bên, nhìn nước mắt cô, thở dài nói: “Tô Tranh tiểu thư, cô đừng trách tôi ý thế hiếp người. Thật sự là nhà họ Mạc chúng tôi không lấy nổi cô về làm vợ! Về phần Mạc Phong, Tô tiểu thư cũng không cần trông chờ. Nó phải đi xuất ngoại, năm nay chắc không trở về.”

Tô Tranh cúi đầu, Mạc Phong năm nay sẽ không về nữa? Lúc anh rời đi đã nói sau mấy tháng sẽ trở lại. Anh nói trước khi bọn trẻ ra đời sẽ trở về.

Lão phu nhân như có điều suy nghĩ nhìn cô một lần nữa, chợt mở miệng hỏi: “Tô Tranh tiểu thư, cô có thể cảm thấy lão bà bà tôi cổ hủ. Nhưng tôi vẫn có mấy lời phải nói rõ ràng. Cô không cách nào tiến vào cửa chính của nhà họ Mạc. Hai người muốn ở chung một chỗ, trừ phi Mạc Phong rời khỏi nhà họ Mạc. Nhưng cô đừng có quên, Mạc Phong là một đứa có tiền đồ. Nếu như nó thực sự rời khỏi nhà họ Mạc, có thể mất đi rất nhiều cơ hội.”

Tô Tranh nhớ lại thường ngày Mạc Phong nói qua đủ loại khát vọng, Tô Tranh dĩ nhiên biết Mạc Phong là một người có chí lớn. Tô Tranh cũng biết Mạc Phong rời khỏi chỗ dựa là nhà họ Mạc này, cho dù anh có tài giỏi cỡ nào, cũng là mất đi quá nhiều cơ hội!

Vào giờ phút này Tô Tranh không nhìn được chua xót mà nghĩ, thật ra thì Mạc Phong chưa từng nói qua yêu cô, anh cũng chưa từng nói tương lai nhất

định sẽ cưới cô. Không có gì bảo đảm trước, anh nhìn cô bàng quan như nhìn một sinh vật nhỏ, cũng giống như cung nhiều một sinh vật nhỏ. Sau cô mang thai, anh rất tò mò trông chờ con, nói rất nhiều lời nói tương lai thế nào, nhưng duy chỉ chưa từng nói qua sẽ lấy cô, duy chỉ chưa từng nói qua anh yêu cô.

Muốn cho Mạc Phong giống như chỉ có trong phim vì một người con gái mà buông tha tất cả như vậy, Tô Tranh vốn không tin. Hôm nay nghe được những lời này của lão phu nhân, cô cũng không đành lòng.

Cô cần gì phải khiến cho Mạc Phong phải đối mặt với sự lựa chọn giữa tiền đồ và tình yêu? Hay là thật ra giữa bọn họ ngay cả tình yêu cũng không có?

Tô Tranh cúi đầu nhìn chiếc chăn màu trắng, suy nghĩ thật kỹ.

Mẹ viện trưởng kích động bám tay cô, những đứa nhỏ bám lấy cô gọi cô là “Chị” kia, còn có dòng chữ thật to “Phá bỏ” bên ngoài cô nhi viện nữa. Nếu như vào giờ phút này cô bỏ mặc họ, còn ai có thể giúp họ nữa?

Giữa con mình và những đứa em kia, cô chỉ có thể lựa chọn về sau.

Giữa Mạc Phong và viện trưởng, cô cũng chỉ có thể lựa chọn về sau.

Mạc lão phu nhân cúi đầu nhìn Tô Tranh đang suy ngẫm, nhàn nhạt bổ sung một câu: “Tô tiểu thư, cô có thể suy nghĩ thật kỹ, nhưng chỉ cần Tô tiểu thư lựa chọn, tôi không hi vọng Tô tiểu thư làm ra bất cứ chuyện gì không đúng lúc.”

Tô Tranh ngẩng đầu nhìn Mạc lão phu nhân, trong con người nghiêm nghị này đầy tính cảnh cáo.

Bà là đang cảnh cáo cô, không cần cố gắng thì hoãn ư? Đang cảnh cáo cô, đừng tưởng sau khi Mạc Phong về có thể tính toán thêm gì sao?

Rất lâu sau đó, Tô Tranh cười suy yếu, hỏi vô lực: “Tôi còn có thể lựa chọn sao? Cái tôi có thể chọn, không phải chỉ có về sau sao?”

Mạc lão phu nhân nhìn sắc mặt tái nhợt của Tô Tranh, thở dài: “Tô tiểu thư, tôi cũng không phải người có tâm địa sắt đá. Dù sao cô cũng đã vì nhà họ Mạc chúng tôi sinh một đôi long phượng thai. Nên tôi có thể tặng cho cô một cơ hội.”

Vừa nghe thấy “long phượng thai”, Tô Tranh đầu tiên giật mình, ngay sau

đó cười khở. Thì ra cô hạ sinh là một nam một nữ mà chính mình cũng không biết. Sau lại nghe thấy hai chữ “Cơ hội”. Cơ hội gì chứ? Cô lại ngẩng đầu lên nhìn Mạc lão phu nhân.

Cô còn có thể có cơ hội gì sao?

18.2

Cô còn có thể có cơ hội gì sao?

Mạc lão phu nhân nhìn đôi mắt đầy kì vọng của cô, bên trong trong veo như nước mà lại động lòng người, chỉ là mang theo nước mắt cùng quá nhiều đau thương, có chút quá mức khở sở. Vì vậy bà lắc đầu, một người con gái như thế, làm sao có thể giúp đỡ con trai mình? Làm sao có thể trở thành con dâu trưởng của nhà họ Mạc?

Mạc lão phu nhân ra hiệu, đưa cho Tô Tranh một cái túi da.

Tô Tranh thần thờ nhận lấy, mở ra, phát hiện bên trong là một tờ chi phiếu, một tờ chi phiếu có thể giúp cô vượt qua cảnh khốn cùng trước mắt.

Mạc lão phu nhân nhìn Tô Tranh, chậm rãi nói: “Cô thấy đấy. chỉ cần cô rời khỏi con trai tôi, rời khỏi cháu tôi, những thứ này sẽ là của cô.”

Tô Tranh ngây ngốc nhìn tám chi phiếu kia, đây đúng là thứ cô cần. có những thứ này chân mày của viện trưởng có thể giãn ra. Những thứ kia có thể giúp cho nụ cười mang theo râu rĩ của những đứa trẻ kia cuối cùng cũng có thể cười vang chứ?

Nhưng mà, cái giá này đối với cô là quá mức cao rồi đấy chứ?

Cả đời, cô không thể gặp lại con mình sao? cũng như, cả đời cô không thể gặp lại Mạc Phong sao?

Mạc lão phu nhân chậm rãi nói thêm: “Về phần làm thế nào để con trai tôi chết tâm với cô, cô chắc biết phải làm sao rồi.”

Tô Tranh thần thờ gật đầu, nếu muốn người con trai kia vĩnh viễn từ bỏ ý định với mình, cô không nắm chắc. nhưng nếu muốn anh hoàn toàn chết tâm với mình, hình như đơn giản quá mức.

Nhưng không có Mạc Phong, không có các con, hạnh phúc của Tô Tranh ở đâu?

Nhìn Tô Tranh bị thương đến chết tâm trước mắt, Mạc lão phu nhân lại thở dài lần nữa: “Tô Tranh tiểu thư, tôi nói rồi. Tôi có thể cho cô một cơ hội. Chỉ cần cô hoàn thành điều kiện của tôi, vậy tôi có thể đồng ý cho cô được gặp lại bọn trẻ.”

Đôi mắt Tô Tranh vốn ảm đạm không có ánh sáng nghe vậy trong nháy mắt thoáng qua một tia sáng. Cô đột nhiên ngẩng đầu, kích động nhìn Mạc lão phu nhân.

Mạc lão phu nhân nhìn dáng vẻ mong đợi của cô, nhàn nhạt cười nói: “Nếu Tô Tiểu thư có thể làm cho số tiền tôi cho cô kia tăng lên gấp mười, chỉ cần trong thời gian tôi còn sống cô trả lại gấp mười lần số tiền kia. Vậy mọi gò bó hôm nay có thể được xóa bỏ.”

Gấp mười lần?

Đôi mắt Tô Tranh vốn đang sáng lên lại dần dần trầm xuống.

Mạc lão phu nhân giống như đã sớm dự liệu được phản ứng của cô, cười nói: “Tô tiểu thư, hôm nay chúng ta chẳng những làm một vụ giao dịch, mà tôi còn cho cô một cơ hội. Chỉ hi vọng Tô tiểu thư không cảm thấy nhà họ Mạc chúng tôi ỷ thế hiếp người.”

Tô Tranh nghe vậy, trong nội tâm không biết là tư vị gì. Lúc này, cô chỉ có thể từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm lão phu nhân có chút định thần rảnh rồi trước mặt, cắn răng từ từ nói: “Được, tôi sẽ rời xa con bà, cũng buông tha cho con tôi. Nhưng tương lai tôi cũng sẽ trả khoản tiền kia lại cho bà gấp mười lần.”

Mạc lão phu nhân không nói gì gật đầu một cái, ung dung đứng lên nói: “Được, chúng ta đi được rồi.”

Nói xong, một nhóm người, nữ có nam có, có bảo mẫu có vệ sĩ, vây quanh đưa Mạc lão phu nhân rời khỏi phòng hậu sinh này.

Sau khi họ rời đi, Tô Tranh siết thật chặt chiếc túi da đỏ trong tay, ngây ngốc nhìn trần nhà, nhìn cực kỳ lâu.

Cô vĩnh viễn nhớ, một giờ sau khi cô hạ sinh bọn trẻ kia, cũng là đúng sáu giờ sáng.

Bao nhiêu năm rồi, cô sẽ luôn tỉnh lại vào lúc sinh hạ bọn trẻ, sau đó từ từ nhìn thời gian trôi qua, lần lượt trở về lúc rạng sáng hai mươi năm đã qua kia.

Cả một đời người, cô bỏ lỡ mười năm. Nhưng sau lưng cô lại luôn có một đôi bàn tay hắc ám mặc ý xoay vần cô. Cô là một cô gái yếu đuối, tay không tác sát, giãy giụa chống lại số mạng này, càng không đấu lại thế gian lạnh lùng này.

Cả đời cô cũng không hoàn thành được điều kiện gấp mười lần Mạc lão phu nhân nói qua, cuối cùng chỉ có thể lặng lẽ chết dưới bánh xe.

Kiếp sau, cô rốt cuộc làm được. vì vậy rốt cuộc có thể quang minh chính đại đi đến trước mặt bọn họ. Chỉ là buồn cười nhất chính là, Mạc lão phu nhân đã sớm không nhớ rõ Tô Tranh này rồi.

Có lẽ cái điều kiện gấp mười lần tiền đó, chỉ là bà thuận miệng nói ra một câu đùa giỡn. Trước mặt Tô Tranh yếu ớt nhỏ bé, Mạc lão phu nhân chính là thần đế, tùy ý cười nhạo cô gái có số mạng như con kiến hôi này!

Mạc lão phu nhân có làm thật hay không, cũng chẳng liên quan, nhưng Tô Tranh vẫn nhớ.

Hôm nay Tô Tranh đã làm được điều kiện đó, cho nên rốt cuộc cô không cần tuân thủ thệ ước đó, rốt cuộc có thể tới trước mặt bọn trẻ rồi.

Tô Tranh khép hờ mắt, âm thầm nghĩ. Chỉ là trước khi lão phu nhân bà phát hiện ra sự tồn tại của tôi, tôi còn phải làm một số việc trước đã.

Chương 19. Phải chăng em đã tin tưởng tôi?

19.1

Mạc Phong chợt ôm lấy Tô Tranh từ phía sau, đưa tay đoạt điếu thuốc trong tay cô, cau mày dập tắt. Sau đó anh ném nó vào cái gạt tàn.

Tô Tranh đột nhiên thức tỉnh khỏi ký ức khổ sở, cau mày quay đầu, rất không vui nhìn Mạc Phong, hỏi từng chữ: "Anh đang làm gì?"

Mạc Phong nhìn thẳng vào cô: "Tô Tranh, tôi đã nói. Tôi không cho em hút thuốc."

Nghe vậy Tô Tranh cười châm chọc, "Hừ" nhẹ, sau đó lấy một điếu từ bao thuốc bên cạnh. Nhưng chưa kịp lấy đã bị Mạc Phong tịch thu.

Mạc Phong đứng trước mặt cô, cướp lấy bao thuốc lần nữa, sau đó nhanh chóng mở cửa sổ.

Thấy thế, Tô Tranh hiểu ý đồ của anh, vội ngăn cản: "Không được!"

Mạc Phong vừa nhìn cô, vừa đem bao thuốc lá nhẹ nhàng ném ra ngoài cửa sổ.

Tô Tranh đưa tay muốn cướp, nhưng căn bản không kịp. Vì vậy cô chỉ có thể trơ mắt nhìn hộp kim loại trắng tạo ra một đường vòng cung tuyệt đẹp, cuối cùng rơi xuống chỗ nào đó trên bãi cỏ.

Cô bắt đầu dĩ nhiên vai, tuy có chút buồn bực nhưng cũng rất nhanh khôi phục.

Nhưng, lúc này Mạc Phong chợt vòng tay ôm lấy cô, sau đó hạ môi lạnh áp phủ lên môi cô.

Hơi thở có vẻ dòn dập phun lên mặt cô. Đôi bàn tay nóng ấm ôm cô thật chặt. Chiếc lưỡi kiên định tách đôi môi đỏ tươi của cô ra, bá đạo thăm dò, như rắn bò trong miệng cô, thưởng thức tư vị nơi đó.

Tô Tranh nhú mày. Đôi mắt trong sáng như cũ có chút không nhìn được, giùng giàng xoay mặt đi, thở hồng hộc nói: "Mạc Phong, tôi vừa mới hút thuốc xong."

Mới hút thuốc xong, trong miệng nhất định có mùi thuốc lá. Mà Mạc Phong ghét mùi thuốc lá. Anh sẽ không chịu được!

Mạc Phong cau mày, lãnh đạm nhìn dáng vẻ quật cường của cô, hiển nhiên rất không vui. Sau khi nhìn một lúc lâu, cứng rắn nói: “Bây giờ tôi thích mùi thuốc lá, không được sao?” Nói xong tiếp tục cúi đầu hôn.

Lần này môi của anh có chút gấp gáp không kiên nhẫn, mang theo gấp gáp thật sâu xâm nhập vào miệng của cô, làm cho cô gần như không còn cách nào chỉ có thể thở dốc, mà bàn tay to của anh lại nhanh chóng tiến vào bên trong áo ngủ rộng thùng thình của cô, vuốt ve lưng cô, lại từ từ đi xuống, đi tới nơi khe dưới kia.

Từ trước đến giờ nơi đó của Tô Tranh vô cùng nhạy cảm, huống chi cô lại là ở trong lòng bàn tay của Mạc Phong, cô thở hổn hển muốn tránh thoát nụ hôn, nhưng anh vẫn cương thế, không chịu buông ra, chặt chẽ xâm nhập vào trong bờ môi của cô, không để cho cô thoát ra ngoài.

Lúc này Tô Tranh nhớ lại chuyện cũ, tâm tình vốn dĩ đã không tốt, vì vậy nhất thời càng khó chịu hơn, tay vốn là bắt đầu dĩ bám vào cánh tay của anh nay liền nhẹ nhàng sử dụng một chút tiểu xảo đẩy anh ra, đồng thời cả người thuận thế lui về phía sau đi, chỉ trong chốc lát liền thoát khỏi sự kiềm chế của Mạc Phong.

Trong ngực Mạc Phong bỗng nhiên có cảm giác thất bại, lại có phần không dám tin nhìn Tô Tranh.

Dù sao Mạc Phong cũng ở trong quân đội nhiều năm, quyền thuật, võ thuật, các kiểu kỹ năng, cái gì cũng đều hiểu một chút, vào lúc này một cô gái yếu đuối như Tô Tranh làm sao có thể dễ dàng thoát khỏi ngực của anh như vậy?

Sau khi Tô Tranh thoát khỏi anh, nhất thời cũng cảm thấy mình quá mức phóng túng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đó sao lại có thể không kiềm chế cảm xúc rồi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Mạc Phong nhìn chằm chằm mình, cô cũng chỉ có thể tỉnh táo đứng ở nơi đó, giơ tay lên lau môi của mình, nơi đó do bị người khác xâm phạm mà rất là trơn bóng.

Mạc Phong nghi ngờ nhìn chằm chằm cô, cuối cùng rốt cuộc thử dò xét

hỏi: "Ô Tô Tranh, em"

Ô Tô Tranh ra gần cửa sổ mà đứng, nhìn ra biển ngoài cửa sổ, như không để ý mà cười nói: "Mấy năm này, thỉnh thoảng tôi sẽ học một chút công phu quyền cước phòng thân."

19.2

Mạc Phong nhìn bóng lưng của Ô Tô Tranh, thấy mái tóc ngắn của cô tung bay trước gió gần cửa sổ, áo ngủ rộng thùng thình màu xanh dương cũng nhẹ nhàng đu đưa, ánh sáng sáng sớm như hòa một màu xanh biếc của biển rộng, nhìn cô thậm chí có mấy phần cảm giác không chân thực, giống như chỉ cần một sơ sót, cô sẽ theo ngọn gió kia biến mất ở trong màu xanh dương bát ngát này.

Mạc Phong đi lên trước, từ phía sau ôm trọn lấy cả người cô, chòm râu lùn phún khê cọ trên mái tóc của cô. Cả người Ô Tô Tranh cứng đờ lại, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường, tựa vào trước ngực anh.

Mạc Phong cúi đầu thở dài: "Ô Tô Tranh, tại sao tôi luôn cảm thấy em ở rất xa tôi?"

Ô Tô Tranh giữ yên lặng nhìn những cánh buồm trên mặt biển.

Khoảng cách giữa bọn họ vốn là rất xa xôi, cách mười năm, hai mươi năm, cách một lần sống chết, cũng cách hai đời tang thương.

Mạc Phong thấy Ô Tô Tranh không đáp lời, trong lòng vị chua cay xông lên, bàn tay ôm thật chặt ở bên eo cô, nhìn xuyên qua tấm thủy tinh, theo tầm mắt của cô, nhìn biển ở phía ngoài, sau khi nhìn thật lâu, anh nhỏ giọng trầm thấp nói: "Ô Tô Tranh, tôi không bỏ em được."

Ô Tô Tranh nghe anh nói như thế, thân thể lại cứng đờ lần nữa, sau đó cô cười lạnh, giống như không để ý chút nào nói: "Nhưng anh lại càng hận tôi hơn."

Lần này Mạc Phong không nói gì, đúng, anh đã từng nói, vĩnh viễn không thể tha thứ cho cô.

Ô Tô Tranh ngửa mặt lên, để cho tóc mình tựa vào sau lưng của anh, con ngươi híp lại, lạnh nhạt nói: "Anh không cách nào tha thứ cho tôi, bởi vì cho dù tôi có nổi khổ tâm như thế nào, tôi cũng không nên bỏ rơi anh, bỏ rơi đứa bé. Anh cho là tôi phải kiên quyết cự tuyệt khoản tiền kia, sau đó ôm đứa bé

chờ anh trở lại cứu vớt chúng tôi, không phải sao?"

Mạc Phong nghe đến mấy câu này, trong con người thâm trầm xẹt qua một tia khổ sở phức tạp, anh trầm thấp mà bất đắc dĩ thở dài nói: "Chẳng lẽ không đúng sao? Em đã từng tin tưởng tôi?"

Tin tưởng? Tô Tranh cười khổ, trên cái thế giới này không có duyên vô cớ mà tin tưởng sao? Vào lúc đó Tô Tranh, có những thứ gì để cô tin tưởng đây?

Mạc Phong khổ sở cúi đầu, đem mặt cả chôn vào trong mái tóc cô, mơ hồ không rõ nói: "Tô Tranh, thật ra thì tôi không cách (nào)... tha thứ cho em, nhưng sao em lại không thể thể bỏ món tiền đó, mà lại bỏ rơi bọn trẻ, sao không đợi tôi thêm mấy ngày? Tại sao em lại không tin tưởng tôi? Tôi thật sự phải không hiểu, nếu như em là người không quan tâm đến chúng tôi, thì tại sao hôm nay em lại xuất hiện trước mặt chúng tôi lần nữa?"

Tô Tranh mở mắt ra, nhìn bên ngoài, mặt trời đã xuất hiện rồi, ánh mặt trời màu vàng chiếu phủ đầy cả mặt biển, trên biển mặt trời mọc rất đẹp.

Nhưng trong lòng cô lại bất đắc dĩ cười khổ, khi đó trước mặt Tô Tranh là tiền bạc và đứa bé, nhưng cô chỉ có thể chọn lấy lựa chọn đầu tiên. Nếu như bỏ qua tất cả những ánh mắt mong mỏi kia mà chọn đứa bé của cô, thì cả đời cô sẽ ăn ngủ không yên!

Sau khi Mạc Phong trở lại, không nóng không vội, chỉ lạnh lùng nhìn cô, hỏi cô có phải lựa chọn bỏ lại đứa bé hay không, hỏi cô có phải cầm một khoản tiền rồi rời đi hay không. Tô Tranh không giải thích, chỉ có thể lặng lẽ gật đầu.

Cô đã biết, tình cảm của người đàn ông trước mắt này đối với cô yêu còn chưa phải là yêu, thật ra thì anh cũng vẫn chưa đủ bản lĩnh để bảo vệ cô và hai đứa bé, nếu không anh cũng sẽ không chột rời đi khi cô đang mang thai sáu tháng.

Mạc Phong dưới sự thất vọng và thống hận mà rời đi, mà người ở lại là Tô Tranh, trong lòng cô chỉ có một hy vọng mong manh, hi vọng sẽ có một ngày cô có thể dựa vào chính hai tay của mình gom một khoản nhiều hơn cả số tiền kia, sau đó có thể quang minh chính đại đi đến trước mặt Mạc lão phu nhân đoạt lại con của mình.

Nhưng đáng tiếc, cái thế giới này quá lớn, vận mạng trên người cũng quá

nhieu, mà khả năng của cô còn quá thiếu sót. Cô sống trên thế giới này mà không có tiếng tăm gì, ở trong đêm khuya âm thầm nhớ nhung hai đứa bé chưa từng gặp mặt.

Trong đêm tối cô không hề ngủ mà nhẹ nhàng dùng dao khắc lại hình hài hai đứa bé do cô tưởng tượng ra, khắc thấy không giống lại phá hủy, rồi lại khắc lại.

Cuối cùng cũng có một ngày, cô cảm thấy cô đã khắc hoàn thành hai đứa bé rồi, bé trai có nét giống Mạc Phong, bé gái có nét giống cô, hai bé đang cười híp mắt thật đáng yêu nhìn cô.

Cô đặt tình cảm vào hai tượng gỗ, khắc phục trở ngại nặng nề, mò tìm được nơi hai đứa bé tổ chức tiệc sinh nhật, sau đó dùng hết biện pháp, để có thể tận mắt nhìn bọn chúng một lần.

Nhưng là bọn chúng lại không hề biết cô, bọn chúng phòng bị, nhìn cô bằng ánh mắt xa lạ, cự tuyệt quà tặng của cô.

Sau đó cô nghe thấy tin tức Mạc Phong đính hôn.

Nghĩ đến đây cũng là phải, thật ra Mạc Phong đến tận bây giờ mới đính hôn mới trở nên kì quái.

Trong một phút đó Tô Tranh mới biết thì ra cô thất bại như thế nào, suốt mười năm này cô cứ mặc cho tự nhiên, không có chí tiến thủ, liên tục gặp rắc rối, ông trời một mực trêu chọc cô, cuối cùng cô cũng hiểu rõ, thì ra mười năm nay người anh vẫn nhớ thương, vĩnh viễn không phải là của cô.

Tất cả kết thúc, mất mạng dưới bánh xe, tượng gỗ máu nhuộm.

Tô Tranh che ngực, cô đột nhiên cảm thấy rất đau, đau đến bản thân bất lực.

Đời này cô không bị tai nạn, cũng không tràn máu, tại sao còn có thể đau, đau thế này, đau giống như nỗi đau của ngày đó.

Mạc Phong cũng cảm thấy thân thể của Tô Tranh đang run rẩy, anh vội vã ôm chặt cô, gấp giọng hỏi cô: "Thế nào?"

Sắc mặt Tô Tranh tái nhợt, cắn chặt môi dưới, hô hấp từ từ dồn dập, trong con ngươi đau đớn khổ sở, cái trán thậm chí có mồ hôi rịn ra.

Mạc Phong ôm cô thật chặt, vội vàng kéo người cô lại để kiểm tra, lại thấy thân thể cô cũng có chút co quắp, liền vội sờ lên đầu của cô, nhỏ giọng quát nói: "Tô Tranh, nhìn tôi, hít thật sâu."

Tô Tranh bị chìm vào trong nỗi đau sau vụ tai nạn của kiếp trước nên cả người đau đớn, lúc này nghe thấy tiếng Mạc Phong quát khẽ, cũng liều mạng lắc đầu một cái, cố gắng thoát khỏi tâm trí đó, vì vậy làm theo mệnh lệnh của anh hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở ra.

Mấy lần hít thở, sắc mặt Tô Tranh từ từ khôi phục, thân thể cũng không cứng nhắc như vậy nữa.

Mạc Phong đau lòng nhìn cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, cẩn thận từng li từng tí bảo hộ ở trong ngực.

Mi mắt Tô Tranh tựa vào trước ngực anh, cúi đầu lầm bầm nói: "Mạc Phong, nếu như tôi muốn chết, tôi nên làm như thế nào?"

Chương 20. JQ (Gian tình) bên cửa sổ sát đất

20.1

Mi mắt Tô Tranh tựa vào trước ngực anh, cúi đầu lẩm bẩm nói: "Mạc Phong, nếu như tôi muốn chết, tôi nên làm như thế nào?"

Lần này cả người Mạc Phong cứng đờ, hô hấp của anh giống như ngừng lại, sau đó chợt ôm lấy cô thật chặt, dùng sức mà ôm, ôm chặt đến mức cánh tay cô cũng cảm thấy đau.

Tô Tranh vô lực tựa vào bờ ngực kiên cố của anh, ở trong ngực anh nhẹ nhàng rung mình một cái.

Mạc Phong ôm lấy cô thật chặt, khổ sở nhắm mắt lại, vùi mặt đến trên vai cô hít lấy mùi vị trên người cô, nhỏ giọng thì thào nói: "Em không được nói bậy, em phải sống cho thật tốt."

Tô Tranh cười khổ, anh đương nhiên không thể biết, mà cũng không ai biết ở trong một không gian khác, thật ra Tô Tranh đã không còn ở trên nhân thể này rồi.

Ngày đó, Tô Tranh chết ở trong ngực Mạc Phong.

Trong lòng đau xót, một giọt nước mắt từ bên quai hàm chảy xuống, im lặng rơi trên ngực anh, xuyên vào trong áo ngủ của anh.

Lòng Mạc Phong như bị ai đó nhéo chặt, giống như có một loại sợ hãi đang đến gần anh. Anh chợt lắc đầu một cái, bỏ qua cảm giác sợ hãi không biết tên kia, sau đó ôm lấy cô thật chặt, kiên định, giống như nói cho cô biết, cũng giống như tự nói với mình: "Tô Tranh, em sẽ không có chuyện gì, làm sao em biết có chuyện đó? Em đang ở bên cạnh tôi!"

Tô Tranh cố kéo ra khoảng cách, ngẩng đầu lên, thì thấy trong con ngươi luôn luôn kiên định lãnh khốc của Mạc Phong lại thoáng qua một tia hốt hoảng.

Trên quai hàm của cô còn có một chút nước mắt trong suốt, cười chua xót, anh đang đau lòng sao, thì ra anh cũng sợ, không phải sao?

Như vậy Mạc Phong ở kiếp trước, khi anh nhìn thấy Tô Tranh mau me đầy người trong ngực anh, khi đó Mạc Phong, anh nghĩ gì, khi đó anh muốn nói cái gì?

Tô Tranh mấp máy môi dưới, cô muốn mở miệng hỏi, nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy bây giờ không còn cần thiết.

Khi cô trọng sinh thì tất cả mọi thứ đã thay đổi, lúc này làm sao Mạc Phong có thể biết anh nói cái gì khi đó chứ?

Mạc Phong cúi đầu nhìn cô gái trong ngực, cô đang cười nhưng trên khuôn mặt cô lại vương nước mắt, bất đắc dĩ như vậy, tang thương như vậy, điều này làm cho tim của anh như bị anh đó cắn xé, đau một cách tê tái.

Giờ phút này Mạc Phong chợt hiểu ra, thì ra bất kể cô làm sai chuyện gì, cho dù không thể tha thứ, thì anh cũng không thể hận cô!

Bởi vì qua tất cả mọi chuyện nhưng Mạc Phong chưa từng nghĩ đến, anh nên làm thế nào để có thể bảo vệ, che chở, thương yêu, cung chiều người phụ nữ mà anh yêu nhất này! Tất cả mọi việc anh đều quá nghiêm khắc!

Anh cảm thấy mặc dù Tô Tranh xuất thân bần hàn nhưng phải có cốt khí nên mới có thể bình tĩnh ung dung cự tuyệt hấp dẫn của tiền bạc mà kiên trì với tình yêu của mình! Anh cảm thấy Tô Tranh nên kiên trung không nên bỏ qua ý định của mình mà phải luôn tin tưởng ở chính mình!

Khi đó, khi đó anh còn trẻ tính khí nóng nảy, không hiểu thế nào là cho, chỉ luôn đòi nhận, đòi lấy tình yêu. Khi đó anh luôn là cho là, người anh yêu phải là một người phụ nữ kiên cường dũng cảm, toàn tâm tin tưởng, không sợ hãi, cho nên anh khảo nghiệm tâm tình, thờ ơ lạnh nhạt, nhìn cô giãy giụa.

Nhưng khi đó anh lại có thể quên, năm đó cô cũng chỉ là một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi.

Cô là người, tự nhiên có trách nhiệm của bản thân, tự nhiên sẽ sợ hãi, mà vào lúc cô bất lực nhất anh lại không cho cô một điểm tựa vững chãi để tin tưởng.

Lòng của Mạc Phong càng đau hơn, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên gò má cô, dịu dàng thì thầm nói: "Đừng khóc."

Thật ra thì Tô Tranh cũng không khóc, chỉ là trong con người của cô chảy ra một loại chất lỏng mà thôi, cô thực sự không khóc. Nhưng nghe thấy lời nói dịu dàng an ủi của Mạc Phong, cô không cảm thấy khỏi chua xót, nước mắt càng chảy càng nhiều, cô lại có thể khóc thực sự, cô không nhìn được khóc sụt sùi ra tiếng.

Bao nhiêu năm rồi lần đầu tiên, cô tựa trên vai anh, đau khóc thành tiếng.

Mạc Phong nhẹ nhàng an ủi cô, cúi đầu hôn cô, hôn lên gương mặt của cô, hôn đến cổ của cô.

Từ phía đông mặt trời chậm rãi nhô lên, hàng vạn tia sáng lấp lánh chiếu lên mặt biển, hòa với màu xanh của biển cả, vàng óng ánh cả một vùng. Lúc này có một cơn gió biển thổi qua, tấm màn màu xanh dương bên cửa sổ nhẹ nhàng tung bay, nước mắt của cô từ từ ngừng trong gió biển, nụ hôn của anh lại như triều thủy, yên lặng tự động lan tràn.

20.2

Nụ hôn này mang theo mùi vị bảo vệ, từ khóe mắt cô nhẹ nhàng đi xuống, lướt qua chóp mũi của cô, đi tới bờ môi của cô. Anh nhẹ nhàng dò xét, dịu dàng tiến đến, giống như nâng niu một bảo vật dễ vỡ, chậm rãi xâm nhập khoang miệng của cô, như thủy triều không để lại dấu vết nhẹ nhàng lan ra, nhẹ nhàng an ủi khoang miệng cô.

Tô Tranh nhắm mắt lại, ngửa cổ lên, để cho mình cảm nhận được sự dịu dàng an ủi, ấm áp và bảo vệ trước đây. Gió biển thổi qua, hong khô nước mắt trên mặt. Khóe mắt mang theo chút khô khốc. Khi anh dịu dàng hôn bên trong cô, cô từ từ thả lỏng mình bên dưới anh, sau đó được anh ôm, nhẹ nhàng dựa sát vào cửa sổ, mặc cho rèm cửa sổ mơn trớn bên người, mặc cho tiếng sóng biển vang vọng bên tai.

Môi Mạc Phong nhẹ nhàng rời khỏi môi cô, cúi đầu nhìn cô thâm tình, thờ dãi một cái, nhẹ nhàng nỉ non bên tai cô. Dù nhắm mắt cô cũng không nghe được quá rõ ràng, chỉ mơ hồ cảm thấy trong âm thanh đó có tiếng nuôi và an ủi.

Trong lòng cô tê tái. Cô biết lời nói an ủi gì đối với mình mà nói cũng là

quá muộn, nên chỉ có thể nhắm chặt mắt lại lần nữa.

Nếu như nói kiếp trước kết cục của cô nhất định bi thảm như vậy, nếu như nói kiếp này cô cố hết sức vẫn là hai bàn tay trắng, vậy ít nhất hãy để giờ phút này cô được đắm chìm trong sự giả dối dịu dàng này, để cô tạm thời không cần tỉnh lại, để ít nhất trong sự chua xót vô tận đó cô có thể nếm được chút ngọt ngào.

Môi Mạc Phong đi xuống, nhẹ nhàng hôn lên cổ cô, nhìn cô vì nụ hôn nhẹ như gió thoảng có một tia run rẩy khó mà nhận ra được, tiếp tục đi xuống, đi tới nơi khe rãnh như ẩn như hiện kia.

Tô Tranh run rẩy tựa vào cửa sổ, ngửa cổ lên, bờ môi phát ra một tiếng rên rỉ vừa tựa như khổ sở vừa tựa như vui thích.

Mạc Phong nhẹ nhàng hôn lên khe ngực cô, dọc theo hai bên đùi đi xuống. Bàn tay vững chãi đỡ lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, sau đó đôi môi kiên nghị chậm rãi hôn lên ngực cô.

Vóc người cô cao gầy và mảnh khảnh thường được che giấu dưới bộ âu phục, anh cũng không cảm thấy có gì không đúng. Nhưng hôm nay bỏ đi những thứ nguy trang kia, anh mới phát hiện, eo của cô không đủ một nắm tay của anh.

Bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt mà như có thể bẻ gãy bờ eo đó, da thịt trắng như tuyết gần như trong suốt, có trái tim đang chậm rãi đập, đó là mạch máu của cô.

Mạc Phong cúi đầu hôn lên nơi đó, anh có thể cảm thấy da thịt bong loáng trong suốt, yếu ớt mà mịn màng khẽ run.

Loại cảm giác đau lòng đan xen sợ hãi lại lần nữa ập đến với Mạc Phong. Anh từng có lúc hít thở không thông. Anh cảm thấy người con gái trước mắt thật là yếu ớt. Yếu ớt đến mức anh chỉ cần nháy mắt một cái, có lẽ cô cứ biến mất như vậy!

Vừa rồi cô dám nói, nếu như tôi muốn chết, tôi nên làm thế nào!

Nơi cô hòng trầm thấp của Mạc Phong thốt lên một tiếng rên rỉ: “Không cho phép em bỏ lại mình tôi.”

Không cho không cho, chính là không cho, âm thanh không cho kia cùng với tiếng sóng biển, ở bên tai Tô Tranh vang vọng, vang vọng đến tận sâu trong lòng cô.

Tô Tranh nhắm mắt tựa vào ngưỡng cửa sổ, nhẹ nhàng mở ra đôi mắt mờ mịt, nhìn trần nhà, ngơ ngác nhìn rèm cửa sổ màu xanh da trời bên cạnh phát phơ tung bay trong gió biển.

Cô mỉm cười chua chát, lại nhắm mắt lại lần nữa, uốn thẳng lưng, để mình dán vào người kia chặt hơn, khiến đôi môi ấm áp kia dán vào môi mình chặt hơn.

Lòng Mạc Phong nhói lên. Anh không biết làm sao gạt bỏ nỗi đau khó nói trong lòng này. Nên anh lại cúi đầu, hung hăng hôn lên ngực cô.

Trong gió biển, màn cửa sổ bằng lụa mỏng tung bay. Tô Tranh tìm lòng không được cau mày, ngẩng đầu.

Khi Mạc Phong tiến vào trong cơ thể cô, cô vẫn nhắm chặt mắt như cũ, tựa vào bên cửa sổ, lắng nghe âm thanh của biển bên tai.

Phía ngoài biển khi, khi gió biển làm cho những con sóng lớn xuất hiện. Tiếng sóng biển liên tiếp, giống như ngay bên tai, vỗ vào cửa sổ. Tô Tranh cảm giác giống như mình đang lắng nghe một bài hát động lòng người, lại giống như người đang lướt sóng, vừa hài lòng vừa sợ hãi, vừa vui thích vừa khổ sở.

Nhưng Tô Tranh lại nghi ngờ điều này chỉ là ảo giác. Không có gió biển, không có sóng biển, chỉ có Mạc Phong ở trong cơ thể cô luật động chiếm đóng. Một luồng sóng giống như sóng biển công kích cô, khiến cho cô không

thể thờ dốc, khiến cô gần như bị nuốt hết.

Cô muốn chạy trốn, nhưng vốn không có chỗ để trốn. Thế công này lần lượt đẩy cô về phía cửa sổ thủy tinh. Áo ngủ của cô đã cởi ra. Thân thể mảnh khảnh xinh đẹp của cô dưới làn sóng biển của người đàn ông đó mà đung đưa theo. Khi đầu sóng đánh tới, cô phải níu thật chặt tựa vào trên cửa kính, phát ra âm thanh bịch bịch. Khi sóng biển dâng lên thì thân thể cô lại bị hạ xuống, cơ thể gần như dính trên cửa kính mà lại muốn trượt xuống, sau đó nặng nề rơi trên đỉnh của vật dững mãnh đó. Do sức nặng của chính thân thể, vật dững mãnh tiến vào quá sâu. Vòng eo cô cố cựa quậy muốn tránh đi, nhưng thân thể mệt mỏi không có cách nào để dùng sức, chỉ có thể tiếp tục đung đưa phập phồng theo thủy triều trước cửa sổ này.

Tô Tranh cảm giác mình như ngồi trên chiếc ván lướt kia lắc lư càng kịch liệt, nếu ban đầu là sóng nhẹ như mưa phùn, thì giờ chính là sóng to gió lớn. Sóng to gió lớn này điên cuồng như muốn nuốt chửng cô. Sức lực này cũng lớn kinh người, khiến cho thân thể mảnh khảnh của cô liên tiếp đụng vào cửa sổ. Vì vậy trên cửa kính kiên cố không ngừng vang lên những tiếng rầm rầm rầm. Âm thanh va đụng ướt át không dứt, kèm theo gió biển ập vào mặt này, kèm theo tiếng sóng biển bên tai, khiến người khác có một loại mộng tưởng đặc biệt.

Cô cảm thấy ẩm ướt giữa hai chân mình bắt đầu chảy xuống, dọc theo cửa sổ thủy tinh trong sáng này chảy xuống. Cô cũng có thể cảm thấy móng mình dính sát cửa sổ đã ướt một mảnh. Vì vậy trong ánh trăng mờ này, cô lại chợt nhớ tới, nếu có người cầm ống nhòm nhìn từ biển, thật ra có thể nhìn thấy gì không?

Nhưng cô lại không có ý định bảo anh dừng lại. Trải qua rất nhiều việc, thật ra có những thứ đã sớm coi nhẹ, nếu như anh muốn làm, vậy cứ để cho anh làm đi. Hơn nữa thật ra chính cô cũng khát vọng, không phải sao?

Cô khẽ mở mắt, lại thấy người đàn ông nâng đỡ mình thờ hờn hển, hai mắt nhắm lại, nhỏ giọng rên rỉ. Trong đó vừa có vui thích vừa có khổ sở, lại có loại

giấy dựa y hệt dã thú.

Nhìn thấy ánh mắt khỏ sở của anh, cô cười.

Kể từ sau khi bọn họ gặp lại nhau, lần đầu tiên cô cười từ tận tâm.

Người đàn ông này, anh cũng không khá hơn cô.

Vào thời điểm cô mỉm cười, chợt Mạc Phong thở gấp giữ cô thật chặt. Cơ thể nóng lên, anh và cô trong nháy mắt giống như bị ném lên đỉnh sóng.

Khi đầu sóng hạ xuống lần nữa thì cô vẫn còn đang mỉm cười suy yếu. Cô mỉm cười nói với Mạc Phong: “Cho dù chết đi, tôi vẫn sẽ trở về, trở về tìm anh.”

Mạc Phong từ từ thở ra, nghiêm túc nhìn cô, đưa tay lau trán đầm mồ hôi của cô, sau đó lặng lẽ mở miệng: “Tôi vẫn luôn chờ em.”

Chương 21. Mẹ và con, ai được cưng chiều hơn?

21.1

Trời sáng, Mạc Phong, Tô Tranh và bọn trẻ cùng ăn sáng.

Tô Tranh nhìn Yên Nhiên trên bàn ăn cứ càu nhàu chê nọ chê kia, và Miêu bà bà hết sức sủng ái và dung túng bên cạnh, trong lòng thầm thở dài, hạ mắt tiếp tục uống cốc sữa bò của mình.

Mạc Phong xuất thân là quân nhân, thấy con gái kiêu căng như vậy, hiển nhiên cũng không phải hài lòng. Nhưng đoán chừng nghĩ đến việc nhiều năm qua anh chưa từng có trách nhiệm nuôi dạy gì đứa con gái này, nên cũng chỉ nhú mày không nói gì.

Còn Mạc Cách Ly cúi đầu ăn cơm bên cạnh, mặc dù so với Mạc Yên Nhiên cong môi nũng nịu thì trầm mặc hơn nhiều, nhưng xem ra cũng phải rất cực kì ỉn nhắn, cậu không thích ăn thịt, cũng không thích ăn mì phở, cũng không thích ăn canh, chỉ yên lặng ăn món chay, uống nước đun sôi để nguội.

Thấy vậy Tô Tranh rất kinh ngạc. Nghĩ kĩ lại thì, xác thực không sai, cậu gần như ngồi không. Nhớ lại lúc trước ở MacDonald, hình như cậu cũng ăn mặn, nhưng không phải thật thích.

Tô Tranh cười khở nghĩ, hai đứa trẻ này không biết giống ai, không giống mình, cũng chẳng giống Mạc Phong. Còn bà nội nhà họ Mạc, cũng chưa từng nghe qua có tính cách kỳ quái này!

Cô biết từ nhỏ đến lớn hai đứa trẻ này gần như không có cha mẹ, lại còn bị lão phu nhân nhà họ Mạc nuôi dạy theo một cách cố chấp, nên chắc chắn sẽ có một chút đặc biệt, nên lại nghĩ tới tâm sự của mình.

Lão phu nhân nhà họ Mạc thực sự sẽ tuân thủ ước định mười năm trước sao? Sau khi cô hoàn thành món nợ năm đó thì có thể được cái gì? Chẳng lẽ cô trả được món nợ to lớn đó, Mạc lão phu nhân lại đồng ý cho cô vào cửa? Hay là Mạc lão phu nhân có thể đồng ý cho cô dẫn bọn trẻ đi? Đừng nói tới việc bà cố chấp và yêu cháu mình sẽ không đồng ý, mà do là từ chính là con mình, chúng đã không còn là em bé vừa mới sinh ra năm đó nữa. Bọn chúng có suy

ngẫm, có sở thích của mình. Muốn chúng mặc cho người lớn quyết định, sao có thể chứ?

Năm đó gần như đã không còn khả năng hi vọng, trong lúc Tô Tranh vội vàng cũng không thể vì chính mình mà đòi một chút quyền lợi. Nhưng hôm nay sau khi trọng sinh cô đã hoàn thành điều khoản năm đó. Mạc lão phu nhân có từng nghĩ đến việc xử lý chuyện này không?

Tô Tranh biết, có lẽ đây là một trò đùa thuận miệng của một người cao cao tại thượng thôi, giống như thợ săn đang trêu chọc động vật nhỏ đang khần cấp chạy trốn. Nhưng Tô Tranh lại không thể không tin. Quả nhiên, đó là hi vọng của cô, cũng là cây Thập Tự Giá đè nặng lên người cô.

Cô biết Mạc Phong hận cô không những là vì ban đầu cô nói những lời kia, mà còn vì cô không đủ tin tưởng, vì trong lòng cô người khác so với anh còn quan trọng hơn. Nhưng Mạc Phong không hiểu, nếu như cô lựa chọn Mạc Phong, cô sẽ phải bỏ đi đạo đức trên lưng. Cô chọn cô nhi viện, lại là nhục nhã chôn mình dưới tiền tài.

Nếu như không thể trả hết số tiền kia, cô sao có thể quay lại, nghe bọn trẻ gọi cô một tiếng mẹ?

Giờ cô đã trở lại. Cô lựa chọn tấn công từ một phía, từng bước một đến gần. Chỉ hi vọng trước khi Mạc lão phu nhân chú ý tới mình, trước mặt bọn trẻ có thể lấy lại được một chút tình cảm.

Cô nắm chặt tay. Nếu thực sự có ngày đó, chỉ cần bọn trẻ lựa chọn mình, cô sẽ bỏ ra bất cứ cái giá nào để đoạt lại chúng!

Mạc Phong chú ý thấy người con gái bên cạnh thất thần, ngược mắt liếc qua, ánh mắt vẫn lạnh lẽo như cũ.

Tô Tranh không suy nghĩ nữa, ngẩng đầu mỉm cười với anh.

Ánh mắt Mạc Phong có chút nhu hòa. Thế nhưng nhu hòa rất nhanh bị thu lại, biến mất sau vẻ lạnh lùng thường ngày.

21.2

Đã đến nơi này nghỉ ngơi được buổi sáng đầu tiên, đoàn người quyết định đi chơi bãi biển trước.

Mấy năm nay dù Tô Tranh vẫn tìm mọi cách để hiểu rõ hơn về tính cách bọn trẻ, nhưng cũng không thể tìm hiểu được tất cả. Vậy nên cô thấy đáng về vui mừng khi chơi trên bờ biển liền cảm thấy chút kì quái. Nhưng cô rất nhanh hiểu được, Mạc lão phu nhân cực kỳ cổ hủ kia chắc là không thích du lịch. Vậy nên chắc bọn trẻ không được ra ngoài nhiều, nghĩ đến phương diện an toàn, nên bọn trẻ hẳn là rất ít ra ngoài.

Sau khi hiểu được, trong lòng cô càng thêm nghi ngờ. Rốt cuộc cô nên làm thế nào? Làm sao mới là tốt nhất cho bọn trẻ?

Thế lực nhà họ Mạc khổng lồ, qua nhiều năm như vậy chiếm cứ một phương đã là thế lực không nhỏ rồi. Riêng về mặt kinh tế thậm chí là ảnh hưởng đến quân đội không thôi, nhất cử nhất động của gia tộc họ đều cực kỳ gây chú ý. Mà sống trong một gia tộc như vậy, dù là tương lai bọn trẻ không có phiền não gì, nhưng thật sự là chúng được hạnh phúc sao?

Hơn nữa cái gọi là thụ đại chiêu phong (cây lớn không sợ gió làm đổ), Tô Tranh khép hờ mắt lặng lẽ nghĩ, hôm nay từ trong bóng tối muốn nắm bắt được nhược điểm của họ, cũng không phải là không có.

Trong lúc Tô Tranh cúi đầu suy nghĩ, dưới sự giúp đỡ của Miêu bà bà Mạc Yên Nhiên đã chuẩn bị xong, ôm phao cấp cứu, chạy vọt ra biển. Miêu bà bà thấy cảnh này, vội vàng gọi ngăn cô bé lại. Tiếng hét chói tai làm cho người khác tưởng là Mạc Yên Nhiên muốn tự sát.

Tô Tranh bắt đầu dĩ cưỡi nhìn mọi việc trước mắt, mà Mạc Phong chỉ đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt. Còn về Mạc Cách Ly, Tô Tranh mơ hồ thấy được đáy mắt cậu bé có chút cười nhạo, nhưng chỉ lóe lên chút rồi biến mất, Tô Tranh cảm giác có lẽ mình nhìn lầm rồi.

Tô Tranh hít sâu, cứ từ từ đi, cô tin tưởng tất cả rồi sẽ khá hơn.

Cô cầm lấy tuýp kem chống nắng bên cạnh . Sau lưng có nhiều chỗ cô với không tới, Mạc Phong thấy được, đi tới tiện tay nhận lấy....bôi kem chống nắng cho cô.

Mạc Phong chỉ mặc đồ bơi, lộ ra thân thể cường tráng cao lớn. Loại cơ bắp của quân nhân qua huấn luyện lâu dài mới có đó làm cho Tô Tranh cảm thấy muốn hôn mê dưới ánh mắt trời. Cô nghĩ đến sáng nay, hay tại anh cường tráng công kích, cô mới quên mình vậy chứ?

Mạc Phong cúi đầu, nghiêm túc giúp cô vẽ loạn, đầu ngón tay âm áp nhẹ nhàng lướt qua sống lưng bóng loáng của cô, khiến cô run rẩy một chút. Vì vậy cô không nhìn được ngẩng đầu nhìn về phía biệt thự bờ biển. Từ vị trí này, cô có thể thấy được sự điên cuồng của họ ở cái cửa sổ đó. Cô cúi đầu nhìn cát dưới chân, thế mà cô lại đỏ mặt.

Mạc Phong lại giống như không phát hiện ra, tiếp tục bình tĩnh giúp cô bôi kem chống nắng.

Mạc Cách Ly lặng lẽ nhìn ba và người phụ nữ kia thân mật. Cậu dù tuổi còn nhỏ nhưng đã cảm nhận được sự mập mờ của đôi nam nữ này.

Chuẩn bị sẵn sàng rồi, Tô Tranh lắc đầu, xinh đẹp đi đến trên một khối đá, sau khi hít thở sâu, xinh đẹp mà tinh khiết nhảy một cái, lập tức đã nhảy xuống biển. Trong những bọt nước biển bắn lên, Tô Tranh giống như một mỹ nhân ngư ưu nhã bơi trong mặt biển thanh tịnh.

Ánh mắt Mạc Phong vẫn luôn dõi theo cô, lúc này càng nhìn kỹ hơn bóng hình xinh đẹp trong nước xa xa, đồng thời trong mắt như có chút cảm thán. Có lẽ nhiều năm không gặp, Tô Tranh thật sự đã thay đổi rất nhiều.

Mạc Cách Ly và Mạc Yên Nhiên cũng không nhìn được nhìn về phía Tô Tranh. Mạc Cách Ly thì lạnh nhạt bàng quan, Mạc Yên Nhiên kinh ngạc khẽ nhếch miệng. Không sai, Mạc Yên Nhiên là tiểu thư gia giáo nên kiến thức tương đối ít. Đây là lần đầu thấy cô bé thấy có người dùng tư thế đẹp như vậy mà có thể linh hoạt bơi trong nước như vậy. Cô cảm thấy đây chính là mỹ nhân ngư mà trên sách nói!

Sau kinh ngạc ban đầu, Mạc Yên Nhiên liếc nhìn Miêu bà bà bên cạnh, cong môi nói: “Bà xem đi Tô bơi rất đẹp nha. Cháu thì không bơi được.”

Miêu bà bà mặc dù cũng cảm thấy Tô Tranh bơi rất đẹp, nhưng nghe thấy tâm can bảo bối của bà oán trách, liền an ủi: “Biết bơi chẳng có gì ghê gớm. Yên Nhiên nhà chúng ta không cần học bơi. Dù sao cũng có thuyền là được. Hơn nữa, những người biết bơi thì mới chết chìm.”

Mạc Phong đứng từ xa nghe được câu này, không biết tại sao chữ “Chết” đó khiến lòng anh nhói lên, vậy nên đôi mắt hung hăng trợn nhìn Miêu bà bà một cái.

Miêu bà bà trước giờ vẫn được coi là được tôn trọng, bị Mạc Phong trùg như vậy, nhất thời không biết làm sao, không biết mình sao lại đắc tội vị đại thiếu gia bí ẩn trong nhà này.

Mạc Yên Nhiên hiển nhiên không để ý lời nói của Miêu bà bà, chỉ là nhìn Tô Tranh thềm thường. Sau đó ôm phao bơi chạy đến cạnh ba mình, nhỏ giọng xin phép: “Ba, con không biết bơi. Con muốn học bơi.”

Mạc Phong lạnh nhạt liếc một cái: “Được, vậy con học đi.”

Mạc Yên Nhiên được Mạc Phong cho phép, rất là không dám tin, vui mừng hỏi: “Ba, ai dạy con ạ? Ba thuê huấn luyện viên cho con ạ?”

Mạc Phong không nhìn cô bé, chỉ nhìn về bong bóng linh động trong biển nơi xa đó, lạnh nhạt nói: “Dì Tô là gia sư của con, không phải cũng có thể dạy con sao?”

Mạc Yên Nhiên nhất thời nhú cái mũi nhỏ: “À? Dì ạ?”. Đối với dì Tô bé có vẻ tương đối lạnh nhạt. Hơn nữa Miêu bà bà cũng không thích dì Tô. Dĩ nhiên Mạc Yên Nhiên cũng nhớ trước giờ mình cũng không có sắc mặt tốt với dì Tô này.

Mạc Phong dĩ nhiên biết con gái mình đang nghĩ gì trong lòng. Lúc này anh đột nhiên nảy sinh bất mãn với cô con gái mười tuổi của mình, tức giận nói: “Con không muốn học cùng dì, vậy thì đừng học!”. Nói xong anh sải bước ra biển, cũng tung người nhảy vào biển, rất nhanh bơi khỏi tầm mắt Mạc Yên Nhiên.

Mặc dù Mạc Yên Nhiên và ba cũng không quá thân mật. Nhưng dù gì cũng không tiếp xúc nhiều lắm. Về mặt ba đối với cô cũng có thể nói là ôn hòa, làm sao chịu nổi giọng điệu vậy? Bé ngơ ngác đứng đó. đôi mắt xinh đẹp rất nhanh chóng tràn ra nước mắt trong suốt. Cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất ngọ nguậy, trông có vẻ lập tức khóc òa lên được.

Miêu bà bà đau lòng chạy tới, vỗ lưng trấn an cô bé, lại giúp cô bé lau nước mắt, nghi ngờ nhìn Mạc Phong trên biển: “Ai, đại thiếu gia không biết làm sao nữa. Thật là không hiểu được.” Nói xong bà lại mềm giọng dụ dỗ Mạc Yên Nhiên: “Nhưng mà Yên Nhiên nhà ta phải nghe lời đấy, không nên giận ba. Chuyện bơi lội nguy hiểm như vậy, Yên Nhiên nhà ta không cần học. Chúng ta lên bờ nghịch cát, sau đó tắm nắng, có được không?”

Mạc Yên Nhiên đang cảm thấy đau lòng, nào còn muốn chơi? Bữa mỗi một cái, cô nghiêng đầu chạy tới bên cạnh Mạc Cách Ly, lớn tiếng nói: “Chị muốn về, em cũng về với chị đi! Không chơi nữa!” Nói xong lập tức kéo Mạc Cách Ly chạy về.

Mạc Cách Ly cũng không có gì bất mãn. Dù sao với cậu thì, chơi ở đâu, chơi hay không, cũng chẳng sao. Vì vậy cậu cũng theo chị gái chạy về.

Miêu bà bà nhìn hai tiểu tử tông của mình tức giận chạy về, dĩ nhiên cũng vội vàng chạy chậm chậm đuổi theo, vừa chạy vừa lo lắng kêu, chạy chậm chút kéo ngã.

Tô Tranh tựa vào tảng đá trên bờ biển, nhìn cô gái bé nhỏ đó vừa đau lòng vừa thất vọng bực tức chạy đi, thở dài nói: “Anh làm gì vậy chứ? Con bé còn nhỏ mà.”

Bàn tay xanh đen của Mạc Phong ôm chặt eo cô, không để ý con gái chạy đi, lạnh nhạt nói: “Con bé không còn nhỏ nữa.”

Chương 22. Lòng tham của Tô Tranh

22.1

Ăn xong bữa trưa, Miêu bà bà đưa bọn trẻ đi ngủ trưa. Mạc Phong nhân cơ hội này mở máy tính ra xem email và tin tức gần đây. Xem một lát, Mạc Phong muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng nằm ở trên giường lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì. Lúc này anh mới hiểu ra, là không có Tô Tranh ở bên cạnh.

Anh đứng dậy đi ra cửa, lặng lẽ tới phòng Tô Tranh, đi vào lại nhìn thấy Tô Tranh cũng đang ngồi trước laptop, nghiêm túc nghiên cứu cái gì đó. Tô Tranh cũng rất cảnh giác, cảm nhận được bước chân của anh, quay đầu lại xem, sau khi biết là anh, lại tiếp tục nghiên cứu.

Mạc Phong đi vào nhìn thấy, không khỏi thấy buồn cười, thì ra là Tô Tranh đang nghiên cứu đề thi cho học sinh trung học trên web.

Anh đứng cạnh cô, tựa lên vai cô, cùng nhau xem đề thi, phát hiện những đề mục kia cũng hơi khó khăn. Nếu muốn làm được thì cũng phải là người có đầu óc. Không trách được Tô Tranh lại dụng công soạn bài như vậy.

Mạc Phong thấy ghế đệm cũng khá rộng rãi, nên dứt khoát ôm eo cô từ phía sau, tựa đầu trên vai cô cùng xem đề thi.

Tô Tranh vốn không thích mở điều hòa, trong phòng cũng có chút nóng, lúc này lại bị anh chen vào, không khí có chút không thoải mái, lạnh nhạt nói: "Anh đi ngủ trưa đi."

Mạc Phong làm sao có thể chỉ vì một câu nói của cô mà rút lui? Anh dứt khoát ôm cô vào lòng: "Không được, em phải ngủ cùng tôi."

Tô Tranh nghe vậy lập tức cau mày. Cô đột nhiên cảm thấy cách nói chuyện của Mạc Phong vừa bá đạo lại vừa không chừa đường thoát, cực kỳ giống anh trước đây.

Thật ra thì đã nhiều năm như vậy, trong lòng cô Mạc Phong trước đây đã có chút mơ hồ. Nhưng cô vẫn nhớ khi đó đang chuẩn bị chiến tranh thì cô thi tốt nghiệp trung học, rõ ràng vất vả muốn chết. Vậy mà còn bị anh đòi hỏi.

Loáng thoáng giống như, rất nhiều năm trước, anh cũng dùng loại giọng bá đạo này không cho phép cô cự tuyệt ép cô ngủ chung với anh.

Khi đó, trời còn chưa sáng Tô Tranh đã bò dậy nấu cơm, rồi cho vào bình cách nhiệt, vui vẻ tìm xe buýt đến bệnh viện đưa cơm cho mẹ viện trưởng. Nhìn mẹ viện trưởng ăn xong lại vội vàng đến trường học. Buổi tối sau khi tan lớp lại chạy đến bệnh viện với mẹ viện trưởng, phụng bồi cho mẹ viện trưởng xong lập tức đến cô nhi viện an ủi những đứa em buồn tủi và lo lắng kia. Buổi tối trở về nhà trọ của Mạc Phong thì đã đến lúc Mạc Phong nghỉ ngơi. Nhưng cô sẽ tiếp tục ôn bài. Khi bắt đầu Mạc Phong còn ôm cô, cùng cô học tập. Nhưng về sau thấy cô học đến khuya, có chút không đành lòng, nên cưỡng ép cô đi ngủ.

Khi ấy thời gian học tập của cô có hạn, lại đúng vào kỳ thi tốt nghiệp trung học. Mặc dù không khi lên đại học có đủ tiền để học đại học không, nhưng cô vẫn muốn cố gắng vượt qua kì thi này, tranh thủ kiếm thành tích tốt cho bản thân. Vì vậy cô quật cường không nghe, tiếp tục thức đêm học tập, thường thường học một mạch đến tận hai, ba giờ sáng. Sau đó Mạc Phong không đành lòng, có thể là do bị cô bỏ rơi lâu dài cũng có chút giận, cho nên cứ đến giờ ngủ là kéo cô lên giường vận động.

Mà thể lực của Mạc Phong rất tốt, vận động với anh dĩ nhiên một chút hơi sức của cô cũng không còn. Vì vậy chỉ có thể mơ màng ngủ.

Mạc Phong tựa trên vai cô, hạ mắt nhìn gương mặt cô, nhỏ giọng hỏi: “Em nghĩ gì vậy?”

Tô Tranh lập tức tỉnh lại trong ký ức, nghiêng đầu lạnh nhạt nói: "Không có gì."

Mạc Phong không tin, suy nghĩ một chút rồi nói: "Có phải em nghĩ đến chuyện trước kia của chúng ta phải không?"

Trong lòng Tô Tranh run lên, nhưng trên mặt vẫn rất trấn định, coi như không có việc gì cúi đầu nhìn đề thi.

Bàn tay Mạc Phong vòng ra phía trước, sờ tới chỗ mẫn cảm của cô, nhẹ nhàng xoa nắn.

Tô Tranh không để ý tới anh, tiếp tục nghiên cứu đề mục.

Mạc Phong không được đáp lại, thở dài bên tai cô, giọng nói mang theo chút nhớ lại: “Ô Tô Tranh, em còn nhớ rõ không? Khi đó em vừa học khi thi xong tốt nghiệp trung học, tôi đã ôm em lên ban công hóng mát.”

Trong lòng Tô Tranh hơi thất lại. Cô làm sao quên được? Mùa hè năm đó, cô vừa thi tốt nghiệp trung học xong, mẹ viện trưởng phẫu thuật cũng rất thành công. Khi đó được Mạc Phong ôm vào lòng, nhìn ánh sao sáng trên bầu trời, cô cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Mạc Phong nói với cô khát vọng của anh. Cô cũng nói cho Mạc Phong nghe kỳ vọng nho nhỏ của mình.

Vì vậy dưới ánh trăng, ánh sao, anh cầm đôi tay mảnh khảnh của cô đặt trong bàn tay của anh, kiên định nói cho cô biết, nguyện vọng của hai người họ sẽ cùng được trở thành hiện thực.

Tô Tranh ngẩng đầu lên, để lưng mình tựa vào cần cổ của Mạc Phong, cúi đầu thở dài.

Sau này, nguyện vọng của Tô Tranh trở thành hiện thực. Cô vào đại học, nhưng cự tuyệt ý muốn giúp đỡ của Mạc Phong. Cô muốn dùng học bổng toàn phần của mình phục vụ cho việc học.

Mặc dù hai người họ là dùng phương thức như vậy để bắt đầu, nhưng cô không hề muốn tiếp tục bằng phương thức như vậy.

Sau đó cô mang thai, anh rất hưng phấn, nói ra bao nhiêu ước vọng.

Cô cũng cảm thấy ngọt ngào, trong sự ngọt ngào đó còn có chút sầu lo. Anh nói rất nhiều, nhưng lại không hề nói đến tương lai của họ.

Nghĩ tới đây, Tô Tranh cười khổ. Việc đời khó liệu. Anh chưa từng hiểu rõ cô. Cô cũng không đủ tin tưởng anh.

Chuyện giữa bọn họ kia...Không biết có phải là tình yêu hay không, mà sao lại mong manh đến vậy?

Vì vậy tất cả chỉ là một giấc mộng. Mười năm chia lìa, lại đoàn tụ lần nữa, rồi lại sinh ly tử biệt!

Nhưng vào giờ phút này, cô còn có thể tựa vào lòng anh, nghe anh nhắc đến chuyện cũ, đó không phải là trời cao đối với cô đã không tệ rồi sao?

Chỉ tiếc, Tô Tranh rất tham lam, cô tham lam muốn có được nhiều hơn.

22.2

Nghỉ ngơi xong buổi trưa, đến chiều, Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly theo mệnh lệnh của cha, học bơi lội.

Mạc Yên Nhiên cảm thấy rất uất ức. Cô cảm thấy cha rất không nói đạo lý. Được rồi, cha không cho con tập, lại để con học theo dì Tô, cũng được. Nhưng cha phải nói rõ ràng với dì Tô nha. Không thể để tự cô chạy tới chỗ dì Tô cầu xin, dì dạy cháu đi đâu ! Mạc Yên Nhiên quyết không cúi đầu a!

Cái dì Tô đó lại cố tình không biết điều. Cô biết mình muốn cầu cạnh. Nhưng cũng không thể chủ động xin người ta dạy mình. Mà lại ở bên cạnh ra vẻ lạnh nhạt hoàn toàn không biết gì. Điều đó càng khiến cho Mạc Yên Nhiên không cách nào mở miệng! Mặc dù từ nhỏ Mạc Yên Nhiên bị quản cực kỳ cực nghiêm. Nhưng bé cũng chưa từng phải chịu loại uất ức này, trong lòng đương nhiên rất ủy khuất.

Mà Miêu bà bà mà bé yêu thương nhất bên cạnh, lúc này cũng đã mất đi hoàn toàn phép thần thông thường ngày ở nhà họ Mạc, mà cha lại đang trợn mắt. Miêu bà bà muốn giúp mình cũng không có gan rồi!

Vì vậy chiều nay, Mạc Yên Nhiên không mở nổi miệng cầu xin người, ôm phao bơi trong tay, ở trong nước đạp loạn một lúc, không tìm được uất ức. Mạc Phong kéo rèm cửa sổ ra, thấy Mạc Yên Nhiên chơi đùa xa xa như vậy, ra lệnh: “Bỏ phao ra bơi đi.”

Mệnh lệnh này rất nhanh được nhân viên trong biệt thự truyền tới tai Mạc Yên Nhiên.

Nghe thấy như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Yên Nhiên khó coi một hồi, cuối cùng chợt đem phao cấp cứu liều mạng ném ra ngoài. Phao cấp cứu ướt nhẹ. Hơn nữa Mạc Yên Nhiên vốn là không có sức, nên dù cô dùng hết sức, phao cấp cứu này vẫn nhẹ nhàng rơi xuống cách cô không xa như cũ, ở trong nước lượn lơ tạt hồ cười nhạo cô vô lực.

Mạc Yên Nhiên càng thêm uất ức, đôi mắt to xinh đẹp có điểm ướt át. Cô lớn tiếng kêu lên: “Cha thật là quá đáng. Cha là cố ý mà!”

Nói xong cô càng có cảm giác uất ức, bết môi muốn khóc, nhưng vẫn quật

cuồng nhin xuống, nén nức nở nói: “Cha căn bản không yêu con, cha không lo lắng cho con. Vậy con chết cho cha xem!”

Những lời này nói ra, làm cho nhân viên đứng đó sợ hết hồn, Miêu bà bà theo lệnh chỉ có thể đứng ở xa càng thêm kinh hãi không thôi.

Lại chỉ thấy Mạc Yên Nhiên chột nhảy vào trong nước, giống như cây thông đổ xuống.

Tô Tranh đi tới cửa sổ, nhìn tình cảnh phía xa, cau mày nói: “Anh không lo lắng con bé sẽ gặp chuyện không may sao?”

Mạc Phong nhìn cô con gái bé nhỏ giẫy giụa trong nước, nhíu mày hỏi Tô Tranh: “Đau lòng hả?”

Tô Tranh thở dài. Cho dù Mạc Yên Nhiên nhảy xuống nước, thì xung quanh đều là nhân viên cứu hộ thông thạo ở biển. Nên Mạc Yên Nhiên có thể xảy ra chuyện gì chứ? Không phải là chỉ đơn giản là bị uống vài ngụm nước biển thôi sao!

Tính tình của Mạc Yên Nhiên, xác định là cần rèn giũa đi.

Buổi tối hôm đó, đôi mắt Mạc Yên Nhiên sưng đỏ chật vật khó chịu xuất hiện ở bàn ăn, cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Mạc Cách Ly biết chị mình bị uất ức, nên rất chăm sóc giúp bé gấp thức ăn.

Mạc Yên Nhiên vẫn không hài lòng như cũ: “Con không muốn ăn!” Ăn xong đứng dậy trở về phòng mình.

Mạc Phong trầm giọng lên tiếng: “Đứng lại.”

Mạc Yên Nhiên nghe được tiếng của cha. Thân hình đang định rời đi cứng đờ, cũng không quay đầu lại.

Mạc Cách Ly lạnh nhạt nói: “Buổi tối chị nên học bài. Dì Tô sẽ kèm chị.”

Mạc Yên Nhiên nghe xong càng thêm thất vọng, tức giận nói: “Biết rồi!” Nói xong giận dữ chạy lên tầng.

Mạc Cách Ly thấy vậy không nói gì, cúi đầu ăn cơm.

Mạc Phong liếc qua Miêu bà bà. Miêu bà bà nhất thời tinh thần thấp thỏm, trong lòng bắt đầu tự hỏi không biết Đại thiếu gia muốn gì.

Ánh mắt Mạc Phong chuyển tới Mạc Cách Ly.

Mạc Cách Ly trầm mặc, tuần tú, lạnh nhạt.

Mạc Phong đột nhiên cảm thấy, nếu Mạc Yên Nhiên đẹp dễ tính xảo cực kỳ giống Tô Tranh, thì Mạc Cách Ly chính là sự dung hợp về tính cách của Mạc Phong và Tô Tranh.

Đây là một bé trai ưu tú, nhưng tính tình lại có chút kỳ lạ.

Mạc Phong biết, mặc dù mình là cha đứa trẻ này, nhưng lại chưa từng hiểu được nội tâm của đứa bé này.

Chương 23. Thạch dừa hấu lạnh

23.1

Buổi tối hôm đó, vốn dĩ là Mạc Yên Nhiên phải học bài. Nhưng Miêu bà bà nói tối nay Mạc Yên Nhiên không thoải mái, không muốn học, muốn nghỉ ngơi nên để ngày mai mới học.

Tô Tranh đã tính toán chuẩn bị chiến đấu thể hiện bản lĩnh cả một buổi chiều, chỉ có thể bắt đắc dĩ nhún vai với Mạc Phong. Xem ra không phải thân thể Mạc Yên Nhiên không thoải mái, mà là trong lòng không thoải mái mới đúng?

Mạc Phong nghe thấy lời của Miêu bà bà nói, có chút khó chịu cau mày, lạnh giọng hỏi: “Nếu không thoải mái, vậy mời bác sĩ đến xem chút đi.”

Miêu bà bà vội vàng khoát tay ngăn cản: “Không phải là chuyện to tát gì lắm, chỉ là có chút mệt mỏi, ngủ một giấc là tốt thôi...Tiểu thư nhà ta không dễ ốm vậy đâu. Chút chuyện nhỏ này không cần mời bác sĩ đâu ạ.”

Mạc Phong đương nhiên biết bình thường hai đứa con của mình trong tay bà nội được coi như châu báu, đừng nói không thoải mái nhất định phải mời bác sĩ, mà dù không có chuyện cũng ba ngày hai bữa kiểm tra thân thể.

Nhưng mà anh cũng lười nói nhiều, chỉ là “Hừ” một tiếng không rõ ý tứ, ý bảo Miêu bà bà cứ đi chăm sóc Mạc Yên Nhiên đi. Miêu bà bà thấy thuận lợi vượt qua kiểm tra cũng thở phào nhẹ nhõm, vội đi ra cửa. Nhưng đến khi bà đi ra cửa định đóng lại, như là nghĩ gì, quay đầu lại nhìn Tô Tranh.

Tô Tranh biết thân phận mình của mình bây giờ, nên lập tức mỉm cười với Miêu bà bà.

Miêu bà bà không ngờ mình vừa quay đầu lại lại đúng lúc Tô Tranh nhìn bà, nên cũng không thể làm gì khác ngoài vội vàng cười đáp lại Tô Tranh, cười đến mức cực kỳ không tự nhiên.

Tô Tranh nghĩ tới Mạc Yên Nhiên, tuy nói rằng thân thể không có việc gì, nhưng đoán có lẽ do ngoài trời nóng nực, mới tới biển, lại bị cha mình lãnh đạm như thế, thân thể có lẽ cũng có chút không thoải mái, nên cô định tới

phòng bếp, định làm món gì đó giải nhiệt cho cô bé.

Tô Tranh suy nghĩ một chút, thấy hôm nay nóng bức, bên cạnh món gì cũng có sẵn, không bằng làm sinh tố dưa hấu ướp lạnh giải nhiệt đi. Thứ này thật ra làm rất đơn giản, chọn lấy dưa hấu đỏ mọng cắt thành miếng nhỏ xay ra lấy nước, sau đó bỏ chút bột rau câu vào nước dưa hấu khuấy lên là được. Tô Tranh vội vã vào bếp, điều này hiển nhiên khiến Mạc Phong bất mãn. Anh cau mày đi đến đằng sau cô: “Đã ăn tối xong rồi, em muốn làm gì?”

Tô Tranh xoa tay, quay đầu nhìn Mạc Phong cười: “Làm chút điểm tâm, để sáng mai ăn.”

Mạc Phong ôm lấy eo cô từ đằng sau, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Làm cho tôi sao?"

Tô Tranh nhú mày, đồng dạng chối bỏ: “Không phải.”

Mạc Phong hiểu rất nhanh, suy nghĩ một chút đã biết là vì con gái mình. Tô Tranh đau lòng làm sao anh không đau lòng: “Được rồi. Vậy em làm đi.”

Tô Tranh gật đầu: "Anh buông tôi ra đã. Không nên ôm tôi như vậy, khó chịu."

Mạc Phong lại ôm chặt hơn: "Không buông. Em làm là chuyện của em. Tôi ôm là chuyện của tôi."

Tô Tranh bất đắc dĩ, đưa tay đẩy tay anh ra: “Tôi làm rất nhanh thôi. Anh buông ra trước đã.”

Mạc Phong âm ức nhưng vẫn buông ra, đứng một bên.

Tô Tranh nhanh chóng ép lấy nước dưa hấu bỏ thêm đường trắng rồi đun lên, lại bỏ vào một chút bột rau câu, khuấy đều rồi đổ ra khay, đem hấp trên bếp. Vừa xử lý xong, Tô Tranh quay đầu lại thì vẫn thấy Mạc Phong ở đó, nhìn mình không nháy mắt.

Tô Tranh thấy anh rất nghiêm túc, lập tức sững sờ, sau đó cười hỏi: “Mạc tiên sinh, anh đói bụng sao?”

Mạc Phong nghe vậy trên mặt có chút ửng hồng, nghiêng đầu nhìn chỗ khác, hỏi sang chuyện khác: “Định hấp bao lâu?”

Tô Tranh đưa tay lên: "30 phút."

Mạc Phong gật đầu, trầm mặc hạ giọng: “Được lắm. Trước kia em nấu cơm cũng rất ngon.”

Trước kia Tô Tranh rất am hiểu về ẩm thực. Cô là người có thể sử dụng những món đơn giản nhất nhưng lại có thể khiến cho bọn trẻ ở cô nhi viện khen ngợi. Sau đó cô lại ở trong căn hộ của Mạc Phong chuẩn bị cơm hộp cho mẹ viện trưởng cô nhi viện, nhưng điều đó lại luôn khiến cho Mạc Phong bất mãn. Anh bất mãn vì cô nấu cơm cho người khác nhưng lại không nấu cơm cho anh. Chỉ là dù trong lòng bất mãn nhưng Mạc Phong cũng sẽ không nói ra. Ngay lúc đó Tô Tranh cũng không để ý đến, mặc cho chuyện đó qua đi như vậy. Sau nhiều năm sau, Tô Tranh đã thành thục rồi mới bắt đầu ý thức được rất nhiều hành động của Mạc Phong có mang theo nũng nịu.

Hôm nay nghe Mạc Phong nói vậy, Tô Tranh đột nhiên cảm thấy gì đó trong lời nói của anh, nhưng lại cẩn thận nghĩ lại thì trong ánh mắt của Mạc Phong nhưng kỉ niệm trong quá khứ như đang muốn ủa ra ngoài.

Tô Tranh khẽ thở dài, giữa hai người bọn họ, có lúc như thân mật, có lúc lại xa cách như vậy.

Lựa chọn năm đó của cô, rõ ràng đã sớm đặt Mạc Phong ở vị trí có thể bị ruồng bỏ. chỉ sợ đây vĩnh viễn là mối thất trong lòng Mạc Phong.

Ba mươi phút sau, thạch dừa hầu đã xong, Tô Tranh cẩn thận cắt khối, sau đó đặt trong tủ lạnh, để hôm sau dùng.

23.2

Năm giờ sáng ngày hôm sau Tô Tranh rời giường, nhìn mặt trời mọc trên biển ngoài cửa sổ, cảm thấy không có việc gì, nên mặc quần áo đi ra ngoài tản bộ trên bờ cát. Trước khi ra cửa, cô quay đầu lại nhìn Mạc Phong, thấy Mạc Phong vẫn nhắm mắt, xem ra chưa tỉnh, cô khẽ đóng cửa rồi đi.

Không khí ở bờ biển vào buổi sáng sớm thật trong lành, Tô Tranh đi từng bước, nhìn đôi giày xăng đan của mình bị cát tràn vào, cảm thụ cảm giác hạt cát khẽ mơn trớn lòng bàn chân, cô nhẹ nhàng nhắm mắt.

Lại chợt nhớ tới câu truyện cổ tích nổi tiếng đó – nàng tiên cá. Khi nàng tiên cá đi lên bờ biển, không phải những hạt cát mềm mịn, mà khổ sở như đi trên mũi dao. Nhưng bất luận khổ sở thế nào, cô vẫn mỉm cười hạnh phúc vì

hoàng tử mà nhảy những bước nhảy đẹp nhất.

Cô đi dạo bên bờ biển thật lâu. Cho đến khi mặt trời lên dần, đến khi đến giờ ăn sáng, cô mới bắt đầu đi về.

Khi đi vào trong vườn, cô phát hiện có nhân viên đưa các món ăn tới. Có một người mặc đồng phục giúp việc ôm một cái hộp tinh xảo, đưa vào đại sảnh, cẩn thận bỏ vào tủ lạnh.

Đúng lúc này Miêu bà bà xuống nhà, thấy vậy lập tức hỏi đây là cái gì? Người giúp việc kính cẩn trả lời, đây là đặc sản anh đào mà Mạc tiên sinh cố ý sai người đem tới, là loại tươi mới nhất vừa đem xuống từ máy bay sáng nay.

Miêu bà bà nghe xong, khuôn mặt lập tức hưng phấn, lắm bầm nói đây nhất định là đại thiếu gia đặc biệt vì tiểu thư mà mang tới. Bởi vì tiểu thư thích ăn anh đào nhất. Tuy nói anh đào ở đâu chẳng có, nhưng việc đại thiếu gia có thể đặc biệt nghĩ tới mà cho người đưa anh đào tươi mới nhất đến, đó mới chính là điều bất ngờ đối với tiểu thư. Tiểu thư biết được nhất định rất vui vẻ.

Trong lòng Tô Tranh lại cảm thấy có gì đó không đúng. Bởi vì cô biết với tính tình Mạc Phong, anh biết rất rõ là không thể nuông chiều Mạc Yên Nhiên được nữa. Vào lúc này làm sao lại làm ra loại chuyện kinh người này?

Nhưng cô cũng không nói gì, gạt đầu với Miêu bà bà rồi lên tầng.

Trở về phòng, Mạc Phong đã rời giường từ lúc nào, đang ngồi trước cửa sổ, ôm laptop không biết xem gì. Nghe thấy tiếng cô mở cửa đi vào, anh cũng không quay đầu lại, chỉ lạnh nhạt nói: "Cuối cùng em cũng về rồi."

Tô Tranh không đáp lại, đi thẳng vào phòng tắm rửa mặt. Lúc đi ra thấy Mạc Phong đã cất laptop. Vì vậy hai người xuống nhà ăn cơm.

Lúc xuống đó, Miêu bà bà đã đưa Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly xuống ăn. Tô Tranh quay đầu lại lấy dưa hấu ướp lạnh trong tủ lạnh ra, định cho bọn trẻ ăn.

Mạc Yên Nhiên thấy Tô Tranh bung ra gì đó, quả nhiên tò mò. Cô cũng quên luôn sự việc không vui hôm qua, ngoẹo đầu nháy mắt hỏi: "Đây là cái gì ướp lạnh ạ?"

Tô Tranh ngẩng đầu nhìn cô bé một cái, lạnh nhạt nói: "Dưa hấu ướp lạnh."

Mạc Yên Nhiên nghiêng đầu quan sát, nổi lên hứng thú: "Dưa hấu ướp lạnh, cháu cũng từng ăn rồi. Chẳng qua có vẻ không ngon nhưng đẹp mắt."

Tô Tranh cắt lát dưa hấu xác định trông rất đẹp. Tay cô trắng nõn như ngọc, bung một cái đĩa trắng, trên đĩa có những miếng dưa hấu cắt lát màu đỏ tươi. Những miếng này vừa nhìn đã biết hương vị ngọt ngào, lại gần còn có thể cảm nhận được vị mát của dưa hấu.

Bộ dáng Mạc Yên Nhiên hiển nhiên là rất có hứng thú nếm thử một chút, còn Mạc Cách Ly bên cạnh cũng không nhịn được ngẩng đầu nhìn một cái.

Tô Tranh rất nhanh liền hiểu, mặc dù từ trước đến giờ Mạc Cách Ly luôn tỏ ra là không thích quá một cái gì, nhưng đứa trẻ này lại thích ăn đồ lạnh, hình như trái cây ướp lạnh chính là thứ mà cậu bé thích nhất.

Nhưng bọn trẻ vừa nhao nhao muốn thử thì một âm thanh già nua bất mãn vang lên phá vỡ kỳ vọng của bọn trẻ: "Ra ngoài ngày hè, không được ăn lung tung thức ăn bên ngoài. Chẳng lẽ các cháu quên lời lão phu nhân dặn dò?"

Mạc Yên Nhiên sững sốt một chút, ngay sau đó ỉu xiu, cong môi nói: "Không ăn thì không ăn."

Mạc Cách Ly vốn cũng là có chút hứng thú. Nhưng cậu với việc gì cũng không đặc biệt nhiệt tình, lại nghe Miêu bà bà phản đối, nên lại cúi đầu ăn điếm tâm tiếp.

Tô Tranh cũng không vì vậy nổi giận. Cô đã biết từ trước, những chuyện như vậy không chỉ xảy ra một lần. Mẹ con xa cách lạnh nhạt không quen biết sẽ không vì trái cây ướp lạnh mà vui vẻ ngọt ngào được. Cô đem dưa hấu này nhẹ nhàng đặt trên bàn, dùng nĩa chia ra hai khay trắng, đặt trước mặt mình và Mạc Phong.

Miêu bà nội vẫn còn có chút bất mãn, tiếp tục phát uy của mình: "Tô tiểu thư, trẻ con nhà họ Mạc không thể tùy tiện ăn đồ bên ngoài."

Tô Tranh gật đầu mỉm cười: "Tôi biết rất rõ."

Miêu bà bà nhìn lát dưa trước mặt Mạc Phong, nói tiếp: "Đại thiếu gia ở chức vị quan trọng."

Vừa nói tới đây, Mạc Phong chợt đi tới từ phía sau, lạnh giọng chặn lời Miêu bà bà: "Bà Miêu, tôi không phải trẻ con." Nói xong liền ngồi xuống, cầm

đĩa lên, nếm thử một miếng dưa hấu ướp lạnh.

Miêu bà bà bị chặn họng, đang muốn nói tiếp gì đó, lại thấy Mạc Phong đã ăn rồi, sắc mặt lập tức trở lên khó coi. Bà cũng được coi là người nhìn đại thiếu gia lớn lên nhưng nghĩ đến tình tình anh khó dò, đành phải nhẫn nại không nói gì nữa.

Bữa cơm này Mạc Phong rất nể tình, đem phần lớn dưa hấu ăn không còn chút nào. Thấy vậy Miêu bà bà nhíu mày, thiếu chút nữa nhắc nhở ăn sáng không cần ăn nhiều như vậy, nhưng khi nhìn thần sắc Mạc Phong không quá dễ nhìn, sừng sốt nuốt xuống.

Mạc Cách Ly cúi đầu không để ý mọi người nữa, ăn xong lên lầu thẳng. Mà Mạc Yên Nhiên, ăn cơm vừa tẻ nhạt vừa vô vị, lại vừa nhìn tới cha, thấy cha mình đem toàn bộ dưa hấu ăn từng miếng hết sạch, thật là bực mình a!

Ai, cô bé nhỏ giọng thở dài cúi đầu, càng không được ăn bé lại càng thấy ngon. Dưa hấu đó, màu sắc rực rỡ như vậy, mềm ngọt như vậy, cha ăn hăng như vậy, không biết là mùi vị gì? Nhất định rất thơm ngọt đi!

Chương 24. Ánh mắt cứng chiều

24.1

Ăn xong điểm tâm, Miêu bà bà dẫn bọn trẻ đi nghịch cát. Mạc Phong và Tô Tranh thấy không khí quanh bọn trẻ có chút không tốt, vì vậy không hện mà cùng nói là mình có việc không đi được, như vậy bọn trẻ có thể chơi thoải mái hơn.

Bọn nhỏ đi ra ngoài rồi, Mạc Phong và Tô Tranh cũng bận việc riêng của mình mất một khoảng thời gian, đến tận hơn bốn giờ chiều, hai người thấy thời tiết bên ngoài khá tốt, nên đi ra bơi. Mặc dù đã qua một ngày nóng bức, nhưng nước biển vẫn rất mát mẻ. Tô Tranh cảm thấy khá vui thích. Mạc Phong cứ ôm sát đằng sau cô.

Tô Tranh ngẩng đầu. Thủy triều đã xuống, cô cứ như vậy ngồi phiêu荡荡 trong nước biển, lại được tựa vào người anh, thật là thoải mái. Cô cảm thấy vai anh bóng loáng ẩm ướt, nhẹ nhàng cọ cọ, cảm nhận cánh tay kiên cố sau lưng mình cương cứng một chút, sau đó càng ôm cô chặt hơn.

Trong nước biển, bọn họ chỉ mặc một lớp đồ bơi thật mỏng. Tô Tranh nhanh chóng cảm thấy sau lưng có một vật cứng xuyên qua quần áo thật mỏng ngăn giữa họ. Cô tựa vào ngực anh, cúi đầu bật ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Lúc này ánh mặt trời đẹp như vậy, nước biển dịu dàng vỗ về thân thể cô như vậy, mà người đàn ông sau lưng ngấm biển cùng cô lại khiến người khác run sợ như vậy. Cô nhắm mắt lại. Lúc này cô cảm thấy ấm áp của mười năm trôi qua cũng chẳng bằng ấm áp trong nháy mắt thế này.

Mạc Phong một tay ôm cô từ từ tựa vào tảng đá bên cạnh, sau đó một tay khác mò xuống vùng bên dưới của cô. Ngón tay phác họa suy nghĩ muốn dọc theo thứ vật liệu thật mỏng này tiến vào. Tô Tranh không phối hợp cũng không cự tuyệt, chỉ tựa trên ngực anh, để cho nửa người dưới của mình bay bổng trong nước.

Hô hấp của Mạc Phong ngày càng nặng nề, phía dưới cũng ngày càng cứng rắn chĩa vào bộ vị mềm mại của Tô Tranh, mà bàn tay kia vốn đang đỡ eo cô cũng dần lực lợi đi lên, thăm dò đến nửa trên đồ bơi của cô, vuốt ve sự đẹp đẽ

lấp ló trong nước.

Trong lòng Tô Tranh cũng đã nhộn nhạo lên như nước biển bên cạnh, cô ngược đầu nhìn lên xung quanh không một bóng người, nhất thời nổi lên ham muốn trêu chọc Mạc Phong, vì vậy cố tình động eo, động đậy dưới nước, thoát khỏi món đồ dán chặt kia.

Mạc Phong đương nhiên sẽ không thuận theo, bàn tay lớn vỗ một cái, muốn đem cô bắt trở lại. Nhưng ở trong nước Tô Tranh lại giống như cá trơn trượt, hai chân nhẹ nhàng đạp một cái đã lập tức trườn ra thật xa. Mạc Phong không thể làm gì khác là đưa hai cánh tay ra gạt nước đuổi theo cô. Ai ngờ mặc dù kỹ thuật bơi lội của anh cũng không phải là kém, nhưng cô còn linh hoạt hơn cả anh. Hơn nữa đồ bơi ướt nhẹp trên người khiến cô càng trở lên trắng nõn, anh lại sợ làm trầy da cô. đành bơi qua bơi lại lượn quanh tảng đá này. Giằng co cả buổi, anh mới thừa dịp cô không chú ý đem cô giữ chặt trong tay, sau đó ôm chặt vào lòng.

Ôm cô gái tuyệt đẹp có bản lĩnh có thể so với mỹ nhân ngư này vào lòng, anh mới phát hiện cô đang cười với mình. Trong nụ cười đó có mấy phần kinh bỉ và hài hước, Mạc Phong vừa buồn cười vừa hiếu kỳ, cúi đầu hung hăng hôn cô.

Tô Tranh đưa hai chân trong nước, quấn bên eo anh. Động tác này khiến Mạc Phong lập tức không kiềm chế được, hô hấp ngày càng dồn dập, anh khàn khàn cảnh cáo: "Em đừng đùa với lửa!"

Tô Tranh nhìn xung quanh một chút. Tuy là bên cạnh không có ai, nhưng xa xa lại có người. Những người đó nếu như dùng ống nhòm là có thể nhìn rõ hai người bọn họ. Mạc Phong hiển nhiên là cố kỵ cái này, mới không dám có động tác gì.

Cô thấy lửa đang bốc lên trong mắt Mạc Phong mạnh đến mức đỏ cả mắt, bên dưới đã sớm dựng thẳng đứng chĩa vào mình, nhưng ngoài miệng còn đang cảnh cáo mình, không khỏi càng cảm thấy buồn cười, dứt khoát nâng nửa người trên dán vào lồng ngực anh. Hai lồng ngực ướt nhẹp. Một bình thân cứng rắn, một mềm mại đầy đặn, cảm giác áp sát vào nhau khiến hai người không nhịn được liền bật ra một tiếng rên rỉ. Mạc Phong rốt cuộc không nhịn được, gặm nhẹ một tiếng, để cho cô nằm tựa trên tảng đá. Sau đó thò tay xuống kéo đồ bơi của cô ra, lại lấy “chân thứ ba” cương cứng của mình từ trong quần bơi

ra.

Tô Tranh thấy anh bị trêu chọc hẳn là nồn nóng sốt ruột muốn xông vào, liền cố ý uốn éo né tránh. Mạc Phong rất bất mãn giữ chặt thắt lưng cô, đặt cô lên tảng đá rồi tách hai chân cô ra. Tô Tranh nhìn ra ý đồ của anh, vội nhỏ giọng cảnh cáo: “Ồ xa có người kia.” Mạc Phong lúc này cũng không nghĩ nhiều như vậy, gầm nhẹ: “Không sợ” Nói xong lập tức tiến vào bên trong cô.

Ở trong nước biển, động tác tiến vào này dễ dàng hơn rất nhiều. Bên trong so với nước biển vây quanh bên ngoài còn ướt át trắng nồn hơn. Nhưng ẩm áp và chặt chẽ hơn so với nước biển bên ngoài, loại tương phản này khiến cho Mạc Phong có cảm giác hưởng thụ khó nói nên lời. Anh trầm giọng rên rỉ, muốn thử thăm dò. Nhưng trong nước thì một động tác hơi nhỏ cũng gây chú ý như vậy. Hơi động đẩy chút nước biển xung quanh lập tức bắt đầu dâng sóng lên, giống như đang chứng kiến đôi nam nữ mập mờ vụng trộm trong nước.

Tô Tranh nắm chặt cánh tay của anh, lại phát hiện cánh tay của anh vì ướt át mà trở nên trơn trượt. Ngón tay của cô gài như bầu chặt da thịt anh. Cô chau mày thở hỏn hển nhỏ giọng nói: "Đừng nhanh quá. Nhỡ có người thấy."

Thật ra nửa người dưới của họ đều ngâm trong nước biển, chỉ có nửa người trên mặc quần áo là lộ ra, do dù người ở xa có cảm thấy tư thế của đôi nam nữ này mập mờ, cũng không dám liên tưởng quá mức. Nhưng nếu động tác của anh quá lớn, người ta có muốn không liên tưởng cũng không được ! Nhưng Mạc Phong lại tiếp tục hành động của mình, không nhanh không chậm, chậm rãi đâm vào rút ra. Đối với Tô Tranh mà nói, loại tư vị này rất đặc biệt. Cả người đều được nước biển vây đỡ. Loại cảm giác bị xâm nhập đó còn mang theo mấy phần nhu tình. Đây là chuyện chưa từng có.

Tô Tranh chỉ cảm thấy có cảm giác mềm mềm từ bên tai nhộn nhạo dâng lên, sau đó từ từ khuếch tán toàn thân, điều này khiến cho hai chân cô không nhịn được kẹp chặt một chút, đồng thời thân thể giờ cao, nhích tới gần anh hơn. Động tác này của Tô Tranh khiến cho Mạc Phong hít sâu một hơi. Anh cau mày nhìn bốn phía một chút. Anh muốn tiếp tục dứt khoát dây dưa. Nhưng gần đây có người. Nếu quả thật bị người khác nhìn thấy, là một phiền toái rất lớn.

Ánh mắt Mạc Phong rất nhanh nhìn thấy chiếc ô che nắng bên bờ. Chiếc ô che nắng này buông nửa xuống nghiêng nghiêng dựa trên bờ cát. Khéo cái là

nửa mở cửa ô đối mặt với biển rộng, lại vừa đúng chặn được tầm mắt du khách trên bờ biển phụ cận bên cạnh. Mạc Phong cử động, dứt khoát ôm Tô Tranh bơi lên bờ. Vật thể khác thường vẫn còn trong thân thể Tô Tranh, lại bị Mạc Phong ôm đi như vậy, nhất thời kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng vòng tay ôm chặt cổ Mạc Phong.

Thân thể Mạc Phong cường tráng, bắp thịt trước ngực rắn chắc. Khi anh đạp nước, bắp đùi hữu lực đong đưa, khiến cho bờ hông hẹp mà chắc thịt chuyển động. Những động tác này sẽ dẫn theo nơi nào đó phía dưới động theo. Mà sự luật động này lại tác động đến bên trong thân thể Tô Tranh, chính là kinh hãi! Cô bám thật chặt người anh, không dám lộn xộn. Cô nhắm chặt mắt thiếu chút nữa kêu ra tiếng. Cô thậm chí còn cảm thấy động tác khóa nước so với động tác trên giường còn khiến người ta điên cuồng hơn! Cô cảm thấy mình chính là khoảng nước kia. Mạc Phong khóa nước gì đâu? Rõ ràng là đang bơi trong cô a!

Thật may là khoảng cách từ tảng đá này đến bờ biển cũng không phải xa lắm. Động tác giầy vỏ khóa nước của người đàn ông này rốt cuộc tạm chấm dứt. Anh dùng tư thế đặc biệt ôm cô đặt trên tảng đá dưới ô che nắng. Mà trong quá trình đó từ đầu đến cuối hai người không hề tách ra. Điều này khiến cho Tô Tranh muốn hồng mắt, cô cảm thấy cả người mình đang run rẩy. Cô nóng lòng muốn được người đàn ông này an ủi. Nhưng đến khi được đặt dưới đất mới phát hiện, phía dưới không phải chỉ có cát, mà là một tảng đá. Tảng đá kia không lớn không nhỏ, vừa đủ đệm hạ bộ của cô. Làm miếng lót mềm mại cho cô, để cho hai chân cô vì bị tảng đá kia lót mà không thể không tách ra, cũng làm cho vẻ đẹp tự nhiên của cô hiện ra bên dưới anh, cho anh càng tự do thâm nhập hơn. Tô Tranh “Hừ” một tiếng kháng nghị, đôi tay đánh vào lồng ngực anh mấy cái.

Mạc Phong cúi đầu cười, cười đến mức ổ bụng chấn động, mà chấn động này cũng truyền đến chỗ họ kết hợp, lại từ chỗ kết hợp truyền tới tứ chi của cô. Tô Tranh lần này không còn muốn lộn xộn nữa. Cô chỉ mong, anh nhanh một chút, nhanh chút giúp cô Vì vậy hai chân cô hơi dùng sức hai chân kẹp chặt anh lần nữa. Quả nhiên tiếng cười của anh đột nhiên ngừng lại, hít thở dồn dập, cúi đầu nhìn chằm chằm cô một lát, bỗng nhiên thò tay ôm lấy eo thon của cô, bên dưới dùng sức động.

Động tác của họ rất kịch liệt, hạt cát xung quanh cũng bởi tác động này mà bay tứ tung. Mắt Tô Tranh nhắm lại, cổ ngửa cao. Cô biết thân thể mình lúc này như cánh cung, bên dưới phần eo bị khối nham thạch kia đẩy lên thật cao đón nhận sự công kích của anh. Bộ ngực tuyệt đẹp vì động tác của chính mình mà không nhin được ưỡn lên, giống như đang mời mọc anh thưởng thức nơi tuyệt đẹp này.

Hạt cát tung bay, thân thể đông đưa, đôi môi cắn chặt rớt cuộc không nhin được bật ra một tiếng ngâm nga. Mạc Phong vừa tiếng cung dừng mãnh vừa ngẩng đầu nhìn bốn phía, vừa thở gấp vừa nhỏ giọng cảnh cáo: “Không nên ra tiếng...Sẽ có người...Nghe được...”. Tô Tranh cũng không có biện pháp, thể công của anh quá mạnh, cô chỉ có thể dùng sức cắn môi.

Mạc Phong nhìn hàm răng trắng mịn chính tề của cô cắn đôi môi đỏ tươi như vậy, chợt có chút đau lòng, vì vậy trong lúc vẫn đang vận động mãnh liệt chợt cúi đầu, phủ môi lên cô, đem toàn bộ tiếng ngâm nga khó nhin này nuốt vào trong miệng.

Qua khoảng thời gian cực kỳ lâu, khi mặt trời lưu luyến từ từ rời xa nơi chân trời, Mạc Phong cuối cùng cũng lên đến đỉnh điểm. Anh gằm nhẹ xuất ra, đồng thời cũng đưa cô đến nơi còn hoa mỹ hơn so với trời chiều.

Sau khi anh đứng dậy đem cự vật của mình nhét lại vào trong quần bơi, mới phát hiện cô đang nằm cau mày trên bờ cát, rất bất đắc dĩ nhìn anh chằm chằm.

“Sao thế?”. Anh thắc mắc

Tô Tranh thở dài, bất đắc dĩ nói: “Đồ bơi của tôi đâu?”

Mạc Phong cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện ra, nửa người trên của cô còn mặc đồ bơi, nửa người dưới đồ bơi chẳng biết đã đi đâu.

Mạc Phong xoay người nhìn biển. Anh có thể tìm thấy mảnh vải thật mỏng kia ở trong nước biển mênh mông này sao? (ha ha ha)

——Giải phân cách “Đừng hỏi tôi họ làm sao trở về. Tôi không nói cho các bạn biết đâu”——

Sau khi tắm xong, mặc đồ ngủ nằm trên giường, anh ôm cô. Hai người cùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh vuốt ve da thịt bóng loáng bên eo của cô, hôn nhẹ lên mặt cô, nhỏ giọng nói: "Chờ chút rồi ăn anh đào."

Cô không hề để ý, híp mắt nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Một lúc lâu sau, có người gõ cửa, là nhân viên phục vụ bung đồ uống, hoa quả và điểm tâm đến. Trong đó có món chính là anh đào được rửa sạch sẽ, đầy đặn. Anh đào nhỏ hồng nhuận, ướt át kiều diễm làm cho người ta không nhịn được muốn nhai nuốt luôn. Chờ nhân viên phục vụ đi ra ngoài, Tô Tranh đứng dậy, cầm một quả lên thưởng thức. Lúc này mới phát hiện anh đào này không giống anh đào bình thường. Hương vị ngọt ngào thuần khiết. Cô chợt nhớ tới chuyện sáng nay, liền hỏi Mạc Phong.

Mạc Phong nghe cô hỏi xong, không chút để ý nói: "Tôi nhớ em thích ăn anh đào nhất mà."

Động tác cắn anh đào của Tô Tranh cứng đờ. Đúng, Tô Tranh đã từng thích ăn anh đào nhất, ăn hoài không chán. Cô dễ dàng phân biệt được mùi vị của từng loại anh đào, loại trồng ở các khu vực, thời tiết khác nhau, thậm chí anh đào này được trồng trọt có từng trải qua mưa gió hay không, tính chất đất trồng trọt cũng có thể nhận ra được.

Mà nửa quả anh đào trong miệng này, không chỉ là đặc sản mà còn được chăm sóc rất kỹ lưỡng, đều là anh đào cự phẩm, không hổ danh đặc sản.

Tô Tranh chậm rãi ăn anh đào trong miệng, ngược mắt nhìn Mạc Phong.

Lúc này ánh mắt của Mạc Phong nhìn cô có thể dùng từ cung chiều để hình dung sao? Tô Tranh nhất thời không thích ứng, nhìn bầu trời bên ngoài một chút, cười trêu ghẹo: "Mạc Phong, giờ rốt cuộc anh cũng có đáng làm cha rồi." Người cha này bắt đầu học cách cung chiều con gái sao?

Mạc Phong rất nghiêm túc nhìn cô, lại phát hiện ánh mắt cô tránh né, lập tức dứt khoát xuống giường đi tới trước mặt cô, nghiêm túc nói với cô: "Em là cố ý giả ngu sao?"

Nụ cười của Tô Tranh biến mất, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh muốn làm gì?"

Mạc Phong bắt mẫn cau mày, ngẩng đầu mơn trớn gương mặt cô: "Tô Tranh, tôi muốn thấy em vui vẻ. Em không phải không biết mà?"

Tô Tranh trầm mặc một hồi, mới lặng lẽ nói: “Mạc Phong, anh quên rồi sao? Anh đã nói vĩnh viễn không thể tha thứ cho tôi. Anh hận tôi.”

Mạc Phong nghe vậy, tạm ngừng, bàn tay vốn vuốt má cô từ từ dùng sức. Đôi mắt nhìn chăm chăm như muốn nhìn thấu lòng cô.

Tô Tranh như dự cảm được gì, đột nhiên lo sợ, yên lặng cúi đầu, né tránh ánh mắt của anh.

Thật lâu sau, trong ánh trăng mờ, cô nghe thấy anh khó khăn mở miệng: “Tô Tranh, chúng ta quên đi quá khứ, bắt đầu lại, có được không?”

Chương 25. Sự cố anh đào

25.1

Khi Mạc Yên Nhiên về thì sắc trời cũng không còn sớm. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn thấy rõ là bé chơi rất vui. Miêu bà bà vội vàng dẫn bé đi bôi thuốc, chỉ sợ khuôn mặt nhỏ bé tinh xảo sẽ bị nắng làm đen đi.

Bữa tối qua đi thì cũng đã tầm bảy tám giờ. Lần này Mạc Yên Nhiên không có cơ nào để chôn tránh việc làm bài tập nữa. Vì vậy cô bé mất hứng theo sát Tô Tranh đi vào phòng làm việc, bắt đầu làm bài.

Mạc Yên Nhiên mới mười tuổi, cũng đã lên lớp bốn rồi. Bé không chỉ phải hoàn thành bài tập ở trường, mà còn phải học thêm để vượt qua các bài kiểm tra khác. Theo Tô Tranh thấy, con cháu nhà họ Mạc ai ai cũng phải mang một gánh nặng không nhỏ. Tô Tranh cũng không phải dốt, nhưng muốn cô học một lúc nhiều thứ như vậy, cũng sẽ làm cô rất nhức đầu.

Vì là ngày đầu tiên, Tô Tranh chỉ đưa ra những bài tập này loại dễ và trung, chỉ là những bài tập cơ bản như cô giáo chủ nhiệm giao thôi. Mạc Yên Nhiên làm đề không có khó khăn gì. Tô Tranh vốn tưởng rằng mình sẽ phải sự phản đối của cô bé, nhưng không hề. Xem ra hôm nay Mạc Yên Nhiên chơi rất vui vẻ, dường như không suy nghĩ gì, chỉ mau chóng làm bài tập cho xong. Vì vậy không hề có ý gây khó khăn cho Tô Tranh.

Mạc Yên Nhiên cúi đầu nghiêm túc làm bài. Cô bé mặc một chiếc váy ngắn. Tóc xoắn xinh đẹp xõa trên vai trắng nõn. Đứa trẻ này đúng là xinh đẹp, tinh xảo như búp bê. Khi bé nghiêm túc làm bài, nhìn bé như một tiểu công chúa ưu nhã.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng soạt soạt khi Mạc Yên Nhiên viết chữ. Tô Tranh tiện tay lật vở bài tập của con, tùy ý nhìn một chút. Nét chữ của cô bé chính đề thanh tú, từng nét rất cẩn thận. Trong lòng Tô Tranh có chút cảm giác. Cô cảm thấy Yên Nhiên là một cô bé nghiêm túc đáng yêu. Cô nghĩ, có lẽ bây giờ cô bé vẫn thích chơi đùa hơn là phải học tập.

Vì vậy cô không ngăn được suy nghĩ mà tưởng tượng. Nếu như Mạc lão phu nhân vẫn còn khỏe mạnh. Hơn nữa vẫn luôn cố chấp dùng phương pháp

của mình mà nuôi dạy bọn trẻ, tương lai của hai đứa trẻ sẽ thế nào đây?

Một bé trai trầm mặc có chút khép kín, một bé gái kiêu căng và có chút ích kỷ?

Dĩ nhiên mấu chốt nhất chính là, cô không khỏi suy nghĩ mông lung vấn đề này. Lúc này hai đứa bé thật sự hạnh phúc sao? Chúng muốn cuộc sống như bây giờ sao?

Tô Tranh đang trầm tư thì từ bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên.

Mạc Yên Nhiên không hề thích chuyện đang làm bài tập bị quấy rầy. Bé ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Tô Tranh bất mãn, ra lệnh: “Đi đi mở cửa đi.”

Đối với giọng nói không quá lễ phép của cô bé Tô Tranh cũng chỉ mỉm cười, đứng lên đi mở cửa. Bên ngoài là nhân viên phục vụ cô gấp vào buổi sáng kia. Người kia lễ phép cười, nói là thiếu gia dặn dò đưa trái cây tới cho Tô tiểu thư.

Tô Tranh cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ. Nhưng khi nhìn những hoa quả trên bàn kia, không khỏi mỉm cười.

Đó là anh đào, mùi hương thơm ngát xông vào mũi, hình như chính là đặc sản anh đào buổi sáng!

Tô Tranh nhận lấy khay trái cây, để lên bàn trong phòng. Mạc Yên Nhiên dường như cũng ngửi thấy mùi thơm, tò mò nhìn sang!

Tô Tranh cười thầm, từ nhỏ mũi cô đã đặc biệt thính. Đồ ăn đã là loại ưa thích cho dù là có ở xa cũng ngửi được. Có lẽ Mạc Yên Nhiên được di truyền đặc điểm này của cô? Nhìn dáng vẻ nhảnh nhảnh ưỡn cái mũi nhỏ ngạo nghễ nhìn nhìn, trông giống y như một con chó nhỏ thấy được đồ ăn.

Đương nhiên Mạc Yên Nhiên cũng nghe thấy câu nói vừa rồi của nhân viên phục vụ. Vì vậy sau khi nghe rõ, nhướn mày nghi ngờ giống như thắc mắc chuyện này là sao. Sau khi hiểu rõ, bé mở to đôi mắt ngập nước, dùng ánh mắt ai oán nhìn Tô Tranh, giống như đang nói..., không phải là dì kia, ba nên đối tốt với mình mới đúng chứ?

diễn đàn Lê Quý Đôn

Đúng vào lúc Tô Tranh đang ngăm nhìn dáng vẻ đáng thương của Mạc Yên

Nhiên thì bên ngoài lại truyền tới tiếng gõ cửa, lần này Tô Tranh chủ động ra mở cửa, thì ra là Miêu bà bà.

Miêu bà bà bên ngoài thì cười với Tô Tranh nhưng trong lòng lại không vui chút nào, đi vòng qua cô tới chỗ Mạc Yên Nhiên, để xuống hoa quả và điểm tâm, cộng thêm một ly nước cây mát lạnh. Điểm tâm này có nho, có anh đào, có cỏ môi,... bất kể là loại hoa quả dù quý giá hay không đều có.

Mạc Yên Nhiên ử rữ liếc mắt một cái, lại tiếp tục vùi đầu làm bài.

Miêu bà bà nhìn Mạc Yên Nhiên nói xong cũng không nói tiếp, nghĩ là cô bé quá mức nghiêm túc làm bài thôi, cũng không dám quấy rầy cô bé nữa, cười ha ha đóng cửa đi ra.

Tô Tranh nhìn kỹ lại, chỉ thấy Mạc Yên Nhiên nhìn qua như đang làm bài tập, nhưng bút để trên giấy nửa ngày cũng không viết ra chữ nào, hiển nhiên đã sớm không tập trung nữa. Vì vậy cô dịu dàng đi tới, đề nghị: “Yên Nhiên, Miêu bà bà đem trái cây tới cho cháu. Ăn đồ trước đã rồi làm bài tiếp.”

Mạc Yên Nhiên cong môi nhìn cô một cái, nhả ra hai chữ: “Không ăn.”

Tô Tranh nghe vậy rất vui, đi lên khích lệ: “Yên Nhiên đúng là một đứa trẻ ngoan. Làm bài tập tập trung như vậy, ngay cả trái cây cũng không muốn ăn. Tốt lắm. Bài tập của cháu sẽ làm xong sớm thôi.”

Mạc Yên Nhiên nghe xong, sắc mặt càng thêm khó coi, liếc nhìn đĩa anh đào bên cạnh chỗ đọc sách của Tô Tranh, muốn ới lại thôi. Cuối cùng chỉ đành hậm hực cúi đầu làm bài tập. Nhưng lúc này cây bút trên tay dùng sức lớn, giấy sắp bị bé làm rách rồi.

Tô Tranh dù bận nhưng vẫn ung dung ngồi trên ghế đệm bên cạnh, ngón tay thon dài ngọc ngà tiện tay bóc một quả anh đào lên thả vào trong miệng. Anh đào này đỏ hồng tinh khiết, tinh xảo đặc sắc, kiêu diễm ướt át, cắn một cái lập tức nhận được mùi thơm ngát tỏa ra, thật làm người khác mê say! Tô Tranh không nhịn được nghĩ, anh đào này quả nhiên không phải loại bình thường, thế gian khó tìm!

25.2

Mạc Yên Nhiên đương nhiên là không thể làm bài tập tiếp. Cô bé cúi đầu tức giận suy nghĩ. Nhưng càng nghĩ càng phiền não. Cuối cùng không chịu

được mà ngẩng đầu lên liếc nhìn Tô Tranh, lại đúng lúc thấy Tô Tranh cầm một quả anh đào đầy đặn kiêu diễm cho vào miệng!

Mạc Yên Nhiên đáng thương cực kỳ uất ức. Thế này là sao? Tại sao ba chưa bao giờ đối tốt với mình, mà lại có thể đối với người phụ nữ này tốt như vậy? Tại sao từ nhỏ ba đã không quan tâm đến mình? Tại sao ba luôn hết lần này đến lần khác chủ động xin ra quân đi biên giới, mà không muốn ở nhà cùng mình và em trai?

Mình rốt cuộc có phải con ruột của ba hay không? Tại sao từ nhỏ mình và em trai đã bị mẹ nhẫn tâm bỏ rơi, mà còn bị ba đối xử thế này?

Đủ loại cảm xúc xông lên trong lòng Mạc Yên Nhiên. Bé cảm thấy thế giới này đối với mình quá không công bằng! Từ nhỏ, lớn lên bên cạnh bà nội. Mặc dù bà nội đối với mình rất tốt nhưng lại luôn làm cho người ta cảm thấy không dám gần gũi quá mức. Mà Miêu bà bà bên cạnh cũng thật lòng thương mình. Nhưng tình yêu thương này lại mang theo ý lầy lòng!

Bé và em trai không thể hoàn toàn tin tưởng người thân, cũng không thật lòng yêu thương cha mẹ. Tất cả những người xung quanh đều có mục đích. Họ căn bản không yêu bé và em trai.

Nước mắt từ đôi mắt xinh đẹp của Mạc Yên Nhiên tràn ra, một chút rơi trên giấy vở, tạo thành vết tích mơ hồ.

Bàn tay bốc anh đào của Tô Tranh dừng lại. Cô bình tĩnh nhìn nước mắt của Mạc Yên Nhiên, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nước mắt của cô bé, rơi vào tim cô.

Trong thư phòng vẫn yên lặng như cũ, chỉ có âm thanh nước mắt chậm rãi rơi xuống vở bài tập.

Thật lâu sau, Mạc Yên Nhiên chợt đứng lên, lau mặt, lớn tiếng tuyên bố: “Cháu không làm bài tập nữa!”. Nói xong liền chạy ra ngoài.

Ai ngờ cô chưa ra tới cửa, chỉ thấy cửa mở ra, Mạc Phong đẩy cửa đi vào, thấy tình cảnh này, cau mày hỏi: “Sao thế?”

Mạc Yên Nhiên tức giận quay mặt đi, không nhìn ba mình.

Tô Tranh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Yên Nhiên đỏ bừng, đôi mắt

đỏ ngàu mang theo điểm ướat át. Cô tới bên Mạc Phong thở dài nói: “Cảm xúc của Yên Nhiên không tốt lắm. Cho con bé nghỉ ngơi đi.”

Mạc Phong nghiêm nghị nhìn qua bài tập trên bàn bị xáo trộn, cau mày nói: “Bài tập hôm nay làm xong rồi à?”

Mạc Yên Nhiên cong môi, tức giận lớn tiếng trả lời: "Chưa làm xong. Là không muốn làm nữa!"

Mạc Phong nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái đang giận giữ, lại nhìn sang Tô Tranh, thấy Tô Tranh bất đắc dĩ nhún vai nhìn sang chỗ khác.

Mạc Phong lại nhìn sang con gái lần nữa, lạnh nhạt nhưng không để cho cự tuyệt nói: “Yên Nhiên, quay lại làm bài tập.”

Mạc Yên Nhiên không thể tin được lúc này ba lại bắt mình làm bài tập. Cô tròn tròn mắt phần hận nhìn về phía ba, lại thấy gương mặt tuấn tú của ba nguet lạnh. Đôi mắt lạnh lùng. Dáng vẻ hiên nhiên không cho phép mình tìm thêm bất cứ lý do gì!

Cô ủy khuất ngọ nguyệt môi, run rẩy nói: "Ba. Ba. Ba khinh người quá đáng rồi!"

Mạc Phong không để ý tới ướat ức của cô, nhắc lại lần nữa: “Đi làm bài tập đi.”

Nước mắt của Mạc Yên Nhiên lại lần nữa tí tách rơi xuống: “Bà nội, con sẽ mách với. Mách với bà nội.”

Mạc Phong lạnh nhạt nói: "Yên Nhiên, bà nội không có ở đây." Nói xong anh xoay người rời đi.

Mạc Yên Nhiên dậm chân nhìn ba đóng cửa phòng, cắn cắn môi, nghiêng đầu đi tới bàn, hung hăng ngồi xuống, cầm bút lên siết thật chặt, bắt đầu làm bài tập.

Tô Tranh vẫn thờ ơ lạnh nhạt, trong tay cô còn cầm một quả anh đào đầy đặn tươi sáng, nhẹ nhàng xoa nắn, trong lòng lại không nhìn được nghĩ đến động tác cắn môi kia của Yên Nhiên.

Mạc Yên Nhiên, bất kể lớn lên ở đâu, vẫn là con gái cô.

Động tác vừa rồi kia của cô bé giống mình cỡ nào!

Mạc Yên Nhiên, thật ra cũng không phải là một cô bé bướng bỉnh, cũng không giận dỗi sập cửa bỏ đi, mà là nhịn xuống làm bài tập, không đúng sao?

Chương 26. Ăn hay không ăn

26.1

Mạc Yên Nhiên chính là một đứa bé quật cường. Bé vừa lau nước mắt, vừa siết chặt cây bút. Khi dừng khóc thì cũng là lúc làm xong bài tập.

Làm xong bài tập, cô bé tức giận hét to với Tô Tranh: “Cháu viết xong rồi, cháu về được chưa?”

Tô Tranh gật đầu: "Được."

Mạc Yên Nhiên hát đầu, bực tức rời đi. Mái tóc cong cong của cô bé bay bay trong không trung.

Tô Tranh ngồi ở trong phòng, cầm đĩa trái cây đó, bỏ từng quả anh đào vào trong miệng.

Từng viên anh đào trong suốt ướat át, mới ăn thấy trong miệng có chút chua, nhưng khi thưởng thức cẩn thận thì vị chua được thay bằng vị ngọt, lan tràn trong miệng, dư vị còn lưu.

Lúc Tô Tranh về phòng ngủ của Mạc Phong đã muộn. Mạc Phong nằm trên giường đọc một quyển sách, hiển nhiên là đang chờ cô.

Cô vào phòng tắm tắm rửa một chút, rồi thay áo ngủ nằm xuống bên cạnh Mạc Phong. Khi cô nằm xuống, Mạc Phong duỗi tay kéo cô lại.

Tô Tranh nhẹ nhàng hôn lên lồng ngực của anh, âm thanh khàn khàn ghé vào lỗ tai anh nói: “Anh đào anh đưa đến rất ngon, là vị mà em rất thích.”

Mạc Phong hình như rất vui mừng, ngẩng đầu hôn trả lên tai cô, lại dọc theo vành tai này đến bờ môi cô, giống như đang thưởng thức một thứ đồ tinh xảo, hôn môi cô, giọng trầm thấp: “Thật ra, anh cũng thích ăn anh đào.”. Nói xong, môi và lưỡi của anh không chút lưu tình công chiếm anh đào thuộc về anh.

Hai người kích tình như lửa, cháy đến rồi tỉnh rồi ngủ. Tô Tranh thậm chí cảm thấy họ chưa từng thân mật, ngọt ngào và nhiệt tình như vậy. Nhưng trong cơn mộng lung, cô cũng tìm được một lý do, bất kể là trước đó hay sau khi gặp lại, hình như họ chưa từng nói ra những lời ngọt ngào như tối nay vậy.

Sau khi leo xong ngọn núi, hai người mệt mỏi ngã xuống giường, Tô Tranh ghé vào bên tai anh nhẹ nói: “Em còn muốn ăn anh đào!”

Mạc Phong lập tức bật cười, anh cảm thấy âm thanh yêu kiều của cô giống như đang làm nũng, âm thanh này khiến cho trái tim nguội lạnh của anh lập tức tan ra. Anh hôn vàng trán ướt mồ hôi của cô, cung chiều nói: “Được.”

Thật ra Mạc Phong biết, chỉ cần cô nói một câu, anh nguyện ý giao tất cả của mình cho cô, chỉ cần cô nói một câu mà thôi.

Ngày thứ hai, bọn trẻ không đi đâu chơi, có lẽ là do ngày hôm qua chơi quá mệt mỏi hoặc có lẽ do tâm trạng của công chúa nhỏ Mạc Yên Nhiên không được tốt. Tóm lại chúng ở trong vườn chứ không đi đâu.

Tô Tranh phát hiện Mạc Yên Nhiên không chịu ra khỏi cửa. Điểm tâm là do Miêu bà bà bung lên. Lúc ăn sáng Mạc Cách Ly liếc cô một cái. Cái nhìn kia không có ý đích ý, chỉ mang theo ý thăm dò không chịu giảng hòa.

Tô Tranh mỉm cười với Mạc Cách Ly. Mạc Cách Ly không phản ứng gì, tiếp tục cúi đầu ăn sáng.

Tô Tranh thích Mạc Yên Nhiên, vì cảm xúc của Mạc Yên Nhiên rất đơn giản. Mất hứng là mất, tức giận là tức giận. Cô bé tựa như thủy tinh trong suốt. Nhưng Mạc Cách Ly thì khác. Mạc Cách Ly giống như ngọc thạch, không ai biết bên trong ngọc thạch có sắc thái gì. Đối với đứa bé Mạc Cách Ly này, Tô Tranh không dám tự ý ra tay.

Tô Tranh lặng lẽ rửa anh đào được đưa tới từ buổi sáng. Cô hi vọng cô bé bị uất ức ngày hôm qua có thể vui vẻ một chút. Nhớ tới đôi mắt rung rung của con bé, thậm chí cô cảm thấy, có lẽ cô không nên làm cái gì nữa, nên yên lặng rời đi.

Tô Tranh cười khỏ, cầm anh đào đã được rửa sạch sẽ để sang một bên.

Cô đã làm thì phải làm đến cùng, không được mềm lòng.

Đối với bọn trẻ không thể mềm lòng, đối với Mạc Phong cũng không thể mềm lòng.

26.2

Giữa trưa ánh sáng mặt trời càng trở lên gay gắt, Tô Tranh vào phòng Mạc

Phong. Mạc Phong không có ở đây, anh có việc phải ra ngoài.

Trong phòng rất ngăn nắp, trên bàn có laptop. Mạc Phong có thói quen tốt. Dù có đi ra ngoài, máy tính cũng phải tắt cẩn thận.

Tô Tranh nhìn đồng hồ, cô biết dù là đi du lịch thì Mạc Phong vẫn luôn bận rộn. Cô cũng không hỏi những chuyện này, vì cô biết công việc của Mạc Phong có liên quan đến quân đội, tuyệt đối là cơ mật. Máy tính của Mạc Phong đương nhiên cũng đặt mật mã. Mà dĩ nhiên là Tô Tranh không biết mật mã này.

Tô Tranh đi tới bàn, mở laptop lên, nhấn nút mở máy. Khi máy tính không hiện lên hệ thống, Tô Tranh bấm nút khởi động. Máy tính như cô đoán tiến vào thư mục C:WIN-NTSystem3Con-fig. Tô Tranh nhanh chóng dùng lệnh copy tài liệu SAM đến đĩa mềm. Sau đó rút đĩa mềm ra, tắt máy tính, lại đóng máy tính lại lần nữa. Lúc này không để lại dấu vết gì.

Mạc Phong trở lại. Khi vào nhà anh thấy Tô Tranh đang đứng trước cửa sổ, trong tay là điều thuốc với khói lượn lờ. Mạc Phong chưa từng nhìn thấy Tô Tranh hút thuốc mà không phải rạng sáng. Anh đi về phía trước nhìn khói thuốc từ đôi môi đỏ tươi mỏng manh của cô phả ra, thở dài cung chiều, tiến lên hôn đôi môi cô.

Mạc Phong nhẹ nhàng hít thở. Cảm giác làn khói này tiến vào hệ hô hấp của mình. Anh nhắm mắt thưởng thức tư vị thuộc về cô.

Tô Tranh vươn tay nhẹ vịn gáy anh, vô lực hỏi: “Mạc Phong. Anh yêu em thật sao?”

Mạc Phong hôn lên trán cô, thì thào gọi: “Tô Tranh.”

Tô Tranh dường như không cần câu trả lời, nhỏ giọng cười: “Mạc Phong. Yêu là gì? Anh nói cho em biết được không. Tại sao em bắt đầu nghi ngờ, yêu rồi cuộc là gì?”

Mạc Phong mở mắt nghiêm túc nhìn cô, trông cô có vẻ mê man, nên anh vuốt gương mặt cô, dịu dàng nói: “Yêu, chính là vĩnh viễn nhớ đến một người mà thôi.”

Tô Tranh khép hờ mắt nghĩ một chút: “Cho dù chết đi, cũng vẫn nhớ sao?”

Mạc Phong dừng lại, anh vuốt từ gò má đến bờ môi cô, rất nghiêm túc nói:

“Ôi Tranh. Chúng ta đều đang sống. Đừng nhắc tới chữ chết này.”

Mạc Phong không sợ chết, anh cũng sẽ không kiêng kỵ từ này. Nhưng mỗi lần Ôi Tranh nhắc đến chữ “chết” này, anh luôn đau lòng, không thể tránh khỏi.

Thế nhưng lần này Ôi Tranh rất khéo léo, cô gật đầu nói: “Được. Em không nhắc đến chết nữa. Em muốn nói cho anh biết. Nếu yêu chính là nhớ thương, vậy em vẫn nhớ thương anh, vẫn nhớ thương bọn trẻ.”

Qua hai kiếp, cô vẫn một mực nhớ thương.

Dù Mạc Phong không được nghe Ôi Tranh nói chữ yêu đó, nhưng anh đã hiểu ý của cô. Ôi Tranh ngày trước đã từng quật cường và tự ái chưa từng nói qua vs anh. Ôi Tranh xinh đẹp lạnh lùng sau này cũng chưa từng nói vs anh. Thế mà Ôi Tranh trong lòng anh bây giờ lại mềm mại bày tỏ tình yêu của mình vs anh?

Mạc Phong thậm chí có chút ghen ngạo, càng ôm chặt Ôi Tranh hơn, dường như muốn khảm cô vào ngực mình.

Anh cúi đầu thì: "Ôi Tranh, anh sẽ bảo vệ em. Anh sẽ không để cho em rời xa anh nữa. Dù là xảy ra chuyện gì, em cũng không được rời xa anh.”

Lúc này, trong lòng Mạc Phong không có hận, cũng tìm cách để tha thứ. Chỉ tràn ngập tình yêu, tình yêu mà mười năm trước anh vẫn chưa kịp bày tỏ!

Lúc này Mạc Phong, không nghi ngờ tại sao Ôi Tranh lại không giống như xưa. Anh đã bị hạnh phúc làm cho đầu óc mê muội.

Đến giữa trưa, khi ngủ dậy Mạc Yên Nhiên nhìn thấy trên bàn mình để một đĩa anh đào đáng yêu, lúc đầu bé không thèm để ý. Sau khi động cái mũi nhỏ, cô phát hiện không bình thường. Anh đào này dĩ nhiên không phải loại thường ăn. Cái mùi kia, giống loại dì Ôi ăn!

Cô bé xoay người nhảy dựng lên, chạy tới xem một chút. Vừa giống như chú chó con hít hà, rốt cuộc cũng xác định được suy đoán của mình! Đầu tiên bé vui vẻ cầm một quả lên định ném thử. Nhưng anh đào gần vào đến cái miệng nhỏ thì động tác của bé lại dừng lại.

Những trái anh đào này làm sao lại có ở đây? Là ai đem tới? Miêu bà bà, hay là ba đưa tới?

Ai nha, nhưng bé vẫn còn giận ba!

Mạc Yên Nhiên quyết định làm rõ nguồn gốc anh đào này trước đã rồi mới thưởng thức được. Bé nuốt nước bọt, đem khay anh đào bỏ vào trong tủ lạnh nhỏ trong phòng, sau đó chạy ra ngoài tìm Miêu bà bà.

Khi Miêu bà bà nghe Mạc Yên Nhiên nhắc tới anh đào, nghi ngờ hỏi: “Anh đào gì?”

Miêu bà bà đương nhiên biết uất ức của Mạc Yên Nhiên đêm hôm đó. Vì vậy từ hôm đó, đối với Tô Tranh bà càng không vừa mắt. Bà thậm chí định gọi điện nói chuyện này cho lão phu nhân. Chỉ tiếc là khi nhắc điện thoại lên mới phát hiện điện thoại đường dài đã bị khóa!

Mạc Yên Nhiên vừa nhìn vẻ mặt của Miêu bà bà lập tức khẳng định không phải bà đưa tới, vậy là ba sao?

Bé nhớ tới dáng vẻ hung hãn của ba đối vs mình vẫn còn có chút không vui. Vậy nên bắt đầu do dự. Nên giận đối sĩ diện không ăn, hay là ăn để mượn cơ hội hòa hảo với ba đây?

Bé vừa về phòng vừa nghĩ. Ai ngờ vừa về đến phòng thì thấy em trai đi tới, đang cúi đầu không biết nghĩ gì.

Bé không yên lòng liếc em trai một cái: “Em tới đây làm gì?”

Mạc Cách Ly lạnh nhạt nói: "Em tới nhắc nhở chị. Sau này ngủ đừng đạp chần lung tung."

Đạp chần lung tung? Mạc Yên Nhiên cảm thấy không giải thích được.

Mạc Cách Ly thường không thích nói chuyện, nhưng đối với người chị sống nương tựa lẫn nhau này thì cũng cố gắng kiên nhẫn giải thích: “Mùa hè mở điều hòa mà đạp chần ra dễ bị cảm lắm. Chị đá chần lung tung. Người khác phải đắp lại hộ.”

Mạc Yên Nhiên nháy nháy mắt. Mặc dù bé biết cậu em trai sống cùng mình này không tệ, nhưng không ngờ em trai lại quan tâm mình như vậy. Vì vậy trong đôi mắt nhỏ ẩn chứa chút nước mắt cảm động: “Cách Ly thật tốt. Cách Ly đối với chị là tốt nhất.” Bé ôm Mạc Cách Ly ô ô mấy tiếng.

Mạc Cách Ly nhẹ nhàng né tránh: “Buổi trưa dì Tô có đến đây. Dì mang anh

đào cho chị, còn giúp chị đắp chăn, còn ôm chị nữa.” Nói xong, Mạc Cách Ly nhìn chị một cái, đẩy cửa bỏ đi.

Mạc Yên Nhiên đứng tại chỗ, vuốt mái tóc xoắn vì ngủ mà toán loạn, ngoẹo đầu nghĩ. Dì Tô? Lại là dì ấy?

Bé bắt đắc dĩ nhíu chân mày đẹp nhìn anh đào trên bàn, dùng dằng nghĩ, ăn hay không ăn đây?

Ai nha, đúng là một lựa chọn khó khăn!

Mạc Yên Nhiên khổ sở kêu lên một tiếng, xoay người thả mình xuống bắt đầu khổ cực suy nghĩ.

Ăn, thì mất mặt lắm.

Không ăn, lại khổ cái dạ dày mình.

Bé dùng một cước đá bay suy nghĩ đó, rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Chương 27. Hảo cảm của Mạc Yên Nhiên

27.1

Buổi trưa, bọn trẻ đi chơi. Mạc Phong cũng đã ra ngoài vì bận việc.

Tô Tranh mở máy tính xách tay, cắm USB vào đọc. Mở một phần mềm đã chuẩn bị trước lên, mở ra đợi phần mềm đó giải mã tài liệu và công cụ đặc biệt LC4 tiến hành phân tích và phá mật mã.

Nửa tiếng sau, công cụ phá khóa này phát ra một tiếng báo. Tô Tranh vội mở ra xem. Mật mã đã phá thành công. Nhưng khi nhìn thấy mật mã này, Tô Tranh nhất thời ngây người

Mật mã đó, là ngày sinh nhật của cô.

Tô Tranh nhìn mật mã này trầm mặc thật lâu. Và suy nghĩ lại. Cô đã trải qua bao nhiêu việc, chẳng lẽ lại vì chút tình cảm này mà choáng váng? Cho nên phải tỉnh táo nhìn người mình yêu, tỉnh táo nghe những lời nói ngọt ngào đó và thậm chí tỉnh táo bang quan nhìn con mình đau lòng khổ sở.

Đương nhiên Tô Tranh cũng hoài nghi. Cô hoài nghi tất cả đều là giả. Cô là người từng trải qua bao khổ sở như vậy, lẽ nào lại dễ dàng tin tưởng hạnh phúc trong gang tấc này? Cô biết số phận sẽ không ưu đãi mình như vậy, sẽ không cho mình có được thứ mình mong muốn như vậy.

Thế nhưng trong một phút kia Tô Tranh lại biết, người đàn ông kia thật sự yêu mình, cô có thể tin đây là sự thật không?

Tô Tranh ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu. Cô biết yêu thật lòng là thế nào. Chuyện cô nên làm có nên tiếp tục không? Ước định mười năm trước kia. Bản thân cô không có gì bảo đảm. Vậy thì bây giờ làm sao cô có thể tin tưởng một cam kết hư vô không có thực như vậy? Cô cẩn thận, cầu toàn, chịu uất ức như vậy. Cô vì tất cả bỏ ra cái giá quá cao. Làm sao cô có thể đem tất cả kỳ vọng của mình ủy thác trên thân người khác?

Tô Tranh kiên định di chuyển con chuột, nhớ kỹ mật mã đó.

Cô biết, người đáng tin tưởng nhất trên thế giới chính là mình.

Trong cơn bão tố muốn bám chặt thì nhất định phải lấy được điểm yếu của đối phương.

Trước mặt Mạc Yên Nhiên, cô không còn là người mẹ mặc cho người ta định đoạt, thậm chí ngay cả can đảm đàm phán cũng không có.

Cô là Tô Tranh, cô phải nắm giữ vận mệnh của mình, cô muốn cho con của mình một cơ hội lựa chọn!

Mạc Yên Nhiên vừa làm bài, vừa cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Tô Tranh bên cạnh.

Mạc Yên Nhiên là ai chứ? Dĩ nhiên bé không thể vì vài quả anh đào mà vội vàng thân thiết với người vốn xa lánh mình được. Cô bé chỉ lặng lẽ quan sát Tô Tranh, trong lòng bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc là cô này xảy ra chuyện gì sao?

Tô Tranh đang cúi đầu xem một quyển sách bài tập, cảm thấy ánh mắt của Mạc Yên Nhiên, cô mỉm cười ngẩng đầu, thân thiết hỏi: “Yên Nhiên. Sao thế? Có việc gì không?”

Mạc Yên Nhiên nhìn trộm bị Tô Tranh bắt được, muốn tránh cũng không được, mặt bỗng nhiên đỏ đỏ. Chỉ là bé là Mạc Yên Nhiên đó. Làm sao bé có thể ngượng ngùng được? Vù vẩy bé đỏ mặt lớn tiếng nói: "Cháu có một bài không biết làm. Dì dạy cháu đi!"

Sau khi nói xong cô suy nghĩ một chút, lại kiêu ngạo bổ sung: “A, không hẳn là cháu không làm được. Cháu muốn đồ dì đấy!”

Tô Tranh không nhịn được phì cười: “Được rồi. Vậy dì tiếp nhận lời thách đố.” Nói xong lập tức đứng dậy đi đến, cầm tập bài tập lên xem.

Gần đây Tô Tranh dụng công không ít, tổng kết trên mạng các bài giảng của thầy cô giáo có tiếng và mấy trăm câu hỏi khóa giải đáp. Cô so với bất cứ ai cũng nghiêm túc hơn. Hôm nay xem đến bài này, cô liền lập tức biết, đây là đề mục trong đề thi Olympic số học một năm trước. Sau lại vì đề mục quá mức đánh đố mà bị rút ra khỏi phạm vi đề thi Olympic. Không ngờ bài tập của Mạc Yên Nhiên vẫn còn loại đề này?

Mạc Yên Nhiên thấy Tô Tranh cau mày nhìn đề mục này, không cưỡng nổi đắc ý nói: “Thế nào? Dì cũng không làm được sao?”

Tô Tranh cười, nhìn Mạc Yên Nhiên tràn đầy tự tin chờ cô thất bại hỏi:

“Yên Nhiên biết làm thật sao?”

Mạc Yên Nhiên bữu môi: "Đó là đương nhiên, nhờ cháu học rất lâu mới hiểu được đây!"

Tô Tranh ngồi xuống, để tập đề xuống cười nói: "Được rồi, Yên Nhiên có thể chỉ cho dì một chút không?"

Mạc Yên Nhiên nháy mắt nhìn cô, kinh ngạc nói: "Dì Tô không làm được sao?"

Tô Tranh chỉ cười không nói, chỉ lẳng lặng nhìn Mạc Yên Nhiên.

Mạc Yên Nhiên trầm nghĩ, tôi là Mạc Yên Nhiên. Tôi không so đo với người tầm thường như dì. Xem như vì hôm qua cô đối tốt với tôi như thế, tôi sẽ dạy không cho cô đi! Cũng để cho cô biết rõ Mạc Yên Nhiên - tôi thông minh vô địch cỡ nào!

Mạc Yên Nhiên hưng phấn cầm giấy bút chỉ cho Tô Tranh cách làm đề này như thế nào. Đây đúng là một đề phức tạp. Tô Tranh vừa vẽ vừa chỉ, vừa nói vừa nhìn Tô Tranh có nghe rõ không.

Tô Tranh gật đầu liên tục, đến lúc máu chốt vấn đề có chút tính dẫn dắt. Vốn dĩ Mạc Yên Nhiên là người biết làm nhưng lại ngập ngừng vì cũng chưa hiểu rõ. Hôm nay Tô Tranh vừa hỏi, lại làm cho cô bé nghĩ kỹ một chút. Bé cũng thật thông minh, rất nhanh làm rõ suy nghĩ của mình, tiếp tục giảng giải cho Tô Tranh.

Tô Tranh con gái mình nhiệt tình giảng giải đề cho mình, một nửa suy nghĩ đang nghe đề mục, một nửa suy nghĩ đã bay lên chín tầng mây từ lâu.

Đứa bé này, cô vừa sinh ra đã chẳng được nhìn thấy một lần. Hai mươi năm nhớ mong, mười năm thứ đầu tiên cô chỉ dám đứng nhìn từ xa, lúc nhìn thấy con cũng là lúc chết, mười năm thứ sau vì không muốn để cho người khác hoài nghi chú ý, nên không dám xuất hiện trước mặt cô bé, lại cũng chỉ có thể lẳng lẽ đứng nhìn từ xa.

Hôm nay lại có thể có lúc này. Cô bé vừa ngây thơ vừa kiêu căng ngồi trước mặt mình, nhiệt tình giảng bài cho mình.

Trong lòng Tô Tranh cảm thấy kiêu ngạo, lại có chút chua xót, lại có ngọt ngào.

Mạc Yên Nhiên nghe gia sư ở nhà, thậm chí là em trai mình giảng bài cho mình, nhưng tới giờ chưa từng giảng cho người khác nghe. Bé chưa từng hưởng qua cảm giác làm cô giáo giảng bài cho người khác. Bé phát hiện, cảm giác này thực không tồi! Mạc Yên Nhiên bé cũng không phải là cái gì cũng không hiểu, cần người khác phải dạy! Bé cũng có thể dạy người khác!

Giảng xong một bài, bé nói khô cả họng, nhưng vẫn kiêu ngạo tự đắc.

Cuối cùng nói xong, bé hả hê nhìn Tô Tranh: "Sao hả? Dì nghe hiểu rõ chưa?"

Tô Tranh gật đầu liên tục: "Hiểu rồi"

Mạc Yên Nhiên rất tốt bụng khích lệ: "Dì đúng là một học sinh giỏi!"

Tô Tranh lại phì cười: "Yên Nhiên, cháu nói rõ ràng lắm. Dì vốn không hiểu, nhưng nghe xong lập tức đã hiểu ra. Nhưng hiểu cách làm này xong, đột nhiên dì cảm thấy có một cách giải khác, hình như cũng được."

Mạc Yên Nhiên vừa nghe còn có các cách giải khác, tò mò tròn tròn hai mắt: "Còn cách nào nữa ạ?"

Tô Tranh giả bộ sờ cằm cau mày: "Chắc là cũng không đúng đâu?"

Lòng hiếu kỳ của Mạc Yên Nhiên nổi lên thì đời nào để Tô Tranh bỏ cuộc giữa chừng, vội vàng thúc giục: "Chẳng lẽ không còn cách khác thật sao? Dì Tô mau nói đi!"

Tô Tranh mỉm cười nhìn dáng vẻ tò mò thúc giục của Mạc Yên Nhiên, cầm giấy bút nói: "Được rồi, để dì nói. Nhưng phiền cháu xem qua xem làm vậy có đúng không nhé?"

Mạc Yên Nhiên rất nghĩa khí: "Đương nhiên. Cháu phải giúp dì xem, xem gì nghĩ có đúng không chứ!"

Trong lòng Tô Tranh vừa buồn cười lại vừa cảm thán, vội vàng đem cách giải đơn giản hơn mà cô đã nghĩ ra trước đó giảng giải cho Mạc Yên Nhiên.

Cô nói về đề này từ lúc mờ ảo đến rõ ràng, sinh động thú vị, ý tứ rõ ràng, mạch lạc thích đáng, Mạc Yên Nhiên ngồi nghe lúc thì cau mày, lúc lại gật gật

cái đầu, lúc không hiểu, lúc lại bừng tỉnh hiểu ra. Cuối cùng Mạc Yên Nhiên không cần cô nói tiếp, kêu to: “A. cháu hiểu rồi! Cuối cùng cháu cũng biết làm thế nào.”

Tô Tranh mỉm cười nhìn cô bé. Thấy cô bé kiêu căng không đủ thông minh này thật ra cũng suy nghĩ rất nhanh nhẹn đấy chứ!

Khi Mạc Yên Nhiên viết cách giải ra xong, thở dài nói: “Cách này so với cách của cháu đúng là hay hơn nhiều!” Nói xong cô bé nhìn Tô Tranh kính nể: “Dì Tô. Thật không ngờ trông cô như vậy mà đúng là thiên tài!”

Thiên tài? Dĩ nhiên Tô Tranh không dám nhận, cách giải này là do trong lúc tra tài liệu tìm được thôi!

Cô trầm ngâm một chút, giải thích: “À. Là do dì từng làm một bài tương tự như vậy rồi. Vốn là dì quên mất, nhưng khi nghe cháu nói về cách kia, dì bỗng nhiên nhớ ra, cảm giác cách giải đó cũng có thể áp dụng với đề này....”

Mạc Yên Nhiên giơ ngón tay cái lên: “Dì Tô, từ một suy ra ba, thật là lợi hại! Thầy giáo luôn khen em trai cháu thông minh, nói cái gì mà cháu không từ một suy ra ba được, hôm nay xem ra dì so với cháu còn giỏi hơn nhiều.”

Tô Tranh nhìn Mạc Yên Nhiên thật lòng tán dương, đồng thời nghe những lời này, nhin không được vươn tay, nhẹ nhàng vuốt mái tóc xoăn mềm mại của cô, nghiêm túc nói: “Yên Nhiên rất thông minh, là đứa trẻ thông minh nhất trên đời. Thầy giáo kia không hiểu là Yên Nhiên thông minh mới nói như vậy. Sau này Yên Nhiên không cần để ý những lời này.”

Mạc Yên Nhiên lập tức yên tĩnh trở lại, bé cúi đầu suy nghĩ một chút nói: “Cháu không đủ thông minh, thật ra thì cháu biết rõ mình không thông minh như em trai, nên bà nội yêu thương em trai hơn. Giống như ba cũng không thích cháu vậy. Họ đều không quan tâm cháu.”

Tô Tranh lập tức cảm thấy đau lòng, cô rất muốn ôm Mạc Yên Nhiên vào lòng, cẩn thận an ủi cô bé khiến người khác yêu thương này.

Nhưng cuối cùng cô không làm gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc xoăn của Mạc Yên Nhiên: “Yên Nhiên. Ba cháu yêu cháu mà. Chỉ là cháu chưa hiểu thôi.”

Mạc Yên Nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt có chút đau thương: “Không. Dì Tô

không hiểu đâu. Cái gì bọn cháu cũng không có, không có ai thương bọn cháu. Họ chỉ giả vờ đối xử tốt với bọn cháu, chứ không hề yêu thương bọn cháu, họ chỉ yêu chính bản thân mình thôi.”

Bé nói xong lắc đầu, cố cười gượng ra vẻ thờ ơ: “Nhưng cũng chẳng sao cả. Cháu chẳng thèm quan tâm tới họ đâu! Sớm muộn gì cũng sẽ có ngày cháu rời khỏi cái nhà này, rời khỏi họ! Cháu vốn dĩ cũng không quan tâm họ!”

Bé ngẩng mặt lên, mỉm cười đứng lên, lại thấy dì Tô thất thần, trong mắt chứa lệ quang. Bé kinh ngạc hỏi: “Dì sao vậy ạ?”

Tô Tranh ngẩng đầu nhìn cô bé, thật lâu sau mới mỉm cười: “Không sao. Chỉ là dì nhớ tới con gái mình thôi.”

Mạc Yên Nhiên không ngờ rằng dì Tô có con gái, không khỏi tò mò: “Con gái dì? Bạn ấy mấy tuổi ạ? Giờ bạn ấy đang ở đâu?”

Tô Tranh hạ mắt, chậm rãi nói: “Dì không những có một đứa con gái, còn có một đứa con trai, là sinh đôi.”

Mạc Yên Nhiên càng thêm ngạc nhiên: “Vậy không phải cũng giống cháu và Cách Ly sao?”

Tô Tranh gật đầu: “Đúng vậy. Dì đã tự tay làm một đôi tượng gỗ, muốn tặng cho bọn nó.”

Mạc Yên Nhiên cau mày nhớ lại: Ai ya, hình như trước đây dì Tô cũng từng tặng bọn cháu một đôi tượng gỗ nhỉ. Cháu nhớ hình như là một cặp sơ sinh?”

Tô Tranh gật đầu mỉm cười: “Không sai. Tượng gỗ là do dì tự mình dụng tâm điêu khắc, định tặng cho con mình, chính là hình dáng lúc nhỏ của bọn trẻ. Chỉ tiếc là dì không tặng được.”

Mạc Yên Nhiên cúi đầu nhìn người phụ nữ đang mỉm cười trước mặt này. Mặc dù cô ấy đang cười, nhưng trong mắt lại hàm chứa nhiều đau thương như vậy, điều này khiến cho lòng của Mạc Yên Nhiên không nhin được mà nhói đau, cũng khiến cho cô bé cảm thấy có chút không quen mắt. Thậm chí bé còn cảm nhận được hình như trong mơ mình từng nhìn thấy một người phụ nữ đau thương mà tuyệt vọng như vậy.

Tại sao dì không tặng tượng gỗ đó đi được? Tại sao sau này dì lại tặng tượng gỗ cho em trai và bé?

Tại sao bé lại cảm thấy quen thuộc như vậy?

Chương 28. Cưng chiều

28.1

Trong lòng Mạc Yên Nhiên có ngàn vạn câu hỏi, bé bắt đầu cảm thấy người phụ nữ trước mặt này thật thân thuộc, đây cảm giác mà trước kia bé chưa bao giờ có. Có lẽ là do từ trước đến giờ bé chưa từng nghiêm túc quan sát người phụ nữ này?

Bé không nhìn được ngồi xuống, lẳng lặng nhìn cô, nhỏ giọng khéo léo hỏi: "Dì Tô, con gái và con trai cô đâu rồi, bây giờ các bạn ấy như thế nào?"

Tô Tranh ngược mắt nhìn bé, bên môi mang theo một nụ cười bất đắc dĩ: "Cuộc sống bây giờ của bọn họ rất tốt."

Mạc Yên Nhiên rất muốn hỏi nếu bọn họ đã rất tốt như vậy, thì tại sao cô lại đau thương như vậy? Nhưng bé lại không hỏi ra miệng, bé cảm thấy người phụ nữ trước mặt này tràn đầy bí mật, lòng của cô ấy bị đau đớn thê lương bao phủ, bé cảm thấy không khí xung quanh cũng trầm lắng theo, loại này cảm xúc phức tạp này làm cho bé không đủ dũng khí để mở miệng ra hỏi.

Bé cố gắng cười, muốn cho không khí nhẹ dịu hơn, nhưng bé lại nhớ đến lúc khi bé còn bé.

Bé rất nghiêm túc an ủi Tô Tranh: "Dì Tô, từ nhỏ cháu đã không có mẹ, nghe Miêu bà bà và bà nội nói mẹ đã độc ác từ bỏ chúng cháu, bà ấy không hề yêu thương chúng cháu. Nhưng cô thấy đó, dù không có mẹ thương yêu chúng cháu vẫn sống rất tốt!"

Tô Tranh nhìn vào ánh mắt an ủi của cô bé thật sâu, dùng ngón tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng sờ trớn gương mặt trắng nõn tinh xảo của bé. Gò má của Mạc Yên Nhiên nhăn nhui nhăn mịn, đó là sự mềm mại riêng biệt của bé.

Cô khàn khàn mở miệng, nhẹ nhàng hỏi: "Cuộc sống của cháu và Cách Ly thật sự rất tốt, thật sao?"

Mạc Yên Nhiên cảm nhận được sự lạnh lạnh từ ngón tay đang sờ trớn gương mặt mình của Tô Tranh, cảm giác thật thoải mái. Bé nghiêm túc nhìn Tô Tranh đang nhìn dáng vẻ của mình, lần đầu tiên bé cảm thấy cô ấy dịu dàng

xinh đẹp động lòng người như vậy, nhưng sao cảm xúc này thật quen thuộc và thân thiết. Thậm chí bé còn cảm thấy một lần nữa, có lẽ bé thực sự đã từng gặp người phụ nữ này, không phải vào bữa tiệc sinh nhật mười tuổi đó mà hình như là từ trước đó? Mạc Yên Nhiên nghĩ, chẳng lẽ là ở trong mộng sao?

Bé nghe âm thanh mềm mại mà khàn khàn của Tô Tranh, cúi đầu suy nghĩ một chút: "Có hạnh phúc không, dù sao có bà nội cưng chiều chúng cháu, Miêu bà bà cũng cưng chiều chúng cháu."

Tô Tranh nghe bé nói như thế cười nhẹ: "Ừ, vậy thì tốt."

Mạc Yên Nhiên nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời có khổ sở: "Mặc dù bà nội cưng chiều chúng cháu, nhưng đó là bởi vì chúng cháu là con cháu nhà họ Mạc. Nếu như chúng cháu không họ Mạc, có lẽ bà cũng chẳng bao giờ đoái hoài đến chúng cháu. Bà chỉ yêu thích Cách Ly, còn đối với cháu nhiều lúc cháu cho rằng cháu chỉ là một quà tặng được tặng kèm theo."

Tô Tranh nhìn dáng vẻ khổ sở của cô bé, cảm thấy lòng như bị ai dùng dao cứa, đai nhói, cô nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Mạc Yên Nhiên an ủi nói: "Không, Yên Nhiên xinh đẹp như vậy như vậy, hiểu chuyện, lại thông minh như vậy, sao lại có thể là quà tặng kèm theo? Cháu là công chúa nhỏ xinh đẹp nhất, nên sẽ nhận được nhiều nhất sự ái nhất ở trên đời này."

Cô đã từng cảm thấy đứa bé này lấy được quá nhiều, cô cho là quá nhiều sự ái sẽ hủy hoại một đứa bé, cho nên dừng dừng nhìn đứa bé bị ba lạnh lùng. Nhưng một phút này Mạc Yên Nhiên non nớt, cô đơn lại làm cho cô cảm thấy không thể thờ được, cô đột nhiên cảm thấy, cô nguyện ý đem tất cả sự ái trên đời này giao cho đứa bé trước mặt. Cho dù bé muốn trắng sáng, cô đều nguyện ý dốc hết tất cả sức lực mà lấy xuống, nâng đến trước mặt bé.

Mạc Yên Nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh nhìn Tô Tranh, miệng tràn ra một nụ cười: "Dì Tô, dì không phải dùng an ủi cháu, dì còn không hiểu hết chuyện. Mặc dù cháu còn nhỏ, nhưng rất nhiều chuyện cháu đều hiểu."

Tô Tranh giật mình, cô làm bầm mửa miệng: "A, cháu đều hiểu?"

Mạc Yên Nhiên đứng lên, đi tới cửa sổ sát đất nhìn cảnh biển phía ngoài, cô ý cười ra nụ cười sáng sủa: "Cháu đương nhiên biết bà nội không hề yêu thích cháu, cháu cũng biết là ba không thích nhìn thấy cháu. Lúc đầu cháu cũng

không hiểu tại sao, nhưng sau này mới phát hiện, ánh mắt của ba luôn có ý thức né tránh không muốn nhìn cháu. Sau đó thì sao, trong lúc vô tình nghe thấy bà nội nói cháu rất giống mẹ. Vì vậy cháu đoán, có thể vì bọn họ ghét mẹ, bởi vì cháu lớn lên giống mẹ, cho nên bọn họ cũng ghét và không muốn nhìn thấy cháu."

Lúc này Tô Tranh cảm thấy mình hoàn toàn không thể nói ra lời nào.

Đứa bé này lớn lên giống cô, cho nên tất cả mọi người không thích bé sao? Cho nên cuộc sống của bé không có một chút hạnh phúc sao?

Giờ phút này, Tô Tranh tình nguyện mình không tồn tại ở trên cái thế giới này.

Có lẽ chết đi như thế, cái gì cũng không biết, cô chết đi có lẽ sẽ tốt hơn cho bé một chút chứ?

Nhưng Tô Tranh không chết, còn sống so với chết còn khó khăn hơn không phải sao?

Cô khó khăn để sống, cô hi vọng có một ngày, có thể cho đứa bé này vui vẻ, để bù đắp một phần áy náy và đau lòng của cô.

28.2

Tô Tranh mang món điểm tâm mình tự làm cho Mạc Yên Nhiên.

Mạc Yên Nhiên nghiêng đầu cười: "Dì Tô, cháu rất muốn ăn !"

Tô Tranh dịu dàng mỉm cười nhìn cô: "Đây là món dì tự tay làm cho cháu mà."

Mạc Yên Nhiên không tự nhiên: "Thôi đi, cháu không tin đâu."

Tô Tranh cười quan sát cô bé: "Sao cháu lại không tin?"

Mạc Yên Nhiên cong môi nói: "Hừ, vô sự mà ân cần thì không phải gian xảo tức là đạo chích(*), vì vậy mà cháu không thể tin là dì cố tình làm cho cháu." Ánh mắt bé nháy một cái, nghịch ngợm mỉm cười: "Nhưng dù sao dì cũng đã mang lên rồi cho nên cháu sẽ không cự tuyệt đâu!" ((*) kẻ trộm)

Nói xong bé vội vàng chạy đến bồn rửa tay rửa sạch tay, lại nhanh chóng chạy lại ăn điểm tâm. Thật ra thì hai ngày trước khi bé nhìn thấy ba ăn, bé đã

rất muốn rồi! Hôm nay mỹ vị đưa tới cửa, làm sao bé có thể cự tuyệt?

Tô Tranh cung chiêu nhìn dáng vẻ ăn như hổ đói của bé, bất đắc dĩ lắc đầu: "Cháu có đói bụng đâu, sao lại ăn vội vã như vậy."

Mạc Yên Nhiên vừa cảm nhận vị mát ngọt của viên thạch trong miệng, vừa cố gắng phát ra âm thanh: "Đó... cháu đã... Cảm thấy... Ăn ngon rồi..."

Được ăn thật là thích, Mạc Yên Nhiên ăn xong hết toàn bộ chỗ điểm tâm, rồi mới thỏa mãn cầm khăn giấy lên lau miệng: "Dì Tô, dì thật lợi hại! Quả nhiên là ăn thật ngon, không trách được ngày đó ba lại có thể ăn sạch sẽ tất cả."

Tô Tranh cảm thấy thật buồn cười, xem ra Yên Nhiên còn hận Mạc Phong vì ăn sạch chỗ thạch của cô bé vào ngày hôm đó.

Tô Tranh cảm thấy đã đến thời gian đi nghỉ, nên dọn dẹp lại đồ dùng rồi kéo Mạc Yên Nhiên xuống tầng.

Hình ảnh hai người cầm tay nhau xuống tầng, thật sự đã làm cho nhiều người kinh hãi.

Mạc Cách Ly ngẩng đầu hồ hững liếc mắt nhìn, rồi đi thẳng lên tầng, nhưng Mạc Yên Nhiên lại lớn tiếng gọi Mạc Cách Ly: "Cách Ly, sau đó nhớ xuống ăn cơm tối!"

Bà Miêu đang ở trong phòng bếp làm điểm tâm cho chị em Mạc Yên Nhiên, nghe thấy có tiếng nói liền thò đầu ra, nhìn thấy tâm can bảo bối của mình đang thân thiết nắm tay với Tô Tranh, lập tức cảm thấy kinh ngạc. Nhưng bà cũng đã là người có tuổi rồi, chỉ là nghi ngờ nhìn Tô Tranh mấy cái sau đó cũng lặng lẽ quay lại phòng bếp.

Trước đây đối với Tô Tranh, trong lòng Mạc Yên Nhiên vốn có bài xích, nhưng sau lần thổ lộ tâm sự này bài xích ở trong lòng đã bị quăng lên chín tầng mây. Mà bản thân Mạc Yên Nhiên là một người rất khó giao tiếp với người khác, cho nên lần này thật sự được coi là kì tích, ngay cả khi còn bé muốn bé nói chuyện với hàng xóm cũng khó rồi.

Nói đến món mình thích ăn nhất Mạc Yên Nhiên lập tức nhớ tới chuyện ngày hôm qua, cô bé cong môi ủy khuất nhìn Tô Tranh: "Dì Tô, món cháu thích nhất chính là quả anh đào!"

Trong lòng Tô Tranh cảm thấy buồn cười, nhưng cô lại nghiêm túc nói: "Yên Nhiên, món gì Tô thích nhất cũng là quả anh đào ."

Mạc Yên Nhiên ngạc nhiên: "À? Thì ra gì Tô cũng thích !"

Vì vậy hai người bắt đầu trao đổi những vấn đề xung quanh quả anh đào, ngạc nhiên phát hiện họ chẳng những có sở thích giống nhau, mà ngay cả khẩu vị cũng giống. Mạc Yên Nhiên rất ngạc nhiên, thật đúng là hữu duyên, gì Tô lại có thể có nhiều điểm chung với mình như vậy. Mà Tô Tranh hiển nhiên cũng rất vui vẻ, đây thực sự là con gái cô .

Nói xong lời cuối cùng, Tô Tranh cũng đi lấy những trái anh đào ngon lịm mà sáng sớm người của Mạc Phong đem đến, tự nhiên có được món mình thích nhất đương nhiên Mạc Yên Nhiên rất ngạc nhiên, ánh mắt đầy vẻ cảm kích, vì vậy hai mẹ con cùng nhau khởi động, người này một quả người kia một quả, kết quả đem đĩa anh đào ăn sạch.

Từ phòng bếp đi ra bà Miêu cau mày nhìn hai người, rất mất hứng nói: "Tiểu thư a, trái cây không thể ăn quá nhiều một lúc, sẽ đau bụng ."

Mạc Yên Nhiên phồng miêng lên, không để ý tới: "Vừa rồi cháu không ăn quá nhiều!"

Bà Miêu nghe nói như thế mất hứng, mặt mặt nói: "Tiểu thư a, tôi nói rồi trước khi ngủ không thể ăn đồ, tối hôm qua đã muộn như vậy, tiểu thư vẫn ăn rất nhiều anh đào."

Mạc Yên Nhiên nhất thời đuối lý, con người đen nháy đảo lại: "Nha. cháu có ăn gì đâu?" Cô bé bắt đầu giả ngu, đồng thời trên gương mặt trắng nõn cũng xuất hiện đỏ ửng.

Anh đào, anh đào, tối hôm qua anh đào từ đâu mà đến? Đến tận bây giờ bé còn cố làm như không biết !

Tô Tranh nhìn đứa bé da mặt mỏng này, cũng không chỉ ra chỗ bé giả ngu, chỉ mỉm cười.

Bà Miêu nghĩ một lúc giả vờ như không nghe thấy lời Mạc Yên Nhiên, cũng không nói tiếp cái gì, âm ức đi lên tầng.

Chuyện cũ bị bà Miêu nhắc lại, làm cho Mạc Yên Nhiên ngại ngùng không

thôi, ngày hôm qua vào lúc bé lăn qua lộn lại suy nghĩ thì đã ăn hết cả đĩa anh đào từ lúc nào không rõ! Lúc ấy Mạc Yên Nhiên tự cho mình lý do là, không được lãng phí đồ ăn? Để đến ngày mai sẽ hỏng, lãng phí đồ ăn chính là đứa bé không ngoan!

Bé cẩn thận nhìn Tô Tranh, lại thấy Tô Tranh nhìn mình cười, dường như đã đem tất cả suy nghĩ của mình nhìn thấu vào trong mắt. Trên mặt bé càng thêm đỏ, mắt nhìn đông nhìn tây, cuối cùng ngượng ngùng mơ hồ nói: "Dì Tô, cảm ơn dì."

Tô Tranh vuốt tay, kinh ngạc cười nói: "Yên Nhiên, sao tự dưng lại nói cảm ơn?"

Mạc Yên Nhiên thấy Tô Tranh giả vờ như không hiểu chuyện, trong lòng nhất thời cảm thấy buông lỏng, hì hì cười nói: "Không có việc gì, không có việc gì."

Một lớn một nhỏ vì vậy mà cùng nhau cười, trong tiếng cười này, Mạc Yên Nhiên mơ hồ bắt đầu cảm thấy mình có thể kéo gần khoảng cách với dì Tô, có thể gần thể chút nữa.

Chương 29. Có phải em đã rất vất vả?

29.1

Đây là một nhà hàng trên bờ biển, bên trong được trang trí bằng những con cá giả và lưới đánh cá. Cả nhà hàng được chia thành nhiều phòng ăn nhỏ. Trong phòng ăn không sử dụng đèn điện, mà dùng nến. Vì vậy dưới ánh sáng mờ ảo của ánh nến, hòa với phong cách trang trí riêng biệt, âm thanh thuần khiết của biển cả, nơi đây là một nơi hẹn hò lý tưởng của các cặp đôi khi đến đây.

Bên trong phòng ăn có hai người đang ngồi cạnh cửa sổ, đó chính là Mạc Phong và Tô Tranh.

Lúc này, Tô Tranh đang nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ có một cặp vợ chồng đang tản bộ, người vợ đang mang thai, người chồng dìu vợ đi, cẩn thận che chở trăm bề.

Mạc Phong theo nhìn theo ánh mắt của Tô Tranh, cũng nhìn thấy đôi vợ chồng kia. Bụng của người vợ kia cũng không nhỏ, người chồng nắm lấy tay của cô, đỡ hông của cô, giống như hận không thể đi bộ thay cô.

Mạc Phong thu cái nhìn lại, lại nhìn lên khuôn mặt Tô Tranh, ánh mắt của Tô Tranh có chút tản mạn, giống như đang đắm chìm ở đâu đó.

Mạc Phong đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ trán khuôn mặt cô, Tô Tranh lập tức lấy lại tinh thần, mê mẩn nhìn Mạc Phong.

Mạc Phong dịu dàng hỏi: "Nghĩ gì thế?"

Tô Tranh mím môi cười, lắc đầu mà nói: "Không nghĩ gì."

Mạc Phong ngừng tạm, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt người phụ nữ kia, trong lòng chợt dâng lên vô số phiền muộn. Rồi quay lại, nhàn nhạt hỏi Tô Tranh: "Có phải khi em mang thai Yên Nhiên Và Cách Ly rất vất vả?"

Tô Tranh nhìn đôi vợ chồng kia một lần cuối rồi quay đầu lại, nghiêm túc nhìn thức ăn trên bàn, nghe thấy Mạc Phong hỏi vậy chỉ cười, hời hợt nói: "Có

vất vả, thế nhưng đều là chuyện đã qua."

Đối với Tô Tranh mà nói những chuyện này, đều là những chuyện xảy ra quá lâu rồi. Khi đó cô vừa đi học, vừa chăm sóc mình, đồng thời còn chăm sóc các em gái, em trai ở cô nhi viện. Bụng Tô Tranh lúc đó cũng đã lớn, nhưng cô rất kiên cường, cô kiên cường không cần người khác giúp đỡ, luôn luôn tự tay mình làm tất cả.

Mạc Phong nhìn chằm chằm nụ cười trên môi Tô Tranh, lặng lẽ nhìn thật lâu, rồi mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa.

Ngoài cửa sổ, đôi vợ chồng kia đã đi xa.

Hai người bóng lưng ở rất gần, nâng đỡ lẫn nhau.

Mạc Phong biết, rất nhiều năm trước, khi Tô Tranh mang thai không có một ai giúp đỡ cô, quan tâm cô, chăm sóc cho cô.

Tình cảm giữa Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên càng ngày càng tốt, hai người thường ở bên nhau, nói chuyện với nhau. Dĩ nhiên, phần lớn thời gian là Mạc Yên Nhiên nói, Tô Tranh chỉ mỉm cười lẳng lặng nghe.

Tình cảm của bọn họ nhanh chóng lớn lên, điều này làm cho bà Miêu rất kinh ngạc, thỉnh thoảng bà lại vụng trộm nhắc nhở Mạc Yên Nhiên cẩn thận Tô Tranh, nói người phụ nữ này có thể không phải là người tốt bụng, cũng mịt mờ nói đến quan hệ giữa Tô Tranh và Mạc Phong không đơn giản. Mạc Yên Nhiên nghe mấy câu này, phản ứng đầu tiên là liếc mắt, rất khinh thường phản bác nói: "Bà Miêu a, những chuyện này đều là chuyện của người lớn, cháu vẫn còn là một đứa bé nên cháu không cần phải biết. Hơn nữa, nếu dì Tô là mẹ của cháu, cháu cũng sẽ rất hoan nghênh, dì ấy đối với cháu rất tốt!"

Bà Miêu nghe xong những lời này thì rất tức giận, muốn phản bác nhưng lại không có từ nào để nói, thật hận không thể đem tiểu tử tông này về biệt thự tránh xa nơi nghỉ mát này, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, đến lúc đó bà cũng khó có thể ứng phó!

Đối với chuyện Mạc Yên Nhiên bỗng nhiên thân thiết với Tô Tranh, Mạc Cách Ly cũng không có phản ứng gì, mà chỉ từ xa thỉnh thoảng quan sát Tô Tranh một cái.

Có một lần, xung quanh không có người, Tô Tranh nhìn thấy ánh mắt quan sát của Mạc Cách Ly, cô chỉ nhẹ nhàng cười với cậu bé.

Mạc Cách Ly trầm mặc, con người rũ xuống lại nâng lên, nói thẳng hỏi: "Dì muốn cái gì?"

Tô Tranh không ngờ Mạc Cách Ly sẽ trực tiếp nói ra như thế, chỉ cười cười nói: "Cháu nghĩ dì muốn cái gì?"

Ánh mắt Mạc Cách Ly lạnh lùng mà xa lánh, ánh mắt kia không phải là ánh mắt của một đứa bé. Cậu không nói rõ chuyện gì, nhưng tràn đầy cảnh cáo: "Tô Tranh, đối với chuyện ai là mẹ kế thì tôi không có hứng thú gì, nhưng tôi không hề thích người khác thương hại tôi và chị gái."

Tô Tranh lập tức trầm mặc, cô nhìn đứa con trưởng thành sớm của mình, nhẹ nhàng hỏi: "Cháu cảm thấy dì sẽ thương hại Yên Nhiên sao?"

Mạc Cách Ly ngẩng đầu, ánh mắt kia sáng như đèn pha quan sát Tô Tranh, sau một lúc mới nói: "Bây giờ dì yêu thích chị ấy." Mạc Yên Nhiên là một cô bé rất sợ người khác thương hại mình.

Tô Tranh nghiêm túc nhìn Mạc Cách Ly, trịnh trọng nói: "Cháu bé, dì rất thích Yên Nhiên, dì luôn hi vọng cô bé ấy có thể luôn vui vẻ."

Mạc Cách Ly đột nhiên nhìn về phía Tô Tranh, sau một thời gian dài, hoài nghi ở trong lòng lên men, cậu mơ hồ ý hiểu ra được cái gì đó.

Tô Tranh không tiếp tục nói nữa, cô lẳng lặng nhìn Mạc Cách Ly. Cô biết lòng của đứa bé quá sâu, cô không thể dễ dàng bắt được, cho nên cô cũng không kỳ vọng gì thêm, chỉ hi vọng Mạc Cách Ly có thể bỏ phòng bị trong lòng xuống.

Mạc Cách Ly nhìn Tô Tranh thật kỹ, cuối cùng chột đứng lên, dùng âm thanh non nớt nói một câu: "Thật ra đau khổ nhất, chính là lấy được rồi sau đó lại mất đi."

29.2

Bờ biển, ánh mặt trời, bầu trời xanh, mây trắng, nước biển.

Tô Tranh dẫn Mạc Yên Nhiên đi học bơi, Mạc Cách Ly bị Mạc Yên Nhiên lôi đến, nhưng hình như Mạc Cách Ly không hề có hứng thú gì, chỉ đứng ở bên

cạnh mà nhìn.

Mạc Yên Nhiên là một học sinh vô cùng thông minh, bé hoạt bát chăm học hỏi, dưới sự giảng giải quy tắc của Tô Tranh bé như một chú chim con tò mò lú lú hỏi, Tô Tranh luôn kiên nhẫn trả lời. Cuối cùng cũng nói xong, Tô Tranh cẩn thận thay cô bé chọn bàn đỡ, mặc áo phao, dẫn bé đến chỗ nước nông, dạy bé tập đạp nước.

Lần đầu tiên Mạc Yên Nhiên không phải dùng đến phao tròn, khi mới bắt đầu xuống nước còn có chút sợ, nhưng bé vô cùng ngạc nhiên, bé cảm giác sau lưng mình giống như có một lực chống đỡ, để cho mình không bị chìm xuống đáy biển, hơn nữa bên cạnh bé còn có Tô Tranh điều này làm cho bé an tâm hơn rất nhiều, vì vậy mà bé thoải mái giao thân thể mình cho nước biển.

Hai chân bé vui sướng đạp vào làn nước, làm như hướng dẫn của Tô Tranh rất nhanh bé đã nắm được điểm mấu chốt, giống như một con cá đang bơi lội trên mặt nước cô bé vui vẻ cười.

Bé vừa đạp nước, tiếng nước va vào nhau âm âm, vừa lớn tiếng, vừa cười, vừa gọi: " Cách Ly, mau đến đây nhìn, chị đang bơi nè."

Tô Tranh ở bên cạnh bật cười, rời khỏi chỗ đứng, Mạc Yên Nhiên còn chưa biết nổi vậy mà bé đã tự nhận mình biết bơi rồi.

Vốn dĩ Mạc Cách Ly cũng không hứng thú gì, chỉ thỉnh thoảng nhìn sang bên đó một lần, hôm nay nghe thấy Mạc Yên Nhiên vui vẻ như vậy, cũng đứng lên đi đến.

Mạc Yên Nhiên thấy Mạc Cách Ly tới đây, càng vui mừng hơn, vừa đạp vừa thúc giục Mạc Cách Ly: " Cách Ly nhanh lên một chút, mau mau xuống nước! Em còn không đến chị sẽ đến tóm em xuống!"

Mạc Cách Ly nhìn Tô Tranh một cái, thấy Tô Tranh cười như hoa, thân thiết khích lệ mình: "Cạnh Ly có muốn tới đây thử một chút hay không?"

Mạc Yên Nhiên từ từ đi đến, thừa dịp Mạc Cách Ly một không chú ý hất thẳng nước vào mặt Mạc Cách Ly, trong miệng còn lớn tiếng kêu: "Xuống, xuống!"

Mạc Cách Ly cúi đầu, lấy chiếc áo phao ở bên cạnh.

Cậu cũng chưa từng mặc áo phao vì vậy liền nhìn áo phao của Mạc Yên

Nhiên bắt chiếc mặc vào.

Tô Tranh nhìn Mạc Cách Ly thấy cậu mặc không đúng cách, lập tức đi đến bên cạnh, giúp cậu mặc cẩn thận, lại nói cho cậu biết bước đầu tiên nên luyện thế nào.

Mạc Cách Ly nhìn Tô Tranh một cái, nhỏ giọng nói một câu: "Cám ơn." Nói xong lập tức đi xuống biển tìm chị mình.

Tô Tranh ngơ ngẩn, cậu nói "Cám ơn" kia dù rất nhỏ, nhưng cô thực sự nghe được, đó là do Mạc Cách Ly nói.

Vào lúc ba người đang vui sướng tập bơi, thì đương nhiên không thiếu được bà Miêu.

Bà Miêu không dám tin vào mắt mình, hoàng tử, công chúa nhà mình sao lại giống như hai con vịt bơ vơ giữa biển vậy, bà bất mãn nhìn về phía Tô Tranh: "Tiểu thư Tô, như vậy có nguy hiểm không? Cô không sợ ngộ nhỡ. . . ."

Tô Tranh quay đầu cười với bà Miêu, chỉ vào đội tuần tra cách đó không xa nói: "Nếu bà Miêu không tin tưởng tôi, thì cũng nên tin tưởng bọn chúng chứ?"

Bà Miêu còn muốn nói tiếp, nhưng Tô Tranh lại chặn lại: "Nếu bà Miêu không tin tưởng nhưng nhân viên cứu hộ chuyên nghiệp kia thì cũng nên tin tưởng Mạc tiên sinh chứ?"

Bà Miêu muốn nói nhưng nói không ra, ở nơi nghỉ phép này, không có lão phu nhân, đương nhiên đại thiếu gia là lớn nhất.

Lúc này, Mạc Yên Nhiên đang đùa nghịch cùng với Mạc Cách Ly, vừa đập nước vừa hát nước lên người Mạc Cách Ly, thấy Tô Tranh mãi không đến đây, không nhịn được lớn tiếng thúc giục: "Dì Tô, dì mau tới đây đi!"

Tô Tranh nhún vai một cái, cười với Bà Miêu nói: "Bà Miêu, tôi ra biển trước, nếu như bà muốn cùng đi, tôi có thể dạy bà bơi."

Mặt bà Miêu đen lại thở dài, trơ mắt nhìn Tô Tranh đi ra biển, chơi đùa cùng với bảo bối nhà mình.

Ở cửa sổ sát đất cách đó không xa, Mạc Phong nhìn ba mẹ con vui đùa ở ngoài biển.

Trong tay anh nắm chính là tài liệu căn kẽ về Tô Tranh trong những năm gần đây.

Anh thở dài một cái, dùng sức nhắm mắt lại.

Rất nhiều năm trước, khi đó anh còn quá trẻ và ngu ngốc. Anh quá mức non nớt, không cách nào cho cô cảm giác an toàn, không cách nào che gió che mưa cho cô, nên đã để cho người mình yêu chịu quá nhiều uất ức.

Bây giờ, liệu anh đã đủ mạnh mẽ để bảo vệ cẩn thận người anh đang yêu?

Khi sóng biển đánh đến, không phải anh có thể bảo vệ bọn họ không bị thương tổn, anh có thể cho cô một tương lai, cho mình một hạnh phúc sao?

Chương 30. Bí mật của năm giờ sáng

30.1

Hôm nay, Tô Tranh nhận được một cuộc điện thoại. Sau khi cúp điện thoại xuống, cô rơi vào trầm tư.

Nhà họ Mạc đã chiếm thành phố S nhiều năm qua, với các mối quan hệ của họ, tại thành phố S đã thâm nhập vào tất cả các thị trường, nào là kinh tế, quân sự, ngay cả chính trị.

Rất nhiều năm trước, khi tổ tiên nhà họ Mạc khai sáng giang sơn đã lập nên một nền móng vững chắc, khi mà chính trị hỗn loạn nhất nhưng với sự lựa chọn phương hướng chính xác nền móng ấy vẫn vững vàng không lay chuyển. Trong nền chính trị của quốc gia cụ tổ nhà họ Mạc vốn có một địa vị hết sức quan trọng, nhưng cụ tổ đó lại cực kỳ thông tuệ, bỏ tất cả quyền lực to lớn xuống chỉ mong có thể phát triển các khía cạnh cho riêng mình, cụ lập ra thành phố S nắm trong tay toàn quyền của nền kinh tế quốc gia.

Ngày hôm nay, đã qua bao nhiêu năm, vì có địa vị hiển hách nên nhà họ Mạc sẽ có một số người kiêng kỵ. Bọn họ có lẽ luôn chờ đợi một cơ hội để làm sụp đổ nhà họ Mạc

Mà gần đây Mạc Phong lại đưa các con đi du lịch vào đúng thời gian mấu chốt của công việc, Tô Tranh không thể không hoài nghi nơi này rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì. Là cố ý bảo vệ muốn hai đứa trẻ sao? Nhưng nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, thì làm sao Mạc Phong có thể khoanh tay đứng nhìn đây?

Thế hệ trước của nhà họ Mạc nay đã hầu như không còn quan tâm đến thành phố S, bác trai của Mạc Phong mặc dù cũng có đề tâm, nhưng thành công cũng không có nhiều. Mà cùng với Mạc Phong thì có ba vị con trai, người lớn nhất- Mạc Phong tham chính, người thứ hai Mạc Vân trợ giúp, người thứ ba Mạc Cẩm mới về nước gần đây, trước mắt là thất nghiệp.

Mạc Vân tính tình luôn luôn hiền hòa tao nhã, những năm gần chỉ chuyên tâm với việc kinh doanh của công ty, chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện chính. Hơn nữa chuyện lớn nhỏ xung quanh Mạc Vân Tô Tranh đều biết,

trước mắt anh là người không có tinh lực tới ứng phó nếu có thể xảy ra đột biến. Như vậy, trong thời gian Mạc Phong đi du lịch, người chủ trì cho nhà họ Mạc đương nhiên sẽ là Mạc Gấm, chẳng lẽ lại là khối băng trong truyền thuyết - tam thiếu gia sao?

Tô Tranh đang cầm trong tay một chút tư liệu bí mật, chiếc đĩa này nắm giữ một vài bí mật mà người khác không thể biết.

Cô biết nếu như xảy ra chuyện biến gì. Thì một Tô Tranh như cô chỉ là một con kiến hôi trong phong ba rộng lớn. Nhưng con kiến hôi cũng biết sống trộm, con kiến hôi cũng biết giả chết.

Đây chính là một làn sóng ngầm mãnh liệt, nếu như nhà họ Mạc có bất cứ biến động gì không tốt, cô nhất định sẽ không để cho hai đứa bé hăm sâu vào trong đó.

Nhưng nếu như nhà họ Mạc vẫn tiếp tục sừng sững không ngã, thì cô nên làm cái gì? Nếu như không tiếp xúc trước với bọn nhỏ có lẽ Tô Tranh sẽ trước sau như một mà thực hiện theo kế hoạch của cô, nhưng khi nhìn Yên Nhiên đáng yêu, đơn thuần, cô lại mềm lòng. Rốt cuộc cô cũng biết, thật ra thì mình và bọn nhỏ có được ở cùng nhau hay không cũng không quan trọng, điều quan trọng nhất là cô muốn Yên Nhiên hạnh phúc, cô muốn Cách Ly vui vẻ.

Tô Tranh nắm chặt đĩa mềm trong tay, nhìn biển rộng lẫn tăn sóng phía xa. Nếu như có một cơ hội được lựa chọn, có phải như có thêm một phần vận cơ hội nữa hay không, bọn nhỏ liệu có thể nguyện ý ở cùng mình ?

Đối với hai đứa bé này mà nói, phải đối với bọn họ như thế nào mới là tốt nhất đây?

Khi Tô Tranh đang chuyên suy nghĩ thì bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, Mạc Phong đi vào.

Mạc Phong ôm lấy cô từ phía sau, cầm tựa lên mái tóc mềm mại của cô.

Tô Tranh không quay đầu lại, cô biết người phía sau là ai. Cô đầy tâm sự, không biết nói gì, thậm chí còn không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Mạc Phong nhìn theo ánh mắt của Tô Tranh , một lúc lâu, anh chợt khàn khàn hỏi: "Chỉ cần đến năm giờ, em sẽ tỉnh lại."

Tô Tranh không nói gì.

Mạc Phong thở dài, bàn tay xoay cô về phía trước, cọ mũi vào mũi cô, cúi đầu hỏi: "Nói cho anh biết tại sao."

Tô Tranh hơi lạnh, mặc kệ anh nắm lấy tay mình, tùy ý nói: "Chẳng qua là thói quen mà thôi." Nói xong, cô đẩy bàn tay to của anh ra, xoay người muốn đi vào phòng tắm.

Mạc Phong lại bá đạo không cho cô đi, bàn tay giam cô càng chặt hơn, hô hấp cũng dồn dập hơn.

Tô Tranh bất đắc dĩ nói: "Hôm nay anh sao thế?"

Giọng nói của Mạc Phong có chút khàn đục, giống như đã nhẫn nhịn thật lâu: "Nói cho anh biết, các con ra đời vào giờ nào?"

Tô Tranh cứng đờ, cau mày nói: "Tôi làm sao có thể nhớ được, đã qua lâu rồi."

Mạc Phong giữ chặt lấy cô, bàn tay nắm chặt bả vai của cô, không nhịn được gầm nhẹ lên tiếng: "Không, em nhất định là nhớ! Chúng sinh ra lần lượt vào 5h2 và 5h 21 phút, phải không?"

30.2

Tô Tranh cúi đầu cắn môi, mặc dù đã sống qua hai đời, nhưng những kí ức kia vẫn lưu giữ lại mãi không phai mờ, mặc dù cô rất không muốn nhớ lại.

Không muốn nhớ lại lúc một mình nằm ở trên giường yếu đuối, không nơi nương tựa, không muốn nhớ lại cảm giác bị người trên cao nhìn xuống, không muốn nhớ lại khung cảnh máu mủ chia lìa kia, càng không muốn nhớ lại cái cơ hội đánh mất, sự tuyệt vọng đau đớn.

Mạc Phong ôm lấy cô, vội vàng bắt lấy ánh mắt của cô, nhỏ giọng ép hỏi: "Có phải không, Tô Tranh?"

Tô Tranh cúi đầu, đó là vết sẹo ăn sâu trong tim, ăn mòn tâm trí làm cho cô không thể ngủ tiếp. Cái này vết sẹo cô vẫn luôn lưu trong lòng để từ từ thương thức, hôm nay lại bị anh đột nhiên vạch trần như vậy.

Tô Tranh luôn cho rằng mình đã tạo dựng được cho mình một sức mạnh vô địch, nhưng khi bị anh hỏi như vậy đôi mắt cô lại bắt đầu ướt át, giống như khi còn bé bị người khác bắt nạt uất ức cũng không khóc, nhưng ở trong lòng mẹ

viện trưởng từ ái an ủi thì cô lại sẽ lệ rơi đầy mặt.

Thì ra không phải cô không yếu ớt nữa, mà bởi vì bên cạnh không có ai cho phép cô yếu ớt. Mà bất kể giữa bọn họ có bao nhiêu khe rãnh không thể vượt qua, thì bên cạnh người đàn ông này vẫn có thể đánh đến nơi yếu ớt nhất lòng cô.

Mạc Phong yêu thương ôm cô vào trong ngực, lại phát hiện cô chôn ở trong lồng ngực mình, im lặng khóc sụi sụi. Tim của anh như quặn đau, bàn tay kèm chế mà run rẩy, dịu dàng thương tiếc nhẹ nhàng vuốt lưng cho cô.

Gió biển lặng lẽ từ ngoài cửa sổ thổi vào, thổi qua mái tóc của cô, lay động áo của anh. Tiếng sóng biển rì rào vỗ bờ, giống như vì cô, không muốn cho ai nghe thấy âm thanh khóc sụi sụi kia .

Mạc Phong thì thầm bên tai Tô Tranh, giọng nói đó trầm nhẹ ôn hòa đến khó tin: "Thật xin lỗi. Tô Tranh. anh thật sự xin lỗi em."

Khi đó anh còn chưa hiểu chuyện để mặc một mình em phải đối mặt với tất cả, tại sao anh có thể để cho em - một cô bé nhỏ bé, non nớt như vậy mà phải một mình chịu áp lực lớn như thế? Tại sao anh có thể tự cho mình tất cả các quyền để đẩy cái sai lầm của mình lên đầu em!

Hai tay Mạc Phong nâng gương mặt của cô lên , nhìn khuôn mặt xinh đẹp vẫn đọng đầy nước mắt, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của cô , cúi đầu an ủi nói: "Thật xin lỗi Tô Tranh, cho anh thêm một cơ hội nữa được không, để cho người một nhà chúng ta có thể cũng nhau chung sống hạnh phúc vĩnh viễn được không?"

Tô Tranh rung rung nâng ánh mắt nhìn Mạc Phong, môi dưới mấp máy khó khăn nói: "Thời gian đã qua lâu, tất cả đều đã thay đổi ."

Mạc Phong kiên định lắc đầu: "Không phải vậy, tất cả đều không thay đổi. Em ở đây, anh ở đây, bọn nhỏ cũng ở đây. Anh sẽ nhường sự yêu thích của bọn nhỏ cho em, chúng ta có thể hạnh phúc, nhất định thế, tin tưởng anh."

Nước mắt Tô Tranh trượt xuống lần nữa, cô biết, trên cái thế giới này có rất nhiều việc, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, đời đầu tiên, Tô Tranh và Mạc Phong là một bi kịch. Đến đời này, cho dù sống lại, nhưng thực sự có thể thay đổi tất cả sao?

Quần áo rách có thể vá lại, nhưng thương tổn trong lòng người thì không

cách nào vá được. Đã từng chịu tang thương, sinh ly tử biệt, thì liệu Tô Tranh có thể làm như quên hết tất cả, nắm tay Mạc Phong đi về phía hạnh phúc sao?

Mạc Phong nhìn nước mắt của Tô Tranh, anh cảm thấy thật vô lực, anh nắm chặt đầu vai của cô, kiên định, dường như muốn Tô Tranh tin tưởng, hơn nữa dường như anh muốn để cho chính bản thân cũng tin tưởng: "Chúng ta, nhất định có thể làm lại từ đầu !"

Tô Tranh phát hiện hình như lòng mình đang mềm đi một chút.

Ánh mắt cô ẩn chứa một nụ cười dịu dàng, mềm mại vui vẻ.

30.3

Quan hệ giữa cô và Mạc Yên Nhiên ngày càng thân mật, thậm chí mỗi tối Mạc Yên Nhiên còn muốn ngủ với cô bằng được, hoặc nhất định phải tìm cô để tâm sự. Trong lòng Mạc Phong dĩ nhiên là rất bất mãn, nhưng anh cũng hy vọng Tô Tranh và Yên Nhiên có thể thân thiết hơn một chút , nên cũng chỉ mặt đen lại, không phản đối gì.

Mạc Yên Nhiên sẽ nói cho Tô Tranh tất cả tâm sự của mình, chẳng hạn như khi còn bé, bé rất thích con chó màu vàng ở bên nhà, bé gọi nó là A Hoa. Nhưng bà nội nói nuôi con chó không hề hợp với địa vị, nên kiên quyết phản đối bé mang A Hoa về nhà nuôi.

Trừ lần đó ra, Mạc Yên Nhiên còn nói ra những lúc bị uất ức, chẳng hạn như ba không thích mình, và bà nội hình như cũng không thích mình, còn nói sau này bé trưởng thành bé muốn rời khỏi nơi này, giống như chú ba tự tìm kiếm cuộc sống của riêng của mình.

Tô Tranh luôn lắng lắng nghe bé nói, thỉnh thoảng vuốt ve mái tóc xinh đẹp của Yên Nhiên.

Mạc Yên Nhiên hưng phấn ríu rít như chim non, nói xong ánh mắt ảm đạm xuống, bé làm nũng với Tô Tranh, tịch mịch nói: "Dì Tô, cháu không thích dì Phùng làm mẹ cháu."

Đây là lần đầu tiên Tô Tranh nghe thấy Mạc Yên Nhiên nhắc tới Phùng Minh Nhi, nên thuận mồm hỏi: "Sao Yên Nhiên lại không thích dì Phùng?"

Mạc Yên Nhiên nhéo đầu suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Dì ấy đối với

cháu và Cách Ly cũng tốt vô cùng, nói ghét cũng không phải, nhưng so với dì, đương nhiên là cháu thích dì Tô hơn rồi !"

Tô Tranh cười, cô có được cái địa vị "Thích hơn" này làm cô cảm thấy thật thỏa mãn.

So với quan hệ ngày càng thân mật với Mạc Yên Nhiên thì quan hệ giữa Tô Tranh và Mạc Cách Ly lại chẳng có gì tiến bộ.

Bình thường khi Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên cũng nhau chơi đùa, hoặc tâm sự, thì khuôn mặt của Mạc Cách Ly đều rất nghiêm túc, nhìn về phía nơi khác. Mạc Yên Nhiên nói chuyện rất trực tiếp, khi bé có chuyện gì tốt thì sẽ luôn chia sẻ cùng với cậu em trai sinh đôi của mình, vì vậy lúc này cô bé lớn tiếng vui mừng gọi cậu : "Cách Ly mau tới đây, cùng nhau chơi nào."

Mạc Cách Ly cũng rất nghe lời Mạc Yên Nhiên, cậu sẽ từ từ đi tới, rồi lặng lẽ đứng ở một bên, khi Mạc Yên Nhiên chơi quá thời gian cho phép thì sẽ nhắc nhở. Tô Tranh chào cậu bé, cậu cũng sẽ chào lại, nhưng không có gì hơn.

Mỗi khi đến lúc này, Tô Tranh luôn cố gắng xua đuổi nỗi cô đơn ở trong lòng, cô tự nói với mình: Đã nhiều năm như vậy, mà không cho con một chút tình thương của người mẹ, thì giờ sao con có thể đối xử tốt với mà được? Cô cảm thấy mình không thể hiểu được suy nghĩ của đứa bé này, nhìn ánh mắt của cậu bé, nó giống như cái gì cậu cũng biết, nhưng cũng lại giống như cái gì cậu cũng không hiểu.

Gần đây quan hệ giữa Tô Tranh và Mạc Phong cũng ngày càng thân mật, hai người sẽ ôm nhau nói về tình yêu, Mạc Phong cũng sẽ tỉnh lại khi cô tỉnh dậy vào lúc sáng sớm rồi sẽ lặng lẽ ôm cô từ phía sau, cùng cô ngắm mặt trời mọc, ngắm thủy triều, nghe tiếng gió thổi, nghe tiếng sóng biển.

Những tưởng thời gian cứ thế trôi đi thì thật hạnh phúc. Nhưng mong ước cũng chỉ là mong ước thôi, khi có một người đến, thì cuộc sống của bọn họ bắt đầu xảy ra biến hóa.

Nhà họ Phùng , cũng giống như nhà họ Mạc là một đại gia tộc bậc nhất.

Phùng Khánh Tường, là một người rất được lòng của các lãnh đạo trung ương, ông được phái đến thành phố S để điều tra giám sát một số việc quan trọng.

Phùng Minh Nhi, là cháu gái của Phùng Khánh Tường, là thiên kim tiểu thư xinh đẹp nhất gia tộc họ Phùng, là vị hôn thê được dự đoán với Mạc Phong.

Cô cũng muốn đến nơi nghỉ phép rồi.

Chương 31. Cô không thêm để ý?

31.1

Từ nhỏ Phùng Minh Nhi đã là một người muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, so với Mạc Yên Nhiên cô là một thiên kim tiểu thư cực kì kiêu ngạo.

Dù gia thế Mạc Yên Nhiên như thế nào, nhưng đối với lão phu nhân cũng chỉ là một cháu gái thôi. Mạc Yên Nhiên không có mẹ thương yêu, cha thì luôn không ở bên cạnh, có thể nói, Mạc Yên Nhiên không có một tình yêu trọn vẹn, hoàn cảnh lớn lên của Mạc Yên Nhiên không hề hoàn thiện .

Mà Phùng Minh Nhi thì không như thế, Phùng Minh Nhi có người cha ghế cao chức trọng, có mẹ dịu dàng đoan trang, cô sống trong sự sủng ái yêu thương của họ.

Một Phùng Minh Nhi như vậy mà khi gặp Mạc Phong cô lại bị uất ức hoàn toàn. Cô gặp phải Mạc Phong, giống như gặp phải khắc tinh trong cuộc đời, lấy kiêu ngạo của cô thu lại không còn một mống.

Bạn thân của Phùng Minh Nhi đã từng hỏi cô, Mạc Phong có cái gì tốt, mà đáng giá để cô uất ức cầu toàn như vậy, cam nguyện làm mẹ ghẻ của hai đứa trẻ? Phùng Minh Nhi lắc đầu mà nói không biết, yêu chính là yêu, yêu là không có lý do. Nếu Mạc Phong là ngọn lửa, cô chính là con thiêu thân rồi.

Chỉ tiếc, ở trước mặt Phùng Minh Nhi, Mạc Phong không nhiệt tình, Mạc Phong không phải là lửa, mà là hầm băng. Lòng tin và nhiệt tình của Phùng Minh Nhi gần như bị tòa hầm băng này tổn thương, đông lạnh thành tuyết vọng, nhưng rốt cuộc Phùng Minh Nhi cũng có một thành quả: bọn họ cuối cùng cũng đính hôn.

Phùng Minh Nhi cũng biết, bọn họ đính hôn là ý của lão phu nhân, nhìn từ đầu đến cuối Mạc Phong chưa từng thay đổi thái độ lạnh nhạt là đã biết. Vì vậy dù mừng rỡ, nhưng tỉnh táo suy nghĩ một chút, biết cách mạng chưa thành công, cô còn cần cố gắng thêm nữa.

Lần này Phùng Minh Nhi đã lấy được sự đồng ý của lão phu nhân , đi đến

nơi nghỉ phép để làm bạn với hai đứa bé. Làm bạn đứa bé, đương nhiên chỉ là cái vỏ bọc, thực chất là đến để thân cận với ba của đứa bé. Nhưng Phùng Minh Nhi rất thông minh, cô biết đạt được lòng của bọn nhỏ, thì ngày bước vào nhà họ Mạc sẽ đến nhanh hơn rất nhiều.

Trong mấy năm qua, vì để lấy lòng hai tiểu tử tông kia cô đã bỏ ra không ít công phu, hôm nay cuối cùng hai cái đứa bé kia đối với cô đã không có ý kiến gì. Phùng Minh Nhi tương đối hài lòng với việc này, cô biết có bao nhiêu phụ nữ khó khăn lấy lòng chúng. Cô rất hài lòng mà nghĩ, lợi dụng lần nghỉ phép này hãy phát triển tình cảm với hai đứa bé thật tốt, có lẽ cái ghế thiếu phu nhân của nhà họ Mạc đã đến đến gót chân rồi chỉ còn một chút là cô có thể ngồi lên đó.

Ôm mục đích như vậy tới nơi này, khi nhìn thấy Tô Tranh không biết Phùng Minh Nhi sẽ có cảm giác thế nào!

Vườn hoa trong sân, cô và Tô Tranh nhìn nhau chốc lát, hiển nhiên hai người phụ nữ đều có ý định riêng. Đối với Tô Tranh mà nói, cô gái này cũng không làm gì sai, nhưng trí nhớ trước khi chết ấy khắc sâu, cô gái này lấy được Mạc Phong mà cả đời Tô Tranh cũng không lấy được. Vì vậy đối mặt với chính cô ta hoàn toàn không có tình thông cảm, lòng Tô Tranh vẫn luôn cực kỳ phức tạp.

Mà Phùng Minh Nhi thì sao, cô vẫn nhớ Tô Tranh, tiệc sinh nhật lần đó đã làm cho cô có phòng bị trong lòng với Tô Tranh. Nhưng cô vạn vạn không ngờ Tô Tranh lại có thể xuất hiện ở nơi này, hơn thế nữa cô không thể tưởng tượng được là Mạc Yên Nhiên lại có thể chen chúc trên một cái ghế với Tô Tranh để chơi game, rất là thân mật! Mà còn hơn thế, người luôn luôn lạnh lùng như Mạc Cách Ly lại có thể bình tĩnh ngồi ở bên cạnh nhìn họ chơi!

Cô há hốc mồm, cứng lưỡi một lúc lâu, nhìn Tô Tranh chăm chăm nửa ngày, cho đến khi Tô Tranh lễ phép lên tiếng chào hỏi cô, cô mới tìm được đầu lưỡi: "Yên Nhiên, dì rất nhớ cháu, dì cố ý tới đây để chơi với cháu!" Cô không để ý đến tiết giáo, hoa lệ bỏ qua Tô Tranh, làm như bản năng chào hỏi với Mạc Yên Nhiên trước, thử dò xét tình huống.

Mạc Yên Nhiên vốn dĩ cũng không hề ghét Phùng Minh Nhi, trong lúc cấp bách bé ngẩng đầu lên liếc nhìn Phùng Minh Nhi, cười ngọt ngào gọi một tiếng: "Dì Phùng, chào dì ạ!" Sau đó bé lưu luyến tập trung chơi game, không

nhìn Phùng Mính Nhi thêm một cái. Cương thì còn đang ở phía trước hoành hành, bé còn phải chiến đấu tiếp.

Mạc Cách Ly ở bên cạnh làm đúng quy củ đứng lên, chào hỏi cẩn thận với Phùng Mính Nhi, nhẹ nhàng, ôn hoà.

Phùng Mính Nhi rất lúng túng, cô không muốn phải chịu lạnh nhạt như vậy, nơi này không ai kêu cô ngồi xuống. Cô đang lo không có gì dưới bậc thang thì bà Miêu xuất hiện. Bà Miêu thấy Phùng Mính Nhi thì rất kích động, đi tới kéo tay Phùng Mính Nhi, trực tiếp kéo Phùng Mính Nhi đi vào nhà, lên lầu nói chuyện.

Đối với Phùng Mính Nhi mà nói, đừng nói là bà Miêu nhà họ Mạc, mà ngay cả con chó nhà họ Mạc nuôi cô cũng phải đối xử thật cẩn thận, cho nên cô thân thiết kêu "Mẹ Miêu", hoan hoan hỉ hỉ đi theo bà Miêu lên lầu, trước khi đi dĩ nhiên liếc nhìn lần cuối cô gái Tô Tranh kia.

Bây giờ cô không thể nóng vội, cô còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, Bà Miêu hiển nhiên là thí sinh tốt nhất.

Tô Tranh cùng chơi trò chơi với Mạc Yên Nhiên, suy nghĩ cũng đã đặt lên người vừa tới Phùng Mính Nhi.

Lần này Phùng Mính Nhi tới, chỉ đơn thuần là vì tình yêu của thiếu nữ, hay là còn có mục đích khác? Căn cứ vào những tin tức cô lấy được, tình thế hôm nay gần như là hết sức căng thẳng, Chuyện gì Phùng Mính Nhi cũng không biết sao? Mà khi hai nhà còn chưa rõ tình hình, hôn lễ của Phùng Mính Nhi và Mạc Phong sẽ đi về đâu?

Sau thời gian chung sống này, Tô Tranh càng ngày càng tin Mạc Phong yêu mình. Nhưng Mạc Phong, người như vậy, sẽ vì tình yêu bất chấp tất cả sao? Nếu muốn Mạc Phong lựa chọn một giữa nhà họ Mạc và Tô Tranh không biết anh sẽ lựa chọn ra sao?

Tô Tranh bắt đầu dĩ cười ở trong lòng, rất nhiều năm trước, Mạc Phong cũng đã từng lựa chọn giữa Tô Tranh và một thứ nào đó, nhất định anh sẽ chọn thứ kia. Tô Tranh là cái gì, cũng chỉ là một thiếu nữ bị lạc trôi, cô gái như thế khắp nơi đều có. Mười năm trước Mạc Phong sẽ không vì một khắc tâm động của chính mình mà buông tha nguyên tắc đã có từ lâu.

Hôm nay Tô Tranh bắt đầu dần dần tin tưởng, nếu như lúc này giữa mình

và tiền đồ tương lai nhất định sẽ có một sự lựa chọn, thật sự là Mạc Phong có thể lựa chọn mình. Tuổi của anh cũng không còn nhỏ, những thứ như công danh tiền đồ đã bị coi nhẹ rồi, anh bắt đầu thành thực, biết xem xét trong cuộc sống của mình cái gì quan trọng hơn.

Nhưng lần này đặt ở đầu cân bên kia có lẽ không chỉ là tiền đồ của Mạc Phong nữa rồi, còn có cả tương lai của nhà họ Mạc, ở thành phố này nhà họ Mạc thịnh vượng huy hoàng, mấy chục năm sừng sững không ngã.

Một mình Tô Tranh so với sức nặng kia thì có thể nào đánh đồng sao?

Mạc Yên Nhiên rất nhạy cảm cong môi làm nũng nhìn Tô Tranh,: "Dì Tô, không phải dì đã từng nói làm việc thì phải nghiêm túc sao? Vậy tại sao đánh cược thì có thể không tập trung vậy?"

Tô Tranh tỉnh hồn, nhìn đứa nhỏ nhú nhú lông mày, cái miệng nhỏ chu lên, thật là đáng yêu. Lòng của cô nhất thời mềm mại, dịu dàng cười , hạ thấp giọng cung chiêu nói: "Được rồi, Dì Tô không mất tập trung nữa, chuyên tâm cùng Yên Nhiên đánh cược thì!"

Thật ra Mạc Yên Nhiên cũng chỉ là nhõng nhẽo , nghe thấy Tô Tranh nể tình như vậy, cười vui sướng, nắm quả đấm nhỏ đáng yêu nói: "Dì, nhất định chúng ta phải chơi qua cửa!"

Tô Tranh vội vàng nhận mệnh, bồi tiểu cô nương chơi trò chơi. Khi chơi nhìn Mạc Cách Ly an tĩnh bên cạnh, hỏi cậu: "Cách Ly không tới chơi cùng sao?" Mặc dù biết là không thể nào, nhưng vẫn có suy nghĩ muốn hỏi một chút.

Mạc Cách Ly còn chưa nói gì, trong lúc cấp bách Mạc Yên Nhiên liếc sang Cách Ly: "Dì à, dì không phải để ý đến Cách Ly đâu, em ấy à, khẳng định là đang cười nhạo chúng ta chơi trò chơi dành cho người có trí thông minh thấp ở trong lòng !"

Trò chơi dành cho người có trí thông minh thấp? Tô Tranh nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Mạc Cách Ly ở bên cạnh, đột nhiên cảm thấy rất muốn cười. Nhưng cô vẫn nhịn được, cô quyết định tiếp tục nghiêm túc cùng Mạc Yên Nhiên chơi trò chơi "Dành cho người có trí thông minh thấp " này.

Phùng Minh Nhi đang nói chuyện phiếm với bà Miêu. Cô càng nghe Bà Miêu nói tỉ mỉ, lòng tin lại càng hạ xuống, nghe đến câu cuối cùng thì lòng cũng chạm đáy!

Chỉ mới qua mười ngày, tại sao mọi chuyện lại phát triển như vậy chứ? Cô trợn to hai mắt, không nhịn được hỏi bà Miêu: "Cô gái này xuất hiện thế nào? Tại sao không ai cho tôi biết? Phu nhân cũng không biết này chuyện sao? Sao bà lại không báo cho tôi?"

Ở trước mặt bà Miêu cô luôn luôn tỏ ra là một con người hào phóng, thỏa đáng, hiểu chuyện, nhưng hôm nay khi chợt nghe những tin tức này, cô không nhịn được mà lên giọng chất vấn. Nói liên tiếp các câu hỏi, cô mới phát hiện giọng của mình không được, vội vàng nhẹ giọng lại: "A, mẹ Miêu, cháu chỉ quá vội vàng muốn biết rõ mọi việc."

Bà Miêu trách cô ta dùng giọng điệu chất vấn, nghe thấy những câu hỏi của cô, đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó lại thấy cô nhỏ giọng giải thích, áy náy, nghĩ thầm cô ấy chắc cũng chỉ là nhất thời nóng lòng thôi, vì vậy lập tức giải thích nói: "Mính Nhi, bác cũng không có cách nào, kể từ đi tới nơi này nghỉ phép, phương tiện đi lại không có, điện thoại cũng không có tín hiệu. Dù bác có muốn nói cho cháu cũng không được."

Phùng Minh Nhi không hề ngờ đến lại còn có chuyện như vậy, ngạc nhiên hỏi: "Mọi người tới đây nghỉ phép à?"

Bà Miêu lắc đầu bất đắc dĩ: "Cũng chẳng phải là nghỉ phép, tôi chỉ đến đây để chăm sóc hai tiểu tử tông nhà họ Mạc cũng không ngờ đến lại bị giam lỏng tại đây!",

Phùng Minh Nhi nghe bà nói như thế, mím môi cúi đầu, rơi vào trầm tư. Bà Miêu nghĩ cô phiền lòng vì chuyện của Tô Tranh nên không suy nghĩ nhiều, vội an ủi nói: "Mính Nhi, cháu cũng không cần quá gấp. Mặc dù theo bác thấy quan hệ giữa đại thiếu gia và cô Tô Tranh kia đúng là không được rõ ràng lắm, nhưng ít ra cũng không phải là quanh minh chính đại. Cháu đã đến rồi, bọn họ sẽ không dám tiếp tục nữa."

Phùng Minh Nhi phiền lòng không chỉ vì Tô Tranh nhưng khi được an ủi, cô cũng chỉ có thể thuận miệng nói: "Không có việc gì, không vội, không nóng nảy"

Tô Tranh cảm thấy chuyện lần này thành ra như vậy càng hay, cô quyết định quan sát phản ứng của Mạc Phong .

Ngày đó khi Mạc Phong trở lại thì đã đến thời gian ăn tối, không ai biết hôm nay anh đi đâu, làm gì. Khi nhìn thấy Phùng Minh Nhi ở đây, dường như anh cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ gật đầu một cái coi như là chào hỏi.

Nghĩ lại nét mặt của Phùng Minh Nhi thì cô ta cũng rất có ý tứ rồi, có lẽ là cô ta rất muốn nhào ra ôm lấy Mạc Phong, dù sao đó cũng là chồng chưa cưới trên danh nghĩa của cô ta mà. Nhưng cô ta lại không dám làm càn như vậy, chỉ có thể là đi nhanh đến trước mặt Mạc Phong, uất ức lại như hiểu chuyện nói: "Gần đây em rất muốn gặp Yên Nhiên, cho nên đã hỏi thăm bác cho em qua đây một chút, cũng thuận tiện chăm sóc cho Yên Nhiên. Bây giờ anh mới trở về, cuối cùng em cũng được nhìn thấy anh."

Mạc Phong lại gật đầu một cái lần nữa, lạnh nhạt nói: "Tôi thay mặt cho Yên Nhiên cảm ơn em."

Phùng Minh Nhi vội vàng giải thích nói: "A, anh không phải cảm ơn đâu, đây vốn là việc em nên làm."

Phùng Minh Nhi nói ra lời này hiển nhiên là muốn nhắc Mạc Phong nhớ đến quan hệ của hai người, quan hệ vợ chồng chưa cưới. Mạc Phong nghe cô ta nói như thế thì ngừng lại, nhìn kĩ nét mặt của Phùng Minh Nhi một lúc lâu, nét mặt lạnh lùng cứng ngắc kia cũng mềm hóa ra một chút: "Ừ, tôi hiểu."

Phùng Minh Nhi lấy được một câu nói như vậy, nhất thời trong lòng như được rót thêm mật ngọt ngào. Mạc Phong sẽ không nói những lời đường mật, nhưng lúc này, chỉ một câu nói đó thôi đã làm xẹp đi phần nửa lửa giận đang bùng cháy trong lòng cô.

Dù sao, Mạc Phong vẫn thừa nhận quan hệ giữa hai người ! Nét mặt Phùng Minh Nhi tươi cười như hoa, thử thăm dò kéo cánh tay Mạc Phong: "Đi thôi, bọn nhỏ đã chờ lâu rồi, cùng nhau ăn cơm đi."

Lúc Mạc Phong bị cô kéo cánh tay thì cứng ngắc, nhưng lại không phản đối.

Vì vậy một màn này rơi vào mắt Tô Tranh.

Trong lòng Tô Tranh co rút đau đớn, nhưng trên mặt cô vẫn thật bình tĩnh

như bình thường, cười với Mạc Phong, chào Phùng Minh Nhi, sau đó cô mới theo Yên Nhiên cùng nhau ngồi ăn cơm.

Ánh mắt Mạc Phong nhìn theo Tô Tranh, phát hiện ra hình như Tô Tranh không hề để ý, thậm chí ngay cả nhìn mình một lần cô cũng không nhìn. Anh bắt đầu không cảm nhận được tư vị trong lòng mình là gì rồi. Phản ứng của Tô Tranh làm cho áy náy trong lòng anh tạm thời bị ép xuống, mà mắt mắt lại nhanh chóng tràn ra. Anh ăn cơm trong vô vị, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, Tô Tranh, em thật sự không để ý sao?

Chỉ cần cô tỏ ra mắt mắt một chút xiu, thì anh nhất định sẽ giải thích thật rõ ràng cho cô. Thậm chí anh sẽ kích động mà nói tất cả cho cô biết, kể cả chuyện thật ra chuyến đi lần này họ ẩn cư dưới hình thức nghỉ phép.

Nhưng hôm nay cô lại không thêm để ý !

Trong phòng ăn, Bà Miêu vừa chăm sóc hai tiểu tử tông của mình, vừa nhiệt tình chiêu đãi vị thiếu phu nhân tương lai mới đến. Mạc Cách Ly cúi đầu ăn cơm của mình, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu chăm sóc cho chị gái.

Mạc Yên Nhiên thì sao, cô bé rất vui vẻ, bé cũng không ghét Phùng Minh Nhi, cho nên bé vui vẻ kể chuyện về chuyến đi nghỉ mát này cho Phùng Minh Nhi nghe. Nhắc đến những chuyện này đương nhiên là không tránh được nói đến Tô Tranh, bé kiêu ngạo mà nói: "Dì Tô rất lợi hại, dì vừa dạy Yên Nhiên bơi lội, vừa có thể nấu ra những điểm tâm mùa hè tuyệt đẹp! Ăn ngon lắm a, đến buổi tối cháu sẽ nhờ dì Tô làm thử cho dì ăn."

Phùng Minh Nhi ngẩng đầu cười nhìn Tô Tranh, Tô Tranh cũng gật đầu mỉm cười.

Hai người phụ nữ nhìn thẳng vào mắt nhau cười một tiếng, bao nhiêu ý vị không cần nói.

Chương 32. Lựa chọn của Mạc Cách Ly

32.1

Phùng Minh Nhi đến làm cho bầu không khí vốn hài hòa lập tức bị phá tan, mỗi người đều ít nhiều cảm nhận được sự lúng túng.

Đầu tiên là từ Mạc Yên Nhiên, hôm nay bé thích nhất là ở bên dì Tô chuyện trò, để dì cùng bé học và chơi. Nhưng sau khi dì Phùng tới, luôn tha thiết bắt bé ở bên, bé muốn cự tuyệt lại không đành lòng, bởi vì trước kia dì Phùng đối với bé không tệ! Vì vậy Mạc Yên Nhiên nhanh chóng phát hiện sự tình là như vậy:

Mỗi khi bé cao hứng đùa giỡn với dì Tô cái gì, thì dì Phùng ngay lập tức dính vào, thân mật gọi “Yên Nhiên, dì chơi với cháu”, còn có bà Miêu ở bên cạnh góp lời: “Dì Phùng thích Yên Nhiên nhất, bình thường luôn hiểu rõ cháu nhất đấy, Yên Nhiên.”

Mạc Yên Nhiên nghe lời nói này, cũng nghiêm chỉnh không nổi cự tuyệt, không làm gì khác được là ba người cùng chơi. Nhưng cô bé cảm giác không khí xung quanh là lạ, giữa hai người lớn này luôn có gì đó không hài hòa với nhau, khiến bé không thoải mái. Cô bé suy nghĩ một lúc mới chợt hiểu, bèn lên hỏi dì Tô: “Dì Tô, cháu thấy dì Phùng có vẻ không thích dì.”

Tô Tranh đương nhiên hiểu rõ, nhưng cô cũng không tiện nói thẳng, chỉ là ngạc nhiên cười hỏi Yên Nhiên: "Thật sao?"

Mạc Yên Nhiên rất nghiêm túc, nói nhỏ vào tai dì Tô: "Cháu cảm thấy dì Phùng đang ghen!"

Tô Tranh lần nữa ngạc nhiên nhíu mày: "Ghen?" Trong lòng cô thật sự ngạc nhiên, trong lòng một cô bé như Yên Nhiên trưởng thành đến mức nào.

Mạc Yên Nhiên cười hả hê: "Đúng vậy, nhất định là ba thích dì, đối tốt với dì, nên dì Phùng ghen tỵ với dì, dì ấy vẫn luôn muốn gả cho ba mà."

Tô Tranh không nghĩ tới mắt đứa bé này tinh nhạy như vậy, còn nhỏ đã nói được ra câu đúng lý, nhất thời có chút dở khóc dở cười: "Yên Nhiên, cháu đúng là hiểu rất rõ!"

Mạc Yên Nhiên gật gù hả hê hài lòng: "Đương nhiên! Nhưng dì Tô cứ yên tâm, cháu đương nhiên là về phe dì, dốc sức ủng hộ dì." Nói xong cô bé suy nghĩ rồi bổ sung: "Cháu cũng sẽ bảo Cách Ly ủng hộ dì! Nó không muốn giúp dì cháu sẽ đánh nó!" Nói xong Mạc Yên Nhiên còn oai phong giơ lên quả đấm nhỏ mềm mại.

Tô Tranh thấy bộ dạng khả ái của cô bé, trong lòng cảm động vô cùng, không nịn được đưa tay ôm bé thật chặt.

Mạc Yên Nhiên thấy động tác thân mật bất chợt này của dì Tô, đầu tiên là sửng sốt một chút, nhưng được dì Tô ôm trong lòng cảm thấy ngọt ngào làm sao, bé lập tức ôm lại dì Tô, mím môi cười, giọng điệu mềm mại nói: "Dì Tô, cháu muốn dì làm mẹ cháu, có được không ạ?"

Tô Tranh nghe vậy cũng sửng sốt.

Mạc Yên Nhiên đang nói..., muốn mình làm mẹ con bé sao?

Lòng của cô bỗng dâng lên chua xót, lúc này cô thật sự rất muốn nói cho bé, mình chính là mẹ của cô bé, là mẹ ruột của con bé!

Nhưng mà, bây giờ phải nói sao? Có vẻ trong lòng Yên Nhiên đối với người mẹ đã vứt bỏ mình là ghét hận, mình nói ra kết quả sẽ thế nào? Còn cả Cách Ly không thể hiện rõ thái độ khiến Tô Tranh không nắm chắc.

Mà mấu chốt là, hôm nay cạnh họ còn có thêm người không rõ mục đích là Phùng Minh Nhi.

Trong khoảnh khắc Tô Tranh nghĩ lại, khi cô nghĩ đến chuyện giữa Mạc Phong và Phùng Minh Nhi mập mờ không rõ ràng thì bất đắc dĩ thở dài.

Mạc Yên Nhiên phát hiện tay dì Tô ôm mình run nhẹ một cái, liền ngẩng đầu lên mở to mắt tò mò hỏi: "Dì Tô, dì làm sao vậy? Dì lạnh à?"

Tô Tranh cười khỏ, yêu thương vuốt ve mái tóc quăn của Yên Nhiên, lắc đầu nói: "Yên Nhiên, dì không sao."

Tô Tranh nghĩ rằng hôm nay mình cần quan sát thái độ Mạc Phong đối đãi với Phùng Minh Nhi.

Buổi chiều đầu tiên Phùng Minh Nhi đến đây, Tô Tranh quay về phòng mình, Mạc Phong đối với việc này không tỏ thái độ gì. Tô Tranh không nịn

được cười lạnh, mình quả nhiên chỉ là thứ phi tạm thời? Chính phi tới lập tức thoái vị?

Nhưng theo quan sát của cô, giữa Mạc Phong và Phùng Minh Nhi cũng rất trong sạch, đừng nói là buổi tối không ngủ cùng một phòng, ngay cả ban ngày thời gian Mạc Phong và Phùng Minh Nhi gặp nhau cũng rất ít.

Bình thường, khi Phùng Minh Nhi ăn sáng thì Mạc Phong đã ra ngoài rồi, về việc đi ra ngoài làm gì, cũng không ai biết.

Khi lần đầu tiên Phùng Minh Nhi phát hiện không thấy Mạc Phong đâu, thì rất bất mãn oán trách, còn hỏi thăm vệ sĩ bên cạnh. Bà Miêu thấy vậy, liền khuyên: “Phùng tiểu thư, ban ngày đại thiếu gia thường không có nhà.”

Phùng Minh Nhi nghe vậy liếc mắt một cái, kéo tay bà Miêu làm nũng: “Mẹ Miêu, không phải anh ấy cố ý tránh mặt cháu đúng không? Cháu xuống thì anh ấy đã rời đi rồi, mẹ Miêu nói vậy là để an ủi cháu phải không?”

Bà Miêu vỗ tay Phùng Minh Nhi an ủi: “Không phải vậy đâu, gần đây đại thiếu gia rất bận rộn.”

Phùng Minh Nhi lập tức quan tâm hỏi: “Mẹ Miêu, vậy anh ấy bận gì? Không nên mệt quá mới phải. Vất vả lắm mới được nghỉ phép sao lại phải khổ cực như vậy.”

Bà Miêu lắc đầu thở dài: “Minh Nhi, bác cũng không biết, gần đây tính tình đại thiếu gia lạ lắm.”

Phùng Minh Nhi liếc mắt mọi cái, thấy không hỏi ra được gì, liền cười thông cảm, chuyển sang nói đề tài khác.

32.2

Vào giờ này mấy hôm trước Tô Tranh thường dẫn hai đứa trẻ đi chơi ở ngoài bờ biển, hoặc là đi bơi. Hôm nay Phùng Minh Nhi đến, đương nhiên bà Miêu sẽ không để bọn trẻ chơi với Tô Tranh mà nhờ dì Phùng dẫn hai đứa đi ra ngoài bờ biển chơi.

Mạc Cách Ly nghe vậy mặt không chút thay đổi, cũng không tỏ thái độ. Mạc Yên Nhiên vừa nghe thấy lập tức khéo léo cười nói: “Hay quá, dì Phùng, chúng ta cùng ra ngoài chơi đi!”

Bà Miêu bỗng nhiên cảm thấy vui mừng. Đứa bé này quả nhiên là không phí công thương, cuối cùng cũng hiểu chuyện rồi. Phùng Minh Nhi ưu nhã cười cười, thậm chí còn nhìn Tô Tranh một cái tỏ vẻ khoe khoang không chút che đậy. Nhưng Mạc Yên Nhiên vừa mới dứt lời, lại đi đến chỗ Tô Tranh kéo tay cô: “Dì Tô cũng cùng đi nhé!”

Sắc mặt bà Miêu bỗng trầm xuống, Phùng Minh Nhi cười có chút miễn cưỡng, nhưng hai người phụ nữ này cũng rất có tài diễn xuất, không thể làm gì khác ngoài cười nói: “Vây cùng đi.”

Đến sân chơi, mặc dù Phùng Minh Nhi không vừa lòng, nhưng cũng rất tế nhị kéo bà Miêu và Mạc Yên Nhiên đi chơi xe điện đung, bà Miêu vội ôm ngực nói mình già rồi, sợ rằng không được, bảo Minh Nhi đi với Yên Nhiên đi. Phùng Minh Nhi cung kính không bằng tuân mệnh, kéo Mạc Yên Nhiên đi.

Mạc Yên Nhiên quay đầu muốn gọi Tô Tranh, nhưng xe điện đung này chỉ có 2 chỗ ngồi, lúc này không tiện trực tiếp cự tuyệt dì Phùng để chơi cùng dì Tô, bé đành âm ức cùng Phùng Minh Nhi lên xe.

Trẻ con chính là trẻ con, chơi một lúc, Mạc Yên Nhiên lập tức quang sự phiền lòng đó lên chín tầng mây, được chơi vui mà cười ha ha.

Bà Miêu nhìn Mạc Cách Ly đứng bên cạnh một chút, dáng vẻ không nhúc nhích không nói tiếng nào, đi đến nói chuyện với Tô Tranh: “Tiểu thư Tô, cô cảm thấy tiểu thư Phùng thế nào?”

Tô Tranh biết rõ mục đích của bà nhưng làm lơ, gật đầu mỉm cười: "Phùng tiểu thư xinh đẹp hiểu chuyện, rất tốt."

Bà Miêu gật đầu liên tục tỏ vẻ đồng ý: "Đúng vậy, Minh Nhi không chỉ xinh đẹp hiểu chuyện, còn có học thức, mẫu chốt nhất là xuất thân tốt, so với nhà họ Mạc chúng tôi cũng coi như là môn đăng hộ đối."

Trong lòng Tô Tranh cười lạnh, lại là rào cản xứng đôi, trong lòng cô không vui, đang muốn lên tiếng phản bác, ai ngờ Mạc Cách Ly đứng ở bên cạnh chợt đi tới, lạnh nhạt hỏi: “Dì Tô, dì chơi xe điện đung với cháu đi.”

Trong lòng Tô Tranh kinh ngạc, nhìn Mạc Cách Ly bình tĩnh đứng đó, khuôn mặt non nớt mà tuấn tú nhỏ nhắn khiến người ta không nhìn ra gợn sóng. Tô Tranh mỉm cười nói: “Được, cùng chơi nhé.”

Bà Miêu giật mình, bà chạy nhanh đến kéo tay Mạc Cách Ly thương yêu hỏi: "Cách Ly, bình thường cháu không thích chơi cái này mà, sao hôm nay lại."

Mạc Cách Ly lạnh nhạt liếc nhìn Miêu bà bà: "Cháu muốn chơi với chị Yên Nhiên, không được sao?"

Lời bà Miêu đang nói được một nửa lại ngừng lại, trời đất bao la Mạc Cách Ly là lớn nhất, ai cũng không dám trêu chọc Mạc Cách Ly, lão phu nhân cũng không dám, cho nên bà Miêu lại càng không dám.

Khi Tô Tranh và Mạc Cách Ly xuất hiện ở khu trò chơi, thì Mạc Yên Nhiên hưng phấn hét chói tai: "Dì Tô, Cách Ly! Mau tới đây đi! Cháu muốn chơi cùng hai người!" Nói xong xe điện đụng cũng lập tức lao thẳng về phía Tô Tranh và Mạc Cách Ly, Mạc Yên Nhiên kêu to tránh ra, nước bắn lên mặt cô.

Sắc mặt Phùng Minh Nhi có chút mất tự nhiên.

Mạc Cách Ly vốn là một đứa bé cổ quái, không thích thân thiết với người khác, đối người khác khác quả là một đứa bé quái dị, Phùng Minh Nhi vẫn không có cách nào để đến gần nhóc. Nhưng hôm nay, sao Mạc Cách Ly lại cùng chơi xe điện đụng với Tô Tranh?

Vào lúc này Phùng Minh Nhi đã thực sự cảm nhận được sự uy hiếp.

Mạc Yên Nhiên đang chơi hăng hái, dù trong lòng mọi người ai cũng có tâm sự riêng, nhưng vẫn liêu mình mà chơi. Đặc biệt là Mạc Cách Ly, hôm nay thái độ lười biếng của cậu thay đổi, rất tích cực chơi cùng chị gái và hai dì. Tô Tranh rất ngạc nhiên, cảm thấy Mạc Cách Ly đối với mình có một kiểu chăm sóc khác lạ...., trong lòng kích động và vui mừng không nói nên lời.

Hôm nay bọn họ gần đã chơi hết số trò chơi ở khu này, nào là voi trắng nghịch nước, nào là sóng siêu tần. Rất nhiều trò bà Miêu chỉ đứng ở bên cạnh nhìn, Phùng Minh Nhi không có can đảm nhắm chặt mắt, Tô Tranh cười tùm tùm cùng chơi với Mạc Cách Ly.

Mãi cho đến tối, Mạc Yên Nhiên vẫn không có ý về nhà, Bà Miêu bắt đầu thúc giục. Mạc Yên Nhiên không để ý tới, la hét đòi đi chơi người bay trong không trung, nói là khó lắm mới được đi chơi một lần, nhất định phải chơi thỏa thích.

Tô Tranh nhìn trời đúng là không còn sớm, lại thấy trò người bay trong không trung thực sự quá nguy hiểm, liền đi qua nhẹ nhàng khuyên Mạc Yên Nhiên về thôi hôm khác chơi. Mạc Yên Nhiên thấy Tô Tranh cũng nói như vậy, mặc dù trong lòng vẫn có chút không muốn, nhưng lại rất nghe lời không kiên trì đòi nữa. Một màn này lọt vào mắt Phùng Minh Nhi, sắc mặt đương nhiên lại càng thêm khó coi.

Trên đường về, Mạc Yên Nhiên ngẫu nhiên thấy bên đường có nhiều con cua nhỏ, cô bé ngạc nhiên ngồi xổm xuống nhìn, dùng ngón tay chọc chọc, không ngờ lại là cua đã chết. Tô Tranh thấy đáng về thất vọng của cô bé, dứt khoát đề nghị sáng mai cầm xẻng đi đào cua nhỏ trên bờ cát. Mạc Yên Nhiên không hề biết đến việc còn có thể đào cua, tưởng tượng niềm vui cùng Tô Tranh sáng sớm đào cua, quả nhiên rất mong chờ, mặt mày hớn hờ vỗ tay hoan hô, rất nhanh quăng trò người bay trong không trung lên chín tầng mây.

Về đến nhà không lâu thì Mạc Phong cũng về, thấy nhóm năm người họ cùng trở về, cũng không nói gì. Phùng Minh Nhi đi lên thoải mái khoác tay Mạc Phong, Mạc Cách Ly thờ ơ lạnh nhạt không nói lời nào, Mạc Yên Nhiên cong cong môi, cũng tiến lên khoác tay ba mình, kéo tay ba nói: “Ba, đi ăn thôi.”

Từ sau lần trước vì công việc mà đắc tội với Mạc Yên Nhiên, Mạc Phong đã sớm phát hiện Yên Nhiên có chút xa lánh mình, hôm nay thấy cô bé chủ động kéo tay mình, trong lòng thấy cảm động, ôn hòa cầm lấy bàn tay bé nhỏ phấn nộn xinh đẹp của cô bé, nở nụ cười hiếm hoi nói: “Được, cùng đi ăn cơm.”

Như vậy, Phùng Minh Nhi lại bị bỏ rơi ở một bên, mặt đỏ lên, có chút xấu hổ. May mà bà Miêu nhanh chóng tiến lên nhiệt tình mời cô, vậy là mọi người coi như thuận lợi đến bàn ăn.

Cơm tối rất phong phú, dĩ nhiên là không thiếu các loại hải sản, hơn nữa còn có đầu bếp nổi danh nấu, ngoài ra còn có các loại đồ ăn ngon, rau dưa trái cây quý giá bên ngoài. Chỉ tiếc trừ Mạc Yên Nhiên ra, ai cũng không để tâm đến thức ăn, ăn mà có tâm sự thì ăn cũng không biết ngon, chỉ muốn mau cho qua bữa ăn tối.

Buổi tối Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên có một hạng mục cố định là học bài và làm bài, sau khi Mạc Cách Ly về nhà không biết đã đi đâu. Tô Tranh dạy Yên Nhiên làm bài tập, giữa giờ ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Phùng Minh Nhi

gõ cửa đi vào phòng Mạc Phong, Tô Tranh cười châm chọc. Có một số việc nói không thêm đề ý là giả, nhưng cô cũng xác định phải học được cách không đề ý.

Đến chín giờ tối, bài tập hôm nay của Yên Nhiên đã hoàn thành, cô trò chuyện vui vẻ với Yên Nhiên, rồi cùng Yên Nhiên về phòng. Ở hành lang lại thấy Phùng Minh Nhi đi ra từ phòng Mạc Phong, sắc mặt khó coi. Khi Phùng Minh Nhi thấy Tô Tranh và Yên Nhiên thì cố nở một nụ cười, nhưng tương đối miễn cưỡng.

Mạc Yên Nhiên muốn bắt chuyện, nhưng khóe miệng giật giật, cuối cùng không nói gì, kéo Tô Tranh về phòng mình.

Về phòng của Yên Nhiên, cô bé dùng giọng thần bí hỏi Tô Tranh: “Dì Tô, dì đoán xem sao sắc mặt dì Phùng lại khó coi như vậy?”

Tô Tranh lắc đầu cười.

Mạc Yên Nhiên nháy nháy mắt, rất hả hê nói: "Hừ hừ, cháu biết rõ tại sao."

Chương 33. Anh yêu em, anh không thích cô ta

33.1

Buổi tối Tô Tranh nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại mãi mà vẫn không cách nào ngủ được, suốt mấy ngày nay tâm trạng của cô không biết đã thay đổi bao nhiêu lần.

Lúc đầu kế hoạch của cô là trước khi lão phu nhân phát hiện ra sự tồn tại của cô thì cô sẽ lặng yên không một tiếng động mang hai đứa bé từ nhà họ Mạc đi, khi đó cô lạnh nhạt hùng hồn là chắc chắn sẽ làm được. Nhưng càng đến gần các con, tâm lòng sắt đá của cô cũng bị mềm, cô bắt đầu cảm thấy thật ra các con ở nơi nào cũng không quan trọng, chỉ cần nơi ấy làm cho bọn chúng hạnh phúc.

Cô bị ai nhận ra rằng, bọn nhỏ không còn là những đứa bé quẩn tã năm đó mặc cho người lớn quyết định. Bọn họ có chủ kiến ,có tình cảm và cách suy nghĩ của riêng mình. Vì vậy cô bắt đầu nghĩ đến việc nên để cho bọn nhỏ tự mình làm chủ, ít nhất phải cho bọn họ một cơ hội để được lựa chọn.

Dĩ nhiên nếu như có liên quan đến nhà họ Mạc và sự an toàn của bọn họ, cô nhất định sẽ thực hiện tiếp kế hoạch ban đầu.

Tô Tranh suy nghĩ sâu xa, phát hiện vấn đề lớn nhất của cô bây giờ là: thời cơ và lựa chọn.

Nếu như trong tương lai nhà họ Mạc vẫn sừng sững không sụp, thì đương nhiên cô sẽ để thời gian cho bọn nhỏ lựa chọn. Nhưng nếu sau này nhà họ Mạc thất bại, thì nhất định cô sẽ dẫn chúng đi.

Tô Tranh có lý do tin tưởng, khi vào tình huống xấu nhất nhà họ Mạc nhất định sẽ vì gia tộc mà tạo đường lui cho mình. Thế nhưng con đường này Tô Tranh không biết là gì, nếu như ngộ nhỡ đến ngày đó, có thể Tô Tranh thật sự sẽ cả đời không thể gặp lại con mình.

Khi Tô Tranh đang nằm ở trên giường suy nghĩ lung tung , thì bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên rất nhỏ .Lúc đầu Tô Tranh còn tưởng đó là ảo giác của mình, nhưng sau khi nghiêng tai nghe kĩ thì mới phát hiện là thật sự có tiếng gõ

cửa. Cô đứng dậy xuống giường đi đến trước cửa, từ mắt mèo nhìn ra bên ngoài, là Mạc Phong.

Tô Tranh do dự một chút, có nên mở cửa cho Mạc Phong.

Tô Tranh he hé mở, lạnh nhạt hỏi: "Có chuyện gì sao?" Người đàn ông này mấy hôm trước còn anh anh em em em với cô, vậy mà bây giờ khi vị hôn thê xuất hiện, lập tức biến cô trở thành người dung.

Về mặt Mạc Phong bình tĩnh, cánh tay khẽ chống đẩy khe cửa mở thêm: "Cho anh vào đi."

Tô Tranh cười lạnh một tiếng, dùng sức đóng cửa, nhưng cánh tay Mạc Phong lại chặn ở nơi đó, đóng được một nửa là không thể tiếp tục khép lại nữa.

Tô Tranh nắm chặt tay nắm cửa, ngược mắt lạnh lùng nhìn Mạc Phong.

Con người Mạc Phong thâm trầm nhìn lại Tô Tranh, tay của anh cũng không có rút lại, cật mạnh mà đẩy cửa đi vào, anh chỉ bình tĩnh nhìn Tô Tranh, hiển nhiên anh đang đánh cược Tô Tranh sẽ không độc ác như vậy.

Tô Tranh trừng mắt, nhìn cánh tay anh kiên cố chặn ở nơi đó, chỉ cần mình lại dùng sức, cánh cửa này nhất định sẽ kẹp cánh tay của Mạc Phong khi đó bị thương là không thể tránh được rồi.

Tô Tranh cũng không phải người xấu, bình thường khi gặp tình huống dĩ nhiên là cô sẽ không đành lòng cố ý tổn thương người. Nhưng vào giây phút này, nhìn thái độ chắc chắn của Mạc Phong, trong lòng cô chợt dâng lên một đám lửa bập bùng.

Cô không nói một lời, trên môi cười một nụ cười châm chọc nhìn chằm chằm Mạc Phong, kéo tay nắm cửa lại, khe hở lại khép lại một chút xíu.

Khi cánh cửa từ từ đè vào cánh tay của Mạc Phong thì Tô Tranh cảm giác như là mình có thể cảm nhận được sự đau đớn của cánh tay đó.

Mạc Phong ngược mắt nghiêm túc nhìn cô, vẫn không có ý định rút tay lại. Hiển nhiên Mạc Phong cũng không muốn đối nghịch với cô, anh chỉ muốn ngăn cho cô không đóng cửa lại mà cho anh vào trong thôi.

Tròng mắt Tô Tranh đảo qua đũa lại, ánh lên tia độc ác, trên tay càng dùng

thêm sức.

Cô như nghe được âm thanh gãy vụn của khớp xương trong cánh tay anh.

Lòng của Tô Tranh có chút co rút đau đớn, nhưng cô cảm thấy lửa giận trong lòng mình vẫn còn, những lửa giận đó cần phát tiết ra ngoài.

Vì vậy cô cắn răng dùng sức mạnh hơn nữa.

Tiếp đó, cô lập tức nhìn đến trên ván cửa có tia máu tràn ra, máu màu đỏ.

Mạc Phong không nhúc nhích chút nào, ngay cả lông mày cũng không nhú một cái, xuyên qua khe hở ánh mắt anh bao dung mà nhìn cô, giống như Tô Tranh nói, thật ra thì cô có thể dùng thật nhiều lực, nhưng mà anh sẽ không rút tay của anh về.

Lòng của Tô Tranh bắt đầu co rút lại, cô âm thầm cắn răng, tay lại dùng sức hơn, vì vậy lại có nhiều máu tràn ra hơn, dọc theo cánh tay Mạc Phong nhỏ xuống, theo khe cửa chảy xuôi.

Mạc Phong vẫn bình tĩnh nhìn chăm chú vào Tô Tranh, mặc cho máu từ trên cánh tay mình chảy ra, theo khe hở chảy xuống. Hình như anh không có bất kỳ cảm giác đau, giống như cánh tay kia không phải là của anh.

Nhưng Tô Tranh ngơ ngác nhìn máu nhiễm đỏ cánh cửa, cô dần dần cảm thấy chóng mặt, cảnh vật trước mắt mờ hồ, trong ánh trắng mờ cảnh vật xung quanh dường như đều biến thành màu đỏ.

Cô giùng giàng vịn xuống cửa, không nhận được cười khở.

Sau khi trải qua sống chết, cô luôn sợ thấy máu, thấy màu đỏ lập tức chóng mặt, nghiêm trọng còn có thể cảm thấy khó thở. Cô cũng đã từng đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ hỏi về quá khứ của cô, cô không dám nói rõ, chỉ nói khi còn bé đã từng nhìn thấy bạn học bị tai nạn xe qua đời, cũng nói hết sự thật về vụ tai nạn của mình thông qua người bạn đó cho bác sĩ nghe. Sau khi bác sĩ nghe xong, chẩn đoán bệnh của cô là do tâm lý, vì vậy đề nghị cô đến khoa thần kinh để khám lại.

Dĩ nhiên Tô Tranh biết vấn đề của mình ở nơi nào, cô cũng không muốn tìm thêm bác sĩ tâm lý để lại phải kể lại về chuyện cũ của mình, vì vậy cô cố ép mình vượt qua. Cô bức bách chính mình không được nghĩ đến cảnh tượng kinh khủng đó nữa, còn kiên trì đi luyện tập yoga, quyền đạo, tán đả, thậm chí

còn bắt đầu học đi tìm hiểu Phật giáo.

Sau suốt thời gian mò mẫm đó, học đủ thứ cũng không biết là thứ nào có tác dụng mà thời gian sau cô không còn sợ khi nhìn thấy máu nữa.

Nhưng là hôm nay thấy máu đỏ tươi từ cánh tay của Mạc Phong chảy xuống, bệnh cũ của cô lại tái phát.

Cả người cô bắt đầu vô lực, cạnh tượng trước mắt bắt đầu mờ đi, căn môi dưới, vịn người vào cánh cửa, cố gắng ổn định hô hấp của mình, cố gắng làm cho mình khôi phục như cũ.

Mạc Phong căn bản không thêm để ý đến vết thương trên cánh tay của mình, thậm chí khi cánh tay của mình bị cánh cửa kẹp anh cũng không cảm giác gì. So với vết thương của mình điều anh để ý đến hơn cả là Tô Tranh.

Kể từ khi Phùng Minh Nhi đến, Tô Tranh đối với anh rất xa lánh, cái loại xa lánh đó mang theo sự tang thương, lạnh lùng và châm chọc. Điều này làm cho anh bắt đầu hoảng hốt, làm cho anh bắt đầu cảm thấy không nắm chắc được mọi chuyện, vì vậy anh bắt đầu vội vã muốn giải thích.

Khi anh thấy trong đôi mắt lạnh lùng của Tô Tranh có một tia hốt hoảng thoáng qua thì anh đã biết Tô Tranh đang đau lòng vì mình. Nhưng ngay sau đó anh lại phát hiện sắc mặt Tô Tranh bắt đầu tái nhợt, mắt cũng có chút tan rã, anh nhất thời hoảng hốt, đẩy cửa ra đỡ lấy cô.

Mạc Phong nhanh chóng đỡ cô đến ghế rồi đặt cô ngồi xuống, sau khi đóng cửa lại, thì đi rót cho cô một chén nước ấm.

Tô Tranh nhận lấy nước uống, khi chất lỏng vô vị đó chảy xuôi dạ dày thì đầu óc bắt đầu từ từ tỉnh táo, sắc mặt cũng dần dần khôi phục như cũ. Cô ngược mắt liếc nhìn sang bên cạnh Mạc Phong đang ân cần mà nhìn mình, đang nhìn mặt anh thì lại nhìn xuống cánh tay bị thương kia, tâm trạng xuống thấp nói: "Tôi không sao."

Mạc Phong đứng ở bên cạnh cô, cúi đầu xem xét kỹ lưỡng sắc mặt của cô. Mạc Phong đương nhiên là sẽ không chịu tin lời cô nói, nhìn trên trán cô rỉ ra mồ hôi lạnh, anh ra lệnh: "Em cần phải kiểm tra tổng thể, mai anh sẽ sắp xếp."

Tô Tranh kiên quyết lắc đầu: "Vô dụng thôi" Mặc dù học Y Tây Phương phát đạt, nhưng họ cũng chỉ có thể kiểm tra mấy bệnh vật vãn ngoài cơ thể,

còn liên quan đến tâm linh e rằng những thứ lạnh lẽo kia không thể làm được.

Mạc Phong ngồi ngồi xồm xuống bắt lấy hai tay của cô ôm vào trong tay mình, lại phát hiện hai tay cô lạnh lẽo, gần như không có nhiệt độ gì. Anh nhíu mày rất không hài lòng: "Ô Tô Tranh, ngày mai em phải làm một bài kiểm tra tổng thể." Anh lập lại lần nữa, giọng nói rất là bá đạo, không cho cự tuyệt.

Ô Tô Tranh nhăn lại mày, có chút không nhịn được: "Tôi nói, thật sự không cần!"

Mạc Phong mấp máy môi, cau mày nhìn bộ dáng yếu ớt của cô, qua một lúc lâu bất mãn hỏi: "Vậy em có thể nói cho anh biết, chuyện vừa rồi là sao? Nếu như anh nhớ không lầm, thì đây lần thứ hai anh nhìn thấy em như vậy."

Lần đầu tiên là ở trước cửa sổ sát đất, cả người cô lạnh lẽo gần như hít thở không thông. Dĩ nhiên Mạc Phong sẽ không quên những điều Ô Tô Tranh nói khi đó, cũng sẽ không quên một giây kia, một giây trái tim anh quặn đau, một giây anh mơ hồ cảm thấy sắp hoàn toàn mất đi cô.

Sự đau đớn này, anh cảm giác mình đã từng được cảm nhận qua, cực kì đau rất khổ, để cho anh kiên quyết không muốn có lần sau nữa.

Ô Tô Tranh ngược mắt nhìn Mạc Phong, lại bắt được nỗi đau đè nén trong mắt anh, cười lạnh vừa nói: "Tôi rất khỏe, anh không cần bày ra dáng vẻ quan tâm ấy!"

Tại sao khi cô chưa cưới bụng lớn sinh con thì anh không thương tiếc, khi một mình cô phải chống trọi với mẹ anh, gia tộc anh thì anh không đến? Tại sao cô ngu ngốc hơn mười năm, chịu không biết bao nhiêu đau khổ bấp bênh cũng không có được một ánh mắt quan tâm của anh ? Tại sao cuối cùng cô lại tuyệt vọng mà chết ở dưới bánh xe?

Phải trải qua nhiều khổ đau như vậy, dù là cô gieo gió gặt bão, chẳng lẽ anh không cảm thấy một chút tội lỗi sao?

Nhưng sau khi trọng sinh cô ẩn nỗi đau xuống đáy lòng, lấy một con người hoàn toàn mới để đến bên anh, nhưng cô lấy được gì, một sự đùa giỡn về tình cảm, một thế cuộc đau lòng!

Anh có con, có nhà còn có thêm một vị hôn thê mềm mại, Ô Tô Tranh lại không có gì cả! Ô Tô Tranh chỉ có hai bàn tay trắng, còn có thêm một chút khát

vọng có thể có được một chút ấm áp, nhưng anh đã cho cô cái gì?

Bây giờ anh biết đau lòng, bây giờ anh đã hiểu được thương tiếc rồi sao ? Nhưng có tác dụng sao? Đã muộn rồi!

Bây giờ Tô Tranh, một chân bước vào nước đục, một chân bước vào nước trong, ở đâu sẽ chỉ vì một ánh mắt thương tiếc đau lòng của anh mà chịu thu tay lại?

Mạc Phong không suy nghĩ trong lòng của Tô Tranh, anh chỉ nghe được sự giấu cợt trong lời nói của cô, sắc mặt anh đen lại không rõ , nhìn chăm chăm Tô Tranh không biến sắc hỏi: "Tô Tranh, em có ý gì?"

Tô Tranh biết lúc này mình nên lý trí, nhưng lý trí của cô xẹp rồi. Cô cũng muốn tùy hứng một lần, dù là một lần cũng được! Cho nên chán ghét hất cánh tay Mạc Phong đang đỡ tay của mình ra, xa lánh mà châm chọc nói: "Mạc Phong, bắt đầu từ bây giờ giao dịch giữa chúng ta nên kết thúc đi, trò chơi này tôi không muốn chơi tiếp nữa, chắc hẳn rằng anh cũng không thể chơi tiếp?"

33.2

Mặt Mạc Phong không đổi sắc, nhìn chăm chăm Tô Tranh, một lúc sau anh mới từ từ hỏi: "Em biết mình đang nói gì không?"

Tô Tranh ngắc đầu lên, cũng học cách của anh, chậm chạp mà kiên quyết nói: "Tôi biết rõ, tôi muốn nhất đao lưỡng đoạn với anh." Nói xong cô nhún mày cười lạnh: "Vị hôn thê của anh đã tới, cái trò chơi này chẳng lẽ anh còn muốn tiếp tục chơi sao?"

Ánh mắt Mạc Phong thâm trầm thoáng qua một tia áy náy: "Tô Tranh, chuyện của Phùng Minh Nhi anh sẽ giải quyết sạch sẽ, nhưng anh cần thời gian."

Tô Tranh xoay mặt đi cười lạnh: "Anh cứ từ từ đi, chuyện này có quan hệ gì với tôi sao."

Mạc Phong có chút không kiên nhẫn, nhưng anh đè nén xuống, cau mày hỏi Tô Tranh: "Rốt cuộc em muốn như thế nào?"

Tô Tranh bắt đầu dĩ nhún vai một cái: "Tôi muốn nhất đao lưỡng đoạn với anh, chẳng lẽ trí nhớ của Mạc tiên sinh kém như vậy, cần tôi nói hai lần sao?" Môi của cô tản ra hào quang mềm mại, mê người cực kỳ, nhưng lời nói ra

miệng quả thật là tàn nhẫn cùng vô cùng.

Nét mặt Mạc Phong không đổi, nhưng trong mắt đã bập bùng lửa giận.

Anh lạnh lùng nhìn Tô Tranh thật kĩ, ánh mắt chậm rãi quét qua bàn tay đang vuốt ngực của cô, cuối cùng nhìn thẳng vào ánh mắt của cô nói: "Tô Tranh, em hãy thử đưa ra một lý do để giao dịch của chúng ta kết thúc?" Anh lắc đầu kiên định nói: "Anh sẽ không đồng ý."

Tô Tranh dừng cảm nhìn lại anh, ánh mắt sắc bén như có thể xuyên thấu mình, trong lòng lại bắt đầu tính toán hành động tiếp theo.

Hôm nay Phùng Minh Nhi tới đây, nhất định là có mục đích. Nếu như mục đích của cô ta là cái khác thì cũng thôi đi, dù sao người của nhà họ Mạc sẽ tự đối phó, nhưng nếu như mục tiêu của Phùng Minh Nhi là hai đứa bé thì sao đây?

Cho dù Tô Tranh biết Mạc Phong sẽ đảm bảo an toàn cho tất cả, nhưng cô vẫn không yên tâm. Là một người mẹ, cho dù một người có thể tin tưởng đến đâu, thì cô cũng cảm thấy con của mình tự mình bảo vệ vẫn yên tâm hơn một chút. Hơn nữa máu chót, ngộ nhỡ nhà họ Mạc âm thầm đưa hai bé đến một nơi mà cô không biết, hơn nữa lại phong tỏa hết tin tức, thì không phải là cô sẽ mãi mãi không được gặp các con cô sao.

Nếu như lúc này nhân cơ hội này mà quyết liệt thoát khỏi Mạc Phong, nhìn các con từ góc tối thì liệu có sáng suốt hơn không?

Nhất định Mạc Phong sẽ không nghĩ đến cô gái trước mắt đang nghĩ đến điều này, anh chỉ yên lặng nhìn cô nói ra lập trường của mình lần nữa: "Tô Tranh, lần này nhất định anh sẽ không để cho em rời đi"

Tô Tranh suy nghĩ xong, tức giận đã qua, lý trí được lấy lại. Cô hít sâu, giọng điệu coi thường, làm cho vẻ mặt của mình hòa hoãn xuống, lạnh nhạt nói: "Tôi không rời đi sao, ở lại chỗ này làm cái gì? Xem anh và vợ chưa cưới của anh tình chàng ý thiếp sao?"

Mạc Phong nghe cô nói như thế, sắc mặt dịu đi rất nhiều. Anh cảm thấy nhất định là vì ghen nên Tô Tranh mới chột nói ra những lời như vậy, vì vậy trong lòng ngực bắt đầu tràn ra đau lòng và dịu dàng. Anh tiến lên một bước ôm lấy Tô Tranh, cúi đầu hỏi cô: "Có phải em ghen không, em không thích cô ta, phải không?"

Tô Tranh cắn môi không nói, ánh mắt nhìn sang nơi khác.

Mười năm sóng gió, mười năm ân nhân, cô cũng đã hiểu, lúc nào nên mềm lúc nào nên cứng.

Mạc Phong nhìn ánh mắt đan xen giữa sự mất mát và quật cường của cô, bỗng nhiên như nhớ lại cô của mười năm trước. Một cô gái một mình đi trong đêm, ánh mắt ngậm tràn sự sợ hãi và quật cường.

Sau mười năm, anh đã đánh mất bảo bối trong lòng mình.

Mạc Phong nuốt chua xót dâng lên trong cổ họng xuống, đau lòng cau mày, đưa tay dịu dàng nâng cằm của cô lên, êm ái dịu dàng nói: "Tranh Tranh, đừng đau khổ nữa, có được không?"

Trong lòng Tô Tranh căng thẳng, Tranh Tranh, đó là cái tên mà Mạc Phong thỉnh thoảng mới dịu dàng gọi cô trong đêm.

Sau nhiều năm hình như cô đã quên đi cái tên này, ngay cả trong mơ cũng chưa từng nhớ. Mà từ khi gặp lại, anh cũng chưa từng gọi có như vậy nữa.

Giây phút này, một cái tên, cách thiên sơn vạn thủy, ngay tại bên tai vang lên như vậy.

Có nước mắt tràn ra, cô muốn lau đi, lại dừng tay lại, chỉ ngược mắt lên, khiến nước mắt ướt ngậm khóe mi, để cho anh nhìn thấy sự yếu đuối của mình.

Trong ánh trăng mờ dùng đôi mắt đắm lệ nhìn người đàn ông này, cô cắn môi yếu ớt hỏi: "Mạc Phong?"

Mạc Phong ôm chặt lấy cô, chiếc môi ấm áp nhẹ nhàng hôn lấy lông mi ướt át run rẩy của cô: "Không sợ, tin anh, anh sẽ sắp xếp tất cả."

Tô Tranh mềm mại nằm trong ngực của anh, nhẹ nhàng hỏi: "Sắp xếp thế nào?"

Vết chai trên ngón cái của Mạc Phong lướt qua làn môi mềm mại của cô, khẽ đọc nói: "Anh sẽ chăm sóc em và con thật tốt."

Tô Tranh thấy anh vẫn cố ý tránh lẽ, vì vậy cô tỏ ra lơ đãng nói: "Vậy còn tiểu thư Phùng thì sao?"

Mạc Phong dừng lại, vuốt lưng của cô nói: " Anh yêu em, anh không thích cô ta, bây giờ em chỉ cần nhớ câu này là được rồi."

Tô Tranh cúi đầu không nói, đối với mình Mạc Phong còn có sự giấu giếm. Là giấu giếm, hay phòng bị?

Mạc Phong thấy Tô Tranh không đáp lại, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên nói: "Tô Tranh, em phải tin tưởng anh."

Tô Tranh mặc cho tay của mình bị anh cầm, mềm mại gật đầu.

Nhưng trong lòng cô vẫn đang suy nghĩ, người đàn ông này cô nên tin tưởng sao, đáng giá để cô tin tưởng sao?

Lần này, cô không thể cược sai, bởi vì trời cao sẽ không cho cô thêm một cơ hội khác.

Chương 34. Anh muốn nhìn thấy mái tóc dài tung bay của em

34.1

Xem ra đêm hôm đó Mạc Phong đã tạm thời trấn an được Tô Tranh, vậy nên Mạc Phong tỏ rõ thái độ phối hợp, nhìn những cử chỉ yêu kiều của vợ chưa cưới Phùng Minh Nhi này mà không biến sắc.

Phùng Minh Nhi thấy Mạc Phong cũng không phản đối. Lập tức có thái độ được voi đòi tiên. Thấy vậy Tô Tranh chỉ mỉm cười, nhưng Mạc Yên Nhiên ở một bên lại ngày càng không ưa nổi.

"Hừ, gì vậy chứ, trước kia dì Phùng không phải như vậy mà!" Mạc Yên Nhiên bĩu môi không vui, cũng không nói dì Phùng trước kia như thế nào, chỉ là hôm nay đối dì Phùng cực kỳ bất mãn.

Lúc này lại là Tô Tranh trấn an Mạc Yên Nhiên đang náo loạn, đưa cô bé ra tản bộ trên bờ cát, xây lâu đài cát, cũng là một trò chơi giết thời gian tốt. Lúc cô nhìn cô bé vui vẻ bên lâu đài cát dưới trời chiều đó, không nhận được nghĩ, nếu có thể ở bên con như vậy cả đời thì tốt biết bao.

Cô biết tình yêu sâu thẳm bên trong thực tế lãnh lẽo trước mặt rất yếu ớt, cô đã qua cái thời vì tình yêu mà bất chấp tất cả từ lâu. Mà niềm vui gia đình trước mắt này cũng là khát vọng kiếp này của cô, lần này bất kể thế nào cô cũng không bỏ hai đứa bé xuống.

Mạc Yên Nhiên ngẩng đầu lên cười vui vẻ, cười đến rục rĩ mà kiêu ngạo: "Dì, dì xem, đây là vườn hoa cháu xây này!"

Tô Tranh nhìn nụ cười ngây thơ của bé, nhìn mái tóc bị trời chiều nhuộm thành màu vàng nhạt của bé, mỉm cười gật đầu: "Yên Nhiên là cô bé thông minh nhất."

Mạc Yên Nhiên nghiêng đầu mỉm cười, bé thích dì Tô, càng thích dì Tô khen mình, loại cảm giác đó so với cảm giác được ăn anh đào ngon nhất còn thích hơn.

Hạnh phúc ngọt ngào dày đặc lan tràn giữa hai người một lớn một nhỏ, Tô Tranh chìm đắm trong hạnh phúc này, nhưng dần dần cảm thấy một chút lạnh

lẽo bao phủ.

Cô từ từ quay đầu, thấy cách đó không xa là Phùng Minh Nhi đang lâm vào trầm tư.

Phùng Minh Nhi đang ngồi trên bờ cát quan sát hai người, mang trên mặt vẻ suy tư đáng sợ.

Khi Phùng Minh Nhi thấy Tô Tranh phát hiện, hoảng hốt cười gượng, xoay người rời đi.

Mạc Yên Nhiên nhìn theo ánh mắt Tô Tranh, cũng phát hiện Phùng Minh Nhi. Cô bé có chút bất mãn bĩu môi nói: “Dì Phùng, sao dì lại lén lút đứng đó nhìn cháu chơi?”

Thật ra Mạc Yên Nhiên cũng chỉ thuận miệng nói, nhưng Phùng Minh Nhi lại như bị đập trúng chỗ đau, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Mạc Yên Nhiên hừ một cái, không để ý tới Phùng Minh Nhi nữa, kéo Tô Tranh muốn cô giúp mình xây một sân chơi cát phía sau lầu đài. Tô Tranh mỉm cười nhìn Phùng Minh Nhi, cúi đầu xây cát với Mạc Yên Nhiên.

Phùng Minh Nhi đi cũng không được, không đi cũng không xong, đứng đó sừng sốt nửa ngày rốt cuộc cũng nhấc chân đi đến bên cạnh họ.

Qua khoeo mắt Tô Tranh thấy một đôi chân với móng chân sơn màu xanh dừng dừng lại trên bờ cát trước tòa lầu đài, nhưng cô vẫn làm như không để ý tới, tiếp tục đào chỗ cát ướt bên cạnh làm sân chơi. Mà Mạc Yên Nhiên hoàn toàn không thấy đôi chân đó, bé đang chơi vui vẻ, không để ý đến mọi thứ ở xung quanh.

Phùng Minh Nhi nở một nụ cười, quan sát vẻ mặt Tô Tranh từ từ nói: “Tô tiểu thư đúng là một mỹ nhân tinh xảo.”

Tô Tranh ngẩng đầu cười nhạt, cũng không đáp lời, mà Mạc Yên Nhiên ở bên cạnh nghe thế đưa tay lau cái trán đầy mồ hôi của mình, hả hê nói: “Dì Tô đương nhiên là mỹ nhân rồi, cháu thấy dì ấy là người xinh đẹp nhất!”

Tô Tranh mặt không biến sắc, cô biết lời của Phùng Minh Nhi còn có ý khác.

Quả nhiên nghe xong câu trả lời của Mạc Yên Nhiên, cười bí hiểm, tỉ mỉ

ngắm Mạc Yên Nhiên: “Đại tiểu thư Yên Nhiên của chúng ta cũng là tiểu mỹ nhân tinh xảo!”

Mạc Yên Nhiên nhất thời có chút không hiểu sao Phùng Minh Nhi lại nói đến đề tài này, nhưng bé cũng đã nghe vô số người khen mình, lập tức không để ý nói: “Còn cần dì phải nói sao? Con gái nhà họ Mạc cháu ai chẳng xinh đẹp!”

Nghe đến đó, Tô Tranh đã hiểu hàm ý trong lời Phùng Minh Nhi, cô ngẩng đầu nhìn chăm chăm Phùng Minh Nhi, lại thấy ý lạnh trong mắt Phùng Minh Nhi.

Phùng Minh Nhi nhìn Tô Tranh lạnh lùng nói: “Hai dì cháu trông đẹp y như nhau, dáng dấp cũng giống nhau!”

Tô Tranh ôn hoà đáp lại: “Mỹ nữ trên đời này dáng dấp đều không khác nhau lắm.”

Mạc Yên Nhiên nghe được lời Phùng Minh Nhi, nghi ngờ ngẩng đầu nhìn dì Tô một chút, lại nghĩ đến bộ dáng mình, quả nhiên cảm thấy rất giống nhau, liền mở to mắt nói: “Ai nha, dì Tô và cháu thật sự có điểm giống nhau nha!”

Mặt mày cô bé hớn hờ nói: “Không trách được cháu vẫn cảm thấy như đã từng gặp dì Tô, thì ra là do dì Tô giống cháu, đúng là có duyên nha!”

Tô Tranh bỗng nhiên cảm thấy có rất rất nhiều cảm xúc đan xen, con gái của mình dĩ nhiên là giống mình rồi, đó không phải là trùng hợp cũng không phải duyên phận, mà là ý trời.

Phùng Minh Nhi lạnh nhạt hừ một tiếng, nhìn Tô Tranh một lần cuối cùng, sau đó đứng dậy bỏ về. Cô không muốn ở lại chỗ này nữa.

Tô Tranh khép hờ mắt nhìn tòa lâu đài hai mẹ con khổ cực đắp nên.

Tòa lâu đài yếu ớt, chỉ cần đập mạnh một cái là có thể chia năm xẻ bảy.

34.2

Hôm sau Phùng Minh Nhi rời đi, cô không nói muốn đi đâu, Mạc Phong cũng không ngăn cản.

Điều này làm cho Tô Tranh cảm thấy khó hiểu, cô bắt đầu cảm giác mình nên ra một quyết định cấp bách hơn.

Phùng Minh Nhi rời đi, có hai nguyên nhân đơn giản, thứ nhất là đã lấy được thứ mình muốn từ chỗ Mạc Phong, thứ hai là tự cô ta lấy được tin tức có giá trị.

Phùng Minh Nhi có hai lựa chọn, hoặc là giúp Phùng gia đối phó với Nhà họ Mạc, hoặc là cố gắng giúp hai nhà Mạc Phùng kết thân giữ gìn quan hệ.

Hôn nhân của Phùng Minh Nhi và Mạc Phong vốn đã rất mỏng manh, lão phu nhân nhà họ Mạc cũng không nhất định toàn lực ủng hộ, nhưng hôm nay Phùng Minh Nhi cảm thấy mình nắm giữ được một bảo bối có thể lấy lòng lão phu nhân.

Tô Tranh cười khỏ, căn cứ tin tức cô thu thập được, nghe nói phu nhân của nhà họ Mạc đã qua đời từ lâu, dựa vào lời nói vô tư của Mạc Yên Nhiên biết được tin tức, mẹ ruột của Yên Nhiên độc ác từ bỏ con mình, là một người phụ nữ xấu đáng ghét.

Hôm nay Phùng Minh Nhi rõ ràng đã phát hiện người phụ nữ xấu xa trong truyền thuyết đã qua đời nay lại xuất hiện bên cạnh hai bảo bối nhà họ Mạc, nên xúc động, nóng lòng muốn đi báo cho lão phu nhân.

=====

Lúc này, Tô Tranh nên thực hiện kế hoạch ban đầu là đưa bọn trẻ rời đi, hay lựa chọn tin tưởng Mạc Phong ở lại chỗ này?

Nếu như cô lựa chọn về trước, bọn nhỏ sẽ đi theo cô sao? Sau khi biết sự thật bọn chúng có tiếp nhận mình hay không?

Đủ loại vấn đề, khiến Tô Tranh lọt vào khúc mắc trước nay chưa từng có. Trong khúc mắc này, cô nghĩ đến vấn đề tình cảm giữa mình và Mạc Phong, nhưng đến cuối lại chỉ thở dài một tiếng.

Không phải là không yêu, mà là yêu quá gian nan.

Không phải là không tin, mà là tin tưởng thì phải trả cái giá quá cao.

Làm sao cô có thể lấy lại một kiếp không dễ có được? Làm sao có thể lấy khát vọng tình thân để làm tiền đặt cược?

Cô làm sao có thể quên, kết cục bi thảm của kiếp trước?

Mạc Phong mở mắt trong đêm tối, nhìn người con gái ôm chần bên cạnh ngắn ngủi, đôi mắt thâm trầm bình tĩnh nhìn cô.

Từ sau khi Phùng Minh Nhi đến, sắc mặt cô luôn không thay đổi khó nắm bắt, nhưng sau khi Phùng Minh Nhi đi khỏi cô chẳng những không vui mừng, ngược lại càng thêm trở nên trầm mặc.

Anh đứng dậy nâng tay, vuốt ve mái tóc ngắn vừa đến tai của cô, khẽ khẽ mở miệng: “Gần đây em có tâm sự.”

Tô Tranh quay đầu nhìn anh một cái, cũng không đổi gạt anh, dứt khoát gạt đầu nói: “Ừ.”

Giữa đêm khuya, Mạc Phong trầm mặc thật lâu rồi mới chậm rãi nói: “Không có chuyện gì, không cần nghĩ quá nhiều.”

Lúc này Tô Tranh cũng không có ý định trả lời anh, miễn cưỡng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mạc Phong thở dài, ôm cô vào lòng, dịu dàng nói bên tai cô: “Tóc của em đã chấm xuống dưới tai rồi.” Khi bọn họ mới gặp nhau, tóc cô mới chỉ đến tai.

Tô Tranh cố ý nói: “Ngày mai em sẽ đi cắt tóc ngắn, cắt thành tomboy.”

Mạc Phong cười âm trầm: “Không cho cắt.” Anh cúi đầu bên tai, phả hơi nóng sau đôi tai nhạy cảm của cô: “Anh muốn được nhìn thấy mái tóc dài của em, có được không?”

Nét mặt Tô Tranh vẫn không chút thay đổi: “Không được.” Tóc dài? Đó là chuyện kiếp trước, kiếp này Tô Tranh là tóc ngắn, không thích thì thôi.

Mạc Phong cũng không vì thái độ chống đối của cô mà mất vui, trên thực tế mấy ngày này anh ngày càng bao dung cô, anh nắm chặt bờ vai cô nhỏ giọng nghiêm túc nói: “Anh sẽ đưa em và bọn trẻ đến một nơi bí mật không ai biết, đến lúc đó anh sẽ cho người bảo vệ ba mẹ con em thật tốt.”

Anh khẽ vuốt ve tấm lưng có chút cứng ngắc của Tô Tranh, dịu dàng nói: “Đợi đến khi tóc em dài đến vai, chúng ta có thể cùng sống một cuộc sống hạnh phúc, có được không em?”

Tô Tranh nghiêng đầu nhìn anh, chỉ thấy trong đêm tối có một đôi mắt thâm trầm mà dịu dàng nhìn mình chăm chú.

Cô trầm mặc một lúc, nhẹ nhàng hỏi: "Tại sao anh không đi cùng mẹ con em?"

Mạc Phong ôm cô, cọ chiếc cằm cứng rắn lên mái tóc mềm mại của cô: "Anh có việc phải xử lý, chờ anh xử lý xong, tất cả sẽ tốt hơn."

Tô Tranh cúi đầu không nói gì.

Kiếp trước, cô mang thai, anh cưng chiều cô, nhưng cuối cùng anh lại nhận mệnh lệnh, nói phải đi biên giới một chuyến. Khi đó anh cũng nói, sẽ sớm trở về, đợi đến khi anh trở lại, cô đã hạ sinh bọn trẻ, họ có thể sống chung hạnh phúc.

Hôm nay anh lại muốn rời đi, anh lại bắt cô chờ đợi.

Tô Tranh ngẩng đầu nhìn Mạc Phong, cô quyết định vì tình yêu giữa hai người mà thử xem xét một lần cuối cùng xem sao.

"Mạc Phong, anh có thể bỏ lại tất cả đưa em và bọn trẻ đi được không?"

Cô nghe thấy lời của mình nói, hỏi xong, cô cười khổ quay đầu đi.

Cần gì phải hỏi, tại sao muốn hỏi, đáp án dĩ nhiên là không, Mạc Phong là trụ cột của Nhà họ Mạc này làm sao có thể bỏ mặc cả gia tộc mình?

Trong bóng tối, cô chờ thật lâu vẫn không nghe được câu trả lời, chỉ cảm thấy đôi tay hữu lực kia nắm chặt tay mình, dùng sức, làm tay của cô phát đau.

Tô Tranh thở dài: "Em biết rõ đáp án của anh, em chỉ là tùy tiện hỏi thôi." Không kỳ vọng gì, một chút cũng không dám kỳ vọng.

Mạc Phong đưa tay kéo cô vào lòng mình, ôm thật chặt.

Tô Tranh không giãy ra, giống như cá gỗ mà thuận theo.

Mạc Phong thở hắt ra, âm thanh bên tai cô run rẩy nói: "Tranh Tranh, tin tưởng anh có được không, lần này anh sẽ không để cho em thất vọng. Anh sẽ bảo vệ em thật tốt, bảo vệ bọn trẻ thật tốt."

Tô Tranh mở to hai mắt, nghe tiếng thở dốc cố đè nén của người đàn ông kia, cắn môi gật đầu một cái, nhẹ nhàng nói: "Được."

Cô đánh cược một lần, cược rằng lần này cô có thể tin tưởng Mạc Phong.

Chương 35. Gian tình lần cuối cùng

35.1

Tô Tranh đưa tay sờ chiếc đồng hồ cũ kỹ trên cổ tay bên kia. Đây là đồng hồ đeo tay năm cô lên trung học mẹ viện trưởng tặng cô làm quà sinh nhật, thứ đồ cũ kỹ như thế này ở trong cái xã hội coi trọng vật chất ngày nay không thể nào mua được. Mạc Phong đã từng cầm tay cô nhìn qua cái đồng hồ này, anh nhìn thật lâu sau nhàn nhạt nói: “Anh nhớ cái đồng hồ này.”

Cái đồng hồ này Mạc Phong có ấn tượng, bởi vì khi họ ở chung với nhau cô đều đeo, như hình với bóng.

Nhưng Mạc Phong tuyệt đối không nghĩ, hôm nay trong cái đồng hồ cũ kỹ này cất giấu một nỗi ưu phiền, nỗi ưu phiền đó được cất giấu để vào lúc thích hợp có thể hủy diệt cả tương lai nhà họ Mạc.

Những năm gần đây nhà họ Mạc chiếm cứ cả một địa bàn lớn như vậy, cũng coi đây là căn cứ điểm từ từ nhúng tay vào rất nhiều mạch máu kinh tế của quốc gia. Gia tộc đã tồn tại mấy chục năm tuyệt đối không thể là trong sạch, giống như xã hội tư bản phương Tây tích lũy vật chất nhất định thì cũng kèm theo tầng lớp nô lệ dưới cùng đầm máu và nước mắt vậy. Thời gian Tô Tranh theo cạnh Mạc Vân, sáu năm, một mực bí mật quan sát phương thức vận hành của tập đoàn lớn này, cũng cố gắng tiếp xúc được với những tin tức quan trọng của nhà họ Mạc. Đáng tiếc lại thấy được rõ ràng ở chỗ Mạc Vân, Tô Tranh thậm chí không phát hiện được viên chức chính phủ đến công ty này, chứ đừng nói tới việc nhà họ Mạc này đã xâm nhập đến trung ương quan trọng nào rồi.

Tô Tranh đã từng nghĩ tới dùng thủ pháp không đứng đắn để từ chỗ Mạc Vân lấy được một chút cơ mật, nhưng sau Tô Tranh vẫn bỏ qua. Không vì gì, chỉ vì vào lúc cô nghèo túng Mạc Vân đã cất nhắc cô. Tô Tranh cũng không phải người vong ân phụ nghĩa, oan có đầu, nợ có chủ, mục tiêu của cô là nhà họ Mạc, Mạc Phong và lão phu nhân, chứ không phải Mạc Vân.

Tô Tranh nhẹ nhàng xoay đồng hồ đeo tay, nơi này cất giấu một chút đầu mối lấy được từ laptop Mạc Phong. Tô Tranh nhất định lấy được tin mình muốn có nhất. Mà những tin tức cơ mật kia chỉ cần tùy tiện tiết lộ cho nhà họ

Phùng hoặc người nào có địch ý với nhà họ Mạc thì tất nhiên nhà họ Mạc sẽ gặp phải nguy cơ không nhỏ.

Cô và Mạc Phong đang rắc rối, đã không phân ra được ai có lỗi với ai. Chuyện đến lúc này cô lựa chọn tin tưởng Mạc Phong, và là thời điểm này cô đã động lòng, cũng là vì cho bọn trẻ một tương lai hạnh phúc hơn. Nhưng cô vĩnh viễn không bao giờ quên, cô không thể làm cây dương xỉ, cô phải độc lập kiên cường, cô không thể hoàn toàn lệ thuộc vào người đàn ông này, cho nên cô phải giữ lại cho mình một đường lui.

Tô Tranh gọi điện thoại, đã sắp xếp tất cả. Cuối cùng cô lựa chọn đưa bọn trẻ rời đi, vĩnh viễn rời khỏi nhà họ Mạc và Mạc Phong. Không cần tình yêu, chỉ vì bọn trẻ, cô cũng hi vọng mình sẽ không cần dùng đến đường lui cuối cùng này.

Bà Miêu đã bị Mạc Phong đưa đi trước, trước khi đi bà Miêu vẫn thắc mắc, tại sao bà phải rời đi? Bà rất thích hai chị em. Nhưng dù nói gì bà vẫn không được giải thích.

Mạc Yên Nhiên nhìn những chuyện này xảy ra, nhớ lại gần đây không thấy người cha thần long thấy đầu không thấy đuôi đâu, lặng lẽ hỏi di Tô có phải có chuyện gì lớn xảy ra không? Tô Tranh vuốt ve mái tóc xoăn của cô bé, trong lòng không khỏi cảm thán, đứa trẻ sinh ra trong gia đình chính trị, so với những đứa trẻ bình thường dù sao cũng mãi cảm hơn một chút. Điều này lại làm cô cảm thấy khổ sở. Cô sao có thể hi vọng một cô bé mười tuổi bắt đầu phải lo lắng chuyện tranh đấu của người lớn? Cô chỉ hi vọng Yên Nhiên đơn thuần có thể bình an lớn lên thôi!

Cảm giác này, khiến cho cô bắt đầu băn khoăn, cho Mạc Phong một cơ hội là đúng hay sai? Bọn trẻ ở lại nhà họ Mạc thực sự có thể hạnh phúc sao?

Mạc Cách Ly đương nhiên cũng chú ý tới khác thường xung quanh, nhưng cậu không hỏi gì. Đứa trẻ này so với Mạc Yên Nhiên ra đời muộn mười phút, nhưng lại tựa như thành thực hơn Mạc Yên Nhiên mười tuổi. Cậu thu tất cả vào tâm mắt, sau đó lặng lẽ cúi đầu làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh làm chuyện mình nên làm, thỉnh thoảng lại nhàn nhạt trấn an chị gái một chút.

Buổi tối hôm nay, sau khi bọn trẻ ăn tối xong, Tô Tranh dẫn bọn trẻ vào phòng sách học bài, mà bản thân cô lại tới phòng Mạc Phong. Mạc Phong chưa

bao giờ hút thuốc, nhưng khi Tô Tranh vào phòng lại thấy tay anh nắm một điều thuốc, làn khói lượn lờ.

Tô Tranh đi tới trước mặt anh, cầm lấy điều thuốc trên tay anh, cúi đầu nhẹ nhàng hút một hơi.

Mạc Phong thấy động tác của cô, nhàn nhạt cười: "Anh muốn nếm thử qua mùi vị em từng thưởng thức." Là thuốc dành cho phụ nữ, từ bao thuốc lá của Tô Tranh.

Tô Tranh cầm điều thuốc trong tay, tỉ mỉ suy nghĩ, nghe Mạc Phong nói vậy liền cười buồn: "Anh nếm được vị gì rồi?"

Mạc Phong giật giật khóe miệng, khó khăn nói: "Đắng."

Anh ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Tô Tranh: "Anh chỉ nếm được vị đắng, đắng đến lòng anh phát đau."

Tô Tranh cúi đầu hít một hơi nữa, từ từ thở ra làn khói, sau đó nói nhỏ: "Thật ra thì khói cũng có thể có vị ngọt, chỉ là anh nhìn nhận nó thế nào mà thôi."

Mạc Phong đưa tay vén tóc bên trán cô lên: "Vậy em nói anh nghe, làm sao mới có thể thấy được vị ngọt trong vị đắng?"

Tô Tranh lại cúi đầu nghiêm túc hút thuốc, cũng không trả lời anh.

Mạc Phong cũng không thúc giục, nhìn cô từng chút hút xong điều thuốc.

Thật ra Mạc Phong không thích hút thuốc, anh cũng không thích đàn ông hay phụ nữ hút thuốc, nhưng bây giờ anh phát hiện mình rất thích nhìn Tô Tranh hút thuốc. Dáng vẻ Tô Tranh hút thuốc ưu nhã, thông dong, lại tịch mịch thâm lương. Tô Tranh cứ để anh ôm vào trong lòng như vậy, ôm chặt, sủng ái, không để cô chịu nửa phần uất ức.

Cuối cùng Tô Tranh cũng hút xong điều thuốc, dập điều thuốc vào gạt tàn, sau đó ngược mắt hỏi Mạc Phong: "Anh muốn nếm vị ngọt trong vị đắng thật sao?"

Mạc Phong không trả lời, cũng không phải không có câu trả lời, anh chỉ nghiêm túc nhìn cô, giống như cả đời sẽ không rời mắt.

Tô Tranh bước lên một bước, đưa tay ôm chặt cổ anh, ngẩng đầu nhắm mắt,

dùng đôi môi mỏng tiến sát anh.

Mạc Phong bất ngờ, nhưng rất nhanh phản ứng kịp, cúi đầu hôn lên môi của cô. Ban đầu chỉ là lướt qua, sau lại hung hăng hôn, thậm chí bắt đầu gặm ăn, giống như muốn ăn cả người cô.

Lúc này Tô Tranh vẫn còn tỉnh táo, cô đưa tay lên đẩy anh. Phía sau Mạc Phong là giường, lúc Tô Tranh đẩy anh, anh hiểu được ý đồ của cô, liền thuận thế ôm cô lui về phía sau nằm lên giường.

Tô Tranh cười trên người anh, cúi đầu nhìn anh đầy quyến rũ. Đôi mắt Mạc Phong dưới ánh trăng tràn đầy khát vọng, lồng ngực khỏe mạnh bởi vì thở hỗn hển mà kịch liệt phập phồng.

Tô Tranh vươn đôi tay mảnh khảnh, lướt từ gáy đến lồng ngực anh, vuốt ve từng điểm một. Cô sợ trơn nơi nào, nơi đó liền nóng lên, đợi đến khi tay cô vuốt ve đến vật của đàn ông nhô ra dưới cái áo sơ mi thật mỏng này thì lồng ngực kia đã giống như núi lửa sắp bộc phát.

Đôi mắt Mạc Phong đã tối lại càng tối, lồng ngực phập phồng kịch liệt, Tô Tranh còn có thể cảm thấy thân dưới mềm mại của mình có thứ gì đó đang mất thăng bằng đội lên trên. Tô Tranh cười êm ái, khàn khàn nói: "Mạc Phong, chắc anh nhớ em lắm."

Trong đôi mắt Mạc Phong thoáng qua tia sáng, anh nặng nề mà bất đắc dĩ nói: "Làm sao anh có thể quên em!"

Tô Tranh cười dịu dàng: "Em muốn anh nhớ em cả đời."

Nói xong lời này, liền ngồi thẳng lên, từ từ tụt quần anh xuống. Nhưng cô cũng không ngồi xuống như dự liệu của Mạc Phong, mà cúi đầu, dùng đầu lưỡi liếm, thổi mạnh thứ cao lớn giường lên kia, sau đó ngậm đỉnh cao nhất, dùng đầu lưỡi dây dưa.

Mạc Phong rên rỉ một tiếng khô khốc, từ cổ họng gọi một tiếng: "Tranh Tranh..."

Tô Tranh cảm thấy Mạc Phong vội vàng, buông vật nóng run rẩy này ra, lại cảm nhận nhịp đập của vật thể kia. Cô cười một tiếng thật nhỏ, tách hai chân ra ngồi xuống.

Rốt cuộc anh cũng gần như hoàn toàn ở trong cơ thể cô rồi, cô nhẹ nhàng lướt động cái mông, cảm thấy nhịp đập của anh trong cơ thể mình, không nhịn được hít sâu một hơi.

Mạc Phong đưa tay ra, đôi tay vững vàng vịn vòng eo mảnh khảnh của cô, khàn khàn khô khốc nói: “Anh muốn em.”

Tô Tranh nhắm mắt ngửa cổ, sợi tóc nhu thuận theo động tác của cô như chảy xuôi trên mặt nước.

Thân thể cô cố ý dừng lại bất động: “Trên đời này, không phải cứ anh muốn thì nhất định sẽ có được.”

Bàn tay Mạc Phong nắm eo cô bóp mạnh hơn: “Nhưng anh muốn em, anh muốn em vĩnh viễn ở bên cạnh anh.” Cho dù có phải trả cái giá thật lớn, anh cũng sẽ không hối tiếc.

Tô Tranh hít một hơi thật sâu, cô biết chuyện tương lai khó có thể đoán được, sau tất cả mọi chuyện, tương lai của họ có tồn tại được hay không cũng rất khó nói, thậm chí có thể cả đời cũng sẽ không gặp lại nhau. Vì vậy lòng chột mềm nhũn, thân thể thuận theo nguyện vọng của anh, nhẹ nhàng lướt động.

Dưới ánh trăng, thân thể trơn bóng trắng nõn giống như tơ lụa, giống như nước chảy nhẹ nhàng khiến người khác rung động, đường cong xinh đẹp trước ngực cô nhẹ nhõm nhạo, vòng eo mảnh khảnh khiến cho cô giống như cành liễu yếu ớt đu đưa theo gió mong muốn được người ta yêu thương, mà sợi tóc ngắn ngắn ngửa ra sau, lại càng tăng thêm vài phần ý vị.

Cô giống như một yêu nữ, đang khuấy động mặc cho người đàn ông muốn làm gì thì làm. Đáng tiếc yêu nữ này không hề muốn bị ép buộc, cô không nhanh không chậm, từ từ luận động, bất chấp cảm giác người đàn ông này mang đến, lại càng làm cho anh điên cuồng giày vò.

Rốt cuộc Mạc Phong cũng không nén được lửa nóng trong cơ thể sắp tuôn ra, bàn tay bên eo cô đi xuống, vuốt ve đôi chân thon dài bóng loáng của cô. Trong lúc chịu lửa nóng hành hạ, anh đưa ngón tay thô ráp sờ vào da thịt bóng loáng mềm mại của Tô Tranh, mà khi Tô Tranh còn chưa phát giác, đôi tay kia đã đi tới cánh hoa của cô. Tô Tranh ý thức được chủ quyền bị xâm phạm, đang nghĩ xem tiếp theo nên làm gì thì không ngờ Mạc Phong lại thúc eo lên, và hai

tay đồng thời nhấn xuống một cái, Tô Tranh lập tức hoàn toàn ngồi sụp xuống, lúc này khát vọng của Mạc Phong mới có thể hoàn toàn đi vào. Tô Tranh cau mày cả kinh, môi mỏng phát ra một tiếng "A" sợ hãi, ai ngờ động tác của Mạc Phong rất mạnh, còn chưa kịp kêu xong tiếng "A" trước, tiếng sau đã bị nhấn chìm, một lần lại một lần giống như thủy triều vĩnh viễn không dừng lại.

Tô Tranh hé mở môi, há miệng thở dốc, nơi này rung chuyển kịch liệt như đang ngồi trên sóng lớn. Cô nhỏ giọng rên rỉ, đôi tay vô thức bám chặt lồng ngực anh, lý trí từ từ trở lại trong kích tình, cô muốn đoạt lại quyền chủ động. Vì vậy vòng eo theo sóng lớn này nhảy múa, theo tiết tấu kích động này đung đưa, anh vào cô ra, anh ra cô chống xuống. Dần dần tiếng anh bắt đầu thở dốc, cô bắt đầu nhỏ giọng rên rỉ, hai người ở nơi này hợp tấu, múa ra điệu múa dụ hoặc nhiệt tình nhất.

Thật lâu sau, khi âm dương và âm nhạc lên đến đỉnh cao nhất, khi điệu múa kịch liệt bắt đầu cuồng loạn thì giống như đàn đứt dây, giống như vỡ kịch cuồng loạn, anh tiết ra tất cả trong cơ thể cô.

Cô đứng dậy, mặc cho anh rút ra từ cơ thể mềm mại của mình, không chút quyến luyến.

Anh nằm trên giường, lồng ngực chưa thở được bình thường vẫn phập phồng như cũ, đôi mắt không rời khỏi cô.

Tô Tranh nở một nụ cười xán lạn: "Em qua với bọn trẻ nhé."

Cô nói chuyện như bình thường, giống như bảo hôm nay trăng sáng rất đẹp.

Mạc Cách Ly cúi đầu nghiêm túc xem quyển sách, nhưng cậu nhìn một trang giấy đã rất lâu mà chưa lật. Mạc Yên Nhiên làm bài tập, đầu bút đã đâm vô số lỗ nhỏ trên đó.

Khi Tô Tranh mở cửa đi vào, Mạc Cách Ly ngẩng đầu lên gật đầu chào, còn Mạc Yên Nhiên trực tiếp nhảy dựng lên nhào qua.

"Dì Tô, sao cháu không thấy dì đâu? Dì đi đâu vậy?" Mạc Yên Nhiên làm nũng trong lòng Tô Tranh, phát hiện Tô Tranh mới vừa tắm xong, cả người tỏa ra mùi thơm ngọt ngào.

Tô Tranh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc xoăn của cô bé, ngược mắt nói: "Hiện

giờ chúng ta lập tức đi." Lúc nói lời này cô nhìn sang Mạc Cách Ly.

Mạc Cách Ly không ngạc nhiên, chỉ là nhú mày nhàn nhạt hỏi: "Đi đâu?"

Tô Tranh cười nói: "Không biết."

Mạc Cách Ly suy nghĩ một chút, tiếp tục hỏi: "Ba đưa bọn cháu đi?"

Lần này Tô Tranh cười thật lòng, cô đối với cậu bé rất tán thưởng: "Đúng vậy."

Mạc Cách Ly nghe được lời khẳng định, không nói hai lời, để quyền sách trên tay xuống nói: "Được, giờ đi luôn ạ."

Mạc Yên Nhiên còn ngạc nhiên và nghi ngờ, mơ hồ hỏi: "Đi? Đi đâu?"

Tô Tranh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, dịu dàng nói: "Rồi cháu sẽ biết."

Tô Tranh nói rồi sẽ biết, lúc này Mạc Yên Nhiên tuyệt đối không ngờ họ lại đi xa như vậy, càng không nghĩ tới sẽ đến một nơi hoang vắng như vậy.

Rất nhiều năm sau này Mạc Yên Nhiên cũng không quên đêm hôm đó, cô bé cũng không kịp tạm biệt căn biệt thự đã sinh sống mấy ngày, thậm chí còn không kịp tạm biệt ba mình.

Đêm hôm đó, dưới sự bảo vệ của mười vệ sĩ cải trang thành người bình thường, Tô Tranh đưa hai đứa trẻ ngồi lên chiếc xe hơi nhỏ, lên xe lửa, đổi xe, đổi xe, sau đó lên xe riêng, sau đó lại đổi xe lửa, đổi xe, cuối cùng là một chiếc xe bus bình thường đưa họ đến một thị trấn nhỏ bình thường.

Mấy ngày bên ba, Mạc Yên Nhiên đã mấy lần muốn hỏi dì Tô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn em trai bình chân như vại, nhớ tới ba mình trước khi đi đủ loại khác thường, cô bé vẫn là im lặng.

Có lẽ Mạc Yên Nhiên cũng không phải một đứa trẻ quá thông minh, nhưng vẫn xuất thân trong gia đình chính trị. Lúc này cô bé mơ hồ cảm thấy, có lẽ cuộc sống của mình sẽ thay đổi.

Bé nắm chặt tay Tô Tranh, tò mò nhìn thị trấn nhỏ mới mẻ đó, chờ đợi cuộc sống mới thuộc về cô.

Chương 36. Nghi vấn trong núi

36.1

Đây là một thị trấn nhỏ yên tĩnh trong núi phương Nam, không khí trong lành, ánh nắng tươi sáng, hoa cỏ tươi đẹp. Không xa chỗ ở của họ cũng có người, nhưng cũng không phải là nhiều, nên một nhóm người bọn họ tới ở đây cũng không có gây chú ý gì.

Tô Tranh đi thu xếp cho hai đứa trẻ trước, sau đó cố gắng nói chuyện với vệ sĩ, hỏi rõ vị trí hiện tại. Vệ sĩ trẻ tuổi họ Nghiêm này, toàn thân đồ đen chỉnh tề, sắc mặt lạnh lùng, thái độ kính cẩn nghe Tô Tranh hỏi, vẫn luôn giữ miệng, cúi đầu thấp giọng nói: "Tiểu thư Tô, vô cùng xin lỗi, tôi không thể trả lời."

Tô Tranh lại hỏi, phát hiện miệng vệ sĩ Nghiêm thật giống y chang vỏ chai, dù nói đi nói lại bao nhiêu lần thì cũng đừng nghĩ tới chuyện nạy ra câu nào từ miệng anh ta.

Cô lại mở điện thoại di động cố gắng dùng hệ thống định vị GRPS, lại chán nản phát hiện tín hiệu di động hoàn toàn không có.

Bất đắc dĩ, ở chỗ này đến ngày thứ hai cô đành mượn có ra ngoài đi dạo, thăm dò hoàn cảnh xung quanh. Đương nhiên vệ sĩ có chút do dự, Tô Tranh giận tái mặt chất vấn: "Sao hả? Chẳng lẽ tôi là tù nhân sao? Ngay cả chủ của các anh ở đây cũng không dám hạn chế tự do của tôi chứ?"

Cô nói xong, nhìn sắc mặt vệ sĩ không chút thay đổi nhưng trong mắt có chút dao động, thì lập tức nhướn mi cười cười mà nói: "Hay là anh gọi điện cho Mạc tiên sinh xin phép một chút đi?"

Đương nhiên câu hỏi của cô đã làm người khác khó chịu đôi chút, điện thoại ở chỗ này vốn không hề có tín hiệu, thì sao có thể gọi điện? Thật ra thì Tô Tranh cố tình nói như vậy một là làm khó, hai là thử dò xét xem vệ sĩ Nghiêm này liên lạc với bên ngoài như thế nào.

Vệ sĩ Nghiêm trầm tư một chút, dứt khoát nói: "Tô tiểu thư, tôi đi dạo cùng cô nhé?"

Tô Tranh không có ý tốt cười hỏi anh: "Anh đi theo tôi?" Cô cao giọng mang theo chút mập mờ.

Thị trấn nhỏ nơi núi sâu, cô nam quả nữ, đi dạo trong núi, có thể không mập mờ sao?

Giương mặt tuấn tú của vệ sĩ Nghiêm đỏ lên, chỉ mấp máy môi, quật cường trả lời như cũ: "Vâng"

Tô Tranh nhìn căn biệt thự nhỏ núp trong khu rừng đá đỏ lá xanh một chút, cười nhạo báng vệ sĩ Nghiêm: "Nghiêm tiên sinh, anh đi cùng tôi thì ai sẽ bảo vệ Cách Ly và Yên Nhiên?"

Mặt vệ sĩ Nghiêm vẫn không chút thay đổi như cũ: "Thuộc hạ của tôi sẽ bảo vệ tốt tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư."

Tô Tranh bắt đắc dĩ nhún vai, xem ra, dù thế nào vệ sĩ Nghiêm này cũng sẽ không để một mình cô ra ngoài, nhìn đường núi không dễ nhận biết xung quanh một chút, cô cũng chỉ có thể đồng ý để vệ sĩ Nghiêm đi dạo với mình.

Hai người theo đường núi đi xuống, vệ sĩ Nghiêm không biến sắc nhìn xung quanh, xác định không có gì khác thường mới tiếp tục đi về phía trước. Tô Tranh như không có việc gì hết nhìn đông tới nhìn tây, giống như thật sự đang thưởng thức phong cảnh trong thị trấn nhỏ.

Cô đi dọc theo đường núi nửa giờ, thấy dưới chân đường núi từ từ rộng rãi hơn, biết đã tìm được đường từ thị trấn xuống núi rồi. Cô đang định tiếp tục đi xuống xem tình hình bên ngoài một chút, vệ sĩ Nghiêm bắt đầu ngăn cản: "Tiểu thư, đã không còn sớm rồi, chúng ta nên về thôi."

Tô Tranh nhẹ nhàng khuyên bảo: "Anh thấy trong núi này có gì nguy hiểm không?"

Vệ sĩ Nghiêm ngoan ngoãn lắc đầu: "Không có."

Tô Tranh gật đầu: "Có thể chứ, nếu không có nguy hiểm gì, tôi đi ngắm cảnh xung quanh một chút cũng không sao đúng không? Còn Cách Ly và Yên Nhiên thì anh đã phái thuộc hạ bảo vệ rồi, không cần lo lắng."

Sắc mặt vệ sĩ Nghiêm đen lại, anh không ngờ Tô Tranh dùng lời nói lúc trước chặn đường lui của anh, nhưng anh biết Tô tiểu thư này là người tiên sinh

cực kỳ coi trọng, vì vậy cũng không muốn làm cô chậm trễ, liền bắt đắc dĩ đồng ý đi tiếp.

Tô Tranh lại đi xuống thêm nửa giờ, leo lên một đỉnh núi nhỏ, lúc này mới thấy thì ra bên dưới ngọn núi này chính là một con đường cao tốc, trên đường cao tốc này có rất nhiều xe chạy ngang qua.

Tô Tranh chợt hiểu ra, thì ra mình ở trong thị trấn nhỏ trong núi này nhìn có vẻ bí mật, thật ra chỉ cần qua một ngọn núi thì vẫn có hệ thống giao thông phát đạt. Ngộ nhỡ có gì xảy ra ngoài ý muốn, tin rằng các vệ sĩ bên cạnh này sẽ đưa ba người họ ra ngoài trước.

Vệ sĩ Nghiêm thấy Tô Tranh nhìn về phía đường cao tốc dưới chân núi như đang suy nghĩ, liền nhắc nhở: "Tiểu thư, mời trở về." Lần này anh vẫn nói chuyện khách khí như cũ, nhưng lại có thêm phần cứng rắn.

Tô Tranh đã thấy được điều mình muốn thấy, nên cũng không nói nhiều lập tức quay về. Dọc theo đường đi cô vô tâm nhìn phong cảnh xung quanh, như đang thắc mắc thị trấn nhỏ này là nơi nào?

Vòng đi vòng lại làm cô muốn hoa cả mắt. Nhưng nếu Mạc Phong lựa chọn một nơi có vẻ bí mật nhưng thật ra giao thông phát đạt như vậy, dĩ nhiên là đã có sự đề phòng bất trắc. Theo suy nghĩ của Mạc Phong, sau khi họ lên đường cao tốc rồi, sẽ đi đâu nữa?

Trong lòng Tô Tranh chợt động, cô nhớ lại mình vì bọn trẻ đã lưu lại đường lui cuối cùng.

Cô ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng qua tán cây xung quanh một chút, nơi này là phía nam đất nước chứ? Phía nam, không phải là vị trí biên giới chứ?

Nghĩ tới đây, Tô Tranh mỉm cười. Cô lại có thể nghĩ tới chuyện ở chung với Mạc Phong sao? Một khi xảy ra bất trắc, trước tiên đưa bọn trẻ ra ngoài đã. Nếu đúng thật như vậy, Mạc Phong đã tạo điều kiện cho đường lui của Tô Tranh rồi.

36.2

Tô Tranh quay về căn biệt thự, cùng ăn sáng với hai đứa trẻ.

Mạc Cách Ly vẫn im lặng như trước, không biết tìm được một quyển sách

từ đầu lồi ra đọc. Mạc Yên Nhiên thì đương nhiên có chút không yên lòng, bé vốn là một cô bé yếu ớt, qua đêm ở một nơi xa lạ, bé cần được dịu dàng che chở và an ủi.

Ăn sáng xong, Tô Tranh dắt tay bé ra ngoài đi dạo trên cỏ, trò chuyện với bé. Cô bé này đương nhiên là có rất nhiều tâm sự, hỏi Tô Tranh đây là nơi nào, bao giờ thì có thể gặp ba. Tô Tranh cũng không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể im lặng vuốt tóc cô bé.

Mạc Yên Nhiên cúi đầu cau mày không biết nghĩ gì, một lát sau chợt ngẩng đầu lên, nháy đôi mắt to lo lắng hỏi: "Dì Tô, dì có đột nhiên bỏ rơi bọn cháu không?"

Trong lòng Tô Tranh thương cảm, bé sợ cô bỏ rơi bé sao? Bé lo lắng bị bỏ lại nơi này sao? Đây là một đứa bé không có cảm giác an toàn đến mức nào?

Tô Tranh ngồi chồm hồm xuống, nhìn đôi mắt lo lắng của cô bé, nghiêm túc nói: "Yên Nhiên, dì vĩnh viễn không bỏ rơi cháu." Trừ khi con không cần mẹ nữa.

Đôi mắt Mạc Yên Nhiên vốn là lo lắng bỗng có chút ướt át, cô bé mím mím môi, khóc nức nở nhỏ giọng gọi: "Dì Tô ——"

Tô Tranh nhẹ nhàng ôm cô bé vào trong lòng, cọ nhẹ cằm mình vào mái tóc xoăn của cô bé, nhỏ giọng nói cho cô bé biết: "Dì vĩnh viễn sẽ ở bên cháu, không phải sợ."

Mấy ngày nay Mạc Yên Nhiên bồn ba mệt nhọc, uất ức đã sớm tích lũy, hơn nữa trong lòng lo lắng, đủ loại tâm trạng ở nơi đó không phát tiết ra được, để rồi hôm nay nằm khóc trong lòng Tô Tranh.

Sau khi khóc mệt rồi, Tô Tranh lại dẫn cô bé về nghỉ ngơi. Khi lên cầu thang, thấy Mạc Cách Ly đang đứng ở đầu cầu thang, lẳng lặng nhìn hai người một lớn một nhỏ.

Tô Tranh chợt ý thức được, cho dù Mạc Cách Ly thành thực cỡ nào, vẫn chỉ là đứa bé, cũng sẽ lo lắng. Mạc Yên Nhiên là con gái, không sao, muốn khóc thì khóc, muốn làm nũng thì làm nũng, nhưng Mạc Cách Ly lại không như vậy.

Tối hôm đó, Tô Tranh trông Mạc Yên Nhiên ngủ xong, tới trước cửa phòng Mạc Cách Ly.

Sau khi gõ cửa, bên trong truyền ra âm thanh lạnh nhạt của Mạc Cách Ly: "Mời vào."

Khi Tô Tranh đi vào, Mạc Cách Ly vẫn còn đang cúi đầu đọc sách, giống như cậu không chút để ý đến người phụ nữ đang tiến vào. Nhưng Tô Tranh lại nhạy cảm nhận thấy, tay cầm sách của Mạc Cách Ly hơi rung lên.

Tô Tranh mỉm cười, ngồi cạnh cậu.

Mạc Cách Ly để sách xuống, cuối cùng vẫn ngược mắt nhìn cô.

Nếu như Tô Tranh nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên cô và Mạc Cách Ly nhìn nhau ở cự ly gần như thế. Tô Tranh lẳng lẳng nhìn Mạc Cách Ly, phát hiện ngũ quan đứa bé này thật xinh xắn, rất giống mình. Mà đôi mắt lạnh nhạt thâm trầm của cậu, làm cho người ta nhìn không ra, điểm này thật giống ba cậu - Mạc Phong.

Tô Tranh từng không biết làm sao khi nhìn vào đôi mắt này, bởi vì cô không biết nên đối mặt với đứa bé này thế nào. Nhưng hôm nay cô chợt hiểu, dù trước mặt đứa bé có thông minh già đời đến đâu, thì vẫn chỉ là đứa trẻ, thậm chí chính là đứa bé mười năm trước cô hạ sinh.

Trên đời này bất cứ người nào cũng có thể luống cuống trước mặt đứa bé này, nhưng Tô Tranh thì không.

Trong lòng Tô Tranh đang suy nghĩ xem nên nói gì, không ngờ Mạc Cách Ly lại nói trước: "Chắc hẳn dì biết đang xảy ra chuyện gì chứ?"

Tô Tranh chỉ có thể mỉm cười gật đầu: "Dì biết rõ." Cô lẳng lẳng nhìn cậu, chờ cậu nói tiếp.

Mạc Cách Ly mím môi trầm mặc một phen, nói tiếp: "Cháu có một vấn đề không hiểu, dì có thể nói cho cháu không?"

Trên mặt Tô Tranh vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng trong lòng lại cuồn cuộn, cậu muốn hỏi gì? Cậu biết gì rồi?

Mạc Cách Ly không biến sắc quan sát nét mặt Tô Tranh, nhàn nhạt hỏi: "Dì Tô?"

Tô Tranh vội vàng cười che giấu: "Cháu hỏi đi."

Mạc Cách Ly nhìn Tô Tranh, một lúc lâu vẫn không mở miệng, Tô Tranh đề cho cậu hỏi, thế nhưng cậu lại không hỏi.

Tô Tranh thử thăm dò mở miệng: "Cách Ly, cháu có thắc mắc gì sao?"

Mạc Cách Ly nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh nhạt nói: "Cháu bỗng nhiên quên chuyện muốn hỏi rồi."

Tô Tranh nói không ra trong lòng mình là mất mát hay yên tâm, cô đứng dậy, thở dài trong lòng nói: "Không quan trọng, khi nào cháu nhớ thì lúc nào cũng có thể hỏi dì."

Mạc Cách Ly gật đầu một cái, lại không quay đầu lại nhìn cô, chỉ là lạnh nhạt nói: "Vâng. Cháu hiểu rồi." Ngữ điệu cậu lạnh nhạt rất không có tinh thần, giống như lọt vào mặt trái của tâm trạng.

Tô Tranh không hỏi gì, xoay người ra khỏi phòng.

Cô biết tâm trạng đứa trẻ này không tốt, nhưng cô không có cách nào giúp cậu.

36.3

Hai ngày nay Tô Tranh đã suy nghĩ về vấn đề, làm thế nào để liên lạc được với bên ngoài.

Ban ngày, cô đi dạo cùng bọn trẻ, trong túi đem theo điện thoại đi khắp nơi thử, cuối cùng trời không phụ người có lòng, rốt cuộc ở đỉnh núi nhỏ nào đấy phát hiện tín hiệu. Cô đè nén tâm trạng mừng như điên ở trong lòng, tiếp tục đưa bọn nhỏ đi dạo một lúc rồi mới về.

Mấy ngày nay cô một mực quan sát tình hình các vệ sĩ thay phiên, phát hiện những thuộc hạ này của vệ sĩ Nghiêm đúng là được huấn luyện nghiêm chỉnh, hai tư giờ đều có người canh giữ trông chừng, cô thật sự không có cơ hội đi xuống đỉnh núi nhỏ kia mà không bị vệ sĩ phát giác.

Gặp phải khó khăn này, Tô Tranh cũng bắt đầu nghĩ, hà tất gì cô phải tự giày vò mình? Hoàn toàn tin tưởng Mạc Phong, ngoan ngoãn ở chỗ này chờ chẳng lẽ không được sao?

Nhưng khi nghĩ đến đủ chuyện ở kiếp trước, cuối cùng cô cũng chỉ có thể cắn răng tự nói với mình, cô thực sự không phải Tô Tranh nhận nhin kiếp

trước đó, cô không thể ngồi chờ chết ở đây, chờ tin tức thắng lợi của một người đàn ông.

Nếu như chuyện thật sự đến hoàn cảnh xấu nhất, bất luận thế nào cô cũng phải đưa bọn trẻ đi khỏi đây!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Tranh cũng bắt đầu mơ hồ có một sự nghi ngờ, tại sao Mạc Phong không để cho cô tiếp xúc với bên ngoài? Mạc Phong đang nghi ngờ cô sao? Nhìn anh thì dịu dàng thắm thiết nhưng sau lưng, rốt cuộc anh đang cất giấu ý định gì?

Tô Tranh giành co một lúc lâu, cuối cùng núp nhìn vệ sĩ canh gác trong núi, rốt cuộc hạ quyết tâm.

diễn đàn Lê Quý Đôn

Một ngày sau khi vệ sĩ Nghiêm ăn tối xong bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, anh cảm thấy có thể là do mấy ngày nay anh khẩn trương thái quá. Nhìn các anh em bên cạnh vẫn phấn chấn một chút, anh đơn giản giao xuông mấy câu, rồi về nghỉ ngơi.

Nhưng anh không biết là, sau khi anh trở về nghỉ ngơi, thuộc hạ của anh ở cửa cũng dần dần mệt mỏi, vô tình chìm vào mộng đẹp.

Sau khi kiểm tra xong, xác định tất cả mọi người đều đã ngủ, Tô Tranh liền đem theo laptop và điện thoại đi tới đỉnh núi nhỏ.

Đến đỉnh núi nhỏ,việc đầu tiên là cô mở điện thoại ra, nhìn điện thoại từ từ có tín hiệu, vội vàng bấm một dãy số quen thuộc. Điện thoại rất nhanh có người nghe, giọng nói đối phương có chút khàn khàn, do dự hỏi: "Ai đấy?"

Tô Tranh nghe thấy âm thanh quen thuộc, vội vàng trả lời: "A Tửu, là tôi, Tô Tranh."

A Tửu là bạn bè của cô ở cô nhi viện, là người cùng qua vượt qua khó khăn, người cô tin tưởng nhất.

A Tửu vừa nghe thấy là Tô Tranh, thì vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: "Cô đi đâu mất tích mấy ngày nay thế hả? Tôi làm sao cũng không liên lạc được với cô!"

Tô Tranh biết thời gian eo hẹp gấp gáp, vội vàng lời ít mà ý nhiều nói tình cảnh trước mắt, A Tửu nghe xong vội hỏi: "Vậy tiếp theo làm sao đây? Tớ cứ

nghĩ là cậu đã xảy ra chuyện, nên đã sửa tư liệu rồi, định nặc danh gửi đến nhà họ Phùng.”

Tô Tranh vừa nghe thấy đã lập tức toát mồ hôi lạnh: "Cậu đã gửi chưa?"

A Tử ở bên kia sờ sờ đầu, do dự nói: "Tài liệu trong tay tớ thì chưa gửi đi, nhưng vừa rồi tớ có dùng virus tấn công một máy tính trong nhà họ Mạc."

Lúc này Tô Tranh chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng: "Máy tính của ai?"

A Rượu nhớ lại, rất mơ hồ nói: “Tớ cũng không biết, tớ chỉ muốn thêm nhiều chứng cứ đả kích nhà họ Mạc một chút, cho nên dùng Tử Thần mới nhất mà tớ mới nghiên cứu ra để hack máy tính kia." A Tử chậm chậm nói tới đây, chột lớn tiếng nói: "Ai nha, tớ nhớ ra rồi, là máy tính của em út nhà họ Mạc, bởi vì tớ có thấy qua có kí hiệu của anh ta trong tập tài liệu mà!"

Tô Tranh nghe đến đó, tâm trạng chùng xuống, mặt cũng trắng bệch.

Em út của nhà họ Mạc, có hai bằng tiến sĩ về máy tính và kinh tế ở Mỹ. Mạc Phong là ưu tú, Mạc Vân là xuất sắc, nhưng Mạc Gấm, không ai có thể so sánh, anh ta là thiên tài, là thiên tài trong thiên tài!

Tô Tranh tuyệt đối tin tưởng, một người như vậy, sẽ không thể không nhận ra A Tử dưới cái tên Tử Thần đó!

Nếu như Mạc Gấm phát hiện Tử Thần, anh ta sẽ làm gì? Sẽ tìm hiểu nguồn gốc tra được A Tử, sau đó thì sao, từ A Tử tra ra Tô Tranh sao?

Tô Tranh cười gượng, nếu thực sự là như vậy, tất cả những gì cô từng mưu tính sẽ lộ ra cả. Đến lúc đó nói gì đến tương lai của cô và Mạc Phong? Mạc Phong làm sao còn có thể tin tưởng cô? Mạc Phong còn có thể yêu cô sao? Cứ coi như Mạc Phong tha thứ cho cô, thì em út của anh có thể bỏ qua cho cô sao? Đường đường là nhà họ Mạc, phát hiện sau lưng có một kẻ trăm phương ngàn kế muốn đối phó với họ, liệu họ có bỏ qua không?

Tô Tranh nghĩ tới tất cả hậu quả này, lòng trực tiếp chùng xuống. Cô khổ tâm kinh doanh, đã không được gì lại chôn vùi chính mình?

Tô Tranh khổ sở lắc đầu, không, cô không nên nhận được kết quả như vậy! Cho dù cô và Mạc Phong vẫn vô duyên như trước, cô cũng không muốn Mạc Phong hận cô, cô càng không muốn nhà họ Mạc lại một lần nữa tước bỏ trẻ khỏi tay cô!

Chương 37. Mục đích của Mạc Gấm

37.1

Người định không bằng trời định, Tô Tranh ngàn vạn lần không ngờ cô chỉ mất liên lạc trong mấy ngày, mà người bạn A Tửu có thể bại lộ chuyện của mình!

Cô không thể có kết quả như thế, cô cũng không muốn Mạc Phong hận cô, cô càng không muốn lại nhận lại kết thúc như trước!

Đầu điện thoại bên kia A Tửu không nghe thấy Tô Tranh đáp lại, lo lắng hỏi: "Tô Tranh, cô làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ cô đang ở đâu?"

Tô Tranh lập tức bình tĩnh lại, vội vàng nói với A Tửu: "Tôi không sao, tôi sẽ gọi lại cho cậu sau." Nói xong cô vội cúp điện thoại.

Sau đó Tô Tranh nhìn về vùng núi rừng rập rập trước mắt thật lâu, cô nên làm như thế nào đây? Làm như thế nào để đền bù lại tất cả đây?

Đúng lúc này, trong lòng cô lại nghĩ, mọi chuyện cũng chưa đến mức không thể nào cứu vớt, cô còn có thể bù đắp, không phải sao? Mặc dù tối nay A Tửu đã sử dụng loại vi rút kia, nhưng chưa chắc Mạc Gấm đã phát hiện máy vi tính của mình bị xâm nhập. Chỉ cần cô có thể xóa đi được con vi rút kia trước khi Mạc Gấm phát hiện thì sẽ không hề để lại dấu vết.

Sau khi Tô Tranh nghĩ đến phương pháp này, mặc dù cũng biết cách làm này có nguy cơ rất lớn, nhưng việc đã đến nước này, cùng lắm thì sẽ bị nhà họ Mạc phát hiện ra thôi. Nếu cô thành công, tất cả mọi chuyện đều sẽ không bị phát hiện, khi đó cô chỉ cần ở với các con cùng chờ Mạc Phong là được rồi, còn nếu bị phát hiện thì..., nhưng tất cả cũng chỉ là nếu thôi.

Xác định được ý định, Tô Tranh vội mở wifi của di động để phát ra tín hiệu, đồng thời mở Laptop ra chuẩn bị kết nối. Khi laptop khởi động thì cô khẩn trương nhìn tín hiệu máy vi tính đang bắt, sóng bắt chậm chạp như sên bò, mãi một lúc lâu mới kết nối được mạng thành công!

Tô Tranh hít một hơi thật sâu bình tĩnh lại, mở Chat Messenger ra, nhìn thấy A Tửu đang online. Không còn kịp giải thích nữa, cô trực tiếp nói cho A

Tửu là cô muốn xóa Tửu Thần đi. A Tửu kinh ngạc rồi nói, anh cũng đang muốn thử xóa nó.

Tô Tranh gật đầu một cái, tín hiệu Internet cực kỳ không ổn định, nếu như chuyện này không do A Tửu làm thì không thể tốt hơn. Cô do dự một chút, lại mở USB ra, lấy tài liệu đã copy được từ máy tính của Mạc Phong ra giao cho A Tửu. Nếu như một khi xảy ra chuyện gì bất trắc, trong tay A Tửu cũng có nhiều bằng chứng hơn.

Cô thấy thời gian đã không còn sớm, sợ những nhặng vệ sĩ kia đột ngột tỉnh lại nên vội vàng dặn dò A Tửu rồi tắt máy tính.

Đóng Laptop cầm điện thoại di động trở về phòng, những nhặng vệ sĩ kia vẫn còn đang ngủ, trong lòng cô an tâm một chút, nghĩ tới tối nay gọi điện được cho A Tửu. Nếu như anh có thể lấy lại được con vi rút kia mà không để lại dấu vết thì tất cả đều còn kịp.

Ngày hôm sau, khi mặt trời chiếu vào căn phòng, cô nhìn thấy bóng dáng làm việc của những người vệ sĩ, bọn họ không có vẻ dị thường gì, có lẽ vệ sĩ Nghiêm cũng chưa phát hiện ra điều gì.

Cô len lén giấu điện thoại di động vào trong người, dẫn Yên Nhiên đi ra ngoài đi dạo đến đỉnh núi nhỏ kia. Điện thoại di động lại bắt được tín hiệu lần nữa, cô lặng lẽ nhắn tin cho A Tửu, sau đó lo lắng chờ đợi. Nhưng đợi mãi cũng không thấy A Tửu đáp lại.

Cô bắt đầu thấp thỏm, nhưng lại tự an ủi mình có lẽ là do A Tửu chưa nhìn thấy tin nhắn.

Khi cô quay lại biệt thự, thì vừa đúng lúc vệ sĩ Nghiêm từ trong phòng đi ra, ánh mắt người vệ sĩ trẻ tuổi này nhìn cô có chút kỳ quái, giống như là đang quan sát gì đó. Có lẽ anh ta đã bắt đầu nghi ngờ chuyện tối hôm qua rồi? Tô Tranh cố tỏ ra thoải mái mà cười với anh ta, lại thấy vệ sĩ Nghiêm nghiêng đầu đi.

Thật ra Tô Tranh cũng không quá lo về phần vệ sĩ Nghiêm, anh ta chẳng có bằng chứng cụ thể thì nhiều nhất cũng chỉ là hoài nghi thôi. Cô làm như không có việc gì trở về phòng, nói chuyện đọc sách cùng với Yên Nhiên, cứ như vậy một buổi sáng đã qua. Buổi trưa, cô nghe thấy âm thanh âm ỉ ở phía xa, chạy ra ngoài hỏi xảy ra chuyện gì, vệ sĩ Nghiêm chỉ nhàn nhạt nói đã phái người đi

xem. Lúc tối, vệ sĩ Nghiêm tăng vệ sĩ tuần tra quanh biệt thự, anh ta cũng không có nói cho Tô Tranh biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì.

Buổi tối, sau khi bọn trẻ ngủ say, cô tự mình đi ra ngoài đi dạo một mình . Lần này cô không dám dừng lại chiêu cũ, chỉ nói buổi tối mất ngủ muốn ra ngoài đi dạo một chút, dĩ nhiên vệ sĩ Nghiêm sẽ đi theo cô, Tô Tranh không có lý do gì phản đối, không thể làm gì khác hơn là sau lưng có thêm một cái đuôi.

Ai biết bọn họ đi không xa, vệ sĩ Nghiêm đột nhiên rút súng lục ra, cảnh giác nhìn xung quanh. Cũng lúc đó Tô Tranh đồng thời phát hiện, xung quanh có âm thanh người đi lại!

Bọn họ ở nơi này đã mấy ngày, chưa từng có phát hiện có người ở xung quanh, nhưng hôm nay vào đêm khuya là ai đến đây?

Vệ sĩ Nghiêm nhìn cô một cái, trong mắt chớp chớp một cái, nhỏ giọng dặn dò: "Cô ở yên ở đây đừng đi đâu, tôi qua đó một chút." Nói xong anh đưa cho cô một vật rồi dặn: "Một khi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì hãy nhấn cái nút này." Nói xong anh ta đi thẳng vào rừng.

Tô Tranh cười lạnh một tiếng, chẳng lẽ vệ sĩ Nghiêm lại không biết trên đời này có kẻ điệu hồ ly sơn? Anh ta bỏ cô lại tự mình đi xem xét xung quanh có lẽ là lo lắng có người hại đến Cách Ly và Yên Nhiên, anh ta tình nguyện bỏ cô lại không muốn để ý đến cô.

Nhưng Tô Tranh cũng không sợ, còn có cái gì là đáng sợ đối với cô, cô cũng không phải là cô gái yếu đuối trời gà không chặt! Vệ sĩ Nghiêm rời đi càng làm cho cô hành động tự do hơn, vì vậy cô lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng đi về phía đỉnh núi nhỏ kia.

Khi cô định leo lên đỉnh núi thì, bên cạnh lại vang lên tiếng bước chân chậm rãi.

Cô chợt dừng lại, nhanh chóng lùi về phía sau, trốn dưới một thân cây.

" Tiểu thư Tô." Một tiếng gọi tên cô vang lên, trong rừng núi vắng vẻ của đêm khuya tiếng gọi này làm cô dựng cả tóc gáy.

Cô chợt quay đầu nhìn, chỉ thấy bóng một người đàn ông cao gầy, người nọ mặc áo sơ mi, từ trong bóng tối từ từ đi ra.

Cô cố gắng bình tĩnh, mở miệng hỏi: "Anh là ai?" Cô phát hiện giọng nói

của mình trở lên khàn khàn run run, cô quá khẩn trương.

Mặt của người đàn ông kia ẩn trong bóng tối, cô nhìn không rõ, nhưng nghe thấy tiếng anh ta hỏi lại: "Tiểu thư Tô, không phải cô biết tôi sao?"

Người này, cô có biết không?

Nhìn vóc người cao gầy của người đàn ông, phong thái bình tĩnh, cô chợt nhớ tới một người.

Mạc Gấm, cô đã từng thấy qua ảnh, người này là Mạc Gấm sao?

Tô Tranh khó khăn mở miệng: "Anh là Mạc Gấm?" Cô khẳng định nói, tiếp theo lại hỏi: "Anh muốn gì?"

Mạc Gấm từ trong bóng tối đi ra, nhờ ánh trăng chiếu Tô Tranh thấy rõ diện mạo của anh.

37.2

Rất giống với ảnh chụp mà cô đã nhìn thấy trước kia, anh ta có chút không giống với Mạc Phong nhưng lại có chút khôi ngô của Mạc Vân, tuấn tú giống phụ nữ. Nhưng trên người anh ta không hề có một chút hơi thở của phụ nữ, thực sự là rất sạch sẽ, nhìn vào anh ta sẽ nghe thấy hương thơm của núi rừng.

Nhưng hiện tại thì Tô Tranh không có tâm tình để thưởng thức, cô cười lạnh, giọng nói khẳng định: "Quả nhiên là anh!"

Mạc Gấm khẽ nói: "Vậy hẳn là cô biết tại sao tôi lại xuất hiện ở nơi này rồi?"

Vì sao Mạc Gấm lại xuất hiện ở nơi này, đương nhiên Tô Tranh đã biết.

Tất nhiên là A Tửu thất bại, không tìm thấy được virus Tửu Thần chỗ Mạc Gấm, thậm chí còn có khả năng Mạc Gấm đã giăng lưới đợi A Tửu chui đầu vào. Mạc Gấm phát hiện ra A Tửu, sau đó tìm hiểu căn cứ của A Tửu nên đã tìm thấy mình sao?

Bỗng nhiên Tô Tranh nhớ tới tiếng trực thăng âm âm giữa trưa, là âm thanh của máy bay trực thăng sao?

Hiển nhiên Mạc Gấm không dám kinh động đến Mạc Phong, cũng không làm kinh động đến người nhà họ Mạc, một người từ ngàn dặm xa xôi chạy đến

nơi rừng núi hoang sơ này, dùng kế điệu hổ ly sơn dụ vệ sĩ Nghiêm, cuối cùng thì anh ta muốn làm gì?

Mạc Gấm nhàn nhạt mở miệng giải thích: “Hắn là cô đoán được, anh trai tôi còn không biết cô đã làm những chuyện gì.” Anh ta nhìn sắc mặt Tô Tranh, tiếp tục nói: “Hiện tại anh ấy còn không biết cô đã lấy trộm thông tin trong máy tính.”

Tô Tranh cười lạnh: “Nhưng mà anh biết, anh chạy đến đây để nói với tôi rằng anh đã biết. Anh muốn làm gì?”

Mạc Gấm lắc đầu, lúc này anh dùng âm thanh không có một tia doạ động nói: “Tôi không nghĩ là sẽ làm gì, tôi chỉ đến xem cháu trai và cháu gái của tôi có an toàn không, nhân tiện xem cô.”

Tay Tô tranh nắm chặt thành quyền, đương nhiên là cô không tin, chỉ nhìn thôi sao?

Mạc Gấm xoay người, vừa đi vừa nói chuyện: “Cô có thể không tin.”

Khi bóng lưng Mạc Gấm biến mất, Tô Tranh buông lỏng tay, cô vô lực dựa vào thân cây, ngửa đầu nhìn ánh trăng.

Mạc Gấm đến nơi này, là muốn làm gì? Anh ta là muốn cảnh cáo mình không nên có những suy nghĩ muốn làm gì bất lợi cho Nhà họ Mạc sao?

Anh ta.....Thật ra thì cũng giúp người để đạt được mục đích sao?

Khi vệ sĩ Nghiêm hăng hái chạy tới, rất nhanh đã phát hiện Tô Tranh đang trầm tư dựa vào thân cây, vội vàng hỏi cô thế nào.

Tô Tranh ngược mắt nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh ta, lắc đầu nói: “Không có việc gì, quay về thôi.”

Vệ sĩ Nghiêm có chút băn khoăn với thái độ của Tô Tranh, trầm mặc, ngồi xuống chờ Tô Tranh đứng dậy.

Tô Tranh lạnh nhạt cự tuyệt anh ta, bản thân tự đứng dậy đi về.

Khi Tô Tranh đi lên lầu, nghe thấy vệ sĩ Nghiêm kêu lên một tiếng “Tiểu thư Tô.”

Tô Tranh quay đầu nhìn thoáng qua, lại nhìn đến vệ sĩ Nghiêm đang đứng giữa phòng khách, trong đôi mắt có chút áy náy.

Anh ta trịnh trọng mở miệng nói: “Tiểu thư Tô, tôi sẽ bảo vệ cô thật tốt.”

Tô Tranh gật đầu, anh ta không cần trịnh trọng như vậy, cô tin tưởng người này nhất định sẽ bảo vệ cô thật tốt.

Tô Tranh có tâm sự, cũng mặc kệ bao nhiêu cảm xúc của vệ sĩ Nghiêm, đi lên lầu.

Cả đêm này, cô không thể ngủ ngon. Cô không ngừng nhớ tới việc Mạc Gấm xuất hiện, Mạc Gấm xuất hiện có ý nghĩa gì?

Chuyện này lạc quan mà nghĩ, có thể cho rằng Mạc Gấm biết mình hành động, nhưng anh ta là vì nghĩ đến hạnh phúc của anh trai, cũng không nói ra chuyện này, mà đã chạy đến cảnh cáo bản thân cô, cho bản thân cô một cơ hội. Nhưng nếu bi quan mà nghĩ, có lẽ Mạc Gấm và anh trai không có cùng suy nghĩ, anh ta có mục đích khác.

Nghe nói Mạc Gấm không phải là do Mạc lão phu nhân sinh ra, nhưng không hề bạc đãi Mạc Gấm, vị tam thiếu gia này từ nhỏ đã sang Mỹ học, rất ít khi trở về.

Cô không biết tình cảm của Mạc Phong và Mạc Gấm như thế nào, cô cũng không thể đoán được hành động đến đây của Mạc Gấm là lý do gì.

Suy nghĩ một đêm không có đầu mối, mà giấc ngủ của cô luôn không tốt, vậy nên năm giờ sáng ngày hôm sau cô vẫn chưa thể ngủ. Có lẽ như thế này lại tốt, rõ ràng là không cần ngủ, đứng dậy kéo màn cửa hít thở không khí bên ngoài, thuận tiện điều chỉnh tâm tình.

Rất nhanh đã đến bảy giờ, cô rửa mặt đang định đi ra ngoài nhìn xem Yên Nhiên đã rời giường hay chưa, lại nghe thấy thấy tiếng gõ cửa.

Cô đi đến mở cửa, lại thấy vệ sĩ Nghiêm đang đứng nghiêm túc ngoài cửa, một thân màu đen.

Tô Tranh sửng sốt, vệ sĩ Nghiêm rất ít khi tự tiện đi lên lầu, bây giờ sao lại có thể đứng ngoài cửa?

Vệ sĩ Nghiêm nhìn cô, trong ánh mắt có một tia cảm xúc khó tả, nhưng rất

nhanh anh ta đã cung kính nói: “Tiểu thư Tô, Mạc phu nhân cho mời cô.”

Mạc phu nhân, Mạc phu nhân nào?

Vệ sĩ Nghiêm xem ra đã sớm dự liệu tới sự kinh ngạc của Tô Tranh, nhàn nhạt bổ sung thêm: “Mẹ của Tiên sinh, bà nội của tiểu thiếu gia, lão phu nhân của nhà họ Mạc, muốn gặp tiểu thư Tô.”

Chương 38. Quyết định

38.1

Tô Tranh đi theo vệ sĩ Nghiêm ra phía sau.

Lão phu nhân tới dường như không hề ảnh hưởng đến hai đứa bé, thế cho nên lão phu nhân chỉ ở biệt thự gần đó rồi gặp cô.

Ở một bãi cỏ gần rừng cây, đặt một bộ ghế đệm bằng nhung, lão phu nhân nhàn nhã ngồi trên đó.

Bên cạnh là một vài chiếc xe việt dã, phía sau là một số vệ sĩ, còn có một người đàn ông trẻ tuổi hào hoa phong nhã, có vẻ như là nhân vật thư ký Lưu.

Trong lòng Tô Tranh cười lạnh, lão phu nhân nhà họ Mạc quả nhiên không phải là một nhân vật tầm thường, cho dù đi qua một nơi một con chim cũng không thêm đẻ trứng, nhưng dáng vẻ vẫn không khác gì một quý phu nhân.

Lão phu nhân nhìn Tô Tranh chậm rãi đi tới, ung dung nở nụ cười: “Tiểu thư Tô, đã lâu không gặp.”

Tô Tranh đi đến bên cạnh bà ta, ngay cả cười cũng lười: “Đúng vậy, đã mười năm không gặp.”

Lão phu nhân đánh giá cô gái đứng trước mặt mình, không biết đang nghĩ cái gì mà cười tủm tỉm.

Tô Tranh không biết lão phu nhân đã biết chút gì chưa, định ở ngoài sáng cô ở trong tối, vì thế cô quyết định nói thẳng, trực tiếp hỏi: “Phu nhân, hẳn là ngài vẫn nhớ ước định mười năm trước?”

Lão phu nhân nhìn nhìn vệ sĩ đứng bên cạnh, điềm tĩnh dặn dò: “Các người lui xuống trước đi.” Lời này vừa nói ra, hai vị vệ sĩ phía sau phu nhân nhìn nhau, chậm rãi lui về phía sau cách đó không xa, nhưng mà vệ sĩ Nghiêm vẫn không nhúc nhích, anh ta vẫn đứng phía sau Tô Tranh.

Lão phu nhân ngồi tít trên cao, ánh mắt nhìn qua vệ sĩ Nghiêm, thản nhiên chất vấn: “Thế nào, lời nói của ta không có hiệu lực sao?”

Về mặt vệ sĩ Nghiêm không chút biểu cảm, cúi đầu cung kính nói: “Phu

nhân, cậu chủ dặn dò Nghiêm Lạc bảo vệ tiểu thư Tô.”

Sắc mặt lão phu nhân có chút khó coi: “Chẳng lẽ ta sẽ làm hại đến tiểu thư Tô sao?”

Vệ sĩ Nghiêm không trả lời được, nhưng dưới chân vẫn đứng nguyên như cũ.

Tô Tranh quay đầu nhìn thoáng qua, cô biết vệ sĩ Nghiêm đối với chuyện này vẫn có chút áy náy, cho nên hôm nay tình nguyện đắc tội với lão phu nhân chứ không tự mình rời đi, chẳng qua cô cũng không muốn người khác vì mình mà hy sinh bản thân, dù sao vệ sĩ Nghiêm ở lại chỗ này cũng không có ích.

Vì thế cô quay đầu về phía vệ sĩ Nghiêm nở nụ cười: “Nghiêm tiên sinh, ngài quay về đi, tôi và lão phu nhân có chuyện cần nói.”

Vệ sĩ Nghiêm nhìn cô, rõ ràng ánh mắt có chút lo lắng.

Tô Tranh nhìn anh ta gật đầu chắc chắn, đôi môi vệ sĩ Nghiêm động đậy, đành phải nói: “Tôi đi khỏi đây một lát, có chuyện gì xin tiểu thư Tô dặn dò bất cứ lúc nào.” Nói xong anh ta cung kính cúi đầu chào lão phu nhân, lúc này mới xoay người đi, cách nơi này hơn mười thước.

Tô Tranh đưa mắt nhìn lão phu nhân, lúc này lão phu nhân đang đánh giá Tô Tranh.

Đối với Tô Tranh mà nói, phu nhân Mạc này tuy cách xa nhưng trong trí nhớ của cô, cho dù là mười năm, hai mươi năm cô vẫn nhớ như in người phụ nữ này, đứng ở trên cao nhìn xuống với vẻ kiêu căng, vẫn nhớ vẻ mặt nhắc tay quyết định vận mệnh của bản thân mình!

Đã trải qua thời gian mười năm, người phụ nữ này vẫn ung dung cao quý như trước, dường như năm tháng không lưu lại dấu vết.

Hai người phụ nữ nhìn nhau một lúc, rốt cuộc lão phu nhân cũng bắt đầu: “Ta biết cô đã đạt được điều kiện của mười năm trước.”

Trong lòng Tô Tranh căng thẳng, đúng vậy, cô đã đạt được điều kiện của mười năm trước, nhưng người phụ nữ này sẽ giao con cho mình sao? Sẽ có khả năng này sao?

Lão phu nhân nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tô Tranh: “Tiểu thư Tô, thật sự là lúc

trước tôi đã xem thường cô, không ngờ được trong mười năm này cô đã hô mưa gọi gió, biến thành một Phong Lăng rất lớn nha!” Trong giọng nói có chút châm chọc.

Tô Tranh không hề để ý đến lời của người phụ nữ đó, Tô Tranh chỉ muốn biết cuối cùng thì người phụ nữ đó muốn thế nào.

Lão phu nhân nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Tô Tranh, thông dong nói: “Nhà họ Mạc chúng tôi là người nói sẽ giữ lời, cho nên tôi sẽ giao đứa bé cho cô.”

Trong lòng Tô Tranh cảm thấy kinh hoàng, lời của người phụ nữ đó là thật hay giả?

Lão phu nhân biết Tô Tranh không tin, cười nói: “Tiểu thư Tô, nhà họ Mạc là một thế hệ cháu đích tôn, ta không có khả năng giao hán cho cô. Nhưng mà cô có thể mang Yên Nhiên đi.”

Tô Tranh vốn đang cảm thấy kinh hoàng nhưng đã bình tĩnh lại. Lão phu nhân sáng khoái đồng ý để cô mang đứa nhỏ đi, cô chỉ biết rằng điều này không hề có khả năng, nhưng bây giờ khi nghe lão phu nhân nói thế, cô mới an tâm, ít nhất cô còn biết phu nhân Mạc là át chủ bài.

Nhưng là sau đó cô liền suy nghĩ cẩn thận, trong lòng cô cười lạnh, Yên Nhiên, cô yêu Yên Nhiên, nhưng vào thời khắc bị nhà họ Mạc vứt bỏ sao?

Lão phu nhân quan sát vẻ mặt của Tô Tranh, tiếp tục nói: “Chỉ là cô mang Yên Nhiên đi như ta nói, nhưng ta có một điều kiện.”

Tô Tranh nghe nói thế, nở nụ cười châm chọc: “Xin mời.”

38.2

Lão phu nhân không để ý tới giọng nói châm chọc của Tô Tranh, ung dung sửa lại tóc, nói tiếp: “Ta biết rõ mấy ngày nay gần như Mạc Phong ở chung một chỗ với cô, nó khờ dại muốn tiếp tục duyên xưa cùng cô. Nhưng cô phải biết, nhà họ Mạc chúng tôi tuyệt đối không cho phép loại chuyện như vậy.”

Tô Tranh nhú mày: “Vậy thì như thế nào?”

Lão phu nhân thoáng nhìn mặt trời đang lên nơi xa xa, thở dài mà nói: “Tình hình Mạc gia bây giờ chắc tiểu thư Tô ddld cũng đã biết, lúc này người

nhà họ Mạc chúng tôi tuyệt đối không nên có ý tưởng ruồng bỏ gia tộc."

Tô Tranh hạ mắt, Mạc Phong thế nhưng thực sự có ý tưởng buông tha gia tộc và cùng ở với mình sao? Anh đương nhiên biết Mạc gia sẽ không dễ dàng tiếp nhận mình, cho nên anh tính toán vượt qua nguy cơ này cùng nhà họ Mạc rồi đi xa tha hương với mình sao?

Trong giọng nói chậm rãi của lão phu nhân có tia bi ai: "Tiểu thư Tô, chúng ta không thể để cho Phong nhi rời đi, cho nên chỉ có thể mời cô rời đi."

Tô Tranh lạnh nhạt nhìn lão phu nhân chằm chằm, hỏi ngược lại: "Mạc phu nhân, tại sao ngài muốn tôi rời đi thì tôi phải đi?"

Lão phu nhân sửa lại ống tay áo, thu hồi tia bi ai kia lại, theo dự tính trước mà nói: "Tiểu thư Tô, cô là người thông minh, chắc hẳn đã cân nhắc được mất hơn thiệt rồi."

Giọng nói của lão phu nhân rất chắc chắn, hiển nhiên là bà đoán được Tô Tranh nhất định sẽ tiếp nhận lời đề nghị của bà.

Được mất hơn thiệt, tất cả là cái gì?

Nếu như Tô Tranh tiếp tục lưu lại, kiên trì muốn ở chung một chỗ với Mạc Phong, như vậy tất nhiên nhà họ Mạc sẽ toàn lực phá hoại, Mạc Gấm xuất hiện tối hôm qua chính là một cảnh cáo sao? Vì vậy kết quả cuối cùng rất có thể là Tô Tranh sẽ chẳng được gì. Nếu như bây giờ Tô Tranh rời đi, ít ra còn có thể mang theo Mạc Yên Nhiên.

Tô Tranh nhanh chóng cân nhắc một chút, cuối cùng ngẩng đầu nhìn lão phu nhân vẻ mặt chắc chắn, rốt cục gật đầu một cái: "Được, tôi đồng ý với bà."

Dường như lão phu nhân cũng bất ngờ với hành động đáp ứng sáng khoái như vậy của Tô Tranh, nhìn kỹ Tô Tranh một phen, cuối cùng cũng hài lòng nói: "Rất tốt, so với mười năm trước, tiểu thư Tô đã hiểu được phải làm sao mới có lợi nhất cho mình."

----- Puck.d.d.l.q.d -----

Lúc Tô Tranh trở về, mặt vệ sỹ Nghiêm không thay đổi đi theo sau cô, nhưng con người nghi ngờ thỉnh thoảng quan sát cô một cái.

Tô Tranh cũng không giải thích gì, tiếp tục trở về.

Cách lão phu nhân đến giống như Mạc Gấm, đến bất ngờ đi vội vàng, hai đứa bé không hề phát hiện ra.

Tô Tranh chợt dừng lại, hoài nghi nhìn rừng núi bụi rậm dày đặc này, lại nhìn cái thị trấn nhỏ cách đó không xa, bắt đầu nghi ngờ, chung quanh có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chăm chú? Dĩ nhiên cô sẽ không tin tưởng lão phu nhân và Mạc Gấm yên tâm về cô như vậy, bọn họ đi rồi, nhưng sẽ lưu lại tai mắt.

Vệ sỹ Nghiêm ở bên cạnh xin ý kiến nói: “Tôi sẽ báo sự việc này cho tiên sinh.”

Tô Tranh quay đầu nhìn vệ sỹ Nghiêm một cái, không nói gì. Cô biết tuy vệ sỹ Nghiêm xin ý kiến rõ ràng như vậy, nhưng trên thực tế mình không thay đổi quyết định của anh ta được.

Tô Tranh thở dài, hôm nay cô nghe được giọng điệu của lão phu nhân là để cho cô thêm nhiều lòng tin với Mạc Phong, có lẽ cô nên chờ một chút, xem Mạc Phong xử lý mâu thuẫn nội bộ này như thế nào.

Nếu như anh có thể xử lý tốt, mình chỉ cần lặng lẽ chờ ở chỗ này là được rồi chứ?

----- Puck.d.d.l.q.d -----

Nhưng khi bọn họ trở lại biệt thự, căn bản là vệ sỹ Nghiêm không có cơ hội thông báo cho Mạc Phong.

Một nhóm mặc thường phục cầm súng, quang minh chính đại xông vào, nhanh chóng xông thẳng lên lầu. Lúc Tô Tranh cùng vệ sỹ Nghiêm vào nhà, vừa đúng lúc nhìn thấy đám mặc thường phục đang giằng co cùng thủ hạ của vệ sỹ Nghiêm, mà hình như có một bộ phận đã xông lên lầu, thậm chí Tô Tranh nghe được thanh âm Mạc Yên Nhiên hét chói tai.

Tô Tranh nghe được tiếng kêu hoảng sợ của Yên Nhiên, tâm bị siết chặt ngay lập tức, cau kinh chất vấn: “Các người là ai?”

Trong đám mặc thường phục cầm súng có một người ước chừng ba mươi tuổi, đeo kính gọng đen, để tóc húi cua, anh ta đi tới trước mặt Tô Tranh và vệ sỹ Nghiêm giải thích: “Chúng tôi theo lệnh của Mạc phu nhân tới mời tiểu thiếu gia đi.”

Tô Tranh vịn lần không ngờ tới động tác của Mạc phu nhân lại nhanh như vậy, cô nhìn vệ sỹ Nghiêm, tình hình hôm nay chắc chỉ có vệ sỹ Nghiêm có thể bảo vệ Cách Ly không bị mang đi, chỉ là không biết trong trận xung đột này rốt cuộc anh ta muốn đóng vai nhân vật gì.

Vệ sỹ Nghiêm tiến lên một bước, nhìn chăm chăm người đầu húi cua, lạnh lùng nói: “Tôi theo lệnh Mạc tiên sinh bảo vệ tiểu thiếu gia cùng tiểu thư, không được tiên sinh đồng ý, bất luận kẻ nào cũng không được mang tiểu thiếu gia đi.”

Người đầu húi cua cùng vệ sỹ Nghiêm liếc nhau một cái, tuyệt đối không muốn biết quyết tâm của phía bên kia. Bọn họ vốn phục vụ một gia tộc, nhưng hôm nay bởi vì chủ nhân của mình, hiển nhiên muốn chiến đấu một mất một còn.

Tô Tranh nhanh chóng đánh giá thể cục trước mặt, nhóm vệ sỹ Nghiêm không tới mười người, mà nhóm của người húi cua mười mấy người, lại còn mang súng, nếu quả thật phải ác chiến, chẳng những làm cho người ta chú ý phải rước lấy phiền toái, phía mình nhất định sẽ thua thiệt.

Trong đầu cô biến chuyển, nảy ra ý hay, dứt khoát nói rõ ràng: “Các người có thể mang tiểu thiếu gia đi lqđ, nhưng tiểu thư thì các người không được đụng đến con bé chút nào.”

Vệ sỹ Nghiêm nghe lời này xong, rất sững sốt, kinh ngạc nhìn về phía Tô Tranh.

Tô Tranh không biến sắc, nhìn chăm chăm người đàn ông đầu trọc hỏi: “Như thế nào?”

Người đầu trọc giống như không biết thân phận của Tô Tranh, anh ta nhìn về phía Tô Tranh cau mày hỏi: “Vị tiểu thư đang nói chuyện này có thể làm chủ sao?”

Vệ sỹ Nghiêm đang muốn phản đối, lúc này ở đầu cầu thang một âm thanh non nớt bình tĩnh nói: “Lời cô ấy nói không thể làm chủ, nhưng lời tôi nói thì có thể.”

Mọi người vừa nghe, vội vàng nhìn về phía cầu thang, lại thấy Mạc Cách Ly đang bước từng bước một từ từ đi xuống cầu thang, theo sát phía sau là một

người mặc thường phục cầm súng.

Sắc mặt Mạc Cách Ly có chút tái nhợt, cậu ta lạnh nhạt nhìn Tô Tranh một cái rồi nói với người đầu trục: “Chú Tổng, tôi đi với chú.”

Nhất thời trong lòng của Tô Tranh giống như bị kim châm.

Cái nhìn của Mạc Cách Ly với mình, giống như bình tĩnh như nước, lại giống như chứa thiên ngôn vạn ngữ, cô chưa bao giờ biết một ánh mắt đơn giản như vậy có thể khiến cho tim của mình đau thế này.

38.3

Nghiêm hộ vệ nhìn Mạc Cách Ly thực sự muốn theo “chú Tổng” gì đó kia rồi đi, đang định ngăn cản, lại thấy Tô Tranh bên cạnh sắc mặt tái nhợt đang nhìn Mạc Cách Ly, vội vàng hỏi: “Tiểu thư Tô, cô không sao chứ?”

Tô Tranh chậm rãi lắc đầu, nhin đau lòng xuống, đi tới bên cạnh Mạc Cách Ly, lấy đồng hồ trên cổ tay mình xuống đưa cho Mạc Cách Ly: “Cách Ly lqđ, chúng ta quen biết một chút, cái này đưa cho cháu làm kỷ niệm, có được không?”

Mạc Cách Ly cúi đầu liếc nhìn bàn tay kia, rồi ngẩng đầu nhìn Tô Tranh, chậm rãi ngăn lại nụ cười hư ảo. Cậu đưa tay nhận lấy đồng hồ kia, nhìn Tô Tranh lần cuối rồi bình tĩnh nói: “Chăm sóc tốt cho chị của tôi.” Nói xong cậu đi tới trước người đầu trục, nhàn nhạt phân phó: “Chú Tổng, chúng ta đi thôi.”

Nghiêm hộ vệ vừa thấy, vội vàng đi lên trước để ngăn cản, nhưng Tô Tranh đưa mắt ra hiệu cho Nghiêm hộ vệ đừng ngăn. Trên mặt Nghiêm hộ vệ tuy có hoài nghi, nhưng vẫn dừng bước lại, hiển nhiên là anh ta cũng cảm thấy thế cục trước mắt nếu liều mạng vẫn không thể giữ tiểu thiếu gia lại.

Lúc Mạc Cách Ly theo người đầu trục ngồi lên chiếc xe việt dã vượt đồng, Mạc Yên Nhiên ỳ ạch chạy xuống lầu, bé nhìn qua cửa sổ trong suốt thấy em trai mình rời đi, không nhịn được lớn tiếng kêu lên: “Mạc Cách Ly, không nên đi!”

Mạc Cách Ly quay đầu nhìn chị gái một cái, cậu không nói gì, bình tĩnh đi lên xe jeep.

Ngay lập tức nước mắt Mạc Yên Nhiên chảy ra, bé lắc đầu liều mạng kêu to: “Mạc Cách Ly, em không được đi! Nếu không chị nhảy xuống!”

Tô Tranh ngẩng đầu nhìn con gái đang đứng giữa cầu thang, tiểu cô nương đang khóc đương nhiên sẽ không biết, lúc máu chốt nhất bé là một con cò bị buông bỏ.

Ý của Mạc lão phu nhân, cũng chính là ý của chủ nhân cao nhất của Mạc gia. Bọn họ tình nguyện buông tha Mạc Yên Nhiên để đạt được mục đích Tô Tranh cam tâm tình nguyện rời đi.

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Nghiêm hộ vệ bắt đầu cố gắng liên lạc với Mạc Phong, nhưng Mạc Phong giống như hoàn toàn mất tích, bọn họ dùng hết tất cả các cách nhưng vẫn không thể nào liên lạc được với Mạc Phong.

Tô Tranh thấy vậy, biết thời gian không chờ ai cả, dứt khoát trực tiếp hỏi Nghiêm hộ vệ tính toán như thế nào. Nghiêm hộ vệ hơi trầm tư, nói thẳng nhất định phải mang tiểu thiếu gia về.

Lúc này Tô Tranh hỏi ngược lại Nghiêm hộ vệ, tại sao anh phải làm như vậy, tiểu thiếu gia bị người đầu trọc mang đi đương nhiên là theo chỉ thị của chủ nhân cao nhất của Mạc gia, nếu định đoạt lại tiểu thiếu gia chính là đối nghịch với Mạc gia. Đối với vấn đề này, Nghiêm hộ vệ trả lời không chút do dự, anh chỉ nghe theo mệnh lệnh của một người là Mạc tiên sinh, mà Mạc Phong ra lệnh bảo vệ tiểu thiếu gia, không cho phép bất kỳ ai mang đi. Hôm nay không có cách nào liên lạc được với Mạc tiên sinh, anh cũng sẽ không cho bất kỳ kẻ nào mang tiểu thiếu gia đi.

Giờ phút này lựa chọn duy nhất của Tô Tranh là tin tưởng Nghiêm hộ vệ, vì vậy cô nhanh chóng giải thích cho Nghiêm hộ vệ về công dụng của cái đồng hồ cũ kỹ đó. Ở bên trong cái đồng hồ đeo tay, còn có một bộ phát tín hiệu nhỏ, dùng điện thoại di động bình thường có GPRS là có thể định vị tới vị trí chỗ ở có đồng hồ đeo tay đó.

Nghiêm hộ vệ nghe nói vậy, trong mắt hiện ra tia mừng rỡ như điên, nếu như vậy, bọn họ hoàn toàn có thể theo dõi nhóm người này, sau đó thừa dịp bất ngờ đoạt lại tiểu thiếu gia.

Mạc Yên Nhiên ddlqd chớp chớp đôi mắt đắm lệ nhìn dì Tô và chú Nghiêm thảo luận, trong đầu bé rất nhanh chóng làm rõ sự tình, tội nghiệp hỏi: “Ông

nội và bà nội không cần cháu nữa sao?”

Tô Tranh đi tới bên người bé, thanh âm ấm áp trấn an nói: “Yên Nhiên, không được nghĩ như vậy.”

Hiển nhiên Mạc Yên Nhiên không tin: “Dì Tô, dì không phải gạt cháu, cháu hiểu được rõ là chuyện gì đã xảy ra.”

Tô Tranh không phản bác được, cô muốn an ủi Mạc Yên Nhiên, nhưng Mạc gia buông bỏ Mạc Yên Nhiên là sự thật.

Lúc này Tô Tranh nghĩ, có lẽ vào thời điểm mấu chốt, biện pháp cuối cùng của Mạc gia vẫn chính là cất giữ người có giá trị nhất, Mạc gia bọn họ sự nghiệp vĩ đại, con cháu đông đảo, đoán chừng muốn cất giữ chắc không chỉ hai đứa bé trước mặt nay, nếu tình huống như vậy, đương nhiên sẽ lựa chọn hy sinh bé gái giữ lại bé trai.

Mạc Yên Nhiên mở to hai mắt hỏi Tô Tranh: “Dì Tô, các người muốn đưa Cách Ly trở lại sao?”

Tô Tranh nhìn Mạc Yên Nhiên chăm chú, gật đầu nói: “Đúng vậy.” Mạc Yên Nhiên lau nước mắt cười nói: “Cũng tốt, bọn họ không cần cháu nữa, nhưng Mạc Cách Ly chắc chắn sẽ không thể không quan tâm đến cháu. Nếu cháu bị ném ra, nhất định em sẽ nguyện ý ở lại với cháu.”

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Tô Tranh và nhóm người Nghiêm hộ vệ bắt đầu bàn tính xem cứu Mạc Cách Ly ra thế nào, nhưng vào lúc đang bàn tính, Tô Tranh cũng có tính toán của riêng mình. Tình thế hôm nay, coi như đoạt lại bọn nhỏ thì như thế nào, chắc chắn là Mạc phu nhân lại đoạt trở về bên kia thôi, chẳng thà cô tới rút củi dưới đáy nồi *.

*Rút củi dưới đáy nồi: nguyên văn 釜底抽薪 (phủ đế trừu tân) nghĩa là rút củi dưới đáy nồi, đánh tiêu hao hậu cần để làm quân địch dần phải thua. Là kế sách thứ 27 trong 36 sách lược của quân đội Trung Hoa cổ đại của nhà quân sự tài ba Tôn Tử. Ý của kế sách này là tình hình đang nước sôi lửa bỏng thì phải làm cho dịu đi bằng cách biến to thành nhỏ, nhỏ thành không có. “Phủ đế trừu tân” lúc nào cũng là diệu kế, lớn mang hiệu quả lớn, nhỏ có hiệu quả nhỏ.

Cô có chủ ý này, liền đề nghị nhóm người Nghiêm hộ vệ đi cứu Mạc Cách Ly, còn Mạc Yên Nhiên và cô ở lại biệt thự. Nghiêm hộ vệ định để hai người lại

bảo vệ Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên, nhưng bị lời nói phía sau của Tô Tranh là lo lắng hành động đoạt lại Mạc Cách Ly không thành công, vì vậy cuối cùng quyết định toàn bộ lên đường đoạt lại tiểu thiếu gia.

Trước khi đi, Tô Tranh lqđ yêu cầu Nghiêm hộ vệ để lại cho cô một cây súng lục để ứng phó với tình huống ngoài ý muốn. Lúc đầu Nghiêm hộ vệ nghe thấy cái yêu cầu đó rất hoài nghi nhìn Tô Tranh, nhưng anh ta thấy vẻ mặt chắc chắn của Tô Tranh, lại nghĩ tới tình cảnh nguy hiểm lúc trước mà người phụ nữ này không sợ hãi chút nào, cuối cùng quyết định để lại một cây súng lục trang bị đầy đủ đạn cho Tô Tranh.

Ngay lập tức trong đại sảnh chỉ còn lại Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên, Mạc Yên Nhiên cắn môi nhỏ giọng hỏi Tô Tranh: “Dì Tô nói sẽ không bỏ cháu lại, thật chứ?”

Tô Tranh ôm đầu của bé vào trong ngực, nghiêm túc nói: “Đúng, ta sẽ không bỏ cháu lại.”

Mạc Yên Nhiên lại hỏi ngược: “Nếu như dì không thể không rời đi giống như Mạc Cách Ly?”

Tô Tranh tức cười, cô tính toán hôm nay rời đi, đích xác là bất đắc dĩ, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ muốn bỏ Mạc Yên Nhiên lại, vấn đề ở chỗ Yên Nhiên có muốn theo mình rời đi không?

Mạc Yên Nhiên nháy mắt, con người đắm nước cơ trí khê động: “Dì Tô, dì cũng muốn rời đi sao?”

Tô Tranh nghiêm túc nhìn Mạc Yên Nhiên, thử thăm dò nói: “Dì có thể phải rời đi.”

Mạc Yên Nhiên nghe xong lời này, nước mắt trong đôi mắt ướt át muốn rơi xuống, bé đau lòng lắm lắm: “Các người đều phải rời đi, Cách Ly đi, dì cũng muốn đi.”

Tô Tranh nhìn bộ dạng tội nghiệp của bé, đột nhiên cảm thấy bây giờ mình thật sự rất quá đáng! Tại sao cô có thể vì thử thăm dò đứa bé này mà khiến cho bé đau lòng đây? Bởi vì tự trách nên lòng của cô bắt đầu quặn đau, không bao giờ nhẫn tâm muốn nhìn bộ dạng đau lòng của Yên Nhiên nữa, một tay kéo lấy bé, có chút gấp gáp hỏi: “Nếu như dì muốn rời khỏi đây, cháu sẽ nguyện ý rời đi cùng dì chứ?”

Mạc Yên Nhiên chưa từng thấy tâm tình dì Tô kích động ôm mình như thế, trong khoảng thời gian ngắn bé sững sốt, nhưng ngay sau đó bé vùi đầu vào trong ngực dì Tô, hấp thu cái ấm áp quen thuộc mà ao ước ấy. Bé nghe được câu hỏi của dì Tô, vội vàng nói: “Dĩ nhiên là nguyện ý.”

Trừ em trai, Mạc Yên Nhiên cảm thấy mình chưa từng có cảm giác thân mật chặt chẽ như vậy với những người khác, bé cũng chưa cảm thấy được cảm giác ân cần trên những người khác, cho nên giờ phút này bé không nghĩ ngợi chút nào, bé nguyện ý.

Tô Tranh nhắm mắt lại, cô biết giờ phút này, lời nói của Mạc Yên Nhiên cũng không lý trí, cô biết hành động của mình chính là dụ dỗ một đứa bé, thậm chí cô không biết nếu như Mạc Yên Nhiên biết tất cả chân tướng sẽ như thế nào. Nhưng cô không có thời gian, nếu như có thể, cô nguyện ý dùng toàn bộ nửa đời sau của mình để đền bù cho bé tất cả những gì mình đã thiếu.

Đôi tay nhỏ bé của Mạc Yên Nhiên lục lọi, đưa tới trên gương mặt trắng nõn của dì Tô thấy chất lỏng ướt át, bé ân cần hỏi: “Dì Tô, tại sao dì khóc?”

Tô Tranh lau sạch nước mắt, lắc đầu một cái: “Dì không khóc, chỉ là dì quá vui mừng.”

Mạc Yên Nhiên không hiểu vì sao dì lại vui mừng rơi lệ, nhưng bé nguyện ý chung đụng với người tùy tùng cũng không có nhiều thời điểm là phụ nữ này. Ở trong tâm linh nhỏ nhỏ của Mạc Yên Nhiên, trực giác của bé tương đối tin tưởng rằng người phụ nữ này có thể mang đến cho mình ấm áp tha thiết nhất.

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Nghiêm Lạc biết Mạc Phong từ khi còn rất nhỏ, anh vẫn coi Mạc Phong là thần tượng. Sau này anh có cơ hội đi theo Mạc Phong, để Mạc Phong sai khiến, anh cam tâm tình nguyện. Lần này Mạc Phong giao nhiệm vụ bảo vệ mẹ con ba người cho anh, anh thề nhất định sẽ không phụ sự uỷ thác.

Bất luận kẻ nào, bao gồm cả Mạc lão phu nhân, đều đừng mơ tưởng cướp đi hai đứa bé từ trong tay anh!

Một ngày này, anh dẫn theo thủ hạ dốc hết toàn lực, đương nhiên là đoạt lại được Mạc Cách Ly. Anh làm cực kỳ đẹp đẽ, thừa dịp bên kia chưa chuẩn bị mà

đánh bất ngờ, tất cả đều thuận lợi, mà Mạc Cách Ly thấy tất cả trước mắt, không nói hai lời liền theo bọn họ trở lại.

Theo ý của Nghiêm Lạc, anh cho rằng căn biệt thự kia đã không thích hợp để ở nữa, cái gọi là thỏ khôn có ba hang, anh tính toán lập tức đem ba mẹ con đi nơi khác. Chỉ tiếc, khi anh mang tiểu thiếu gia trở lại căn biệt thự, không ngờ phát hiện ra Tô Tranh cùng tiểu thư đã không thấy nữa!

Lúc này Nghiêm Lạc choáng váng, anh tìm tòi tất cả các xó xỉnh xung quanh, nhưng không phát hiện được bất kỳ đầu mối gì.

Ngược lại Mạc Cách Ly chứng kiến tất cả lại rất tỉnh táo, cậu đưa tay tìm chiếc đồng hồ đeo tay nữ cũ kỹ giấu trong túi, nhắc chân lên lầu vào phòng của Mạc Yên Nhiên. Lúc ấy Nghiêm Lạc đang tìm kiếm xung quanh xem có dấu vết gì hay không, nên anh không chú ý tới tiểu thiếu gia sau khi tiến vào đã xảy ra chuyện gì. Đây là một sơ sót, sơ sót này khiến cho anh trong một khoảng thời gian rất lâu cũng cảm thấy không có mặt mũi nào mà đối diện với Mạc Phong.

Buổi tối hôm đó, không thấy Mạc Cách Ly.

Lúc Nghiêm Lạc xông lên lầu, phát hiện trên bàn trong phòng của Mạc Yên Nhiên có một cuốn tập.

Trong cuốn tập có một trang giấy bị xé xuống, nhưng trên trang giấy trắng phía dưới mơ hồ có thể thấy dấu vết đã từng có người viết chữ trên tờ giấy bị xé kia lưu lại.

Nghiêm Lạc quay về phía ánh đèn nghiêm túc nhìn dấu vết mơ hồ trên tờ giấy trắng này, sợ ngây người.

Anh bắt đầu ý thức được, mình đã phạm vào một sai lầm lớn.

Sai lầm của anh ở đây, rõ ràng phát hiện người phụ nữ kia bất thường nhưng tại thời điểm mấu chốt nhất lại tin tưởng cô ta!

Chẳng những anh ném tiểu thư cho người phụ nữ này, hơn nữa còn giao cho cô ta một cây súng lục!

Chương 39. Mẹ con ba người trốn thoát

39.1

Trong khi vì để tìm vị tiểu thiếu gia đã chạy trốn, người đầu trọc quay trở lại biệt thự lần nữa, vì đèn bù sai lầm của mình, Nghiêm Lạc đang tìm kiếm hỗn loạn ở thị trấn xung quanh, thì ở trong rừng cây rậm rạp, trải qua tìm tòi một phen, rốt cuộc Mạc Cách Ly đã tìm được chị gái của mình cùng Tô Tranh.

Mạc Yên Nhiên thấy Mạc Cách Ly lqđ xuất hiện, lập tức nhào tới, nước mắt ào ào chảy xuống: “Tên Mạc Cách Ly xấu xa này, chị biết là em sẽ không bỏ chị mà chạy một mình mà.”

Mạc Cách Ly đỡ Mạc Yên Nhiên dậy, bình tĩnh nói: “Chị không cảm thấy nóng sao?”

Đầu tiên Mạc Yên Nhiên sừng sốt, ngay sau đó hiểu được cậu nói là ngày vốn nóng mà mình còn nhào tới, trên gương mặt còn sót giọt lệ, giận dữ dậm chân nói: “Hừ, sớm biết vậy đã không nhấn lại cho em, sớm biết vậy đã không chờ em!”

Mạc Cách Ly lơ đãng, nhìn tờ giấy bài tập trong tay có chữ viết, nhàn nhạt nhìn Tô Tranh bên cạnh nói: “Chắc bọn họ sẽ tìm hướng phía Đông.”

Tô Tranh ngạc nhiên nhú mày, trên thực tế cô thương lượng với Mạc Yên Nhiên là quyết định sẽ chờ Mạc Cách Ly một ngày, nếu như Mạc Cách Ly không thể tự mình trốn ra, vậy cô và Mạc Yên Nhiên chỉ có thể chạy ra ngoài trước. Đêm nay khi Mạc Cách Ly đến chỗ này, cô không thể không thay đổi cách nhìn một lần nữa đối với đứa bé trai này. Bây giờ Mạc Cách Ly nói những người đó chạy đi hướng ngược lại càng làm cho Tô Tranh ngạc nhiên hơn.

Mạc Cách Ly đưa tờ giấy bài tập có ghi chép ra, bình tĩnh giải thích: “Cháu cầm theo tờ giấy ghi chép này, vì để phòng ngừa bọn họ đuổi theo, cố ý viết lên một tin tức dẫn dụ bọn họ ở trong sách bài tập của Yên Nhiên.”

Mạc Yên Nhiên bĩu môi không tin: “Hả? Bọn họ có thực sự tin những gì em viết không? Bọn họ cũng không ngốc!”

Trong nháy mắt Tô Tranh đã hiểu được ý của Mạc Cách Ly, giải thích cho

Mạc Yên Nhiên: “Cách Ly viết chữ lên giấy bài tập của cháu, khiến cho lưu lại dấu vết ở trang giấy phía dưới, sau đó xé trang giấy có chữ viết đi. Cứ như vậy, nhất định bọn họ sẽ cho là chúng ta không cẩn thận lưu dấu vết lại, ngược lại sẽ tin mà không nghi ngờ.”

Mạc Yên Nhiên hiểu được, đoạt lấy tờ giấy bài tập trong tay Mạc Cách Ly, không nhìn được vở vai Mạc Cách Ly tán dương: “Cách Ly không hổ là em trai của chị nha, quả nhiên là thông minh!”

Mạc Cách Ly bắt đắ dĩ nhìn Mạc Yên Nhiên một cái, quay sang Tô Tranh hỏi: “Kế tiếp hai người định đi đâu?”

Lòng Tô Tranh hơi trầm xuống, cô chú ý tới Mạc Cách Ly nói là hai người định đi đâu chứ không phải là chúng ta định đi đâu. Cô trầm ngâm một chút, rồi giải thích cho Mạc Cách Ly: “Dì cùng Yên Nhiên tính toán trước sẽ chặn một chiếc xe trên đường cao tốc, sau đó nghĩ cách chạy đi ẩn núp, chờ mọi chuyện qua đi rồi tính toán tiếp.”

Nụ cười trên mặt Mạc Yên Nhiên từ từ biến mất, bé đi tới bên cạnh Mạc Cách Ly cầm tay của cậu, trầm giọng nói: “Cách Ly, bà nội không cần chị nữa, bà muốn em cũng không quan tâm đến chị.”

Vẻ mặt vô tình của Mạc Cách Ly từ từ hiện ra một chút bi ai, cậu cầm lại tay của chị mình, bình tĩnh kiên định nói: “Không quan trọng, nếu bà không cần chị nữa, vậy em cũng không cần bà, nếu phải đi thì chúng ta cùng đi.”

Nước mắt Mạc Yên Nhiên rơi xuống lần nữa, bé lại nhào tới ôm lấy cổ của em trai mình, vừa khóc nức nở vừa nói: “Cách Ly, em tốt với chị nhất!”

Lần này Mạc Cách Ly không đẩy chị mình ra, chỉ là sắc mặt cậu nặng nề nhìn về phía Tô Tranh.

Giờ phút này lòng của Tô Tranh lại sôi trào gay gắt, cô tận mắt thấy hai đứa bé của mình vì bị uất ức mà chọn rời nhà họ Mạc đi. Chuyện này đối với cô vốn là một cơ hội rất tốt, nhưng cô tình nguyện vĩnh viễn không phải nhìn một màn này.

Trái tim trẻ nhỏ rất yếu ớt, tâm của Mạc Yên Nhiên nhạy cảm, thật ra bé đã sớm cảm nhận được có lẽ mình là đứa bé không được yêu thích, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại bị buông bỏ, bé lại bị thương tổn rồi.

Tô Tranh không biết tương lai của hai đứa bé sẽ như thế nào, nhưng giờ khắc này, cô tự thề với lòng mình, cô sẽ dùng tất cả tính mạng của mình để đền bù cho hai đứa bé. Cô sẽ cố gắng hết sức để mang lại hạnh phúc cho bọn chúng, không để bất kỳ kẻ nào có cơ hội tiếp tục làm tổn thương bọn chúng.

Lúc nghĩ tới đây, Tô Tranh lặng lẽ cúi đầu, đối với cô mà nói thì vẫn còn một cửa ải lớn khó khăn. Hai đứa bé còn không biết thân phận thực sự của cô, rốt cuộc bọn chúng có thể tiếp nhận mình không đây?

Mạc Cách Ly là một đứa bé thông minh, Tô Tranh vẫn cảm thấy Mạc Cách Ly ý thức được điều gì đó, nhưng cậu lại không có nói ra, đây là vì cái gì?

Đang trong lúc trong lòng Tô Tranh bắt đầu đấu tranh, Mạc Cách Ly đã trấn an được cảm xúc của chị gái mình, lôi kéo tay cô bé từ từ đi tới bên cạnh Tô Tranh, rất trịnh trọng nhìn cô.

Trong lòng Tô Tranh trầm xuống, vẻ mặt của Mạc Cách Ly giống như là đang quyết định một việc hệ trọng.

Trong lòng Tô Tranh bắt đầu có một cảm giác sợ hãi, cô không biết đứa bé gặp phải loại tình huống này sẽ đưa ra quyết định gì.

Mạc Cách Ly ngửa mặt nhìn Tô Tranh thật lâu, cuối cùng nhàn nhạt mở miệng nói: “Lúc này dì đem chúng cháu rời đi thôi.”

Giờ khắc này, Tô Tranh ngây ngẩn cả người, đầu óc cô trống rỗng, cuối cùng chỉ có thể cà lăm hỏi: “Rời đi? Đi đi đâu?”

Mạc Cách Ly rũ mắt suy nghĩ một chút, rồi nói thêm: “Chuyện này phải hỏi dì, không phải sao?”

Ngay lập tức Tô Tranh đỏ mặt, cô xem kỹ ánh mắt của Mạc Cách Ly, cuống quýt gật đầu một cái, nặng nề nói: “Được!”

--- -----Puck.d.d.l.q.d----- -----

Đối với lần trốn đi này, mặc dù Tô Tranh bất ngờ, nhưng thật may là cô đã kiểm tra rõ ràng vị trí địa lý trước mặt rồi, cũng vui mừng phát hiện ra nước láng giềng thân cận chính là địa phương quen thuộc mà cô đã từng qua.

Chỉ cần xuống khỏi ngọn núi lớn này chính là đường cao tốc nối thẳng tới biên giới, mà bên ngoài đường biên giới chính là một quốc gia có kinh tế kém

xa không bằng nước mình, quốc gia phát đạt Y. Tô Tranh thương nghị qua với Mạc Cách Ly, bước đầu tính toán từ nơi này chạy trốn tới nước láng giềng Y. Năm xưa lúc Tô Tranh từng đến nước Y, ở nước Y cũng có vài người bạn có thể tin nhiệm, vì vậy một khi tới nước Y, nguy tạo thế căn cước, lấy tiền bạc ra mà chạy đến những quốc gia khác chính là dễ dàng rồi.

Mà vấn đề lớn nhất trước mắt chính là vượt qua vòng vây của Nghiêm Lạc cùng người đầu trục, thuận lợi từ trong núi chạy trốn tới trên đường cao tốc.

39.2

Ba người bọn họ bắt đầu thảo luận xem nên đi hướng nào. Xét thấy đám người kia đuổi theo hướng Tây, Mạc Yên Nhiên đề nghị nên đi theo hướng Đông, đi vòng theo hướng Đông rồi xuống núi đi lên đường cao tốc. Tô Tranh trầm ngâm một chút, quay đầu hỏi quan điểm của Mạc Cách Ly.

Mạc Cách Ly suy nghĩ một chút rồi nói chúng ta nên trực tiếp xuống núi.

Mạc Yên Nhiên đương nhiên phản đối, nói ở chân núi chú Tổng sẽ chờ bọn họ!

Mạc Cách Ly giải thích nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, cho dù chân núi có người canh giữ, nhưng đoán chừng cũng lơ là sơ suất, bởi vì bọn họ sẽ không nghĩ rằng mình đang trốn chạy lại trở về nơi đó một lần nữa. Tuy hôm nay có thể tạm thời lừa gạt bọn họ, nhưng bọn họ đi về hướng Tây tìm kiếm sẽ rất nhanh phát hiện ra được, lập tức có thể truy xét hướng ngược lại, đến lúc này chúng ta đều là phụ nữ và trẻ nhỏ, đi đường núi tốc độ chạy trốn khẳng định không bằng đối phương, nhất định sẽ bị thua thiệt.

Qua một phen phân tích đạo lý rõ ràng của Mạc Cách Ly, Tô Tranh gật đầu liên tục, trong lòng thầm tán thưởng, còn Mạc Yên Nhiên chỉ há to mồm ngạc nhiên. Cuối cùng toàn bộ bọn họ đều thông qua, đi thẳng từ nơi này trèo qua đỉnh núi chạy thẳng tới đường cao tốc, mục tiêu là trước khi trời sáng chạy tới chân núi lấy được một chiếc xe.

Tay phải Tô Tranh nắm tay Mạc Yên Nhiên, tay trái dẫn theo Mạc Cách Ly, ba người cẩn thận đi xuống núi. Trong núi sâu lúc nửa đêm, chung quanh khó tránh khỏi có các âm thanh kỳ quái, nghe rất đáng sợ. Mà bởi vì đêm hôm khuya khoắt, tối tăm, căn bản là trong núi rậm rạp không có thành hình con đường, bên cạnh đầy cỏ dại cùng nhánh cây lộn xộn, hơn nữa ngay cả ánh

sáng yếu ớt trên điện thoại bọn họ cũng không dám dùng, bọn họ đi lại rất khó khăn, thỉnh thoảng còn phải lấy ra la bàn để tìm phương hướng. Mạc Yên Nhiên ngày thường yếu ớt, thỉnh thoảng bị một nhánh cây móc đến rối tóc, hoặc bị cạ vào một tảng đá đều có khả năng. Tô Tranh vốn cho là Mạc Yên Nhiên chịu đau khổ không nổi sẽ oán trách, ai biết tiểu cô nương này không nói hai lời, chân cao chân thấp đi hứng thú tràn trề, thỉnh thoảng còn có thể lấy nhánh cây bên cạnh cầm trong tay chơi.

Lúc đi ra, Tô Tranh đã chuẩn bị một ba lô lớn, bên trong có các loại vật phẩm cấp cứu khẩn cấp, dĩ nhiên cũng có nước và thức ăn. Ước chừng đi được hai giờ, mặc dù Mạc Yên Nhiên không nói lời oán trách nào, nhưng hiển nhiên đã kiệt sức thở hồng hộc, liền đề nghị nghỉ ngơi một chút. Thẻ lực Mạc Cách Ly cũng tốt, nhưng cũng suy nghĩ đến hai người phụ nữ bên cạnh, đặc biệt là chị gái mảnh mai của mình, cũng đồng ý ngồi xuống nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục đi về phía trước.

Tô Tranh kéo một chút cỏ khô ở bên cạnh trải lên trên mặt đất, làm chỗ ngồi cho Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly, sau đó lấy chocolate từ trong ba lô ra phân phát cho mọi người. Cô mang theo không nhiều nước, chỉ có một bình, cô lấy ra cho Mạc Yên Nhiên uống trước, Mạc Yên Nhiên uống vài ngụm rồi đưa cho Mạc Cách Ly. Mạc Cách Ly giống như không đói, chỉ ăn một miếng chocolate, sau đó uống một ngụm nước rồi trả lại cho Tô Tranh.

Tô Tranh thấy Mạc Cách Ly không ăn cái gì, suy đoán là cậu sợ tối hôm nay bọn họ không có cách nào chạy từ trong núi ra, có thể phải tránh ở trong núi một ngày, liền an ủi cậu: “Nếu như phải ẩn núp ở trong núi, trong núi này có rất nhiều thứ có thể ăn được.”

Mạc Cách Ly ý thức được Tô Tranh hiểu rõ tâm ý của mình, con người thâm trầm đen nhánh nhìn cô một cái, gật đầu nói: “Cháu biết rõ, chẳng qua là cháu không đói bụng.” Tô Tranh nhìn cảnh này, cũng không ép buộc nữa, tự mình nhận lấy rồi uống vài ngụm.

Sau khi ba người nghỉ ngơi một chút, Mạc Yên Nhiên liền giùng giàng đứng lên, đề nghị chúng ta phải tiếp tục gấp rút mà lên đường thôi. Lần này khiến Tô Tranh kinh hãi, phải biết rằng bình thường Mạc Yên Nhiên là đại tiểu thư ăn sung mặc sướng, cô biết Mạc Yên Nhiên rất mệt mỏi, nhưng lúc này ngược lại chính là bé chủ động đưa ra đề nghị lên đường.

Mạc Yên Nhiên thấy ánh mắt ngạc nhiên của Tô Tranh, ngượng ngùng cười nói: “Chúng ta phải chạy tới chân núi trước khi trời sáng, cháu không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vẫn là tranh thủ leo núi đi!”

Tô Tranh vui mừng sờ sờ tóc mượt như tơ của cô bé, cúi đầu dọn dẹp các thứ vào ba lô, chuẩn bị đeo lên lưng để lên đường. Mạc Cách Ly ở bên cạnh bình tĩnh đề nghị: “Để cháu mang một đoạn đi.”

Mạc Yên Nhiên cũng ý thức được cái ba lô đó rất nặng, nếu như dì Tô vẫn tiếp tục mang thì rất khổ cực, chỉ là bé cũng biết mình không có khả năng đeo cái ba lô đó đó, liền đề nghị: “Không bằng cháu cùng Cách Ly mang nó đi, người nhiều sức mạnh lớn!”

Tô Tranh nhìn hai đứa bé hiểu chuyện, trong lòng dâng lên cảm khái vô hạn cùng an ủi. Chỉ là làm sao cô có thể để cho đứa bé chưa trưởng thành đang phát triển Mạc Cách Ly mang cái ba lô như vậy đây?

Cô lắc đầu cười nói: “Cái ba lô này cũng không nặng, dì mang hoàn toàn không thành vấn đề. Nhưng nếu các cháu hiểu chuyện như vậy, vậy thì chờ dì mệt rồi đưa cho các cháu mang đi.”

Chờ dì mệt rồi sẽ để cho các cháu mang, nhưng dì sẽ không mệt, vĩnh viễn sẽ không mệt mỏi.

Chương 40. Ngoại truyện về Mạc Cách Ly

40.1

Trong tiệc sinh nhật mười tuổi của tôi và Yên Nhiên, ngoài cửa xảy ra một vụ tai nạn xe cộ, sau nhiều năm, ấn tượng về tình tiết khi đó vẫn khắc sâu như cũ đối với tôi.

Người phụ nữ đó, cô muốn kín đáo lqd đưa một cặp tượng gỗ con nít cho tôi và Yên Nhiên, nhưng chúng tôi không muốn nhận, lúc ấy tôi có cảm giác người phụ nữ này rất giống với đông đảo những người phụ nữ khiến cho tôi chán ghét, tôi nghĩ nhất định phải viết hai chữ 'bài xích' lên mặt của mình, vì vậy xem ra người phụ nữ đó có chút bi thương.

Chuyện gì xảy ra tiếp theo tôi không nhìn thấy, khi tiếng thắng xe chói tai vang lên, tôi nghe thấy một âm thanh kêu gào tê tâm liệt phế (mãnh liệt đến xé lòng) thì tôi mới ý thức được chuyện gì, vội vàng chạy theo số đông khách khứa ra ngoài.

Âm thanh kêu gào tuyệt vọng mà tê tâm liệt phế là do cha của tôi phát ra.

Cha run rẩy ôm chặt lấy người phụ nữ đó, đôi tay tái nhợt của người phụ nữ đó vẫn nắm chặt tượng gỗ con nít.

Lúc ấy máu me khắp người cô, đôi tay tái nhợt mà yếu đuối, tượng gỗ tinh xảo mà cổ xưa, máu đỏ tươi mà hỗn độn, một màn này đã cho tôi rất nhiều tác động, trong thời gian tương đối dài đều không ngừng hiện lên trước mắt tôi.

Cô ấy đã không thể động dậy, chỉ có đôi môi đang run rẩy, hình như muốn dốc hết sức biểu đạt điều gì đó, nhưng cô không thể nói ra.

Cha ôm chặt lấy cô ấy, vừa khóc vừa nói điều gì đó với cô ấy.

Tôi rất muốn biết rõ ràng rằng rốt cuộc chuyện này là như thế nào, nhưng rất nhanh tôi và Yên Nhiên bị ngăn trở, sau đó dưới mệnh lệnh của bà nội, chúng tôi bị người ta cưỡng ép mang đi.

Chính tại lúc tôi xoay người rời đi, nhìn xuyên qua khe hở lần cuối, chỉ thấy trên mặt cha là tuyệt vọng, khổ sở, hối hận, những tâm tình mãnh liệt này từ

trước tới giờ tôi chưa từng thấy qua trên mặt cha. Cha là người hỉ nộ không hiện lên mặt, cha rất ít khi biểu đạt mãnh liệt như vậy.

Tôi nghĩ, nhất định người phụ nữ này có quan hệ rất sâu xa với cha.

Trong thời gian tương đối dài trong cuộc sống sau này, tôi không nhìn thấy cha. Hỏi bà nội chuyện này, bà nội cũng thuận miệng nói qua, giống như người phụ nữ đã chết là chuyện không hề quan trọng gì mà thôi.

Chẳng qua là tôi biết nhất định đây không phải là chuyện nhỏ, bởi vì khoảng thời gian đó, bảo mẫu cùng vệ sĩ rất đề tâm, bọn họ không cho chúng tôi đi ra ngoài, giống như là sợ chúng tôi biết hoặc là nhìn thấy điều gì đó.

Hơn nữa ngày đó cha khóc đau đớn đến như vậy, nhất định là cha rất đau lòng

Người phụ nữ này là ai, lại có ảnh hưởng lớn như vậy đối với cha?

Đoạn thời gian đó, chuyện này là một điều bí ẩn, che phủ ở trong đầu của tôi, thật lâu cũng không tan đi.

Qua hai năm, tôi nhớ trong bữa tiệc sinh nhật mười ba tuổi của chúng tôi, người cha đã xa cách từ lâu lại xuất hiện. Thoạt nhìn cha càng thêm nghiêm nghị, càng thêm lãnh khốc, không có bất kỳ nụ cười nào, trong ánh mắt nhìn tôi và Yên Nhiên diendanlequydon còn có chút xa cách.

Tôi vốn cũng không quen thuộc với cha. Mặc dù tôi biết nhất định cha đã trải qua chuyện cực kỳ đau lòng, nhưng khi đó tôi đã học được không quan tâm và để ý.

Khi đó, giữa tôi và cha, cũng chỉ có một tầng liên hệ máu mủ mà thôi.

Tuổi của cha khi đó cũng không nhỏ, cũng đến lúc lập gia đình rồi, nhưng cha quyết định cả đời này không lập gia đình. Cho dù bà nội khuyên vô số lần, dù cho ông nội tức giận, cho dù mọi người toàn gia tộc thay nhau xuất trận, cha vẫn giữ nguyên quyết định không lập gia đình. Cuối cùng tất cả mọi người cũng không ép buộc được cha, cũng chỉ có thể theo ý cha. Khi ấy mọi người còn cho rằng một ngày nào đó cha sẽ gặp được người trong lòng mà thay đổi quyết định.

Nhưng mặc cho các cô gái đi qua bên cạnh cha, cha vẫn giống như là không rối loạn, từ đó mọi người trong nhà bắt đầu từ từ bỏ qua.

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Ở ngoại ô cha có một căn biệt thự, vào ngày nghỉ cha thích ở đó một mình, ngay cả người giúp việc cũng không cho đi vào, cũng không ai biết cha đang làm cái gì bên trong.

Khi tôi mười bảy tuổi, trong nhà quyết định đưa tôi và Yên Nhiên ra nước ngoài du học. Một lần đó cha chợt gọi tôi tới, đây là lần đầu tiên tôi may mắn được tiến vào khu vực riêng tư của cha.

Tôi vẫn còn nhớ rất rõ, trong biệt thự của cha bày đầy tượng gỗ, khắp nơi đều là tượng gỗ, nhiều đến mức khiến cho người ta phát sợ.

Tôi thấy cha đang điêu khắc gỗ, cha đang cúi đầu nghiêm túc điêu khắc từng dao từng dao.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới người phụ nữ kia có đưa cho chúng tôi một cặp tượng gỗ con nít, vậy tượng gỗ bị máu nhuộm đỏ đó bây giờ đang ở đâu?

Lần đó, cha nói một ít lời với tôi, tình ý sâu xa, tôi nghiêm túc lắng nghe, đây là lần đầu tiên chúng tôi ở chung một chỗ nói chuyện giống như cha con.

Lúc rời đi, tôi thấy cha đứng lên từ trong đồng vụn gỗ, lau tay, ôm lấy một cái hộp gỗ ở bên cạnh.

Tôi lập tức sợ ngây người, cái hộp gỗ đó là một hũ tro cốt.

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Tôi từ từ trưởng thành, Yên Nhiên cũng đã trưởng thành. Ở

trong mắt người khác, tôi tuần mỹ, tinh táo, lạnh nhạt, còn có đầu óc thiên tài, có rất nhiều cô gái dùng ánh mắt ái mộ nhìn tôi, nhưng tôi không có chút cảm giác nào.

Yên Nhiên cũng càng ngày càng xinh đẹp, cũng càng ngày càng quái đản.

Chị kết giao với rất nhiều bạn trai, sau đó sẽ bỏ rơi từng người một. Chị say rượu, thậm chí hít cả thuốc phiện.

Sau khi tôi phát hiện được điểm này, tôi bỗng nhận ra, không biết từ lúc nào khoảng cách giữa tôi và Yên Nhiên càng lúc càng xa.

Chị đang suy nghĩ gì tôi cũng không biết.

Tôi muốn mặc kệ chị, cũng bắt đầu không để ý, thậm chí chị la hét với tôi, tại sao em không để ý đến chị, em không có tư cách!

Tôi chỉ có thể trầm mặc.

Trước kia tôi không biết sự đau khổ của cha, nhưng bây giờ tôi đã không biết được sự đau khổ của người chị song thai với mình.

Tới một ngày, tôi ôm chị từ buổi vũ hội cuồng loạn trở về, khắp người chị toàn mùi rượu, thậm chí có cả mùi thuốc phiện.

Sau thời gian dài đè nén, lửa giận của tôi chợt bộc phát, gần như là bóp cổ chị mà hỏi chị, rốt cuộc chị muốn làm cái gì?

Chị liền khóc, ôm ngực nói em không hiểu nỗi khổ sở của chị, không hiểu rốt cuộc chị có nhiều đau đớn.

Trái tim của tôi bắt đầu nặng nề và vô lực.

Yên Nhiên ở trong lòng của tôi khóc đến run rẩy, nhưng cuối cùng chị mang theo nước mắt đau thương nói, nếu như em không muốn biết thì vĩnh viễn cũng không cần biết.

Từ sau ngày đó, Yên Nhiên cắt mái tóc dài xinh đẹp, ném váy áo đẹp để đi, chị rời đất nước giàu có mà đi tới một địa phương xa xôi nghèo nàn, đi giáo dục phổ cập cho những đứa trẻ nghèo kia.

Lần đi này của chị, chính là cả đời.

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Khi tôi ba mươi tuổi, bệnh tình của cha nguy kịch.

Mọi người lúc này mới biết, thì ra nhiều năm như vậy cha không làm bất kỳ kiểm tra thân thể nào, cũng cự tuyệt các phương pháp trị liệu, gần như là cha mặc kệ cho bệnh tình nguy hiểm.

Cha đang từ từ tự sát.

Yên Nhiên trở lại, chị đen, gầy, trầm mặc, không giống bộ dạng Mạc đại tiểu thư năm đó một chút nào.

Yên Nhiên rất lạnh lùng với tôi.

Chị nói chuyện một mình với cha, sau khi chị từ phòng bệnh đi ra, sắc mặt rất xấu.

Tôi nhìn thoáng qua chị, rồi tôi đi vào phòng bệnh.

Cha bị bệnh tật hành hạ lâu ngày đến mức ánh mắt vô hồn tuyệt vọng nhìn lên trần nhà, thấy tôi đi vào mới bảo tôi ngồi xuống.

Cha mở miệng hỏi tôi: con biết vì sao cha thích điêu khắc không?

40.2

Tôi trầm mặc lắc đầu.

Cha lạnh nhạt nói: bởi vì chỉ có điêu khắc mới có thể khiến cho cha quên khổ sở. Lúc cha điêu khắc, cha phải chuyên chú, nếu không con dao kia sẽ cắt tay của cha, vì như vậy cha có thể tạm thời không nghĩ tới những chuyện khổ sở kia.

Tôi cúi đầu, nhìn cổ tay đầy vết thương chồng chất đang buông xuống bên mép giường.

Tôi biết, một dao một dao, đều là vết thương do dao điêu khắc.

Lúc cha đang điêu khắc, không biết phân tâm bao nhiêu lần, đã bị dao cắt bao nhiêu lần.

Cha thở dài, làm cha của con, nhưng cha lại không làm đầy đủ trách nhiệm của một người cha, cha thực xin lỗi con.

Cha vui mừng nhìn tôi nói, thật may là chính bản thân con cũng rất tốt, không có cha con lớn lên vẫn rất tốt.

Tôi tiếp tục trầm mặc, đây là lời cuối cùng của cha đi.

Lời nói của cha lại thay đổi: cha không làm tròn trách nhiệm của một người cha, nhưng bây giờ cha muốn yêu cầu con làm một chút trách nhiệm của một người con, giúp cha làm một chuyện.

Cha sắp đi rồi, trước khi lâm chung cha lại muốn tôi làm cái gì đây?

Tay cha run run, móc ra một cái hộp gỗ ở bên cạnh. Cái hộp gỗ này, tôi đã từng nhìn thấy.

Cha ôm thật chặt cái hộp gỗ đó: cha cầu xin con, khi cha chết rồi, con hãy hoả táng cha, đặt chung một chỗ với cô ấy. Sau đó con hãy tìm kiếm cho chúng ta một địa phương non xanh nước biếc rồi chôn xuống.

Tôi biết vì sao cha lại dùng hai chữ “cầu xin” này. Con cháu nhà họ Mạc đều phải chôn cất trong mộ tổ của nhà họ Mạc, không thể thiếu một ai.

Cha muốn chôn cất chung một chỗ với một người phụ nữ không có quan hệ gì, tôi muốn làm chuyện này thành công, đương nhiên sẽ gặp rất nhiều trở ngại.

Nhưng tôi không có cự tuyệt, trịnh trọng gật đầu.

Tôi thấy được nụ cười vui mừng của cha. Cha nói cha mệt mỏi, con đi ra ngoài đi.

Cha nói, đời sau đừng làm con trai của cha, cha không có đủ tư cách của một người cha.

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Cha qua đời, tôi đặt tro cốt của cha chung một chỗ với tro cốt của người phụ nữ kia, tìm được một nơi non xanh nước biếc, chôn xuống, lập bia.

Yên Nhiên không đảo qua phần mộ một lần nào, chị vội vã rời đi, tiếp tục làm tiếp chuyện chị muốn làm.

Tôi nhìn non xanh nước biếc, nhìn non sông tươi đẹp, nhìn năm chữ trên mộ bia, trong lòng dâng lên một ý nghĩ đau đớn mơ hồ.

Có một nghi ngờ ở trong lòng tôi đã nhiều năm, có một sợ hãi mơ hồ bắt đầu từ từ lan tràn.

Tôi bắt đầu nghĩ, tượng gỗ con nít năm đó ở chỗ nào?

Tôi chạy đến biệt thự của cha, tìm kiếm tượng gỗ con nít trong đồng tượng gỗ đã thành hình, nhưng không có, tôi không tìm được!

Từ trong phiên muộn cùng sợ hãi của chính mình khiến cho gần như muốn phát điên lên, tôi dần khôi phục như cũ.

Tôi biết rõ con người khi sống cần nhìn về phía trước, tôi dùng năng lực rất lớn kiềm chế đè nén cái cảm giác nghi ngờ cùng sợ hãi đó xuống, đi vào quỹ

đạo sinh hoạt lần nữa.

Tôi sống tốt, bắt đầu lấy vợ, bắt đầu sinh con.

Vợ của tôi hiền thực mà lqđ xinh đẹp, con trai của tôi hoạt bát thông minh.

Tôi cho rằng tôi đã có hết thầy hạnh phúc gì đó, nhưng càng lúc tôi lại càng cảm thấy trống rỗng.

Đêm khuya yên tĩnh, tịch mịch và sợ hãi cùng nhau lặng lẽ kéo tới.

Khi còn bé, tôi cũng sợ như vậy, nhưng tôi còn có Mạc Yên Nhiên.

Mạc Yên Nhiên nhất gan, chị luôn có cảm giác là mình dựa vào người em là tôi đây, chỉ có chính tôi mới hiểu rõ, tôi dựa vào việc hấp thu sức mạnh của Mạc Yên Nhiên, trở nên kiên cường, từ đó không còn mềm yếu và sợ hãi.

Mạc Yên Nhiên lqđ, chị của tôi, chị đang ở đâu?

Tại sao chúng ta càng ngày càng lớn thì càng lúc càng xa.

Tôi buông bỏ tất cả đi tìm, tìm kiếm dấu chân của chị nơi cùng sơn ác thủy (vùng đất căn cõi, khi ho cò gáy), nhưng chỉ tìm được một bức di thư.

“Chị sống bốn mươi năm, có thể ra đi.”

“Em còn nhớ rõ người phụ nữ đã chết thảm dưới bánh xe trong sinh nhật mười tuổi của chúng ta ngày đó không, người phụ nữ ấy chính là mẹ của chúng ta.”

“Em là đứa cháu mà bà nội thích nhất, bà không muốn tổn thương em, không ai dám tiết lộ manh mối cho em, cho nên em không hề có cảm giác mang tội mà sống. Nhưng chị không thể, chị không quên được sự thờ ơ của chúng ta khiến cho mẹ trước lúc chết đau lòng, chị không thể quên được ánh mắt tuyệt vọng mà bi thương của mẹ.”

“Cha nói với chị, cha hận chúng ta, nhưng cha càng hận chính mình, hận đến cả đời cũng không thể tha thứ cho chính mình, hận đến mức phải trừng phạt cả đời mình.”

“Mẹ đưa tượng gỗ cho chúng ta, từ sau khi cha chết chị vẫn cất giữ, nếu có một ngày em đến nơi đây, vậy em hãy giữ lấy đi.”

“Chị mặc kệ bà nội nói mẹ đã từng làm cái gì, nhưng mẹ vẫn là mẹ ruột của

chúng ta. Mẹ vì chúng ta mà chết, điều này khiến cho chị vĩnh viễn không thể tha thứ cho chính mình, Cách Ly, em hiểu chưa?”

“Cách Ly, nếu có một ngày em đến đây, hãy mang hộp tro cốt của chị rời đi có được không? Trước khi chết chị không dám nhìn bọn họ, nhưng sau khi chết để cho chị ở lại bên cạnh bọn họ đi.”

Phía dưới di thư là một cặp tượng gỗ.

Con nít, rất đáng yêu, rất tinh xảo, phía trên đã biến thành vết máu màu đen

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Tôi mang tro cốt Yên Nhiên về nước.

Lần này không quá khó khăn, không một người nhà họ Mạc nào dám kháng nghị cách làm của tôi, tôi thuận lợi mai táng chị bên cạnh một cái mộ bia không có chữ.

Dưới trời chiều, trong núi xanh nước biếc, tôi nhìn hai mộ bia một lớn một nhỏ thật lâu.

Bọn họ là người nhà của tôi, bọn họ đều đi rồi, chỉ để lại một mình tôi.

Tôi bỏ hai bức tượng gỗ trẻ con còn vương máu vào trong ngực, xoay người, từ từ trở về.

Trời chiều kéo cái bóng của tôi thật dài.

Tôi bỗng nhiên cảm nhận được mình lqđ cũng không cô đơn, ít nhất tôi còn có cái bóng của mình.

Khi đi ra khỏi thật xa, tôi chợt dừng bước.

Lòng của tôi thật đau, tôi cũng không bước thêm được một bước.

Tôi nặng nề quỳ trên mặt đất, tôi thấy được nước mắt không tiếng động rơi vào trong đất bùn trên núi.

Tôi ghen ngào, gọi ra cái từ cao ngất, nặng như núi, thậm chí xa hơn biển:

“Mẹ!”

Chương 41. Chạy trốn.

41.1

Sau đó ba người không có cách nào nghỉ ngơi, bò lên phía sau một ngọn núi, rồi cuộc phát hiện ánh đèn lò mờ phía dưới, cùng với tiếng gào thét xa xa của xe hàng lớn thỉnh thoảng vang lên.

Tô Tranh dẫn hai đứa bé, cẩn thận từng li từng tí đi xuống. Có câu nói lên núi dễ dàng xuống núi khó khăn, hướng chỉ hôm nay trời tối không quen đường, có vài lần Mạc Yên Nhiên suýt ngã xuống, may mà Tô Tranh nhanh tay lẹ mắt nắm chặt lấy bé, nhưng vài lần như thế, Tô Tranh cũng mệt mỏi quá mức. Sau khi Mạc Cách Ly thấy tình cảnh như thế, liền đề nghị mình dẫn theo chị gái, Tô Tranh chỉ cần mang tốt cái ba lô của mình là được rồi. Tô Tranh nhìn Mạc Cách Ly một chút, chỉ thấy mặt cậu đỏ nhưng hơi thở không gấp, cũng đành phải giao Mạc Yên Nhiên cho cậu chăm sóc.

Cũng may mắn là mọi chuyện tiếp theo đều thuận lợi, ba người hữu kinh vô hiểm (rất hồi hộp nhưng không có nguy hiểm) đến được phía dưới chân núi, ba người lớn nhỏ núp ở phía sau một cây lớn nhìn xe hàng lớn hay xe buýt thỉnh thoảng chạy qua vùn vụt, không nhìn được bắt đầu nghỉ, làm thế nào để vậy được một chiếc xe đây?

Lúc Mạc Cách Ly cũng không còn cách nào để xoay sở (vô kế khả thi), Tô Tranh hạ quyết tâm, trước tiên cô để cho hai đứa bé núp ở phía sau cây chờ mình, cũng bỏ ba lô sau lưng xuống. Cô lấy từ trong ba lô ra một cái túi nhỏ màu đen, lại giao ba lô cho Mạc Cách Ly, nói cho cậu biết nếu như trước khi trời sáng mà mình không trở lại thì cậu mang theo chị gái trở về tìm Nghiêm Lạc hoặc đầu trục.

Mạc Cách Ly nhận lấy cái ba lô, nhỏ giọng nói một câu: “Cháu sẽ không trở về.”

Khi cậu nói, vừa đúng lúc có một chiếc xe lớn âm âm chạy qua bên cạnh, trong lúc tranh tối tranh sáng, Tô Tranh chỉ nhìn thấy miệng Mạc Cách Ly chuyển động, nhưng cũng không thể nghe thấy cậu nói cái gì. Đợi đến khi tắt cả an tĩnh, Tô Tranh nhẹ giọng hỏi: “Vừa rồi cháu nói gì vậy?”

Mạc Cách Ly khép hờ mắt, lắc đầu một cái nói: “Dì đi trước đi, cháu và Yên Nhiên ở chỗ này chờ dì.”

Tô Tranh gật đầu nặng nề một cái, trước khi đi ôm lấy Mạc Yên Nhiên thoát nhìn đang rất bất an, xoay người rời khỏi.

Vào lúc Tô Tranh lqd điều tra địa hình ở bên kia liền phát hiện phương hướng gần trần nhỏ có một quán trọ xe hơi đơn sơ, nơi đó là nơi nghỉ ngơi hằng đêm của những xe hàng tư nhân nhỏ. Mục tiêu của cô chính là từ nơi đó tìm được một chiếc xe.

Hiển nhiên Tô Tranh cũng không phải là một cô gái yếu đuối tay không tác sát, từ trong ba lô cô lấy khẩu súng lục trong bọc tùy thân nhỏ ra nắm ở trong tay, trong đêm tối như một con mèo không tiếng động chạy tới quán trọ xe hơi đó.

Khi đến gần quán trọ xe hơi, cô nhìn thấy trong toà nhà đơn giản hai tầng có ánh đèn, hắt lên mấy hàng xe đậu ở trong sân. Cô quan sát địa thế, tìm một góc tường leo vào, nhanh như mèo đến chỗ mấy hàng xe đang đậu. Trong số những chiếc xe này, phần lớn là xe hàng lớn chất đầy hàng hoá, căn bản không có chiếc xe nào thích hợp với Tô Tranh, điều này làm cho Tô Tranh có chút thất vọng, dù sao thì nếu như cô lái một chiếc xe tải hạng nặng ra gần biên giới thì rất bị chú ý.

Trong khi cô đang thất vọng, bên ngoài sân lại vang lên một tiếng xe hơi, bên trong phòng có người đi ra mở cửa cho chiếc xe kia.

Xe lái vào trong, Tô Tranh vui mừng phát hiện đây là một xe tải nhỏ không có chứa hàng hoá gì cả, ngồi phía sau xe là một người phụ nữ cùng với một đứa bé, người cầm lái giống như là một người đàn ông. Tô Tranh suy đoán đây có thể là người một nhà, có vẻ như dọc theo đường cao tốc đến nhà người nào đó, không biết lái một chiếc xe tải nhỏ này để làm cái gì.

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Tô Tranh đoán không sai, chính xác là gia đình này muốn tới nhà người quen ở dọc đường quốc lộ, bọn họ ở gần biên giới. Hôm nay đứa nhỏ bị bệnh, bọn họ lái chiếc xe tải nhỏ để tới nhà lán giềng nơi thành thị cách đây mấy trăm dặm để tìm bệnh viện kiểm tra bệnh tình cho đứa nhỏ. Khi cha mẹ mang theo đứa bé xuống xe, vào quán trọ nhỏ đơn sơ, ngay cả cơm cũng không ăn,

trực tiếp muốn kiếm một gian phòng để nghỉ ngơi.

Người cha đi phía trước, người mẹ dẫn đưa bé đi phía sau, vừa đi vừa lấy xúc xích và mì ăn liền từ trong ba lô ra, dịu dàng nói với đứa nhỏ: “Đợi lát nữa cho con ăn mì ăn liền, thêm một cây xúc xích có được không?”

Đứa bé rất gầy, con mắt to mà sáng, ở trong bóng tối sáng rực lên, cậu nghe được rằng đến đó có thể ăn xúc xích và mì ăn liền, thoát nhìn rất vui mừng. Mà lúc này người cha ở đằng trước đang sầu lo, anh ta cũng không rõ quán trọ này bây giờ có thể có nước nóng hay không, nếu như không có, ý tưởng cho đứa bé ăn mì ăn liền liền rơi vào khoảng không.

Khi người một nhà đi vào phòng lqđ tính toán mở đèn ở nơi này, một giọng nữ trầm thấp khàn khàn vang lên ở trong bóng tối: “Không cần mở đèn.”

Hai người lớn sợ ngây người, một câu nói cũng không dám nói, đứa bé bị mẫu thân nhanh chóng ôm vào trong ngực mở to mắt ngạc nhiên mà sợ hãi nhìn vào trong bóng tối.

Tô Tranh rất hài lòng đi tới đối diện với người gia đình đó, người một nhà như vậy thích hợp để cho cô xuống tay.

Cô nhỏ giọng nói tiếp: “Trong tay tôi có súng, nếu như các người lộn xộn một chút, hoặc là phát ra bất kỳ âm thanh gì, tôi sẽ nổ súng không chút do dự. Các người nghe rõ chứ?”

Lúc này, hai người lớn đã kịp phản ứng, bọn họ sinh ra ở biên giới, cũng không phải là chưa từng thấy qua biến động, vì vậy hiểu ra rất nhanh, gật đầu liên tục, che miệng không dám phát ra âm thanh gì.

Tô Tranh thấy mình đã trấn áp được hai người, tiếp tục nhỏ giọng nói: “Tôi cũng không có ác ý với các người, chỉ hy vọng dùng xe của các người một chút, nhưng tôi cũng sẽ không để cho các người bị thua thiệt, ở đây tôi có một khoản tiền và vàng, chẳng những dư dả mua được chiếc xe này, hơn nữa còn có thể xem bệnh cho đứa bé của các người, các người đồng ý không?”

Cô dừng lại một chút để cho người nhà này tiêu hoá ý của mình, rồi nói tiếp: “Nếu như các người đồng ý, bây giờ có thể mở miệng nói chuyện được rồi. Nhưng nhớ, không được hét to, nếu không cây súng lục của ta tuyệt không hạ thủ lưu tình!”

Hai cha mẹ nhìn nhau, do dự nửa ngày, rốt cục người cha lúng túng mở miệng nói: “Cô thực sự có thể cho chúng ta một khoản tiền sao?”

Tô Tranh gật đầu: “Đúng, chỉ cần các người làm đúng theo yêu cầu của tôi, chẳng những tôi bảo đảm sẽ không làm tổn thương các người một chút nào, hơn nữa còn sẽ cho các người một khoản tiền để xem bệnh cho đứa bé.” Lúc hai người này nói chuyện Tô Tranh đã biết đại khái tình huống của gia đình nhà này.

Người cha suy nghĩ một chút, diendanlequydon rất cuộc hạ quyết tâm: “Được, chúng tôi làm theo sự phân phó của cô.”

Đối với người cha mà nói, dù thế nào đi nữa thì anh ta cũng cùng đường rồi, anh sẽ không trơ mắt nhìn đứa con của mình chết đi.

Mặc kệ người phụ nữ thần bí trong bóng tối nói thật hay giả, anh đều muốn thử một lần.

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Chủ quán trọ xe hơi này rất tức tối, bởi vì mấy vị khách nghèo nàn không biết điều nửa đêm đến ở trọ thì thôi, dù sao chuyện này đối với anh ta mà nói cũng là chuyện thường như cơm bữa, nhưng tại sao vừa mới đi vào, chớ khi ta anh định trở về đi ngủ lại đòi rời đi chứ?

Thôi thôi thôi, anh ta cũng đành mắng mỏ tùy tiện rồi mở cửa tiễn khách!

Tô Tranh núp ở phía sau xe tải nhỏ, thấy được chiếc xe đang đi ra khỏi quán trọ trong tiếng mắng chửi thô tục của chủ quán, cũng lái lên bên cạnh đường cao tốc.

Hai mẹ con bên cạnh hoảng sợ ngay cả động cũng không dám động, cách cô thật xa giống như đang né tránh ônd ịch. Người đàn ông lái xe nhỏ giọng xin phép: “Xe phải dừng ở đâu?”

Tô Tranh quan sát tình thế chung quanh, trước hết để cho người đàn ông lái xe thêm một khoảng cách thật lớn, cuối cùng dừng xe tại trạm xăng dầu gần đó, phân phó người đàn ông bơm đủ dầu, rồi rời khỏi trạm xăng dầu.

Ra khỏi trạm xăng dầu, cô kêu người đàn ông kia xuống xe ngồi phía sau, bản thân mình thì ngồi ở chỗ tài xế kiểm tra tình hình mọi mặt của xe tải nhỏ, lúc này mới khẽ nói với một nhà ba người đằng sau lưng: “Các người xuống xe

ở đây, sau khi xuống xe thì tìm người giúp đỡ đi, nhưng ngàn vạn lần phải nhớ là không được nhắc tới chuyện vừa xảy ra, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không tha cho các người!” Nói tới lời cuối cùng, thanh âm của Tô Tranh lạnh lẽo vô cùng, đến mức dọa sợ người phụ nữ kia cuống quýt nói: “Chúng ta dù bị đánh chết cũng không dám nói ra ngoài.”

Nói xong lời này, một nhà ba lqđ người vẫn chưa xuống xe, Tô Tranh nói tiếp: “Ở bên trái phía sau chỗ chị ngồi, có một thỏi vàng, còn có một sấp tiền, chắc cũng tầm bốn, năm vạn, hẳn là đủ chứ?”

Người đàn ông kia lục lọi ở trong bóng tối cuối cùng cũng mò được một sấp giấy, ngoài ra còn có một miếng kim loại nặng. Anh ta cầm lên mượn ánh trăng phía ngoài để nhìn, một sấp kia quả nhiên là tiền, lại cẩn cẩn miếng kim loại, xác định là vàng không sai.

Anh ta vừa mừng vừa sợ, vội vàng mang theo vợ con xuống xe. Lúc đóng cửa xe, anh ta dừng lại, quay về chỗ tài xế mà Tô Tranh đang ngồi liên tiếp cảm tạ.

Tô Tranh lạnh lùng nói: “Anh không cần cảm ơn, chỉ cần không nói ra tôi là được rồi!”

Người đàn ông bảo đảm lần nữa, thiên ân vạn tạ (rất cảm ơn), đương nhiên sẽ không nói ra.

Sau khi nhà người kia rời đi, vì dự phòng vạn nhất, Tô Tranh tiếp tục lái chiếc xe tải nhỏ theo hướng ngược lại thêm một đoạn, xác định không có người chú ý tới, lần này lại quay đầu xe đi tới chỗ bọn nhỏ ẩn núp. Cô nhìn đồng hồ đã bốn giờ sáng. Mùa hè trời sáng tương đối sớm khiến cho Tô Tranh vội vàng tăng nhanh chân ga trở về thật nhanh.

Rất nhanh cô đã trở lại nơi bọn nhỏ ẩn náu, xuống xe đến dưới tầng cây lại không thấy chúng, trong lòng chợt trầm xuống, không lẽ bọn nhỏ đã xảy ra chuyện?

Đúng lúc ấy thì trong bụi cỏ truyền đến âm thanh sột soạt, một bé gái nhỏ giọng nói: “Dì Tô?”

Cô ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy Mạc Cách Ly và Mạc Yên Nhiên đang ẩn núp ở bụi cỏ phía sau!

Nước mắt cô thiếu chút nữa rơi xuống, nhưng vẫn cười: “Nhanh lên một chút, chúng ta lên xe.”

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Kế tiếp Tô Tranh muốn ra khỏi biên giới, chỉ cần cô bước lên biên giới nước Y, hiển nhiên là cô có thể tìm người trợ giúp cho mình, đến lúc đó bọn trẻ cũng sẽ không phải chịu khổ nữa.

Nhưng làm thế nào để tới biên giới rồi vào trong nước Y? Rất may mắn là Tô Tranh đã sớm nghiên cứu tình hình xung quanh.

41.2

Ở đường biên giới này, giao thông bốn phương thông suốt, đường sắt, đường ô tô dọc theo bên cạnh, chỗ nào cũng có đường cao tốc và đường quốc lộ. Thế nhưng công an biên phòng và giải phóng quân cũng không có biện pháp kiểm tra các đường nhỏ. Nghe nói khu vực quản lý trước mắt cũng chỉ có sáu trạm kiểm tra biên phòng, ba trạm kiểm tra của công an, những trạm kiểm tra này chỉ có thể theo dõi các đường giao thông chính, còn những con đường nhỏ bên cạnh thì không có người kiểm tra. Thậm chí có người còn nói, người của nước Y chỉ cần đi bộ mấy phút là có thể tiến vào trong nước, sau đó mua tấm vé xe là có thể đi thẳng tới thủ đô.

Tô Tranh trầm nghĩ, có lẽ Mạc Phong lựa chọn địa điểm để cho bọn họ ẩn núp như vậy cũng giống như suy tính ban đầu của Tô Tranh, cho nên hôm nay ngược lại khiến cho Tô Tranh dễ dàng chạy trốn.

Mạc Cách ly cũng không hiểu tình hình này, lúc đầu còn tương đối lo lắng không biết thuận lợi xuất cảnh bằng cách nào, đến khi Tô Tranh giải thích xong, cậu mới hiểu rõ ràng, chỉ là rốt cuộc chưa từng trải qua những điều này nên vẫn còn lo lắng.

Tô Tranh trấn định lái xe tải nhỏ đi thẳng về phía trước, chung quanh dần dần sáng lên, cô có thể tưởng tượng được giờ phút này đầu trời và Nghiêm vệ sĩ nóng nẩy đến mức nào. Bên môi cô lộ ra nụ cười nhạt, kêu Mạc Cách Ly mở ba lô tìm chút thức ăn rồi cùng Mạc Yên Nhiên ăn.

Mạc Cách Ly và Mạc Yên Nhiên vừa ăn bánh bích quy và sô cô la, vừa chú ý động tĩnh bên ngoài cửa sổ. Bên ngoài là con đường đơn điệu mà nhàm

chán, trên đường lác đác vài chiếc xe.

Lúc này trời đã sáng rõ, nhìn thời gian đã là tám giờ sáng rồi. Mạc Yên Nhiên ăn no, bắt đầu nghĩ tới một vấn đề: “Không biết lúc này ba đã biết tin tức của chúng ta chưa?”

Mạc Cách Ly nghe đến ba, sắc mặt có chút khò coi: “Chắc Nghiêm Lạc đã thông báo cho ba rồi.”

Suy nghĩ của Mạc Yên Nhiên bắt đầu khuếch tán: “Nếu ba biết, ba có thể chạy đi tìm chúng ta không?”

Không hiểu vì sao Mạc Cách Ly lại tức giận: “Nhất định là không thể. Chắc chắn ba sẽ không bỏ xuống tất cả để chạy đi tìm chúng ta.”

Mạc Yên Nhiên có chút thất vọng, đồng thời có chút kinh ngạc với giọng nói của Mạc Cách Ly, chỉ là cho tới bây giờ bé cũng biết coi như là mình chạy trốn khỏi Mạc gia, cho nên cũng không còn trông cậy vào ba nữa.

Bé nằm dán mặt lên cửa sổ xe nhìn cảnh sắc bên ngoài, nhỏ giọng nói thầm: “Không biết khi nào thì chúng ta mới có thể chạy ra khỏi biên giới!”

Tô Tranh đang ngồi trên ghế lái cười: “Bây giờ chúng ta đã ở nước Y!”

Lời này vừa nói ra, chẳng những Mạc Yên Nhiên kinh ngạc, ngay cả Mạc Cách Ly cũng không dám tin nhìn ra phía ngoài.

Vẫn cây cỏ như vậy, vẫn con đường nhàm chán giống nhau, bọn họ đã ở nước Y sao?

Tô Tranh cười giải thích: “Thật ra thì cái gọi là quốc gia, không phải là vì để phân chia một cái giới tuyến thôi sao. Nếu không có sự khác nhau về lãnh đạo chính trị và kinh tế nhiều năm như vậy, đối với những người ở đây mà nói, cuộc sống hai bên ranh giới cũng không có gì khác nhau, bọn họ là hàng xóm, có phong tục tập quán giống nhau, cũng chính là người sinh sống chung trên một mảnh đất.”

Mạc Cách Ly rất nhanh đã lĩnh ngộ được: “Đúng vậy, nếu không có phân chia hành chánh, bọn họ vốn là không khác nhau gì cả. Nếu người không có gì khác biệt, thì con đường cũng không có khác biệt gì lớn cả.”

Mạc Yên Nhiên nghe nói bọn họ đã chạy trốn tới nước Y, mặc dù biết

phong cảnh không có gì khác nhau, nhưng vẫn nằm dán mặt lên cửa sổ như cũ nhìn lung tung khắp nơi, Mạc Cách Ly dường như đã thả lỏng một chút. Nhưng trong lòng Tô Tranh biết, đây không phải là lúc buông lỏng. Nếu bọn họ có thể dễ dàng xuyên qua đường biên giới, thì truy binh phía sau cũng sẽ không gặp phải trở ngại gì.

Trên đường không xảy ra điều gì ngoài ý muốn, dọc đường Tô Tranh xuống xe một lần tháo băng số xe xuống, rồi tiếp tục lên xe chạy tiếp. Lúc mười hai giờ trưa, Tô Tranh dừng lại ở một quán ăn xe hơi tầm thường ở nước Y, xuống xe mang theo hai đứa bé đi ăn một chút cơm, cũng tìm chủ quán đổi một ít tiền tệ nước Y. Cô biết chủ quán ăn này sẽ ngăm đôi tiền, nhưng tỷ lệ phần trăm sẽ thua thiệt mà thôi.

Thức ăn rất khó ăn, cái gọi là gà xé cay Trung Quốc thoạt nhìn rất xa lạ quái dị, nhưng Mạc Cách Ly và Mạc Yên Nhiên cũng không oán hận câu nào. Mạc Cách Ly là loại hiểu chuyện không xoi mói, mà Mạc Yên Nhiên lại là đứa bé có cảm giác mới lạ khi làm chuyện xấu.

Tranh thủ thời gian lúc bọn nhỏ ăn cơm, Tô Tranh gọi một cú điện thoại, đợi đến lúc bọn nhỏ ăn cơm xong, cô lại lái chiếc xe tải nhỏ chạy thẳng tới một thành phố gần nhất của nước Y.

Đang chạy trên đường, Tô Tranh đi tới một nơi giống như là nhà máy sửa chữa xe hơi Trung Quốc, cô tiến hành thay đổi hình dạng chiếc xe tải nhỏ. Phun nước sơn sặc sỡ lên xe, cô tin tưởng rằng ngay cả chính chủ xe lúc đầu cũng không nhận ra được chiếc xe này.

Thẳng đường đi tới, bọn ba qua một ngày một đêm, rốt cuộc bọn họ đã đi tới thành phố K ở biên giới nước Y.

Người nước Y ở thưa thớt, khoảng cách giữa các thành thị khá xa, Tô Tranh liên lạc qua trung gian mấy lần với bạn bè, người bạn đã thu xếp xong, thậm chí đã làm giả xong hộ chiếu cho bọn họ, chỉ cần bọn họ tới là có thể lập tức đi từ Y nước tới các quốc gia khác. Kế hoạch ban đầu của Tô Tranh là đi tới một vài nước, sau đó tìm một quốc đảo xa xôi tạm thời ẩn mình.

Bạn bè của Tô Tranh ở thành phố K là một người mập mập vóc dáng thấp, có tên ở nước Y phát âm kỳ quái, phát âm bằng tiếng Trung đại khái là: Lan Tri. Năm xưa để có thể kiếm tiền nhanh hơn, Tô Tranh lợi dụng những kiến thức ở tương lai đầu cơ trục lợi một chút đồ, nên biết Lan Tri, khi đó ở nước Y,

Lan Tri còn không biết chữ. Lúc ấy để có thể thành công, coi như hai người cùng hội cùng thuyền một thời gian. Sau khi Lan Tri phát đạt, Tô Tranh gặp được Mạc Vân, cũng sẽ không bao giờ đi làm chuyện đầu cơ trục lợi giống như ban đầu nữa, nhưng tình bằng hữu vẫn còn. Đối với Lan Tri mà nói, giúp Tô tranh lấy mấy hộ chiếu giả giống như một đĩa thức ăn nhỏ. Hôm nay chẳng những anh ta đã chuẩn bị xong hộ chiếu, còn mang một chiếc máy bay tư nhân đậu sẵn ở sân bay, chỉ chờ đi tới là trực tiếp cất cánh ra nước ngoài.

Sau khi đoàn người Tô Tranh đi tới thành phố K, Lan Tri đã tự mình chờ ở đầu đường cao tốc rồi, anh đưa đám người Tô Tranh trở về, trợ giúp xử lý chiếc xe tải nhỏ, lại dẫn bọn họ tới một biệt thự bí ẩn.

Chừng mấy ngày nay Mạc Yên Nhiên không được tắm, chứ đừng nói tới là được ăn một bữa cơm thật ngon, bây giờ thoát nhìn bé không khác gì so với một tiểu cô nương chạy nạn. Hôm nay khi bé trở lại không khí sinh hoạt trước kia, rất vui vẻ. Lúc hai đứa bé đã tắm nước nóng quay lại phòng ăn, Lan Tri ngược lại rất lấy làm kinh hãi, kinh ngạc nhìn Tô Tranh.

Tô Tranh hiểu sự kinh ngạc của cô ấy, cô chỉ gạt đầu cười không nói.

Lan Tri cũng thông minh, không hỏi nhiều, chỉ tận tình chiêu đãi hai người bạn nhỏ. Tận tình đưa các món ăn đặc sắc của nước Y lên. Hai người Mạc Yên Nhiên đã từng ăn các bữa tiệc lớn ngoại quốc rồi, nhưng kinh tế nước Y cũng chưa phát đạt, ngành ẩm thực cũng không có danh tiếng gì, vì vậy bọn chúng chưa từng được ăn. Hôm nay hai bé được thưởng thức các món ăn đặc sắc được chế biến tỉ mỉ, thật là khen không dứt miệng. (dĩ nhiên là Mạc Cách Ly không có tán dương, đều là Mạc Yên Nhiên, Mạc Yên Nhiên đó!)

Thật vất vả ăn xong một bữa tiệc lớn, Mạc Yên Nhiên ăn thoả thuê, ngồi ở đó bắt đầu buồn ngủ. Tô Tranh đau lòng, biết mấy ngày nay bé ngủ không ngon, nhưng bây giờ không phải là lúc để ngủ, bọn họ sẽ phải lập tức chạy tới sân bay rồi.

Mạc Yên Nhiên vừa nghe phải ra sân bay, cũng rất phối hợp, không có gì không vui, không nói hai lời liền cùng Mạc Cách Ly và Tô Tranh ngồi lên xe hơi nhỏ do Lan Tri hộ tống đi ra ngoài.

Mạc Yên Nhiên nhìn phong cảnh xa lạ bên cạnh, lần đầu tiên có cảm giác bỏ nhà đi. Tô Tranh nhận thấy tâm tình của bé, đưa tay nắm lấy tay bé. Mạc Yên Nhiên nhìn Tô Tranh cười, cứ như vậy dựa vào trong ngực của cô.

Mạc Yên Nhiên nhắm mắt lại, bé cảm thấy lồng ngực Tô Tranh đầy cảm giác an toàn, thật ấm áp, giống như, như là mùi vị của mẹ ở trong mộng.

Bé mở mắt chớp chớp nhìn Tô Tranh, nhìn chiếc cằm thon xinh đẹp của cô, không nhịn được nhỏ giọng hỏi: “Dì Tô, dì thật tốt với cháu.”

Tô Tranh bị sốc, cô biết mình đối với hai đứa bé này có chút thiệt thòi, việc làm hành động của cô, đối với một người làm mẹ mà nói, đúng là không được tốt.

Mạc Yên Nhiên không chú ý tới cảm xúc của Tô Tranh, tựa đầu vào trong ngực mềm mại của cô nhỏ giọng hỏi: “Dì Tô, sao dì đối xử tốt với cháu như vậy?”

Nhất thời Tô Tranh không biết nói gì, bây giờ cô phải nói sao, cô nên nói cho Mạc Yên Nhiên biết chân tướng sự tình sao? Lúc này, cô cảm thấy Mạc Cách Ly bên cạnh đang chăm chú nhìn mình, giống như đang chờ đợi đáp án của mình.

Cuối cùng Mạc Yên Nhiên cũng ý thức được cảm xúc của Tô Tranh không giống bình thường, từ trong ngực cô bé ngẩng đầu lên hỏi: “Dì Tô, dì làm sao vậy?”

Tô Tranh trầm mặc thật lâu, chợt hạ quyết tâm, vì vậy cười nói: “Chúng ta đi đến một đảo nhỏ xinh đẹp được không? Nơi đó có cát trắng, có sóng biển, còn có cả cây dừa.”

Trong nháy mắt lực chú ý của Yên Nhiên bị dời đi, vui vẻ nói: “Được, cháu rất thích cuộc sống ở nơi như thế, nhất định là chơi rất vui.”

Hiển nhiên là sự chú ý của Mạc Cách Ly không bị dời đi, con người khiến cho người ta nhìn không thấu bình tĩnh nhìn Tô Tranh, giống như một mực chờ đợi đáp án của cô.

Tô Tranh cười khỏ, thông thả nói: “Chờ đến khi chúng ta tới đảo nhỏ xinh đẹp, dì sẽ nói cho cháu biết, tại sao dì thích cháu, tại sao dì đối xử tốt với cháu, có được không?”

Mặc dù mẹ không biết như thế nào mới là tốt nhất với các con, nhưng mà mẹ sẽ cố gắng hết sức. Đợi đến khi chúng ta đã đến đảo nhỏ xinh đẹp, mẹ sẽ nói cho các con biết tất cả mọi chuyện. Cho dù các con không thể nào tiếp

nhận mẹ Trong lòng mẹ cũng cầu xin thái quá mong một chút tha thứ của các con.

Mạc Yên Nhiên không ngờ lời của Tô Tranh chột ngược trở lại, nhưng bé nhìn thấy đáy mắt nghiêm túc của Tô Tranh, vì vậy mình cũng nghiêm túc gật đầu: “Được.”

Mạc Cách Ly ở một bên mập máy môi, quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ.

Nơi có cát trắng, có sóng biếc, còn có cây dừa ư?

Chương 42. Bị bắt

Lan Tri làm việc còn thuần túy, anh ta phái xe riêng đưa Tô Tranh đến sân bay, máy bay tư nhân đã sớm chờ ở đó. Trừ lần đó ra, anh ta vẫn an bài vệ sỹ tư nhân âm thầm trước sau hộ tống bên cạnh xe riêng của Tô Tranh. Lan Tri dụng tâm như vậy là vì đoán được người có trình độ bức Tô Tranh bỏ nhà chạy trốn nhất định không phải là người đơn giản.

Chẳng qua Lan Tri cũng không lo lắng gì, dù sao ở nơi đây anh ta vẫn là lão Đại của bọn côn đồ, ở chỗ này nếu có người khả nghi ra vào, anh ta luôn là người biết tin tức đầu tiên. Quan hệ của anh ta với chính phủ cũng tốt, bạn bè đông đảo, danh tiếng cũng rất tốt, anh ta không có lo lắng điều gì cả. Che chở một mình Tô Tranh ở chỗ này, là việc vô cùng đơn giản.

Bây giờ là chạng vạng, đoàn xe đã đến sân bay, Lan Tri diendanlequydon nghe được âm thanh ầm ầm bên ngoài. Anh ta nhìn ra trời chiều phía ngoài, anh ta cảm thấy tất cả đều không có vấn đề gì, thậm chí anh ta còn muốn đợi đến sau khi an bài tốt tất cả cho Tô Tranh, có lẽ anh ta có thể thỉnh thoảng tìm cô uống ly rượu.

Nhưng ngay lúc này, đoàn xe phải lập tức lái vào sân bay đột nhiên dừng lại, ánh mắt cơ hồ muốn híp lại của Lan Tri chợt mở ra.

“Làm sao vậy?” Lan Tri đối với bằng hữu hi hi ha ha, đối với thủ hạ cũng coi như hiền hoà, nhưng khi gặp phải thời khắc mấu chốt thì không giận mà uy.

Vệ sỹ của anh ta cũng nhú mày nhìn về phía trước, tài xế nhìn một đám hò hét loạn xạ trước mặt cũng không hiểu nói: “Đằng trước giống như có cảnh sát.”

Lan Tri bắt đầu lo lắng, anh ta vội vã bảo vệ sỹ xuống xe kiểm tra tình huống một chút. Tô Tranh là bạn cũ của anh ta, anh ta không hy vọng đúng lúc Tô Tranh cần tới sự trợ giúp của anh ta lại xuất hiện điều gì ngoài ý muốn. Nhưng vệ sỹ của anh ta còn chưa kịp xuống xe, chung quanh đã đầy cảnh sát, nhìn xa xa còn có cảnh sát mặc thường phục và lực lượng quân đội.

Lan Tri là người đã trải qua sóng gió, anh ta nhìn thấy lực lượng quân đội

kia, bắt đầu ý thức được tình huống không ổn, nhưng anh ta vẫn trầm ổn như cũ hạ cửa kính xe xuống, cười ha hả lên tiếng chào một người cảnh sát còn trẻ tuổi bên cạnh: “Này, chàng trai, xảy ra chuyện gì vậy?”

Cảnh sát trẻ tuổi liếc mắt nhìn anh ta một cái, ánh mắt nghiêm trang. Nhưng đôi môi khép chặt một câu cũng không nói.

Lan Tri cũng không để ý, thò đầu ra phía trước nhìn. Anh ta thấy tất cả xe của mình đều bị cảnh sát bao vây, cả con đường đi ra sân bay đã bị giới nghiêm, giao thông chung quanh căn bản bế tắc.

Lan Tri lqd càng thêm ý thức được vấn đề nghiêm trọng, anh ta định xuống xe, kết quả là cảnh sát quèn coi chừng bên cạnh quát một tiếng, anh ta cũng đành hậm hực thu chân lại. Lúc này chính anh ta cũng không hỏi mắng chửi ở trong lòng, NND (câu chửi người, tương tự như ‘con bà nó’) lúc lão tử uy phong tám phương thì cậu ta vẫn còn mặc tã, hôm nay không biết lý do gì dám quát mắng lão tử. Muốn quay lại làm rõ ràng chuyện đang xảy ra cũng phải nói với lãnh đạo của cậu ta.

Cảnh sát quèn này nghiêm túc nói: “Tất cả các xe không được tự ý di chuyển, tất cả mọi người xin ở lại trong xe chờ kiểm tra!”

Lan Tri sờ sờ đầu, phân phó vệ sỹ gọi điện thoại cho người lãnh đạo trực tiếp của viên cảnh sát quèn: “Này, xảy ra chuyện gì vậy, kiểm tra cái gì?”

Người lãnh đạo trực tiếp này vốn là bạn nhậu của Lan Tri, bình thường nói chuyện cũng không khách khí, nhưng hiện tại rất không bình tĩnh nói: “Tìm anh cần nhân sau đi, hiện tại đang thi hành công vụ.”

Lan Tri trừng mắt hỏi đối phương: “Công vụ? Đúng là tôi đang hỏi công vụ của các anh? Các anh thi hành công vụ thế nào lại thi hành trên đầu lão tử vậy?”

Người lãnh đạo trực tiếp vừa nghe bật cười: “Thì ra anh cũng đang ở gần sân bay à, cũng bị cản lại? Ha ha.”

Lúc này trong lòng Lan Tri đoán được chút ít điều gì đó, nhưng vẫn thử thăm dò: “Hôm nay tôi đưa một người bạn ra sân bay, kết quả là bị chặn lại như vậy, có thể dàn xếp trực tiếp cho đi không?”

Bộ dáng người lãnh đạo trực tiếp rất bất đắc dĩ: “Lần này không được, hình

như lần này ở phía trên hạ lệnh truy sát, muốn huy động người tìm mấy người mất tích, lai lịch đối phương rất lớn. Hôm nay liền huy động toàn bộ quân đội, chuyện này tôi không có cách nào làm chủ, cậu muốn đi tới vẫn là phải chờ đợi một chút thôi.”

Lan Tri trầm trọng gật đầu một cái, lại hi hi ha ha mấy câu lung tung rồi lập tức cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, anh ta ghé đầu nhìn Tô Tranh đang ngồi trên chiếc xe phía trước, trong lòng nặng trĩu.

Người bạn cũ thật vất vả mới mở miệng nhờ vả một lần, tay anh chị như anh ta vẫn là bất cần rồi.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lúc xe dừng lại, lòng của Tô Tranh liền trầm xuống.

Lúc hiện đầy cảnh sát chung quanh, Tô Tranh đã đoán được tất cả.

Cô nhìn tình hình chung quanh thông qua cửa sổ, trong lòng cân nhắc, biết lần này có chạy đằng trời!

Chỉ là cô không biết, lần này là ai tới, Mạc lão phu nhân hay Mạc Gấm, hay đích thân Mạc Phong đến? Cô biết nhà họ Mạc quyền lớn thế lớn, nhưng cô không ngờ xúc tu của bọn họ đã sớm vươn tới nước làng giềng này.

Tô Tranh giật mình, cô chợt hiểu tại sao Mạc Phong lại lựa chọn biên giới nước Y! Cô đã từng đắc chí Mạc Phong lqđ thế nhưng mà vừa vặn lựa chọn một chỗ mình quen thuộc, nhưng cô không biết, ngay cả thủ đô nước Y cũng có xúc tu của nhà họ Mạc.

Lúc này Mạc Yên Nhiên lo lắng mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc bé từng đi theo ông nội ra ngoài cũng đã gặp qua cảnh tượng như thế này, nhưng khi đó ông nội là vì an toàn mà khiến người khác nhường đường, nhưng hôm nay mình lại bị ngăn lại, bé có chút ngạc nhiên.

Dường như Mạc Cách Ly ý thức được điều gì, nhìn Tô Tranh thật sâu. Cúi đầu không nói lời nào.

Cát trắng, sóng biển, cây dừa ư? Có lẽ cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng.

Còn có đến đảo nhỏ có cát trắng, sóng biển, cây dừa mới có thể nói ra bí

mật, hôm nay sợ rằng cũng đều vô ích sao?

Tô Tranh cười khỏ, ôm Mạc Yên Nhiên vào trong ngực, cô cũng không biết chờ đợi cô kể tiếp là cái gì.

Lúc này, có âm thanh người di chuyển bên ngoài xe, tiếp theo cô để ý tới có rất nhiều cảnh sát nhanh chóng bao vây xe của mình, trong nháy mắt ánh mắt của mọi người giống như đang tụ lại đây.

Mạc Yên Nhiên ngạc nhiên nhìn ra bên ngoài, thì thảo nói: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tô Tranh thở dài một cái, chẳng lẽ tới nhanh như vậy?

Cửa xe được mở ra, một người đàn ông mặc quân trang nước Y tiến lên thi lễ, lễ phép làm một tư thế “Mời”. Tô Tranh trấn an nắm tay Mạc Yên Nhiên, lại nhìn vào mắt Mạc Cách Ly, ý bảo cậu cùng xuống xe.

Xuống xe mới phát hiện, đông nghịt chung quanh không phải xe thì chính là quân nhân cảnh sát giới nghiêm các loại, mà đúng lúc này vòng vây bên cạnh họ tách ra một con đường, một người đàn ông mặc âu phục ưu nhã mang theo mắt kính bạch kim đang chậm rãi đi tới.

Mạc Gấm.

Mạc Gấm từ bên trong đám người chậm rãi đi tới gần bọn họ, khi đi tới trước mặt bọn họ, hướng về phía thân sắc Tô Tranh diendanlequydon đang rõ ràng tràn đầy đề phòng gật đầu một cái, sau đó từ từ ngồi xổm xuống, nghiêm túc nói với Mạc Yên Nhiên: “Công chúa nhỏ nhà họ Mạc, lần này chơi đủ chưa?”

Mạc Yên Nhiên lúng túng một lúc lâu, mới chậm rãi kêu “Chú nhỏ.”

Mạc Gấm gật đầu một cái, bên môi từ từ lộ ra nụ cười lạnh lạnh: “Rất tốt, cháu còn nhớ rõ chú nhỏ đấy.”

Mạc Yên Nhiên nháy nháy mắt, nhỏ giọng nói: “Dĩ nhiên là Yên Nhiên nhớ chú nhỏ rồi..., bà nội đã cho chúng cháu nhìn hình rồi!”

Mạc Gấm đưa tay vuốt ve đầu nhỏ của Mạc Yên Nhiên, lại quay đầu ý vị sâu xa nói với Mạc Cách Ly đang định rời đi: “Cách Ly, cháu cao hơn, cũng đã trưởng thành.”

Mặt Mạc Cách Ly không thay đổi chút nào, may may không chú ý đến ẩn ý của Mạc Gấm, nhàn nhạt gọi “Chú ba.”

Thói quen của Mạc Yên Nhiên gọi Mạc Gấm là chú nhỏ, nhưng Mạc Cách Ly chỉ gọi chú ba.

Mạc Gấm bình tĩnh nhìn cháu nhỏ đang nhìn mình, thật ra thì phong cách lạnh lạnh của đứa cháu nhỏ này cũng có phần giống mình.

Anh ta và hai đứa nhỏ chào hỏi xong, rút cuộc đứng lên, nhìn Tô Tranh thật sâu, thản nhiên nói: “Tô tiểu thư, mời trở về.”

Thức thời mới là trang tuần kiệt, từ trước tới giờ Tô Tranh luôn thức thời, cô biết lúc này cũng không thể tùy theo ý cô, một chữ ‘mời’ của người khác cũng không phải là trung cầu ý kiến của cô, cho nên biết phải nghe lời anh ta, gật đầu cười: “Được.”

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đây là một phòng tiếp khách hoa lệ, nước Ý mộc mạc nên phòng tiếp khách này cũng ít thấy.

Vào giờ phút này, trong phòng khách chỉ có bốn người ngồi, theo thứ tự là Mạc Gấm, Tô Tranh, Mạc Yên Nhiên, Mạc Cách Ly.

Mạc Gấm bình tĩnh, trên khuôn mặt tuần mỹ không gọn sóng chút nào, mà con người giấu đằng sau mắt kính cũng bí hiểm, Tô Tranh không thể dựa vào nét mặt của anh ta để đoán ra bất kỳ ý tưởng gì. Mạc Yên Nhiên đang chơi trái anh đào trên tay, không phải ăn mà là đang chơi. Tất cả mọi người đều trầm lặng, ở nơi trầm mặc này, Mạc Cách Ly vốn luôn luôn trầm tĩnh ngược lại mở miệng phá vỡ sự lặng im.

“Chú ba, cháu theo chú trở về.” Mạc Cách Ly đứng ra đảm nhận.

Con người tuần mỹ của Mạc Gấm nhìn Mạc Cách Ly thật sâu một cái, quay sang nhìn về phía Tô Tranh: “Tôi bị anh cả kêu tới trước.”

Mạc Yên Nhiên lập tức ngẩng đầu lên: “Ba? Bây giờ ba đang ở đâu?”

Lòng Tô Tranh căng thẳng, quay đầu nhìn cửa sổ phía ngoài. Tất cả mọi chuyện anh ấy đều biết đúng không?

Mạc Gấm xuyên qua mắt kính gọng vàng xem xét kỹ lưỡng vẻ mặt Tô Tranh, từ từ nói: “Anh cả kêu tôi mang các người về, anh ấy sẽ lập tức chạy tới thành phố Y.”

Thành phố N, thành thị biên giới của nước mình, lân cận nước Y.

Mạc Phong đã làm hết chuyện của anh ấy, đang chạy về thành phố N sao? Chuyện đã xảy ra gần đây, Mạc Phong biết được bao nhiêu?

Tô Tranh quay lại nhìn chăm chăm Mạc Gấm, nhưng vẫn không cách nào nhìn thấy bất kỳ đầu mối nào từ trong vẻ mặt của anh ta.

Mạc Gấm chợt cười, nhìn Tô Tranh rồi từ từ nói thêm một câu: “Anh ấy tới đây cùng mẹ.”

Chương 43. Chân tướng

43.1

Dọc theo đường đi tất cả mọi người đều trầm mặc, Mạc Yên Nhiên tâm thần thấp thỏm bất an sẽ phải gặp bà nội đã vút bỏ mình, Tô Tranh có tâm sự, mà Mạc Gấm và Mạc Cách Ly chính là trời sinh ít nói. Gần như giống tuyến đường, phong cảnh hoàn toàn giống nhau, không có kích động ban đầu, cũng không có chờ đợi sau đó.

Đoạn đường này đi rất nhanh, bọn họ không còn kịp kìm hãm xong tâm tình của chính mình, thành phố N đã ở ngay trước mắt.

Xe chậm rãi chạy vào thành, lái vào một sân nhỏ ddlqd mang phong cách cổ xưa, lúc này tâm tình của Tô Tranh đã xuống đến mức thấp nhất.

Mới vừa xuống xe, đã nhìn thấy đôi mắt nghiêm nghị mà bi thương.

Cả người Mạc Phong sắc bén, sừng sững đứng ở trên bậc thang, cúi đầu nghe nói về người phụ nữ phản bội của mình.

Phản bội, đúng vậy, chính là phản bội.

Mạc Phong đau lòng siết chặt hai quả đấm, nhưng anh vẫn còn nhớ được phải giữ lý trí, anh cần một lời giải thích của cô.

Tô Tranh một đường bôn ba, lúc này đã thấm mệt, cô tái nhợt nhìn về phía Mạc Phong mà cười.

Vào giờ phút này, tức giận của Mạc Phong trào dâng, anh đi từng bước một xuống bậc thang đến bên cạnh Tô Tranh, nhìn cô thật lâu, cuối cùng nặng nề hỏi: “Đây chính là mục đích ban đầu em tiếp cận anh, có phải không?”

Tô Tranh gật đầu, không sai, đây chính là mục đích ban đầu của cô, ý tưởng của cô rất đơn giản, chính là đưa bé chỉ có đứa bé!

Thống khổ trong mắt của Mạc Phong lqd dày đặc vài phần: “Anh biết rõ em muốn đến gần đứa bé, anh hiểu, nhưng lúc em tiếp cận anh đã lên đánh cắp thứ không nên thấy, có phải không?”

Tô Tranh trầm mặc một lúc lâu.

Phía sau cô là bọn nhỏ, bên cạnh là Mạc Gấm, còn có lão phu nhân không biết khi nào sẽ xuất hiện, chứng cứ xác thực, cô có thể chối cãi được sao?

Nếu không có cách nào chối cãi, vậy thì sáng khoái thừa nhận.

Vì vậy cô cười, gật đầu nói: “Mạc Phong, đúng vậy, xác thực em làm chuyện có lỗi với anh, cho nên anh muốn hận em thì cứ hận đi.”

Cả người Mạc Phong toả ra ý lạnh bén nhọn, quả đấm gần như vang lên rầm rắc, con mắt giống như đao của anh mang theo một chút ý lạnh thống khổ quét qua gương mặt của Tô Tranh, cuối cùng cắn răng nghiêng lợi nói: “Tô Tranh!”

Tô Tranh nhún vai bất lực, nhàn nhạt nói cho anh biết: “Mạc Phong, coi như anh hận em thêm một trăm lần, em vẫn là Tô Tranh như vậy, xin lỗi đã để cho anh thất vọng.”

Mạc Phong cười lạnh một tiếng, tiến lên một bước nắm lấy bả vai mảnh khảnh của cô, đau xót chậm rãi nói: “Tô Tranh, em biết không, anh hận nhất là em căn bản không tin tưởng anh, em không tin tưởng anh! Em chưa từng tin tưởng anh!”

Sức lực của anh rất lớn, nắm chặt bả vai của cô, đầu ngón tay gần như bấm đến trong thịt. Tô Tranh rất đau, nhưng cô cắn răng không nói tiếng nào.

Cô không tin tưởng anh, hình như tất cả tội nghiệt đều ở nguyên nhân này.

Mười năm trước anh kêu cô chờ, nhưng cô không đợi, bởi vì cô không tin tưởng anh.

Mười năm sau anh vẫn bảo cô chờ như vậy, cô cũng không đợi, sợ dĩ cô không tin tưởng anh.

Mạc Phong luôn luôn là người có tâm tình diendanlequydon hướng nội, nhưng anh bốn ba ba nghìn dặm tới nơi này chỉ để chứng thực một câu nói! Nỗi sợ hãi và sự mong đợi mấy ngày anh tích lũy lại biến thành bọt nước! Trong lòng anh có phần uất, có khổ sở, cho nên anh thậm chí không để ý vào giờ phút này có bao nhiêu người trong sân, nắm thật chặt bả vai của cô ép hỏi lần nữa: “Em nói em yêu anh, đó cũng là giả phải không?”

Tô Tranh bất đắc dĩ cười, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt phần hận mà khổ sở

của anh, rõ ràng mà chậm rãi nói cho anh biết: “Mạc Phong, em yêu anh, nhưng thật sự em không tin tưởng anh, em cũng phản bội anh.”

Mạc Phong nhìn chằm chằm người phụ nữ dám dũng cảm thừa nhận này, tức giận trong lòng ngược lại càng tăng thêm. Cô không che giấu chút nào, cô坦然 thừa nhận, chính là cô không tin tưởng anh!

Anh đã từng ôm cô và nói cho cô biết, tin tưởng anh lần này, nhất định anh sẽ cho em hạnh phúc; anh đã từng van xin, cho anh một cơ hội, chúng ta sẽ hạnh phúc chung một chỗ. Cô mỉm cười nói cô tin tưởng anh, cô cười rất đẹp, cô cười để cho anh yên tâm, nhưng nó cũng là giả!

Cô thế nhưng vẫn luôn lừa gạt!

Dưới sự tức giận tay Mạc Phong bóp chặt, khiến cho sắc mặt Tô Tranh từ từ tái nhợt.

Tô Tranh cắn răng, một tiếng cũng không thốt ra.

Mạc Yên Nhiên ở một bên trong nháy mắt ngẩng đầu nhìn thấy tất cả, lúc này thấy bộ dạng ba đang nắm chặt dì Tô rất dữ tợn, giống như bộ dạng muốn ăn thịt người, vội vàng tiến lên níu chặt vạt áo của ba, lớn tiếng kêu: “Ba, ba không nên trách dì Tô, chính là con muốn rời đi, ba buông dì ra!”

Mạc Cách Ly muốn xông lên giữ chặt Mạc Yên Nhiên đang mạo hiểm, nhưng không kịp.

Lúc này Mạc Phong đang bị vùi lấp trong sự phẫn nộ của chính mình, chợt thấy con gái chạy tới, không khỏi càng thêm tức giận.

Người phụ nữ này, chẳng những cô ấy lừa mình, cô còn muốn lừa gạt một đôi trai gái của mình chạy trốn, rốt cuộc cô muốn làm gì?

Chẳng lẽ cô muốn dẫn đứa bé rời khỏi mình vĩnh viễn, không trở về nữa sao? Nếu như không phải ngay từ đầu Mạc Gấm chạy tới nước Y, lợi dụng quan hệ ngoại giao khiến chính phủ nước Y dùng hết toàn lực ngăn cô lại, không phải là cô đã cao chạy xa bay tới chân trời góc biển?

Thật là đi được nghĩa vô phản cổ (Làm việc nghĩa không được chùn bước), thật là đi không lưu luyến chút nào!

Nhìn con gái khờ dại đang bảo vệ người phụ nữ này, từ trước đến nay lần

đầu tiên anh không khách khí chút nào nói với con gái: “Chuyện này không liên quan gì đến con.”

Nói xong anh kìm nén lửa giận, lớn tiếng ra lệnh với cậu ba: “Đưa Yên Nhiên và Cách Ly rời đi!”

Mạc Gấm nâng kính gọng vàng, quét mắt qua sắc mặt tái nhợt của Tô Tranh, tính toán tiền lên dặt tay Mạc Yên Nhiên rời đi.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh già nua mà uy nghiêm vang lên: “Mạc Gấm, từ từ.”

Cửa chính sân nhỏ lần nữa bị mở ra, lão phu nhân Mạc gia đi cùng với Miêu bà bà từ từ xuống bậc thang, từ trên cao nhìn xuống mọi người, hàm ý châm chọc mà giải thích nói: “Chuyện này có quan hệ tới Yên Nhiên và Cách Ly, bọn chúng không nên rời đi, ít nhất cũng phải nghe được chân tướng.”

Mạc Gấm trừng mắt liếc nhìn cháu trai cùng cháu gái, một câu cũng không nói.

Mạc Cách Ly vẫn trầm mặc ở bên cạnh nghe nói vậy thì ánh mắt căng thẳng, mấp máy môi.

Còn Mạc Yên Nhiên thì ngạc nhiên nhìn về phía bà nội, chuyện này có quan hệ tới mình thì không có sai, nhưng mà chân tướng sự tình cái gì? Có chuyện gì mà bé không biết sao?

Tay Mạc Phong đang nắm chặt bả vai Tô Tranh lỏng từ từ buông lỏng, xoay người nhìn về phía mẹ của mình. Tại sao mẹ phải xuất hiện vào lúc này, mẹ muốn vạch trần thân phận của Tô Tranh? Mẹ chính là muốn cho Tô Tranh hai bàn tay trắng sao?

Con mắt bén nhọn của Mạc Phong nhìn Mạc Gấm chất vấn, chắc chắn là Mạc Gấm báo cho lão phu nhân.

Trong mắt Mạc Gấm thoáng qua một tia áy náy, anh ta nâng mắt kiếng, giải thích: “Mẹ hy vọng nhìn thấy Tô tiểu thư.”

Tay Mạc Phong còn nắm cánh tay Tô tranh, anh có thể cảm thấy mặc dù trên nét mặt Tô Tranh trấn định, nhưng thân thể thật ra thì khẽ run rẩy, anh quay đầu lần nữa, rốt cuộc phát hiện sắc mặt của cô gần như không còn huyết sắc.

Mạc Phong liếc mắt nhìn về phía Mạc Yên Nhiên đang tràn đầy kinh ngạc, cuối cùng ngắc đầu nói với mẹ mình: “Mẹ chuyện này để từ từ giải thích sau đi. Hôm nay ——”

Nhưng lời của anh còn chưa dứt Mạc phu nhân đã nghiêm nghị cắt đứt: “Tại sao muốn từ từ giải thích? Bọn nhỏ có quyền được biết không phải sao?”

Mạc phu nhân nhìn chằm chằm đứa con trưởng, cười lạnh hỏi: “Thế nào, Mạc Phong, con đây là mềm lòng? Con lo lắng cho bọn nhỏ, còn lo lắng cho cô ta?”

Mạc Phong buông cánh tay Tô Tranh ra, lạnh nhạt giải thích với mẹ của mình: “Chuyện này khi có cơ hội, đương nhiên con sẽ nói cho bọn nhỏ biết!”

Con mắt Mạc Gấm sau mắt kính thoáng qua một chút hồi ức, anh ta đi lên phía trước lễ phép đỡ lấy lão phu nhân: “Mẹ, Yên Nhiên và Cách Ly còn nhỏ, chờ bọn chúng lớn thêm một chút ——”

Mạc phu nhân khoát tay ngăn lời nói của Mạc Gấm, vỗ vỗ Mạc Gấm đang đỡ tay của mình, ý vị sâu xa nói: “Lão Tam, bọn chúng bây giờ đã có thể bỏ nhà ra ngoài, vậy cũng đã lớn để biết chân tướng sự tình rồi? Chuyện này là việc nhà của anh trai con, nó đối xử với thuộc hạ luôn luôn nghiêm nghị, đối đãi với đứa bé cũng có thể lấy ra phong độ của quân nhân.”

Mạc phu nhân nói nhiều như vậy, nhưng mấu chốt nhất vẫn là câu “Đây là chuyện nhà của anh trai con”, có một câu nói này, Mạc Gấm ở bên cạnh cũng không tiện nói thêm.

Bình thường Mạc phu nhân quản giáo con trẻ nghiêm khắc và cố chấp, thường thường thích dạy dỗ đứa bé theo phương thức của mình. Co nên lúc bà nghiêm nghị nhẫn tâm, người khác nói tình cũng chỉ là uổng công.

Huống chi, Mạc Gấm khép hờ mắt, ở trong truyện này, quá mức nhạy cảm, chính xác là anh không có đường chen miệng vào.

Mạc Yên Nhiên lúc thì xem cái này một chút, lúc thì diendanlequydon xem cái khác một chút, rất tò mò rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao mà người một nhà ở đây đều đánh đổ nhau.

Trong lúc mẹ và em trai mình nói chuyện, Mạc Phong đã dùng ánh mắt ý bảo cảnh vệ bên cạnh mang hai đứa bé đi, cảnh vệ này tiến lên nhỏ giọng dụ

dỗ Mạc Yên Nhiên muốn dẫn đi trước, nhưng Mạc Yên Nhiên cố tình liều chết lòi em trai nhìn ba ý là không đi.

Mà lúc này Mạc phu nhân nghiêng đầu nhìn thấy tình cảnh ấy, không khỏi giận, “hừ” lạnh một tiếng: “Mạc Phong, con làm cái gì vậy? Con hôm nay đã lớn, định học thói ngoài nóng trong lạnh với mẹ mình sao?”

Hết lần này tới lần khác Mạc Yên Nhiên không phải là nhân vật yên tĩnh, bé thấy bà nội chú ý đến mình, vội vàng kêu to nói: “Bà nội, cháu không muốn đi, mọi người phải nói cho cháu biết cái gì à?”

Mạc Phong cau mày, anh sao lại có một người con gái không có mắt như vậy?

Anh vừa căm hận vừa không biết làm như thế nào nhìn về phía Tô Tranh, chuyện ngày hôm nay, người phụ nữ này muốn làm thế nào để xong chuyện?

43.2

Ấn tượng của bọn nhỏ đối với mẹ ruột từ trước tới giờ vốn không tốt, hôm nay nhìn bộ dạng hai đứa bé, căn bản là bọn chúng không biết gì về chân tướng sự tình. Nếu vào giờ phút này mà đường đột nói ra mẹ của bọn chúng chính là Tô Tranh trước mặt, không biết phản ứng của bọn chúng như thế nào?

Nếu là lúc bình thường chuyện này cũng đã đủ tệ, từ từ nói có thể hai đứa bé sẽ hiểu, nhưng bây giờ bà nội hiển nhiên muốn phá hỏng đường lui của Tô Tranh. Từ miệng bà nói ra chân tướng, hai đứa bé làm sao có thể tiếp nhận?

Tô Tranh liều mạng nắm chặt tay của mình, sau đó từ từ buông lỏng, nhưng thân thể của cô vẫn như cũ không cách nào không chế đang khe khẽ run rẩy, thậm chí cô cũng không dám nhìn hai đứa bé.

Cô nói với bọn chúng, chờ đến đảo nhỏ mỹ lệ có cát trắng sóng biếc cây dừa, dì sẽ nói cho các con biết chân tướng.

Nhưng bây giờ cô không có cơ hội để nói rồi, bọn chúng muốn biết rõ chân tướng từ trong miệng người khác rồi.

Bọn chúng, sẽ phản ứng như thế nào đây?

Trong lòng Tô Tranh lqđ hoang mang, cô cảm thấy sợ hãi, cô sợ ánh mắt bài xích của bọn nhỏ, sợ đến mức không dám nhìn bọn chúng một cái.

Tình cảnh cô nhìn thấy bọn nhỏ ở kiếp trước lần nữa hiện lên trước mắt, ánh mắt bài xích, ghét bỏ, xa lạ, đó là ánh mắt của đứa bé ruột thịt của mình nhìn mình!

Cái ánh mắt xa lạ bài xích ghét bỏ đó vẫn in sâu ở trong tâm trí cô, kèm theo sợ hãi chết chóc, kèm theo hồi ức đầm máu, khiến cho trong đêm khuya cô không có cách nào ngủ mà không mơ thấy ác mộng.

Lúc này, Mạc Cách Ly bình tĩnh nói với bà nội của mình: “Bà nội, bà có lời gì muốn nói cứ nói thôi.”

Mạc lão phu nhân hài lòng nhìn cháu của mình diendanlequydon một chút, ung dung uống nước trà do người bên cạnh bưng tới nhuận giọng cổ họng, lúc này mới từ từ nói: “Các cháu biết, lúc các cháu còn nhỏ mẹ các cháu đã bán các cháu, cô ấy từ bỏ các cháu mà rời đi.”

Mạc Cách Ly nắm chặt tay nhỏ bé nhẹ nhàng run lên, nhưng cậu vẫn bình tĩnh như cũ đứng đó, lạnh nhạt nói: “Đúng vậy.”

Mạc Yên Nhiên nhẹ nhàng “A” một tiếng, nhìn em trai của mình một chút, lại nhìn về phía bà nội: “Hết thấy chuyện này có liên quan gì đến dì ấy?” Trên mặt bé bắt đầu lo lắng, bé hiển nhiên bắt đầu ý thức được điều gì đó, nhưng bé vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi bà nội của mình.

Mạc lão phu nhân thương hại nhìn cháu trai cháu gái của mình, chậm rãi nói ra trọng điểm hôm nay: “Người phụ nữ từ bỏ các cháu đã trở về rồi, bà không biết cô ta hối hận hay còn có mục đích khác, sau khi trở lại cô ta bụng dạ khó lường muốn bắt cóc các cháu, có thể nói để lấy được tín nhiệm của các cháu cô ta đã hao tổn rất nhiều tâm tư.”

Mạc Yên Nhiên trợn to hai mắt, bé không dám tin nhìn về phía Tô Tranh, nhìn sắc mặt tái nhợt cùng ánh mắt né tránh của Tô Tranh, bé liều mạng lắc đầu một cái, lớn tiếng kêu lên: “Không, không thể nào!”

Bé không tin người dịu dàng có hương vị ngọt ngào ôm trong ngực chính là người phụ nữ đã vứt bỏ mình trong truyền thuyết, bé lại càng không nguyện ý tin tưởng dì Tô có bụng dạ khó lường định bắt cóc mình!

Mạc lão phu nhân thông cảm thở dài: “Ngoài miệng cháu nói không tin tưởng, nhưng cháu không phải là đứa bé ngu dốt, trong lòng cháu biết đây là

sự thật, có phải không? Yên Nhiên của ta.”

Nước mắt Mạc Yên Nhiên bắt đầu chảy xuống, bé từ từ quay đầu nhìn Tô Tranh lần nữa, con mắt trong suốt rung rung không nhìn được hỏi: “Dì Tô, dì có phải là mẹ con không? Phải không?”

Tô Tranh liếc mắt nhìn Mạc Phong, Mạc Phong lqđ đang đưa lưng về phía cô, sau lưng cũng tràn đầy kháng cự.

Cô cười, không quan trọng, cô đã tha mãi, ít nhất trong một khắc vừa rồi thật ra Mạc Phong cũng không muốn cô và đứa bé gặp phải tình cảnh như vậy

Cô hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn duy trì nụ cười, xoay người nhìn về phía Mạc Yên Nhiên.

Khuôn mặt của tiểu công chúa đã từng trải qua đau thương, trong mắt nước mắt nhẹ nhàng ướt át, bé nhỏ giọng nói: “Dì Tô, dì thực sự là mẹ con sao?”

Tô Tranh làm hết sức để cho mình giữ nụ cười ôn nhu như trước, gật đầu một cái, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy.”

Mạc Yên Nhiên lắc đầu không dám tin, giọt nước mắt run rẩy thật lâu rốt cục cũng rơi xuống: “Ngay từ đầu dì đã có mục đích đến gần chúng cháu, dì đã sớm có mưu đồ muốn dẫn chúng cháu rời đi, thật sao?”

Tô Tranh chỉ có thể tiếp tục gật đầu, cô thử thăm dò hỏi: “Yên Nhiên, hãy nghe mẹ nói được không?”

Mạc Yên Nhiên mím cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt lướt qua khoé môi bé, tựa hồ bé dường như đã ném được vị mặn.

Cô nhìn chằm chằm người phụ nữ mà mình đã từng ưa thích như vậy, kiên định lắc đầu: “Cháu không muốn nghe.”

Tô Tranh khổ sở nhìn đứa bé tuyệt tình như thế, nhẹ nhàng nói: “Yên Nhiên, năm đó mẹ rời các con đi là có nỗi khổ tâm, so với người khác mẹ cũng thương con, những năm gần đây giờ khắc nào mẹ cũng nhớ thương các con!” Nói đến đoạn sau lời của cô đã run rẩy nức nở.

Mạc Yên Nhiên bịt tai lại, lắc đầu la lớn: “Dì có nỗi khổ tâm thì như thế nào, không phải là dì từ bỏ chúng cháu không quan tâm đến chúng cháu! Hiện tại chúng cháu đã trưởng thành, dì chạy tới đối xử tốt với chúng cháu, muốn

mang chúng cháu đi sao? Dì định làm gì với chúng cháu? Cháu hận dì, hận dì chết đi!”

Nói xong bé dùng tay áo hung hăng lau nước mắt, quay đầu lại nhìn một chút, phía sau là ba, bà nội, chú nhỏ.

Ba lạnh lùng nghiêm nghị, chú nhỏ lạnh lùng xa lánh, mà bà nội thì trong thời điểm mấu chốt lựa chọn buông tha mình! Bé đột nhiên cảm thấy giữa trời đất mịt mờ thì ra là mình căn bản không chốn dung thân!

Bé cố gắng đè xuống kích động muốn khóc lớn một tiếng, xoay người chạy ra từ cửa chính.

Mọi người ở đây cũng ít, bình thường cảnh vệ không có lệnh cũng không dám đi lên ngăn cản, vì vậy Mạc Yên Nhiên chạy đến cửa chính ‘kẹt kẹt’ mở cửa chính tự mình chạy ra ngoài.

Mạc Gấm ra hiệu bằng mắt, lập tức có cảnh vệ đuổi theo bảo vệ cho bé.

Mạc Yên Nhiên rời đi, ánh mắt của mọi người cũng rời khỏi chuyển đến nhìn lên Mạc Cách Ly, chỉ có Tô Tranh vẫn đau lòng tuyệt vọng như cũ nhìn Yên Nhiên tông cửa xông ra.

Cô biết nhất định là vì Yên Nhiên thương mình đến tận tâm, nhưng bé thương một phần, tâm của mình liền đau hết sức!

Cô từng định lấy một phương thức uyển chuyển từ từ nhắc đến cho đứa bé, nhưng cô không ngờ phương thức Yên Nhiên biết rõ chân tướng là bất ngờ như thế.

Thật lâu từ trước Mạc Cách Ly đã cúi đầu, siết chặt quả đấm trong tay không biết đang nghĩ gì.

Chân mày cậu rối rắm, tim của cậu đang giãy giụa.

Lúc này cậu chột ngắc đầu lên, bình tĩnh nói với bà nội: “Bà nội, cháu mệt mỏi, cháu muốn nghỉ ngơi.”

Từ đầu đến cuối, cậu cũng không nhìn Tô Tranh một cái.

Tô Tranh tuyệt vọng quay đầu, thần thờ nhìn cậu một cái, sau đó nhìn cậu đi đến bên cạnh bà nội, ở trong lòng cô tự cho mình một nụ cười lạnh.

Mạc phu nhân từ ái vuốt ve tóc Mạc Cách Ly, ra lệnh Miêu bà bà mang tiểu thiếu gia đi xuống trước, Miêu bà bà cuống quýt theo mệnh.

Lúc Mạc Cách Ly đi vào nhà sau, rút cuộc quay đầu nhìn Tô Tranh một cái, chỉ tiếc Tô Tranh đã thần thờ cúi đầu.

Trong mắt Mạc Cách Ly thoáng qua một tia tối tăm, nhưng ngay sau đó liền bình tĩnh trở lại, môi của cậu hạ xuống, rút cuộc không nói gì tiếp tục theo Miêu bà bà rời đi.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Rút cuộc Mạc phu nhân nhìn về phía Tô tranh, bà hàm chứa nụ cười thương hại, lấy thư thể người chiến thắng kiêu căng nói: “Tô tiểu thư, hiện tại tới lượt cô.”

Tô Tranh ngược mắt nhìn bà ta, kế tiếp là tiết mục gì?

Nhất thời ánh mắt Mạc phu nhân phân phó người dưới: “Tô tiểu thư đánh cắp cơ mật quân đội, lừa bán trẻ em nhà họ Mạc, ý định trốn ra nước ngoài, những tội này lấy ra một cái không phải là trọng tội sao, trước nhốt cô ta lại!”

Tô Tranh cười lạnh, xác thực mỗi một tội đều là trọng tội, cô chết một trăm lần cũng không có gì đáng tiếc!

Chỉ tiếc là cô chỉ có một cái mạng, cũng chỉ có thể chết một lần thôi.

Lần này nghênh đón cô bên ngoài viện có phải là một chiếc xe gào thét đi qua không đây? Tốt nhất lần này tới một cái nặng một chút, để nghiền nát cô thành bùn, tốt nhất là để cho linh hồn cô cũng hoá thành tro bụi!

Số mạng luôn giống nhau như vậy, cho dù cô có một ngàn một vạn cơ hội, có phải đợi chờ cô vẫn là kết cục giống nhau?

Cô cũng không cần cơ hội một lần nữa, cô cũng không cần ôm lấy bất kỳ hy vọng xa vời nào!

Năm đó lúc cô lựa chọn ra đi thì đứa bé của cô đã sớm xa cách cô rồi, cô đã sớm mất đi bọn chúng!

Năm đó cô đã sai lầm rồi, nhưng người phạm sai lầm vĩnh viễn không có cơ hội bù đắp sao?

Cho dù cô cố gắng thế nào, cho dù cô nghĩ cách đền bù như thế nào, cũng không thể đền bù được khoảng cách mười năm, cũng không vượt qua khoảng cách năm tháng kia!

Lúc này Tô Tranh không còn nước mắt, con mắt lạnh như băng dừng cảm ngược lên nhìn lão phu nhân: “Tôi mặc cho bà xử trí!”

Chương 44. Tai nạn xe cộ

Bi thương đến chết lòng, cho dù chết một ngàn lần một vạn lần, Tô Tranh cũng không có cảm giác gì, cả người cô chột chết lặng. Đã từng gian nan ngẩng đầu mà đi về phía trước, đã từng cho rằng chỉ cần mình cố gắng liền có thể vãn hồi tất cả, nhưng kết cục cuối cùng vẫn như vậy!

Tâm tư của đứa bé, vào mười năm trước cô đã đánh mất.

Môi mỏng tinh xảo tuyệt đẹp của cô diendanlequydon hé ra độ cong lạnh như băng, ngửa đầu nhìn Mạc lão phu nhân kiêu căng mà ung dung, lạnh lùng nói: “Tôi mặc cho bà xử trí!”

Tay lão phu nhân vừa động, cảnh vệ chung quanh đồng loạt xông lên, có người cầm còng tay lạnh lẽo, muốn bắt lấy cô.

Luôn luôn trầm mặc ở bên cạnh, sắc mặt tái xanh của Mạc Phong nhìn thấy tất cả, nhìn về mặt thần thờ tuyệt vọng của Tô Tranh, tay phải nắm càng lúc càng chặt. Vào lúc thấy cảnh vệ xông tới, mà Tô Tranh ở nơi này giống như chiếc lá đơn độc mỏng manh rơi rụng không biết phải làm sao.

Anh chột hét lớn một tiếng: “Dừng tay!”

Âm thanh của tiếng quát này không lớn nhưng lại trầm thấp có lực, đội cảnh vệ đều bị khiếp sợ, dừng mọi động tác trong tay nhìn về phía Mạc Phong. Lại chỉ thấy Mạc Phong lạnh nhạt đứng đó, lông mày cau chặt, con mắt uy nghiêm nhìn chằm chằm một điểm trên mặt đất, cả người toả ra khí thế bức người.

Đội cảnh vệ hai mặt nhìn nhau, nhìn Mạc Phong một chút rồi nhìn lão phu nhân một chút, bọn họ do lão phu nhân đưa tới, lời nói của lão phu nhân bọn họ không dám không nghe theo, nhưng lệnh của Mạc Phong bọn họ cũng không dám xem nhẹ.

Lão phu nhân nhìn con trai của mình, rất không vui: “Mạc Phong, con muốn làm cái gì?”

Mạc Phong khó khăn ngẩng đầu lên, nhìn Tô Tranh một cái, cắn răng nói: “Bất kể ai nào cũng không được động đến cô ấy.”

Lão phu nhân cau mày: “Con điên rồi sao? Chẳng lẽ con không biết cô ấy làm ——”

Mạc Phong không đợi lão phu nhân nói xong liền cắt ngang lời của bà: “Con hiểu rõ, cô ấy làm cái gì con cũng biết, nhưng con không muốn nghe nữa!”

Chân mày lão phu nhân càng nhíu chặt hơn, bắt đắc dĩ lắc đầu với con trai mình: “Người đàn bà này cho con ăn thuốc mê gì sao?”

Mạc Phong lại đi mấy bước tới trước mặt lão phu nhân, cung kính mà không cho phép cự tuyệt nói: “Mẹ, chuyện này chấm dứt ở đây, mời mẹ trở về đi.”

Lão phu nhân nghe xong lời này liền nổi đóa: “Con... con đang đuổi mẹ?”

Mặt Mạc Phong không thay đổi chút nào: “Mẹ, những điều nên nói hay không nên nói mẹ đã nói tất cả, còn cần làm tiếp cái gì sao? Chuyện còn lại đương nhiên là con sẽ sắp xếp.” Nói xong lời này Mạc Phong tỉnh táo ra lệnh: “Mạc Gấm, em đưa mẹ rời đi.”

Vào giờ phút này căn bản Mạc Gấm không còn chỗ để chen miệng, nghe anh trai nói vậy liền đi tới bên cạnh lão phu nhân, cung kính nói: “Mẹ, con và mẹ cùng đi thôi?”

Lão phu nhân chớp mắt nhìn tất cả mọi người, bà đã nhìn thấu, có Mạc Phong ngăn cản những người này thì sẽ không dễ dàng mang Tô Tranh đi. Bà hừ lạnh một tiếng, khinh thường liếc nhìn Tô Tranh, ném ra một câu: “Tô tiểu thư, thật thủ đoạn!” Nói xong bà cũng không để ý tới Mạc Gấm đang ở bên cạnh định đỡ bà, rời đi thẳng.

Vệ sỹ sau lưng lão phu nhân thấy thế cũng đuổi theo sát, bảo mẫu càng bước nhanh chân về phía trước để đỡ lão phu nhân.

Cuối cùng Mạc Gấm nhìn xung quanh một cái, khe khẽ thở dài, theo lão phu nhân rời đi.

Lập tức trên sân chỉ còn lại lqđ vài người cảnh vệ, vệ sỹ, cùng với Mạc Phong và Tô Tranh.

Dường như Tô Tranh không để tất cả mọi chuyện xảy ra chung quanh nhìn

vào trong mắt, cô chỉ thần thờ nhìn phía trước một chút, con người trong suốt xinh đẹp lúc này âm đạm vô hồn, cũng không biết lúc này cô đang nghĩ gì.

Mạc Phong mang về mặt nguội lạnh đi đến bên cạnh Tô Tranh, khó khăn nói ra một câu: “Em đi đi.” Giọng nói của anh trầm thấp, bao hàm dứt khoát và khỗ sở.

Tô Tranh ở trong một mảnh mờ mịt nghe được những lời này, không kìm được làm bầm hỏi: “Đi, tôi muốn đi đâu....”

Trong mắt Mạc Phong loé lên một tia khỗ sở, nhưng tia khỗ sở kia biến mất rất nhanh, anh là Mạc Phong vừa cứng rắn vừa hờ hững.

Mạc Phong cứng rắn hờ hững này cười lạnh nhạt: “Em muốn đi đến đâu thì đi đến đó đi, làm sao mà anh biết được.” Anh chỉ biết, có chỗ của anh, tuyệt đối không phải là nơi mà em nghĩ đến.

Vào giờ phút này, trong lòng Mạc Phong không khỏi tự hỏi, yêu là cái gì, cô thực sự yêu mình sao? Không có tin tưởng, thực sự là yêu sao?

Rốt cuộc cô có nghĩ tới rằng hai người thật ra có thể cùng nhau đối mặt với khó khăn, có thể cùng nhau vượt qua trở ngại? Rốt cuộc trong lòng cô có từng nghĩ tới người một nhà ở chung một chỗ sống cuộc sống hạnh phúc?

Ở trong tính toán của cô, có phải chưa từng tồn tại Mạc Phong?

Đàn ông có lẽ không dễ rơi, lúc này Mạc Phong cảm giác cổ họng của mình nghẹn ngào, anh nuốt khỗ sở đau đớn xuống, chán ghét nói: “Tô Tranh, nơi này sẽ không ai ngăn trở em... em đi đi!”

Đi đi, đi thật xa, cũng không cần xuất hiện trước mặt anh, cũng không cần cho anh bất kỳ hy vọng gì!

Cảnh vệ chung quanh cũng yên lặng cúi đầu, người cảnh vệ trẻ tuổi này đã nhìn thấu sự rối rắm tồn tại giữa Mạc tiên sinh diendanlequydon và người phụ nữ này, cũng nhìn thấu Mạc tiên sinh không dễ dàng lộ vẻ khỗ sở ra ngoài, cho nên bọn họ cũng cúi đầu không dám nhìn thêm.

Lúc này không có ai dám ngăn trở Tô Tranh, chứ đừng nói là dám tiến lên bắt giữ cô.

Tri giác Tô Tranh giống như đã khép kín, nhưng trong một vùng tăm tối nơi

nội tâm lại giống như nghe được một âm thanh, âm thanh lạnh lùng kia nói, em đi đi, đi đi thôi, nơi này không ai muốn em lưu lại, em bị người ta chán ghét mà vứt bỏ, em là người không được tha thứ.

Cô lộ ra một nụ cười nhạt, ngẩng đầu lên, từ từ đi ra khỏi sân nhỏ.

Ở phía sau cô, một ánh mắt trầm mặc mà khổ sở vẫn nhìn theo cô, cho đến khi bóng dáng của cô biến mất nơi khúc quanh cửa chính.

Mà một khắc khi cô biến mất, Mạc Phong cảm thấy nơi mềm mại trong lòng cuối cùng cũng từ từ trở nên lạnh lẽo, từ từ trở nên cứng rắn. Anh cảm giác mình rơi vào trong bóng tối khổ sở vô tận, cũng không tìm được chốn ra.

<http://diendanlequydon.com>

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh liền chú ý tới bóng hình xinh đẹp mặc quần áo màu đỏ thắm ở Cô Nhi Viện, vẻ đẹp tinh tế của cô giống như yêu tinh đang nhảy múa, ở nơi cũ rách ảm đạm toát lên vẻ đẹp của cô.

Sau lại vô tình gặp được ở trên phố, anh tức giận căm phẫn, giận cô không biết tự trọng, giận cô chìm đắm trong truy lạc, nhưng anh vẫn dẫn cô về nhà, lặng lẽ bảo vệ cô.

Nhưng trong lòng cô, rốt cuộc anh tồn tại ở vị trí nào?

Trong miệng cô nói yêu anh, nhưng có bao nhiêu trọng lượng?

Cô đi rồi, cô đi nhưng chưa bao giờ nguyện ý ngoảnh đầu liếc nhìn anh lấy một cái. Cô trăm phương ngàn kế muốn mang hai đứa bé ở bên cạnh anh đi, lại tổn hại tình cảm giữa chúng ta, cô nhấn tâm đập lòng của anh trên mặt đất mà tha hồ giày xéo!

Vào giờ phút này, Mạc Phong chợt kích động, anh muốn nhìn về phía bóng lưng cô biến mất mà hô to: trong lòng em, rốt cuộc anh là cái gì.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tô Tranh băng quơ đi tới đầu đường nơi thành nhỏ biên giới.

Cô nên đi đâu, muốn đi nơi nào? Cô cũng không có bất kỳ ý tưởng gì nữa.

Trong mười năm qua, mỗi ngày cô đều nhìn hình của bọn nhỏ, cô vẫn mơ ước có thể đi tới bên cạnh chúng, nhìn bọn chúng nở nụ cười, đây chính là hy vọng sống còn duy nhất của cô.

Nhưng bây giờ cái gì cũng không có, bọn chúng thực sự không tha thứ cho mình.

Tô Tranh ngẩng đầu nhìn lên trời, thành nhỏ trong núi vào đầu thu, phía chân trời cao xa trong vắt.

Cô muốn hỏi, tại sao lại cho cô một cơ hội sống lại lần nữa?

Kiếp trước, chết đi như vậy, cũng là một hạnh phúc.

Ít nhất Mạc Phong sẽ cưới danh môn khuê tú (con gái nhà quyền quý), bọn nhỏ có thể tiếp tục trải qua cuộc sống yên tĩnh của mình, ít nhất bọn nhỏ sẽ không trải qua chuyện đau lòng này.

Cô thở dài một tiếng, nước mắt từ bên má yên lặng chảy xuống.

Ông trời ưu đãi, cho cô thêm một cơ hội duy nhất, chỉ tiếc là cô đã làm hư lần nữa rồi.

Đúng lúc này, có một chiếc xe gắn máy gào thét lao đến, người đi đường bên cạnh vội tránh né.

Tô Tranh đang đắm chìm trong đau thương, không nghe được bất kỳ âm thanh gì.

Đợi đến khi người chạy xe máy hét lớn một tiếng đạp thắng gấp, tất cả đã không còn kịp nữa.

Tô Tranh chỉ cảm thấy một lực lượng to lớn đụng tới mình.

Khi cô chật vật ngã trên mặt đất, đầu óc choáng váng, cô hoa mắt hoảng hốt nghĩ, chuyện xưa lặp lại sao?

Thì ra đúng là cô đang lặp lại kết cục của kiếp trước!

Chương 45. Tô Tranh của anh

Tô Tranh mở mắt, thấy trần nhà màu trắng.

Cô cúi mắt xuống, phát hiện đây là một gian phòng chỉnh tề trắng toát, mình nằm ở trên giường, ga giường và vỏ chăn màu trắng.

Đây là phòng bệnh trong bệnh viện.

Tô Tranh cười khở, cô thế nhưng chưa có chết.

Cô thử đứng dậy, lại phát hiện chân của mình không thể nhúc nhích, vừa nhìn lại, thì ra chân trái được bó thạch cao.

Cô vừa khê động, ngược lại làm thức lqđ tỉnh một người bên cạnh, người này mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy cô đã tỉnh lại liền vui mừng kêu lên: “Tô Tranh, cô đã tỉnh.”

Tô Tranh vừa nâng mắt, nhìn thấy người trước mắt đầu cạo sạch, lỗ tai trái mang một cái vòng tai thật to, chính là A Tửu.

Đây chẳng những là A Tửu, hơn nữa còn là A Tửu hơn hai mươi tuổi, vì vậy Tô Tranh có thể khẳng định, cô không có Trọng sinh, không có xuyên qua, lúc này chính là tỉnh lại sau tai nạn xe cộ ở thành nhỏ gần biên giới.

A Tửu thấy Tô Tranh đã tỉnh lại thì rất vui mừng, đưa nước trà cho Tô Tranh, lại chuẩn bị gọt trái cây cho cô, lại nói đầu đầu về thương thế của Tô Tranh. Thì ra tai nạn xe cộ lần này của Tô Tranh không nghiêm trọng lắm, chẳng qua là lúc đó hôn mê bất tỉnh, sau khi bác sỹ kiểm tra, trừ chân trái gãy xương phải bó thạch cao, ngoài ra cũng không có vấn đề lớn lao gì.

Ở trong lòng Tô Tranh tự giấu cợt mình, thì ra là tội ác sâu nặng của mình ngược lại là cái mạng lớn, hai lần tai nạn xe cộ, một lần Trọng sinh, một lần chỉ gãy xương.

Bây giờ Tô Tranh cũng không có điều gì để nhớ thương, đối với chân trái lúc nào thì có thể tốt hơn hay không khôi phục cũng không có chấp niệm gì, cô luôn có cảm giác rằng cái mạng này của mình vốn là không có, bây giờ cho dù còn sống cũng cứ như vậy mà thôi. Sống thành cái dạng gì, Tô Tranh

diendanlequydon không thềm để ý chút nào nữa.

A Tửu nhìn thấy bộ dáng này của Tô Tranh, rất bất đắc dĩ, luôn luôn nói cho cô biết con người phải nhìn về phía trước, bất cứ chuyện gì cũng có hy vọng.

Tô Tranh hỏi ngược lại A Tửu một câu: “Cậu biết mười năm nay tôi vì cái gì không?”

A Tửu nhất thời cứng họng, thật lâu sau mới vô lực phản bác: “Đứa bé không phải vẫn ở chỗ này sao, người đàn ông kia cũng ở đó, cũng không phải mọc cánh bay đi.”

Tô Tranh mệt mỏi nhắm hai mắt lại: “Bọn họ vẫn luôn luôn ở nơi đó, nhưng có lẽ vĩnh viễn tôi không thể tới bên cạnh họ. Tôi đi mười năm, tôi thực sự mệt mỏi.”

A Tửu nghe thanh âm khàn khàn bất đắc dĩ của Tô Tranh, đứng thật lâu ở đó không nói lời nào.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Chuyện Tô Tranh bị tai nạn xe cộ, rất nhanh Mạc Phong đã biết tin tức.

Anh nghe đến tai nạn xe cộ, trong lòng giống như bị kim châm, cực kỳ đau xót. Trong lòng anh có một sợ hãi không hiểu được bắt đầu lan tràn, anh mơ hồ cảm thấy có cái gì đó trân quý nhất trong cuộc đời cứ rời đi như vậy.

Anh cố gắng hồi tưởng lại nhưng không thu hoạch được gì, trong cuộc đời của anh chưa từng xảy ra hoặc chuyện gì có liên quan đến tai nạn xe cộ.

Mạc Phong cau mày nhìn bên ngoài cửa sổ thật lâu, cuối cùng anh chợt đứng lên.

Nhân viên bảo vệ bên cạnh sợ hết hồn, kinh ngạc nhìn Mạc Phong

Mạc Phong đứng thẳng tắp nhìn chằm chằm một điểm trên mặt đất, hô hấp bắt đầu dồn dập, cuối cùng giống như là hạ quyết tâm, rốt cục bước nhanh ra khỏi gian phòng.

Người phụ nữ kia bị tai nạn xe cộ, không nghiêm trọng lắm, chỉ bị thương ở chân, nhưng tim của anh cũng như bị kim châm.

Sâu ở bên trong có một âm thanh nói cho anh biết, đừng chờ đến lúc không có cách nào để vãn hồi mới biết hối hận, đừng để cho cả đời mình hối hận trong thống khổ và tự trách.

Mạc Phong chợt nhớ tới bên cửa sổ sát đất cạnh bờ biển Tô Tranh đã từng nói, cô nói nếu như em chết rồi, anh có khổ sở hay không.

Không, Mạc Phong lắc đầu, cô ấy không thể chết được.

Cho dù cô không thương anh, cho dù cả đời này anh cũng không nhìn đến cô, nhưng anh cũng không cần Tô Tranh chết.

Anh muốn Tô Tranh sống thật tốt trên thế giới này, hạnh phúc hay không hạnh phúc đều đã không có vấn đề gì.

Anh ích kỷ hy vọng khi mình tiến tới cái chết, còn có thể lặng lẽ hồi tưởng, có một người cùng anh hô hấp chung bầu không khí dưới trời xanh này.

Anh có thể nhịn không còn gặp được Tô Tranh, nhưng không thể chịu được nếu trên thế giới này không còn Tô Tranh.

Mạc Phong bị cảm xúc điều khiển, một mình lái xe nhanh chóng trên đường đi bệnh viện.

Anh muốn tận mắt nhìn thấy cô, xem cô có mạnh khỏe hay không.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mạc Phong lái xe rất nhanh, thậm chí anh càng ngày càng cảm thấy, ngộ nhỡ anh chậm một bước thì có lẽ vĩnh viễn không thấy được Tô Tranh rồi.

Anh đi tới bệnh viện, vội vã xuống xe, ngay cả chỗ đậu xe cũng không kịp tìm, trực tiếp dừng xe ở ven đường. Cảnh sát giao thông bên cạnh kêu tới đây, nhưng lúc nhìn thấy biển số xe Mạc Phong, kinh ngạc nhìn Mạc Phong đã chạy xa, lại không dám nói.

Mạc Phong chạy đến trước cửa bệnh viện, nhanh chóng hỏi phòng của Tô tranh, cái này cũng rất đơn giản, thành nhỏ biên giới xa xôi vốn không có nhiều bệnh nhân bị tai nạn xe cộ.

Mạc Phong chạy như điên đến phòng bệnh của Tô Tranh, nhưng khi đến cửa phòng chợt dừng lại.

Tim của anh đập gay gắt, thậm chí anh bắt đầu sợ hãi.

Anh sợ khi anh đẩy cửa ra, không nhìn thấy Tô Tranh

Mặc dù anh biết thương thế của Tô Tranh không nặng, lúc này nên vịn toàn nằm ở bên trong, nhưng anh vẫn không khỏi sợ hãi. Thậm chí anh cảm thấy sự sợ hãi ấy rõ ràng in thật sâu trong đầu óc của anh.

Từ lúc Tô Tranh nói nếu cô chết thì nên làm cái gì, loại sợ hãi này ở trong cơ thể của anh mơ hồ nẩy mầm, hôm nay đã lên đến đỉnh điểm.

Mạc Phong cũng không phải là một tên nhát gan, trên thực tế điều có thể khiến cho anh sợ trên thế gian này cũng không nhiều, nhưng anh chính là sợ hãi.

Rốt cuộc Mạc Phong diendanlequydon hít một hơi thật sâu, đưa tay nắm đồ vịn cửa, chỉ cần đẩy ra, là có thể nhìn thấy Tô Tranh ở bên trong rồi?

Tô Tranh thế nào rồi, có phải cô đang yếu ớt nằm trên giường? Đang ngủ?

Mạc Phong quyết tâm, rốt cuộc đẩy cánh cửa kia ra.

Cửa mở ra, Tô Tranh ở bên trong đang dựa nghiêng trên đầu giường, trong tay cầm một quyển sách.

Nhưng sự chú ý của Mạc Phong lại đặt ở bên cạnh giường.

Bên cạnh giường, có một người đàn ông đầu trọc, đang ngồi đó, tay đang gọt táo.

Chuyện này vốn không có gì, bởi vì ở bất kỳ đầu giường bệnh nào đều có thể có một người ngồi gọt táo, nhưng vấn đề của Mạc Phong ở chỗ, sau khi người đàn ông kia gọt táo xong, thân mật đưa tới tay Tô Tranh.

Người đàn ông này, là ai?

Tô Tranh và A Tửu nghe được tiếng cửa phòng mở ra, cũng giương mắt nhìn sang.

A Tửu chưa gặp qua Mạc Phong, thấy Mạc Phong âm tình bất định (âm tình không ổn định) đứng trước cửa, cau mày nói: “Anh là ai, sao lại không lễ phép như vậy, không biết gõ cửa sao?”

Một câu Mạc Phong cũng không nói, chỉ nhìn chằm chằm Tô Tranh.

Tại sao ở bên giường bệnh của cô xuất hiện một người đàn ông điệu bộ bảo vệ? Tại sao người đàn ông kia thân mật với cô như vậy?

Tô Tranh nhìn thấy là anh, chỉ ngược mắt liếc nhìn rồi cúi mặt xuống, nghe thấy chất vấn rất không thân thiện của A Tửu, cô nhàn nhạt giải thích: “Đây là Mạc Phong Mạc tiên sinh.”

A Tửu vừa nghe, nhìn Tô Tranh một chút, rồi nhìn Mạc Phong đang đứng ở cửa một chút, rồi cuộc phản ứng kịp, cười hắc hắc tiến lên: “Mạc tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, có muốn vào ngồi một chút không?”

Mạc Phong còn chưa kịp nói gì, A Tửu đã nhanh chóng nói: “Không đúng, vẫn lại là Mạc tiên sinh không nên tiến vào, Tranh Tranh nhà chúng tôi xảy ra tai nạn xe cộ bị thương, chính là cần nghỉ ngơi, thật sự đã khinh nhờn Mạc tiên sinh.”

A Tửu đi tới bên cửa, nắm tay nắm cửa trong tay, tư thế kia chính là dáng vẻ tiền khách không sai.

Mạc Phong nghe thấy lời nói của A Tửu, cảm ghì chặt, trong con mắt thoáng qua một tia ánh sáng khó dò.

Anh và A Tửu nhìn thẳng vào mắt hồi lâu, lại thấy A Tửu cà lơ lất phất cười hì hì nhìn mình, thân thiết vô tội.

Người đàn ông này, anh ta dùng giọng nói thân mật như vậy gọi tên tuổi Tô Tranh.

Người đàn ông này, chính là lqđ người Mạc Gấm từng nói qua A Tửu, là thanh mai trúc mã của Tô Tranh, giúp đỡ bên cạnh Tô Tranh nhiều năm.

Đối với Tô Tranh mà nói, người nhiều năm không thấy quan trọng, hay người ở bên cạnh nhiều năm quan trọng?

Ánh mắt Mạc Phong từ từ chuyển sang Tô Tranh, lại thấy Tô Tranh cúi mặt, ánh mắt rơi vào trên trang sách, căn bản không nhìn anh một cái.

Ánh mắt của anh trở lại một lần nữa trên người A Tửu, nhìn chăm chăm cái đầu trọc chết tiệt hồi lâu, rồi cuộc cắn răng nói: “Hẹn gặp lại.” Nói xong nghiêng đầu sai bước rồi đi, cũng không quay đầu lại.

A Tửu vươn cổ ra nhìn bóng lưng của anh biến mất, lúc này mới đóng cửa

lại trở lại bên giường, ngây ngô cười hì hì với Tô Tranh: “Như thế nào? Có phải tôi rất anh hùng không?”

Tô Tranh ngược mắt liếc nhìn anh ta một cái, lạnh nhạt nói: “Tranh Tranh? Cách gọi này thật buồn nôn.” Bất quá đủ để cho Mạc tiên sinh vị này thổ huyết ba lít!

Dĩ nhiên là Mạc Phong biết tầm mắt của A Tửu ở phía sau lưng, cho nên anh đi vững vàng, khí thế mười phần.

Nhưng sau khi thoát khỏi tầm mắt của A Tửu, bước chân của anh bắt đầu trầm trọng, vẻ mặt của anh bắt đầu khổ sở.

Anh đi từng bước đến bên cạnh xe, chết lặng lên xe, mở chân ga, nổ máy xe.

Anh thần thờ nhìn tám thủy tinh che cảnh sắc bên ngoài phía trước, anh chậm rãi chạy trở về.

Mười năm nay, không phải anh không quan tâm tới Tô Tranh chút nào, anh biết Tô Tranh luôn cô đơn một thân một mình, anh luôn cảm thấy thật ra thì Tô Tranh cũng đang chờ mình.

Nhưng mà anh vẫn làm bộ như không thèm để ý chút nào, anh vẫn thờ ơ đối với cô, đây là sự trừng phạt đối với Tô Tranh, cũng là trừng phạt chính bản thân. Trong lòng của anh có oán hận, nhưng anh đợi người phụ nữ này sẽ đến tìm mình! Trong tiềm thức, luôn cảm thấy có một ngày bọn họ sẽ gặp lại, sau đó anh tha thứ cho cô, bọn họ vẫn có thể đi chung với nhau. Những thứ này anh không dám thừa nhận, nhưng sâu trong nội tâm cũng là thuận nước đẩy thuyền cho là như vậy.

Hôm nay anh biết mình sai lầm rồi, mười phần sai. Có một số ít người, cũng không chờ đợi cho tới khi mình quay đầu.

Tô Tranh, Tô Tranh của anh, người nửa đêm mộng tưởng nhớ tới, thì ra có một ngày có lẽ sẽ thuộc về người khác.

Chương 46. Mạc Yên Nhiên

A Tử đi vào phòng bệnh, tò mò vuốt đầu: “Ô Tranh, bệnh viện mời cô chuyển tới phòng bệnh đặc biệt.”

Ô Tranh không thèm để ý chút nào, cúi đầu tiện tay lấy một quyển tạp chí.

A Tử đi tới trước giường của cô rồi ngồi xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt của cô nói: “Bọn họ còn phái người săn sóc đặc biệt tới chuyên môn chăm sóc cho cô.”

Ngay cả mí mắt của Ô Tranh cũng không nâng lên, tiếp tục xem tạp chí.

Một tay A Tử lẹ lẹ lấy tạp chí này ra, đầu trọc tiến đến trước mặt cô ép hỏi: “Cô nghe được lời của tôi nói chứ?”

Ô Tranh bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn cái đầu trọc của A Tử: “Tôi nghe thấy.”

Tay A Tử quơ quơ trước ánh mắt không hề gợn sóng của cô: “Này, cho chút phản ứng?”

Ô Tranh miễn cưỡng hé miệng cười.

A Tử chán nản ngồi xuống, nhíu mày hỏi: “Này, đây chính là phản ứng của cô?”

Ô Tranh vô lực hỏi: “Vậy anh muốn tôi như thế nào?”

A Tử đưa tay sờ khuyên tai to sáng ngời của mình, không hiểu hỏi: “Cô không hiểu kỳ sao?”

Nụ cười miễn cưỡng kéo ra của Ô Tranh từ từ biến mất, cúi đầu lần nữa, nhìn vò chần trắng như tuyết kia một chút, ánh mắt rất ngốc trệ.

A Tử thở dài, đứng lên lần nữa.

Kể từ sau tai nạn xe cộ, cả người Ô Tranh liền thay đổi rồi. Giống như cô mất đi tất cả hy vọng vui vẻ thú vị, thậm chí đã mất đi sự theo đuổi tối thiểu đối với mạng sống.

Bi thương đến chết tâm, lòng của Ô Tranh ngày hôm nay đã giống như một

bãi nước đọng rồi.

A Tửu vẫn muốn trêu chọc cô vui vẻ, nhưng anh ta không có năng lực kia, anh ta không có biện pháp khiến cho Tô Tranh khôi phục thần thái ban đầu một lần nữa.

Cởi chuông phải do người buộc chuông, A Tửu chợt nhớ tới Mạc Phong, nhớ tới Tô Tranh đã từng nằm mộng thấy hai đứa trẻ, có lẽ chỉ có bọn họ mới có thể khiến cho cô trở lại trước kia, phải không?

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tô Tranh nằm trên giường bệnh, mấy ngày nay tới giờ giấc ngủ của cô ngược lại rất tốt.

Chỉ cần nằm ở đó là có thể ngủ, cái gì cũng không muốn nghĩ đến, nằm mộng cũng không có, vừa cảm giác là đến bình minh.

Không bao giờ tỉnh lại lúc năm giờ sáng nữa.

Tô Tranh nhìn bông hoa nhỏ màu xanh không biết tên ngoài cửa sổ, cười khỏ một tiếng, không khỏi tự hỏi, Tô Tranh có phải đã không phải là Tô Tranh lúc đầu kia rồi?

Cô đã không còn nhớ, không hề nhớ nữa, bởi vì cô đã tuyệt vọng.

Tô Tranh mờ mịt nhìn chằm chằm ra bên ngoài, ngoài đó trời xanh mây trắng, nhưng lòng của cô không có một chút nhiệt độ nào.

Cô vô cảm kéo chăn, cô quyết định không suy nghĩ thêm gì nữa, nằm xuống rồi ngủ thôi. Lúc cô ngủ, có thể quên tất cả phiền não.

Đúng lúc này, cô nghe được một âm thanh “Kẹt” vang lên, đó là âm thanh của cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Tô Tranh ngẩng đầu lên theo bản năng, lập tức sợ ngây người.

Một cái đầu nhỏ tóc quăn xinh đẹp dòm vào khe cửa, mắt to sáng trong cần thận từng ly từng tý nhìn sang.

Là Yên Nhiên!

Mạc Yên Nhiên thấy Tô Tranh đang ngẩng đầu kinh ngạc nhìn mình, mắt ngượng ngùng chớp chớp, lại rút đầu đến phía sau cửa.

Vào giờ phút này căn bản là Tô Tranh không biết làm phản ứng gì, cô nắm góc chần thật chặt, gắt gao nhìn cánh cửa mở ra một khe hở.

Mới vừa rồi là ảo giác sao? Cô thể lqđ nhưng thấy được Yên Nhiên!

Mặc dù cánh cửa kia vẫn mở phân nửa như cũ, nhưng không còn có bất kỳ động tĩnh gì, không còn một cái đầu tóc quần bù xù ló vào chớp mắt nhìn cô.

Cô chán nản buông tay đang nắm chặt góc chần, cô nghĩ nhất định là mình ảo giác rồi, Yên Nhiên đã đau lòng, bé không thích mình, bé sẽ không tới nhìn mình đâu.

Tô Tranh cho rằng mình không còn cảm giác nữa, nhưng vào giờ phút này khổ sở lại tràn vào trái tim.

Yên Nhiên, Yên Nhiên của cô, sẽ không bao giờ thân mật gọi cô là dì Tô nữa rồi.

Đang lúc Tô Tranh định xoay người nằm xuống, lần này cửa hoàn toàn bị đẩy ra, Mạc Yên Nhiên cắn môi, trong con mắt ướt át đứng ở cửa.

Tô Tranh lại cứng đờ, cô giật giật môi, muốn nói chút gì đó, nhưng cô không phát ra âm thanh nào.

Mạc Yên Nhiên cong cong môi, uỷ khuất nói: “Có phải dì giận con không, cho nên mới không để ý đến con?”

Tô Tranh vẫn như cũ không lqđ hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt, sững sờ nhìn Mạc Yên Nhiên đang uất ức cong môi làm nũng, không biết phản ứng gì.

Mạc Yên Nhiên dậm chân, trong mắt nổi lên hơi nước, cắn môi nói: “Dì giận con, dì không tha thứ cho con!”

Tô Tranh vội vàng lắc đầu một cái, trong miệng khó khăn phát ra âm thanh: “Không có...” Thanh âm của cô khàn khàn, nghẹn ngào.

Cuối cùng Mạc Yên Nhiên cũng nghe được thanh âm của cô, đôi mắt to trong suốt xinh đẹp nhìn cô chằm chằm, nhìn nước mắt bỗng nhiên trượt xuống.

Lòng Tô Tranh thót lại, cô không muốn nhìn dáng vẻ uất ức rơi lệ của Yên

Nhiên, không lưu loát mở miệng an ủi: “Đừng khóc....”

Mạc Yên Nhiên nghe được cô dịu dàng khàn khàn an ủi, đôi môi đỏ mọng tron bóng như nước méo xệch, “Oa” một tiếng khóc rống lên, vừa khóc vừa nhào tới trước giường của cô.

Tô Tranh không để ý cái chân đau của mình, một tay ôm lấy bé vào trong ngực thật chặt, nước mắt cũng chảy theo xuống.

Mạc Yên Nhiên vùi ở trong ngực cô, oa oa khóc lớn lên, càng khóc càng kích động, sau cùng khóc đến nghẹn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rục, ho khan. Tô Tranh vội vàng khẽ vuốt ve lưng bé để cho bé an tĩnh lại.

Sau khi Mạc Yên Nhiên khóc một trận, từ khóc lớn chuyển thành sụt sùi, nằm ở trong ngực Tô Tranh liền không đứng dậy.

Tay Tô Tranh nhẹ nhẹ vỗ về mái tóc quăn mềm mại của bé, cảm giác đứa bé nức nở thân thể nhẹ nhàng run rẩy.

Tiếng khóc của Mạc Yên Nhiên dừng lại, bé lúng túng nhiều lần, tựa như muốn nói chuyện, cuối cùng rốt cuộc cũng phát ra thanh âm sợ hãi giống như con mèo nhỏ cô độc vừa sinh ra: “Mẹ...”

Tô Tranh nghe được âm thanh này, nhưng không dám tin, cho tới bây giờ cô chưa từng có hy vọng xa vời rằng ở đời này có thể nghe được tiếng gọi đó, cho nên cô lập tức không biết làm gì, tay vốn đang vuốt ve mái tóc quăn của Mạc Yên Nhiên cũng cứng đờ lại ở đó.

Đầu nhỏ của Mạc Yên Nhiên tựa sát ở trong lòng cô, đôi mắt to vẫn dính nước mắt vệt sáng nhìn lên, nhưng Tô Tranh vẫn không có phản ứng gì, môi méo xệch, do dự một chút, lại gọi lần nữa: “Mẹ.....”

Trước lạ sau quen, thanh âm gọi ra lần này của bé không hề giống tiếng con mèo nhỏ rồi.

Lần này Tô Tranh nghe được rõ ràng, xác thực là Yên Nhiên đang gọi mẹ của bé!

Nước mắt Tô Tranh lại trượt xuống lần nữa, cô cắn môi không dám tin nhìn Yên Nhiên trong ngực, run rẩy nói: “Yên Nhiên...”

Mạc Yên Nhiên rõ ràng nhìn thấy ánh mắt vui mừng của Tô Tranh, lập tức

được khích lễ, không khỏi lớn tiếng gọi: “Mẹ!”

Một tay Tô Tranh ôm chặt bé vào trong ngực, để cho gò má mềm mại của bé dính sát vào gò má của mình.

Cô không có nghe sai, đây không phải là ảo giác của cô, con gái của cô cứ đi tới bên người cô như vậy, giòn giã kêu mẹ của bé!

Mạc Yên Nhiên cảm nhận được sự kích động và vui mừng của mẹ, nghĩ tới đủ loại hành động đã thương lòng mẹ, nước mắt lại tràn ra, bé dùng sức ôm chặt mẹ, khóc nói: “Mẹ, người nhất định phải tha thứ cho Yên Nhiên, không được giận Yên Nhiên, người không được rời khỏi Yên Nhiên, có được không?”

Tô Tranh nghe lời nói non nớt mà hiểu chuyện của đứa bé, đau thương cùng an ủi trào lên trong lòng, cô lắc đầu chảy nước mắt, vuốt ve tóc quăn của bé nói: “Không, Yên Nhiên, mẹ yêu con, mẹ vĩnh viễn không muốn rời khỏi con, mẹ tuyệt đối cũng không giận con.” Vĩnh viễn vĩnh viễn đều không muốn.

Gò má Mạc Yên Nhiên ửng hồng, bé chui vào trong ngực Tô Tranh, nhỏ giọng nói: “Mẹ, thật xin lỗi, là lúc trước con không suy nghĩ cẩn thận, ngày đó nhất định là còn khiến mẹ thương tâm, con hiểu rõ.”

Tô Tranh cảm nhận được đứa bé này giống như một con thú nhỏ đang mè nheo ở trong lòng mình, tha thiết nói: “Yên Nhiên, mẹ đã làm sai chuyện, mẹ rất muốn đền bù cho các con, mẹ chỉ hy vọng các con cho mẹ một cơ hội đền bù đắp, con biết không?”

Mạc Yên Nhiên nghẹn ngào “Vâng” nói: Được, mẹ, con hiểu, chúng ta vĩnh viễn không cần tách ra có được không.”

Tô Tranh ôm chặt đứa nhỏ, trịnh trọng gật đầu thề: “Chúng ta vĩnh viễn không cần tách ra.”

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mạc Phong đưa mẹ và em trai mình đi, lại để hai đứa bé ở lại trong thành nhỏ. Anh biết mặc dù thương thế của Tô Tranh không nặng, nhưng trên đùi bó thạch cao, nhất thời phỏng chừng không muốn trở về.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, khô sở nghĩ, chính mình có phải hay không cũng có thể rời khỏi đây?

Điều Tô Tranh cần chính là đứa bé, mười năm nay cô nhớ vẫn là đứa bé, sợ dĩ cô dịu dàng đi tới bên cạnh mình, cũng là vì có thể mang đứa bé bên cạnh mình đi?

Mười năm nay Mạc Phong chẳng quan tâm đến cô, hiện giờ nhảm nháp mùi vị sau khi bị mất đi, thậm chí anh bị kích thích muốn làm điều gì vì cô.

Anh hy vọng Tô Tranh có thể hạnh phúc một chút, vui vẻ một chút, anh hy vọng có thể mang đến một chút an ủi cho Tô Tranh.

Ánh sáng mặt trời phía ngoài chiếu từng góc cạnh rõ ràng trên gương mặt của Mạc Phong, mặt anh càng lúc càng tối tăm

Tô Tranh, anh đi trước, sẽ để đứa bé ở lại chỗ này cùng với em.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong phòng bệnh, Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên hai mẹ con nhận thức lẫn nhau, tự nhiên là có rất nhiều điều nói không hết, hai người khi thì khóc khi lại cười, một lát lại ôm ấp nhau.

Cuối cùng Mạc Yên Nhiên nói đến tình huống của ba, nói đến tình hình của bà, khi Tô Tranh nghe được Mạc lão phu nhân đã rời đi, hơi kinh ngạc, đây là điều cô không nghĩ tới.

Tô Tranh thấy Mạc Yên Nhiên nói cái này cái kia, nhưng chưa nói về Mạc Cách Ly, vì vậy thử mở miệng thăm dò.

Mạc Yên Nhiên vừa nghe mẹ nhắc tới Mạc Cách Ly, lập tức cúi đầu trầm mặt.

Ba để cho bé cùng Cách Ly cùng nhau đi đến, nhưng Cách Ly cự tuyệt, Mạc Yên Nhiên không biết nên nhắc tới như thế nào với mẹ, bé biết mẹ nhất định sẽ khổ sở.

Tô Tranh là ai, đương nhiên rất nhanh nhìn thấu được sự khó xử của tiểu cô nương, cô cười khổ, vuốt ve tóc quăn của Yên Nhiên trái lại an ủi nói: “Không quan trọng, mẹ hiểu.”

Mạc Yên Nhiên gật đầu một cái, chớp mắt nói: “Mẹ, hiện tại không còn sớm, con phải trở về.”

Mặc dù trong lòng Tô Tranh không muốn xa con gái, nhưng nhìn thời gian đã không còn sớm cũng không tiện giữ lại nữa, liền để cho bé trở về sớm một chút.

Mạc Yên Nhiên hiểu chuyện gật đầu, cười nói: “Mẹ, mẹ không cần không nỡ xa con, con ... ngày mai con còn có thể sang đây thăm mẹ.”

Tô Tranh lập tức nở nụ cười, đây là con gái của cô, hiểu chuyện thông minh lại sẵn sàng.

Mạc Yên Nhiên làm nũng mẹ lần nữa, lúc này mới đẩy cửa đi ra ngoài, vừa ra đến trước cửa còn nghịch ngợm chớp chớp mắt với Tô Tranh.

Mạc Yên Nhiên đi ra ngoài, lại cẩn thận không đóng hết cửa mà để lại một khe nhỏ.

Bé cười nhìn Mạc Cách Ly đang đứng trong hành lang yên lặng, cố ý lớn tiếng nói: “Này, em ở đây nghe lén bao lâu rồi?”

Mạc Cách Ly thấy chị bỗng nhiên đi tới, liếc chị một cái, đi thẳng ra ngoài.

Mạc Yên Nhiên nhìn trộm khe cửa vẫn để như cũ, hướng về phía Mạc Cách Ly đang đi ra ngoài bất mãn kêu lên: “Mạc Cách Ly em là người nhát gan!”

Chương 47. Đồng hành

Kế hoạch ban đầu của Mạc Phong là để hai đứa bé ở lại chỗ này, mình rời đi trước, nhưng anh không ngờ con trai mình đến tìm mình.

Mạc Cách Ly đi thẳng vào vấn đề nói: “Con không muốn ở lại chỗ này, con sẽ cùng ba trở về thành phố S.”

Mạc Phong xem kỹ con trai của lqđ mình, cau mày hỏi: “Tại sao?”

Mạc Cách Ly cúi đầu không nói lời nào.

Mạc Phong nhìn con trai trầm mặc, chợt ý thức được đứa bé còn nhỏ tuổi nhưng nội tâm lạnh lùng, nghĩ đến lúc này Tô Tranh đang nằm trên giường bệnh vì đứa bé làm thương tổn tâm hồn, liền vô cùng không vui, giận tái mặt quát: “Con biết mình đang làm cái gì không? Cô ấy là mẹ ruột của con!”

Mạc Cách Ly cảm nhận được trên người ba tức giận đang toả ra, nắm quả đấm, dừng cảm ngẩng đầu lên, nhìn thẳng ba, kiên định mà lạnh lùng mở miệng: “Con là một người, con có tình cảm cùng cách nghĩ của mình, không có khả năng tùy ý các người định đoạt.”

Mạc Phong nghe vậy lạnh lùng “Hừ” một tiếng, nói với con trai mình: “Không ai muốn định đoạt con cái gì cả!”

Mạc Cách Ly nhếch môi mỏng, từ từ nói: “Ba, khi còn bé bà nội nói chuyện về mẹ với chúng con, ba chưa từng phản đối.”

Mạc Phong nhất thời cứng họng, đúng, những năm gần đây anh tính toán chi ly chuyện đương thời, nhưng không có ý tưởng khai thông nào cho đứa trẻ.

Mạc Cách Ly nhìn ba đột nhiên siết chặt cằm, nhàn nhạt cười, nhìn mây trắng cuối chân trời nhẹ nhàng di động ngoài cửa sổ, từ từ nói: “Trong lòng con, mẹ là một từ xa xôi mà xa lạ, loại cảm giác này đã ăn sâu bén rễ. Nhưng các người tự dung nói, có lẽ mẹ không phải như vậy, mẹ không có vứt bỏ chúng con, mẹ quay lại tìm chúng con rồi, thậm chí mẹ yêu chúng con.”

Mạc Cách Ly quay đầu lại, ý cười lạnh trong con ngươi không tương xứng

với tuổi tác: “Rất xin lỗi, con không có cách nào tiếp nhận.”

Mạc Phong nghe vậy càng thêm không vui, cau mày nói: “Mạc Cách Ly, chẳng lẽ con chưa từng có hoài nghi điều gì? Con là đứa cháu thông minh xuất sắc nhất trong miệng của ông nội, làm sao mà không đoán ra được cô ấy chính là mẹ ruột của con? Nếu con không đoán được điều này, một người cẩn thận như con, sao có thể dễ dàng rời đi theo cô ấy.

Mạc Phong nói xong, nhìn lông mi thật dài của Mạc Cách Ly đang rung động, biết mình nói trúng tâm sự của cậu, Mạc Phong cười lạnh chất vấn: “Hiện tại con ở nơi này nói chuyện đột nhiên xảy ra con không có cách nào tiếp nhận? Rốt cuộc là con đang gạt ba hay còn là lừa chính mình?”

Mạc Cách Ly rũ mắt xuống, mím chặt môi, một câu đều không nói.

Mạc Phong nhìn con trai không phản bác được chất vấn của mình, chẳng những không thấy cao hứng, ngược lại trong lòng bị kéo căng lên, ngay sau đó áy náy không kìm được đánh úp tới tận tim.

Đây là con trai của anh và Tô Tranh, dáng dấp đứa con trai này cực kỳ giống Tô Tranh, khi tâm tình dao động sẽ rũ mắt xuống che giấu tất cả tâm tình của mình giống hệt như Tô Tranh, con có đôi môi thật mỏng và mặt mũi tinh xảo, đây là phẩm chất riêng chỉ Tô Tranh mới có!

Hiện tại chính mình lại đang ở nơi này ép hỏi con, bức con đến góc chết.

Mười năm nay, mình chưa từng làm cho con cái gì, nhưng bây giờ mình yêu cầu con làm việc theo ý chí của mình?

Hơn nữa bản tính của đứa bé này lạnh lùng, mặc dù con tài trí xuất chúng, nhưng về phương diện tình cảm lại cực kỳ bẽ tắc. Một đứa bé như vậy, làm sao khiến cho con có thể giống như Yên Nhiên dễ dàng tiếp nhận bước ngoặt lớn như vậy!

Mạc Phong cười khô, bất đắc dĩ mà châm chọc nói: “Thôi, con phải trở về thì trở về đi, ba không bắt buộc, ba tin tưởng mẹ con cũng không yêu thích việc cưỡng cầu tình mẫu tử.”

Tất cả quả đắng đều do chính mình một tay gieo xuống, chuyện cho tới bây giờ, anh có thể vì Tô Tranh làm chính là vì cô mà tặng cô điều cô muốn nhất. Yên Nhiên tính tình đơn thuần chí tình chí nghĩa dĩ nhiên không thành vấn đề,

đưa nhỏ lạnh lùng trước mắt lại khó giải quyết nhất, chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn thôi.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Về tình huống của Mạc Cách Ly ở đây, đương nhiên là Mạc Yên Nhiên đã kịp thời thông báo cho Tô Tranh.

Tô Tranh vừa nghe tình huống này, trầm tư một lúc rồi nói: “Nếu như thằng bé muốn rời đi, con không thể một mình ở lại chỗ này với mẹ.”

Mạc Yên Nhiên đương nhiên không đành lòng bỏ mẹ lại cho người nhìn không đáng tin A Tửu, vội vàng lắc đầu xua tay làm nũng: “Con không trở về, còn phải ở chỗ này phụng bồi mẹ chứ!”

Tô Tranh cười: “Không cần, con không cần phải ở lại chỗ này, mẹ cũng vậy không ở lại chỗ này, chúng ta cùng nhau trở về thôi.”

Mạc Yên Nhiên vuốt ve thạch cao trên đùi mẹ, chân mày xinh đẹp nhíu lại, rất lo âu hỏi: “Như vậy thực sự có được không? Bó thạch cao không thể dễ dàng di chuyển đâu.”

Tô Tranh nắm lấy đôi tay nhỏ bé hiểu động của bé, giải thích nói: “Không quan trọng, bây giờ gần như là quá tốt rồi. Lại nói bó thạch cao cũng có thể lên máy bay đó, chỉ cần có Yên Nhiên ở bên cạnh mẹ là được rồi.”

Mạc Yên Nhiên vừa nghe cực kỳ vui vẻ, hào khí vạn trượng (khí phách cao ngất) vỗ bộ ngực nhỏ nói: “Được, mẹ liền giao cho Yên Nhiên đi, Yên Nhiên nhất định chăm sóc tốt cho mẹ.”

Tô Tranh nhìn dáng vẻ nho nhỏ của bé, nhin cười không được, nhưng vẫn dựa theo lời của bé mà nói: “Ừ, mẹ phải dựa vào con.”

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mạc Yên Nhiên trở về báo lại cho Mạc Phong, Mạc Phong hơi suy nghĩ một chút rồi đưa ra kết luận: “Nếu như mẹ con muốn đi về bây giờ cũng được, chỉ là cô ấy không thể trở về một mình, nhất thiết phải đi chung một đường với chúng ta, như vậy ba cũng có thể yên tâm.”

Mạc Yên Nhiên nghe xong tự nhiên cực kỳ vui vẻ, bé muốn chính là hiệu quả này đó, bé cao hứng hưng phấn kêu: “Thật tốt quá, người một nhà chúng

ta lại có thể ở chung một chỗ!”

Mạc Phong thấy dáng vẻ cao hứng của con gái, trong lòng ngũ vị tạp trần (5 vị chua cay đắng mặn ngọt trộn lẫn vào nhau, ý nói trong lòng rối bời). Một nhà ở chung một chỗ, đó là ý tưởng thanh khiết cỡ nào, có lẽ chỉ có Yên Nhiên đơn giản mới có thể lạc quan như vậy thôi.

Mạc Yên Nhiên lại không biết suy nghĩ trong lòng của ba, bé vội vã lao ra, kêu tài xế đưa bé tới bệnh viện thật nhanh, bé phải khẩn trương báo tin tức này cho mẹ.

Ở trong lòng Mạc Yên Nhiên, bé cảm thấy hiện tại người một nhà không thể ở chung một chỗ nhất định là vì ba không tha thứ cho mẹ, nhưng hôm nay chính miệng ba nguyện ý cùng đồng hành với mẹ, vậy nhất định là có đường cứu vãn rồi. Nếu như bé có thể nói vun vào một chút, người một nhà hạnh phúc ở chung một chỗ liền không phải là mộng rồi.

Mạc Yên Nhiên kêu tài xế chạy thẳng một đường như bay tới bệnh viện, vọt vào trong phòng bệnh của mẹ liền la lớn: “Ba nói muốn mẹ và chúng ta cùng nhau trở về!”

Trong phòng bệnh, A Tửu đang đưa cô ca đến bên miệng chậm rãi uống một hớp, cau mày nói: “Em gái nhỏ, em đang nói cái gì?”

Mạc Yên Nhiên thấy tên đầu trọc này, rất lqđ không thích, ai bảo người lần trước cướp đi em trai chính là người đầu trọc! Bé tức giận nói: “Đương nhiên là ba cháu muốn dẫn mẹ cháu về!”

A Tửu vừa nghe “Phụt” thiếu chút nữa phun cô ca trong miệng ra: “Em gái nhỏ, ba em cho rằng anh ta là ai chứ, muốn mang người nào liền mang người đó? Nghĩ thật hay nha!” Hừ hừ, người đàn ông thôi tha này, làm Tô Tranh đau lòng lâu như vậy, hôm nay nằm ở trong bệnh viện với một cái chân bó thạch cao là bởi vì sao? Bay giờ hối hận muốn tốt đẹp? Không có cửa đâu!

Mạc Yên Nhiên nghe A Tửu nói, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xị xuống, nhưng bé chỉ hung hăng trợn mắt nhìn A Tửu một cái rồi nhìn mẹ của mình tìm kiếm sự trợ giúp: “Mẹ, ba nói chúng ta cùng nhau trở về, mẹ sẽ trở về cùng với chúng ta đúng không?”

Tô Tranh ung dung rút khăn giấy trong hộp ra, A Tửu này, mình phun cô ca thì cũng thôi đi, còn để văng vài giọt lên chân.

Mạc Yên Nhiên thấy mẹ mình từ chối cho ý kiến, nhất thời hoảng hồn, từ từ chạy tới đẩy A Tửu ra, bản thân nằm úp sấp đến bên giường, mở to đôi mắt mong đợi nhìn mẹ: “Mẹ, mẹ chắc không để cho một mình Yên Nhiên trở về phải không? Mẹ muốn cùng Yên Nhiên, phải không?”

Bé lôi kéo tay Tô Tranh, tội nghiệp nói: “Nếu mẹ định một mình trở về mà nói, Yên Nhiên sẽ lo lắng đó!”

Tô Tranh nhìn cô bé đang làm nũng với mình, sao có thể cự tuyệt được đây? Cô dịu dàng cười, gật đầu nói: “Yên Nhiên muốn mẹ trở về như thế nào, mẹ liền trở về như thế ấy, được không nào?”

Mạc Yên Nhiên lập tức nhảy dựng lên, nhào tới trên người Tô Tranh cực kỳ hưng phấn mà kêu to: “Thật tốt quá, con biết ngay là mẹ tốt nhất mà!”

A Tửu ở bên cạnh sờ vòng tai to của mình, bất đắc dĩ thở dài nói: “Ôi, nếu như cô muốn đi, tôi liền đi theo cô vào hang sói một lần thôi!”

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi Tô Tranh đi tới sân bay, phát hiện Mạc Phong đã sớm sắp xếp tất cả xong xuôi, dưới sự trợ giúp không hề trở ngại nào của nhân viên công tác cô lên máy bay. Giúp đỡ chặt chẽ bên cạnh Tô Tranh, là Mạc Yên Nhiên và A Tửu.

Mạc Yên Nhiên tự nhiên không cần phải nói, bé như bà cụ non cẩn thận trước mặt sau lưng, nhiều lần dặn dò cái này cái kia, e sợ người khác khinh nhờn mẹ của bé. A Tửu ôm cánh tay đứng ở bên cạnh, liếc mắt nhìn Mạc Phong, lại thấy Mạc Phong chưa từng nhìn mình, thẳng đường lên máy bay, chính anh ta cũng vội vàng lên máy bay theo Tô Tranh.

Chỗ ngồi trong chiếc máy bay này cũng không nhiều, chỉ có tám chỗ ngồi, chia ra hai phòng xa hoa. Căn phòng bên trong được thiết kế dùng để nghỉ ngơi, bốn chỗ bên ngoài có cảm giác tương tự như phòng tiếp khách, hai căn phòng được ngăn cách theo kiểu nửa kín nửa hở.

Cần nhắc cho thân thể của Tô Tranh, đương nhiên là để cho Tô Tranh nghỉ ngơi trong phòng phía trong, vì vậy Mạc Phong liền tự động mang laptop đi ra chỗ ngồi phía ngoài ngồi xuống. Mạc Cách Ly cũng không nói một lời, đi theo ba ra phòng phía ngoài ngồi xuống. Hai cha con một lớn một nhỏ mặt đối mặt, trầm mặc như nhau, nhưng ăn ý giống nhau.

A Tửu “Hừ” một tiếng, hết cách rồi, máy bay tư nhân này cũng không lớn, mọi người tính nhường nhịn lẫn nhau cũng không có biện pháp, chỉ có thể tạm chấp nhận rồi. Anh ta lé mắt nhìn Mạc Cách Ly ngay cả đầu cũng chưa từng ngước lên, rút cuộc di chuyển đi về phía Tô Tranh, định ngồi xuống bên cạnh Tô Tranh.

Ai ngờ Mạc Yên Nhiên chợt chạy xéo tới, trong tay bung một mâm trái cây, lớn tiếng kêu: “Tránh ra tránh ra!”

A Tửu bị tiếng kêu của bé làm đau lỗ tai, sờ sờ đầu trọc tức giận hỏi: “Để làm gì?”

Mạc Yên Nhiên bữu môi một cái: “Này, thật không có mắt, cháu muốn ngồi bên cạnh mẹ cháu để chăm sóc cho mẹ!”

A Tửu bất đắc dĩ trợn mắt nhìn Mạc Yên Nhiên một cái, nhắc mông ngồi xuống phía đối diện. Bộ dáng người nhỏ gầy, cái ghế sa lon xa hoa bằng da thật lại rất lớn, anh ta đặt mông ngồi xuống, căn bản là cả người bị lọt thỏm vào.

Mạc Yên Nhiên le lưỡi cười trộm, lập tức thay một bộ mặt lấy lòng, đưa mâm đựng trái cây đến trước mặt mẹ.

Trên mâm đựng trái cây tất cả đều là anh đào, từng trái đầy đặn, từng trái tươi mới, óng ánh ướt át.

Mạc Yên Nhiên cầm một trái anh đào đưa đến khoé miệng của mẹ: “Mẹ, ăn anh đào thôi.”

Tô Tranh biết lắng nghe há to miệng, khiến trái anh đào trong tay Mạc Yên Nhiên bỏ vào trong miệng mình.

A Tửu nhăn mũi: “Chao ôi, các người thực buồn nôn!”

Mạc Yên Nhiên có chút khinh thường giương mắt nhìn anh ta: “Cháu thấy A Tửu chú là ghen tỵ đi?”

A Tửu vừa nghe liền cười nhạt: “Ghen tỵ? Tôi ghen tỵ? Chuyện cười! Tôi xem là người khác ghen tỵ đi.”

Mạc Yên Nhiên nháy nháy mắt, nghịch ngợm hỏi: “Người khác? Là ai vậy? Người nào đang ghen tỵ vậy?”

A Tử hừ hừ gật đầu đắc chí cười, cũng không trả lời câu hỏi của Mạc Yên Nhiên, ngược lại nói sang chuyện khác: “Ôi Tranh lqđ này, sau khi trở về cô cứ nghỉ ngơi ở nhà một thời gian đi, tôi sẽ chăm sóc cô thật tốt.”

Mạc Yên Nhiên vừa nghe có hơi chút bất bình: “Chú chăm sóc? Vậy còn cháu đây! Là cháu chăm sóc mẹ có được hay không hả?”

Bây giờ A Tử chợt nhớ tới câu nói kia “Chỉ có tiểu nhân và phụ nữ là khó đối phó”, anh ta đột nhiên cảm thấy mình không nên đắc tội “Tiểu nhân” kiêm “Phụ nữ” trước mắt này, vì vậy vội vàng trấn an nói: “Được rồi, Yên Nhiên bé nhỏ, cháu cũng tới chăm sóc, chúng ta cùng nhau chăm sóc cho mẹ cháu.”

Mạc Yên Nhiên nghe thấy lời anh ta nói có chút không đúng, nhưng ít nhất anh ta không có gạt mình ra ngoài không phải sao? Cho nên trong khoảng thời gian ngắn Mạc Yên Nhiên cũng không phản đối gì, liền gật đầu nói: “Được rồi.”

Nhưng Mạc Yên Nhiên không biết cảm giác của hai người đàn ông một lớn một nhỏ ở căn phòng phía ngoài, khi bọn họ nghe đến câu nói này, sắc mặt của hai người khó coi cỡ nào!

Mạc Cách Ly thì cũng thôi đi, đối với cậu mà nói nhiều lắm là thiếu đi chị gái riu rít ở bên người, nhưng cả khuôn mặt Mạc Phong cũng trầm xuống rồi, bàn tay gõ phím càng thêm răng rắc, sức lực mười phần.

Nhân viên phục vụ xinh đẹp mang theo nụ cười ôn hoà tới đây đưa nước trà, liếc nhìn sắc mặt của Mạc tiên sinh, nhất thời hoa dung thất sắc (gương mặt sợ hãi), còn tưởng rằng bản thân mình xảy ra vấn đề gì đó.

Chương 48. Đồ ngốc, thật ngu ngốc!

Máy bay an toàn hạ cánh ở thành phố S.

Tô Tranh đi đứng bất tiện, Mạc Phong đã sớm phái người chuẩn bị tốt hộ lý tới chăm sóc và cáng cứu thương xe lăn tới đưa cô xuống máy bay, Mạc Yên Nhiên nhắm mắt theo đuôi một khắc cũng không rời, A Tử ở một bên cũng cẩn thận hầu hạ, đôi mắt ti hí xoay tròn chỉ sợ nhà họ Mạc làm khó Tô Tranh. Mạc Phong ở một bên suốt không đổi sắc phân phó người bên cạnh, còn lại Mạc Cách Ly mắt nhìn phía trước, mắt đốic tai ngơ với tiếng nói tiếng cười của chị gái.

Lúc này tất cả xe đưa đón của nhà họ Mạc lqđ đã chờ sẵn, một hàng thật dài, vệ sỹ tài xế thư ký tất cả trang phục chỉnh tề cung kính. A Tử thấy tình hình này, dù sao cũng có chút không ưa, giả bộ chấp tay làm lễ với Mạc Phong: “Mạc tiên sinh, lần này làm phiền anh, tôi thay Tô Tranh cảm ơn anh!”

Anh ta nói chưa dứt lời, lúc anh ta vừa nói sắc mặt Mạc Phong lập tức khó coi, Mạc Phong sắc mặt khó coi lạnh lùng nhìn A Tử một cái rồi lập tức nhìn về phía Tô Tranh, ai ngờ Tô Tranh làm như không thấy, chỉ lo nói chuyện cùng Mạc Yên Nhiên.

Mạc Phong xanh mặt nói: “A Tử tiên sinh, anh quá khách khí.”

Dĩ nhiên là A Tử không thềm để ý thái độ của Mạc Phong chút nào, cười ha hả chạy tới khom lưng nói với Tô Tranh: “Tranh Tranh, chúng ta đi chứ?”

Tô Tranh cầm cái nạng bên cạnh lên, gật đầu mỉm cười nói: “Được.”

Mạc Yên Nhiên vừa thấy mẹ mình phải đi, bé lập tức tỏ rõ lập trường: “Mẹ, con và mẹ cùng nhau đi nha, con muốn đi cùng mẹ.”

Mắt Mạc Phong quét qua chân trái còn bó thạch cao của Tô Tranh, trong mắt loé lên một tia đau lòng, cau mày nhỏ giọng nói: “Đề Yên Nhiên đi cùng với cô đi.”

Những lời này của anh không có xung hô, thậm chí không nói với Tô Tranh, nhưng ở đây mọi người hiển nhiên đều hiểu anh ta đang nói chuyện cùng Tô Tranh.

Tô Tranh sững sốt một chút, đây là lần đầu tiên Mạc Phong nói chuyện với cô sau khi bọn họ gặp lại nhau lần nữa cho tới nay! Mà Mạc Yên Nhiên nghe được âm thanh hỏi ý kiến của ba đối với mẹ, vui vẻ lôi kéo tay mẹ nói: “Mẹ, ba cũng muốn để cho con qua chăm sóc mẹ, nhất định là ba lo lắng cho mẹ!”

Tô Tranh cảm thấy Mạc Phong hẳn là không phải lo lắng cho mình, nhưng đầu óc cô nhất thời trì trệ, cô cũng không nghĩ ra tại sao Mạc Phong lại nói với mình câu nói như vậy, vì vậy liền ngẩng mặt nhìn Mạc Phong.

Mạc Phong cảm thấy ánh mắt nghi hoặc của Tô Tranh, lập tức có chút không được tự nhiên, mặt liếc qua nhìn đoàn xe đang chờ, cô làm ra vẻ nghiêm trang nói: “Tôi sẽ cử người đưa các người về.” Nói xong anh xải bước đi đến một chiếc xe trước, nhanh chóng lên xe.

Mạc Yên Nhiên có chút thất vọng nhỏ, bé cho rằng ba đang lo lắng cho mẹ, ai biết được ngay cả lời nói ba cũng chưa nói cho mẹ biết lại nhanh chóng chạy trốn, thật là!

Mạc Cách Ly thấy ba rời đi, cậu cố làm lơ ra vẻ lơ đãng liếc mắt nhìn chân bị thương của Tô Tranh, nhàn nhạt nói với chị gái mình: “Bây giờ chị không về nhà?”

Mạc Yên Nhiên cong môi liếc cậu một cái: “Chị trở về làm gì? Tự tìm phiền phức sao?”

Mạc Cách Ly mấp máy môi, rốt cuộc nói: “Được, vậy chị đi giúp đỡ —— ” cậu dừng lại, có chút khó khăn nói: “Chị trước đi giúp đỡ dì ấy đi, tự em đi về.” Nói xong cậu cũng theo sát bước chân của ba, lên phía sau một chiếc xe.

Nhất thời trên sân chỉ còn lại Mạc Yên Nhiên, A Tửu và Tô Tranh, Mạc Yên Nhiên nghiêng đầu cau mày: “Hai người bọn họ chạy trốn thật vui vẻ!”

A Tửu vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, đàn ông nhà họ Mạc các người thật kỳ cục, để người già yếu tự sinh tự diệt ở chỗ này.”

Khi hai người đang ở đây nói chuyện, một thanh niên đầu húi cua nho nhỏ lễ độ đi tới trước mặt bọn họ, lễ phép chào hỏi, mời bọn họ lên xe.

Mạc Yên Nhiên biết là người ba lưu lại, cũng không có hỏi nhiều, liền đỡ mẹ của mình, nhưng người bé còn nhỏ, hơi sức không đủ, đỡ cực kỳ cật lực. A Tửu vội vàng để hành lý xuống chạy tới giúp một tay, người thanh niên kia

thấy vậy, vung tay lên, sau lưng hai nữ y tá mặc đồng phục áo trắng chạy tới, cùng giúp đỡ Tô Tranh lên xe.

A Tửu chỉ huy lái xe đưa Tô Tranh đến nhà của Tô Tranh, xuống xe, Mạc Yên Nhiên nhìn căn nhà hai tầng nhỏ bé có sân cỏ, tò mò hỏi Tô Tranh: Mẹ, mẹ vẫn ở đây một mình sao?”

A Tửu nghe thấy câu hỏi của Yên Nhiên bé nhỏ vội vàng chạy tới trả lời: “Dĩ nhiên không phải, đương nhiên là mẹ cháu ở cùng với chú A Tửu —— ”

Anh ta nói được nửa câu, Yên Nhiên bé nhỏ đã trợn to hai mắt, rất không tin nói: “Sẽ không phải vậy chứ!”

Tô Tranh buồn cười liếc nhìn A Tửu, trấn an con gái nói: “Dĩ nhiên là không thể nào, trước kia một mình mẹ ở chỗ này, chỉ là về sau sẽ không chỉ một người rồi.”

Mạc Yên Nhiên nghe được nửa câu trước của mẹ thì mặt mày hớn hở, sau khi nghe đến đoạn sau thì lập tức phồng bị nhìn A Tửu, nhưng ngay sau đó bé ý thức được điều gì, dánh vẻ cười tủm tỉm nhìn mẹ, nhào tới vui vẻ nói: “Con hiểu, trước kia một mình mẹ ở, về sau ở cùng Yên Nhiên, có phải không?”

Tô Tranh cười gật đầu, Mạc Yên Nhiên xem thế mới hoàn toàn yên tâm, chạy đi đốc thúc người giúp việc đi theo khuân đồ lên lầu.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

A Tửu sắp xếp cho Tô Tranh thật tốt rồi rời đi, mà nhà họ Mạc cất cử hai nữ giúp việc ở lại chăm sóc cho Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên.

Trong lòng Tô Tranh muốn liên quan thật ít với nhà họ Mạc, cho nên ngày thứ hai liền gọi điện thoại cho người ở công ty môi giới tìm một bảo mẫu tới đây, cô nghĩ mình sẽ khỏi rất nhanh, một bảo mẫu chắc là đủ.

Mạc Yên Nhiên rất vui sướng khi biết mẹ không thích hai nữ giúp việc này, vì vậy tính khí đại tiểu thư phát tác, tìm cớ khiến hai bảo mẫu trở về nhà họ Mạc. Mạc Phong rất nhanh lại phái tới hai nhân viên hộ lý chuyên nghiệp giàu thâm niên hơn, nhưng Mạc Yên Nhiên vẫn như cũ không thích, tiếp tục bới móc. Mạc Phong thấy vậy, lặng lẽ gọi người trở về, cũng không tiếp tục cử người tới nữa.

Ngược lại người của công ty môi giới rất làm tròn phận sự, hai ngày sau khi

hai mẹ con trở về liên tục có mấy bảo mẫu tới cửa, Tô Tranh tuy tiện hỏi đôi phương vài vấn đề, liền lưu lại một phụ nữ trung niên coi như thành thật không nói quá nhiều, cô chủ yếu suy tính đến việc đối phương có thể chú ý đến đồ ăn thức uống của Mạc Yên Nhiên.

Hiện tại Mạc Yên Nhiên vẫn trong kỳ nghỉ hè không cần đi học, tuy là nghỉ hè nhưng vẫn còn cần làm rất nhiều bài tập, hiện tại cô bé giận bà nội, vì vậy phần lớn bài tập cũng không làm, chỉ để Tô Tranh kiểm tra rồi tiếp tục làm bài tập cần thiết.

Mà trước khi Tô Tranh đi đã xin lqđ một kỳ nghỉ dài hạn, hôm nay còn chưa tới kỳ hạn. Nhưng cô vẫn gọi một cú điện thoại cho Mạc Vân và Đinh Hiểu, cũng hiểu công việc công ty bây giờ vô cùng bận rộn, mọi người đều vội vàng đến sát đầu mả trán, Mạc Vân hiểu rõ khúc mắc trong đó, chỉ nói cô bảo dưỡng thân thể thật tốt, chuyện công việc sau này hẵng nói.

Tô Tranh ở trong lòng cười khỏ, công ty này chỉ sợ cô sẽ không quay lại, chính mình đã làm chuyện gì chắc chắn Mạc Vân hiểu nhiên đã biết, cô như thế nào lại không biết xấu hổ mà quay lại công ty! Trước kia Tô Tranh lợi dụng mình hiểu biết tương lai làm một chút đầu tư, đến nay thu lợi dồi dào, hiện giờ sau khi đưa khoản tiền cam kết trả cho Mạc lão phu nhân năm đó, cô vẫn như cũ có thể cho mình và con gái một cuộc sống sung túc, cho nên cô thật không lo lắng vấn đề sinh tồn trong tương lai, đối với công việc này lại càng không để bụng rồi.

Chỉ là cứ như vậy Tô Tranh ngược lại có một nghi vấn, kể từ sau khi trở lại thành phố S Mạc lão phu nhân không còn phiền toái tìm đến mình, mà Yên Nhiên vẫn ở bên cạnh mình, nhà họ Mạc cũng không chất vấn gì cả, cái này xác thực không phù hợp với phong cách làm việc của nhà họ Mạc và Mạc lão phu nhân. Tô Tranh cũng đã nghĩ có phải Mạc Phong tạo ảnh hưởng trong đó, chỉ là ngay sau đó cười một tiếng, cô đã không còn trông cậy gì vào Mạc Phong nữa rồi.

Cô biết gặp nhau như hiện giờ không dễ, nếu hai mẹ con có thể ở cùng một chỗ an ổn sinh hoạt vậy thì phải quý trọng gấp bội. Vì vậy mẹ con hai người sinh hoạt thường ngày rất nhàn nhã, cùng nhau đọc sách tưới chút hoa, thỉnh thoảng lên trên mạng chơi trò chơi gì đó, ngày coi như dễ chịu.

Mấy ngày nay Tô Tranh lqđ cũng chú ý tới tình hình thành phố S, phát hiện

rõ ràng chỉ trong thời gian một tháng, giới chính trị thành phố S đã ở thế trời long đất lở rồi.

Nguyên là người mới gia nhập giới chính trị Phùng Kính vì vấn đề bao nuôi tình nhân nuốt riêng công quỹ hoàn toàn bị lộ rồi, sự tình này đã bị khai ra rồi sau lại bị người báo cho cấp trên, vậy mà nhà họ Phùng cũng được cho là gia tộc lâu năm dặn kinh nghiệm không kịp có động tác gì, đành chịu đau mất đi người trụ cột Phùng Kính. Kể từ sau chuyện này, thành phố S chính là một hồi gió tanh mưa máu, tiếng sát phạt không ngừng, từ trên xuống dưới quan viên bị thay đổi mười phần có bốn năm. Mà nguyên nhân những quan viên bị hạ chức cũng không phải đồng nhất, nhưng kết quả cuối cùng cơ bản giống nhau, bị đưa đến trại tạm giam chờ kết quả từ Thẩm phán.

Dân chúng thành phố S chỉ biết giới chính trị có động thái lớn, chống tham nhũng có tiền triển to lớn, nhưng cuối cùng những quyền lực luân phiên đổi mới này, ai cũng không có cách nào đi sâu nghiên cứu.

A Tửu không hổ danh là cao thủ, rất nhanh đưa cho Tô Tranh hai tin tức, một cái là nhà họ Phùng sau này có thể hoàn toàn bị suy sụp, một cái là ông cụ nhà họ Mạc đặc biệt đi tới Trung Nam Hải *, sau đó lại có người từ trung ương tới thành phố S bí mật thị sát, đồng chí Mạc Phong tận tình tiếp đón.

*Trung Nam Hải: Là một quần thể các toà nhà ở Bắc Kinh, Trung Quốc, là trụ sở của Đảng cộng sản Trung Quốc và chính phủ của Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa.

Dĩ nhiên là A Tửu còn cố ý nhắc tới kết quả của Phùng Minh Nhi, trước khi nhà họ Phùng rơi đài Phùng Minh Nhi đã bị đưa ra nước ngoài, phỏng chừng sẽ không còn quay trở lại nữa.

Tô Tranh nhìn mấy tin tức này căn bản không có chút cảm giác nào, tình hình chính trị, người xướng ca ta gặt hái (một lập luận châm biếm chính trị về thay đổi quyền lực), cũng chỉ là một tuồng kịch mà thôi. Về phần Phùng Minh Nhi, thật ra thì cô chưa bao giờ để ý tới.

Cô không biết ở kiếp trước người phụ nữ này đóng vai trò gì trong vận mệnh của Mạc Phong và hai đứa bé, nhưng đời này thì cô biết, căn bản là người này không cần cô để ý tới. Đối với cô mà nói, tình yêu đã rất mơ hồ, địa vị thành tựu gì gì đó cũng trở thành phù vân (mây bay – không thực tế), quan trọng nhất là đứa bé, bây giờ cô chỉ cần nhìn bộ dạng cười hạnh phúc của Mạc

Yên Nhiên là cảm thấy mỹ mãn rồi.

Gần đây Mạc Yên Nhiên cũng rất thoải mái, có thể ở bên mẹ làm nũng, cùng mẹ chơi đùa đủ kiểu, lại không cần tuân thủ theo các quy củ dạng này dạng nọ, thật là tiêu điều tự tại như thần tiên đó. Nếu không phải em trai mình gọi một cuộc điện thoại tới, tin tưởng là Mạc Yên Nhiên căn bản đã quên mình còn có một người em trai.

Mạc Yên Nhiên nằm vắt chân lên ghế sa lon ăn anh đào, cười hì hì hỏi em trai: “Mạc Cách Ly sao lại gọi điện cho chị vậy?”

Bên này Mạc Cách Ly trầm mặc, thử thăm dò hỏi: “Đã mấy ngày không thấy, các người có tốt không?”

Mạc Yên Nhiên nuốt anh đào một hơi, cười trộm nói: “Đương nhiên là chị tốt vô cùng rồi, chị ăn ngon ngủ ngon chơi cũng được.”

Mạc Cách Ly bên này không nói lời nào, nhưng Mạc Yên Nhiên đã hiểu rõ cậu nên biết rõ tâm tình của cậu không tốt, không khỏi nhú mày cười hỏi: “Thì sao nào, em trai thân ái nghe thấy chị gái sống tạm ổn, thấy thèm ghen tỵ mất hứng?”

Mạc Cách Ly chẳng nói đúng sai “Hừ” một tiếng, vẫn không nói lời nào.

Mạc Yên Nhiên chớp chớp ăn vài trái anh đào, rót cuộc lòng tốt bụng dâng trào, thoải mái mà thở dài nói: “Em trai Cách Ly lqđ à, không phải là em nhớ đến cái chân của mẹ đây chứ?”

Những lời này vừa thốt ra, Mạc Cách Ly phủ định rất nhanh: “Mới không phải!”

diễn đàn Lê Quý Đôn

Mạc Yên Nhiên lại “hì hì” bật cười, bình thường Mạc Cách Ly nói chuyện không kích động mà lớn tiếng như vậy đâu, cậu có thể gấp gấp phủ định một chuyện như vậy, điều này nói lên cái gì, nói rằng cậu chột dạ rồi.

Mạc Yên Nhiên nghịch ngợm nhú mày cười một tiếng, như tên trộm nói: “Thật sự không phải sao? Thật sự đúng vậy sao?”

Mạc Cách Ly rất miễn cưỡng cực kỳ miễn cưỡng nói: “Coi như là thật đi!”

Mạc Cách Ly vừa nghe liền cười khanh khách: “Cái gì coi như là vậy, là vậy

là sao!”

Mạc Cách Ly cố gồng mình lên mà nói: “Là ba lo lắng cho dì ấy có được không hả, nhưng ba lại không dám hỏi, cho nên em mới hỏi giúp thôi.”

Mạc Yên Nhiên vừa nghe trái lại cực kỳ giật mình: “Wa, ba thực sự lo lắng cho mẹ sao?”

Mạc Cách Ly nghiêm túc gật đầu: “Như em thấy, có lẽ vậy.”

Sau khi Mạc Yên Nhiên ngạc nhiên, con người đảo một vòng, cô ý rất tò mò hỏi: “Nhưng Mạc Cách Ly em khi nào thì biến thành một cậu bé ngoan thân thiết như vậy rồi hả? Em cố ý đưa ba tới đây hỏi? Chị đây cũng không tin đó!” Nói xong cười thật xấu xa.

Mạc Cách Ly ở bên kia thật lâu sau cũng không nói lời nói, nhưng Mạc Yên Nhiên cảm giác được chính mình có thể nghe thấy thanh âm nghiền răng nghiền lợi của em trai rồi. Mà Mạc Cách Ly nghe thấy tiếng cười hả hê của chị gái mình, từ trước đến nay lần đầu tiên không nhịn được nghiền răng nghiền lợi nói với chị gái mình: “Mạc Yên Nhiên, rốt cuộc chị có nói không!”

Mạc Yên Nhiên thấy chính xác là Mạc Cách Ly đang nóng nảy, lúc này mới tốt bụng nói: Mẹ gần đây rất tốt, thạch cao có thể tháo, lập tức có thể khôi phục bình thường. Chỉ là em và ba cũng thật kỳ quái, nếu lo lắng thì cứ tới đây xem một chút, cần gì phải trốn trốn tránh tránh như vậy, thật không có ý nghĩa.”

Mạc Yên Nhiên thật vất vả mới có cơ hội giáo dục người khác, bé còn tính toán tiếp tục phê phán giáo dục em trai nhà mình một phen, ai dè điện thoại bên kia “tút...” một tiếng, Mạc Cách Ly cúp điện thoại.

Mạc Yên Nhiên hướng về phía điện thoại di động thở dài: “Đồ ngốc! Thật ngu ngốc!”

Mạc Yên Nhiên hướng về phía điện thoại di động thở dài: “Đại ngốc! Thực ngốc!”

Chương 49. Bảo vệ lặng lẽ

Bởi vì hành động bất tiện, luôn ở nhà cũng có chút nhàm chán, mấy ngày gần đây Tô Tranh lại tiếp tục sở thích cũ, điêu khắc. Cô thích nhất là dựa theo thần thái của Mạc Yên Nhiên để điêu khắc tượng con nít đủ loại. Khi Mạc Yên Nhiên nhìn thấy hết sức ngạc nhiên, cầm tượng con nít soi gương đối chiếu hồi lâu, cuối cùng hưng phấn chạy tới nói với Tô Tranh: “Mẹ, giống con như đúc!”

Tô Tranh không thể nín được cười: “Vốn dựa theo bộ dáng của con để điêu khắc, dĩ nhiên là giống rồi.”

Mạc Yên Nhiên nắm lấy tượng gỗ lqd này yêu thích không buông tay, nhìn ngược nhìn xuôi, nhìn một lúc bé bỗng “A” một tiếng sợ hãi nhảy dựng lên.

Tô Tranh bị bé làm sợ hết hồn: “Yên Nhiên, sao vậy?”

Mạc Yên Nhiên đứng ngơ ngác một hồi ở đó, chợt nhào vào trong ngực Tô Tranh, mắt mở to hỏi: “Mẹ, con nhớ mẹ đã từng đưa cho chúng con một cặp tượng gỗ con nít, đó cũng chính do mẹ tự tay điêu khắc sao?”

Tô Tranh thương yêu vuốt ve tóc của bé, dịu dàng gật đầu: “Đúng vậy.”

Mạc Yên Nhiên nghe vậy, cố gắng hồi tưởng lại đường đi của tượng gỗ con nít, trong ấn tượng thì hình như là tiện tay ném cho bảo mẫu cất đi thì phải? Bé chán nản nhướn mày lên, rất áy náy nói: “Mẹ, thật xin lỗi, tượng gỗ mẹ đưa cho chúng con không biết bị ném đi đâu, con đã không quý trọng thật tốt.”

Trong lòng Tô Tranh không nhịn được tiếng thở dài, kiếp trước hoàn toàn không đưa ra tượng gỗ con nít đó ra, sau khi mình bị trọng thương đã bị máu nhuộm đỏ, về sau không biết kết cục là gì, rất có thể là bị tiện tay ném tới đồng rác, mà đời này lẽ vật cô nhận được ít nhất là sự tôn trọng.

Cô nhớ tới những điều này, lại cảm thấy buồn cười, thật ra thì những điều này có quan hệ gì đâu, quan trọng nhất chính là con gái đang ở bên cạnh mình yêu điệu làm nũng, ngọt ngào mà kêu mình là mẹ, đây mới là điều khiến cho cô thoả mãn, cũng chính là ý nghĩa của cuộc sống kiếp này của cô!

Đời này kiếp này, có con gái Yên Nhiên như vậy, là cô nhận được sau khi chịu nhiều khổ cực.

Bởi vì Yên Nhiên, Tô Tranh lại nghĩ tới Cách Ly lqđ, vì thế trong lòng không khỏi buồn bã, đứa bé này, nhất thời sợ là trong lòng cậu khó tiếp nhận mình rồi?

Mà Mạc Yên Nhiên cẩn thận nhìn sắc mặt của mẹ mình, thấy trong con người của mẹ thoáng qua một tia ảm đạm, liền lầm tưởng tuy là mẹ nói không đề ý nhưng thật ra thì trong lòng vẫn đề tâm. Lúc này Mạc Yên Nhiên không khỏi nhớ tới mẹ từng dao từng dao một vì điều khắc tượng gỗ con nít này, còn không biết trên tay có bị thương hay không, kết quả là lúc trước mình hời hợt nhận lễ vật như vậy, lại tùy tiện ném nó qua một bên, thật sự là hơi quá đáng!

Vào giờ phút này, Mạc Yên Nhiên hạ quyết tâm, nhất định phải quay lại nhà họ Mạc tìm tượng gỗ trở về!

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Buổi trưa, Tô Tranh cầm tay con gái dạy điêu khắc, chuông cửa vang lên, vừa nhắc điện thoại lên vừa nhìn video ở chuông cửa, thì ra là A Tửu.

Sau khi vội vàng trở về lần trước, đến hôm nay A Tửu mới có thời gian đến thăm Tô Tranh, vừa vào cửa anh ta đã lớn tiếng tuyên bố: “Tô Tranh, tôi rất lo lắng cho cô, tôi tới chăm sóc cho cô!”

Đối với A Tửu luôn dính vào bên người mẹ không chịu đi, Mạc Yên Nhiên luôn luôn có chút phản cảm, hôm nay nghe được những lời này của anh ta, rất tức giận nói: “Chú tới thăm chúng tôi rồi hả? Hừ hừ, nếu chúng tôi chờ chú tới chăm sóc, chúng tôi đã sớm chết thẳng cổ rồi.”

A Tửu nghe thấy lời chế nhạo của Yên Nhiên cũng không giận, vẫn cười hi hi như cũ rồi đến bên cạnh Mạc Yên Nhiên cùng bé cãi vã, vì vậy hai người anh một lời cô một câu cãi nhau đến bất diệc nhạc hồ*.

*Bất diệc nhạc hồ: Làm việc gì đó rất vui, mãi mê đến nỗi quên cả trời đất.

Buổi chiều A Tửu cùng hai mẹ con xem TV ăn trái cây, ý tứ không muốn đi. Giữa chừng A Tửu ra hiệu bằng mắt với Tô Tranh, Tô Tranh hiểu được rất nhanh, liền nói với Yên Nhiên nên đi làm bài tập. Gần đây tuy rằng Mạc Yên Nhiên chơi được có chút điên cuồng, nhưng cũng coi như bé có tự chủ, nghe mẹ nói vậy liền nghe lời vào trong phòng làm bài tập.

Dĩ nhiên là trước khi bé trở về phòng thì vui vẻ chạy đến trước mặt Tô

Tranh, mạnh mẽ hôn lên gò má của Tô Tranh.

Về mặt Tô Tranh cười đến hạnh phúc ngọt ngào: “Được rồi, bây giờ có thể đi rồi chứ?”

Mạc Yên Nhiên không nói có, lqđ cũng không nói không, liền đưa khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu đến trước mặt Tô Tranh, còn nhắm đôi mắt to xinh đẹp lại.

Tô Tranh hiểu được ý, cũng học dáng vẻ vừa rồi của bé hung hăng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hôn xong rồi nói: “Yên Nhiên ngoan, vào phòng sách làm bài tập đi.”

Ai ngờ lần này Mạc Yên Nhiên vẫn bất động như cũ, Tô Tranh vừa buồn cười vừa không biết làm thế nào: “Công chúa bé nhỏ yêu quý của mẹ, còn phân phó gì nữa?”

Mạc Yên Nhiên lại chớp chớp hai mắt, vừa cười vừa lấy tay chỉ xuống má bên kia, Tô Tranh thấy thế đỡ khóc đỡ cười, vội vàng hôn lên má bên kia của bé một cái.

Mạc Yên Nhiên thấy thế mới thoả mãn, quay đầu hả hê liếc nhìn A Tửu đang ngồi lọt thỏm ở trên sofa bằng da hào hoa, lúc này mới hừ hừ đắc ý ngâm nga đi về phòng.

Bảy giờ A Tửu đã nhìn đến ngây người, cà lăm nói: “Cái con bé này, rốt cuộc giống ai? Tôi thấy Mạc Phong cũng không phải là người ngọt ngào tinh tế đến vậy!”

Tô Tranh lười phải trả lời anh ta: “Rốt cuộc thì con gái của tôi giống ai cậu cũng không cần phải quan tâm, trước tiên cậu vẫn nên nói một chút về chuyện cậu rước lấy thôi.” A Tửu chạy tới dính chặt như vậy, không biết có chuyện quan trọng gì? Tô Tranh nhớ tới mấy ngày trước A Tửu đã từng nhắc đến gần đây anh ta và Tiểu Đình Đường chọc phải một chuyện phiền toái trên Internet.

Tiểu Đình Đường cũng giống như A Tửu, đều từ Cô nhi viện ra, từ nhỏ quan hệ đã rất tốt, giống như người nhà. Nhưng năm Tô Tranh gặp chuyện không may Tiểu Đình Đường mới chỉ có bảy tám tuổi thôi, bây giờ Đình Đường đã trưởng thành là một thiếu nữ mơn mớn, xinh đẹp tự nhiên không cần phải nói.

Ai biết vài ngày trước đó, Tiểu Đinh Đường đang chơi trong quán bar, bị một người trẻ tuổi đùa giỡn, A Tửu thấy vậy cực kỳ bức tức, tiến lên đánh người trẻ tuổi kia. Đánh xong mới biết mình đã gặp phải rắc rối, người trẻ tuổi kia chính là con trai bí thư tỉnh uỷ của tỉnh khác, được bạn bè ủng hộ tới thành phố S tìm thú vui. Hôm nay con trai bí thư tỉnh uỷ bị đánh, người nhà không dễ dàng bỏ qua cho. Lúc ấy A Tửu chạy trốn thật mau, mặc dù không bị người bắt được, nhưng người nhà đó đang tìm anh ta khắp nơi, vị công tử đó càng tuyên bố phải bắt được A Tửu để khiến cho anh ta đoạn tử tuyệt tôn (không con không cháu).

Lúc ấy Tô Tranh cũng hỏi có cần cô nhờ mối quan hệ giúp một tay, A Tửu lại nói mình có thể nghĩ biện pháp giải quyết, hôm nay thấy vậy tức là chuyện này còn chưa giải quyết được?

A Tửu “Khụ” một cái, gãi gãi đầu ngượng ngùng nói: “Vốn là tôi đã chạy tới quan tâm tới cuộc sống của cô, chẳng qua là lúc tôi vào chung cư đã phát hiện một chuyện, hiện tại lo lắng có liên quan đến chuyện của tôi.”

Thấy bộ dạng nghiêm túc khó thấy của A Tửu, trong lòng Tô Tranh trầm xuống, đã xảy ra chuyện gì sao?

A Tửu đi tới phía trước cửa sổ sát đất, nhìn lqđ sân cỏ phía dưới, lúc này mới lên tiếng nói: “Chung cư này bố trí một số người, những người đó chắc đang theo dõi cô.”

Bị theo dõi? Tô Tranh nhướn mày, hiện nay cô cũng không có điều gì cần sợ hãi, lo lắng duy nhất chính là Yên Nhiên.

Con gái của cô, là con gái vừa mới thừa nhận, cũng không nên phát sinh điều gì ngoài ý muốn!

A Tửu thấy vẻ mặt của Tô tranh, biết mình hù dọa được cô, vội vàng giải thích: “Đừng hiểu lầm, lúc tôi tới có nhìn một chút, có lẽ đó là người được cử tới bảo vệ các cô.”

Bảo vệ chúng ta? Tô Tranh không khỏi cười lạnh, người nào mà có lòng tốt vậy? Mạc Phong sao?

A Tửu cũng không nói nên lời nguyên do vì sao, anh ta vốn lo lắng chuyện của mình sẽ khiến Tô Tranh lâm vào phiền toái, hiện giờ xem ra Tô Tranh hẳn là an toàn. A Tửu vốn không có cảm tình gì đối với Mạc Phong, nhưng từ hôm

nay anh ta bắt đầu cảm thấy có lẽ người này cũng không phải không đúng chút nào, ít nhất anh ấy vẫn có chút tình nghĩa với Tô Tranh.

Nhưng bây giờ Tô Tranh đã nản lòng thoái chí đối với Mạc Phong, anh ta nên làm như thế nào để Tô Tranh có thể đạt được hạnh phúc đây?

A Tửu này đối với chuyện của lqđ bản thân luôn luôn không để ở trong lòng, rận nhiều rồi nên anh ta không ngứa, vì vậy bắt đầu quan tâm đến Tô Tranh.

A Tửu kéo rèm và cửa kính cửa sổ sát đất ra, bỗng nhiên có chủ ý, anh ta chỉ ra bên ngoài nói: “Cô xem, nơi đó có cái xe, giống như đang theo dõi bên này.”

Tô Tranh đang ngồi trên ghế sa lon, làm sao nhìn thấy.

A Tửu rất tốt bụng: “Để tôi tới, tôi ôm cô qua nhìn.”

Tô Tranh không nói gì đẩy anh ta ra: “Thôi đi, cũng không phải việc ghé góm gì, theo dõi thì theo dõi đi, dù sao thì binh đến tướng chặn.”

A Tửu rất kiên trì: “Đến đây đi, tôi ôm cô cũng được.” Nói xong không chờ phân trần liền ôm Tô Tranh đi đến gần cửa sổ.

Từ nhỏ Tô Tranh và A Tửu đã rất tốt, hai người gần như tuy hai mà một. Lúc này A Tửu lập tức ôm cô lên, khiến cô lại cảm thấy nhột, cười cười đấm bả vai A Tửu muốn anh ta bỏ cô xuống, A Tửu lại kiên trì không thả, Tô Tranh nghĩ tới A Tửu điên khùng nên cũng kệt anh ta. Ai biết khi đến bên cửa sổ coi hồi lâu cũng không thấy chiếc xe kia, A Tửu ôm Tô Tranh thất vọng nói: “Chiếc xe kia vừa lái đi rồi, cô xem đi, đều tại cô kì kèo mè nheo.”

Tô Tranh lắc đầu một cái, một tay bám lấy bả vai A Tửu bất đắc dĩ nói: “Nhanh ôm tôi trở về ngồi xuống.”

A Tửu thở dài, thừa dịp hôn gò má Tô Tranh, giả thành một bộ dạng yêu thương cung chiêu nói: “Ngoan, cái này mang cô xuống.”

Tô Tranh sờ sờ gò má, dờ khóc dờ cười nghĩ, hôm nay A Tửu và Yên Nhiên đều có chút quái dị.

Ánh mắt A Tửu loé lên nhìn phía ngoài cửa sổ, hài lòng thấy trong bụi cây cách đó không xa có người động, cười thầm ôm Tô Tranh trở về sofa.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tối hôm đó, Tô Tranh và Yên Nhiên ở trên sân thượng uống nước ép trái cây tươi mới, nhìn sao trên trời.

Mạc Yên Nhiên nhìn thấy trong vườn hoa chung cư có người tản bộ, nhìn chân mẹ mình một chút, mong chờ nói: “Mẹ, chờ chân mẹ tốt lên, mẹ cùng con đi xuống dưới tản bộ rèn luyện thân thể, có được không?”

Tô Tranh thấy hy vọng trong mắt con gái, đương nhiên không đành lòng để cho bé thất vọng, vì vậy dứt khoát đề nghị: “Không bằng bây giờ chúng ta xuống dưới đi dạo?”

Mạc Yên Nhiên vội vàng lắc đầu: “Không được không được, chân của mẹ còn chưa khỏi mà.”

Tô Tranh cười: “Bác sỹ đã nói, mẹ cần rèn luyện một chút, xuống lầu đi lại cũng không có gì đáng ngại.”

Mạc Yên Nhiên thấy mẹ nói rất chắc chắn, suy nghĩ một chút liền gật đầu.

Hai mẹ con vừa nói liền xuống ngay, Tô Tranh cầm cây nạng, do Yên Nhiên đỡ cẩn thận vào thang máy, thang máy từ từ đi xuống, rất nhanh đã xuống đến lầu dưới.

Hai người đi tới sân cỏ xanh mơn mơn, hít thở không khí trong sạch, quả nhiên có một phen đặc biệt vui sướng, Tô Tranh cũng cảm thấy đi xuống một chút như vậy rất không tệ, vì vậy dứt khoát đề nghị về sau mỗi đêm mọi người đều đi xuống tản bộ, dĩ nhiên là Mạc Yên Nhiên hơn hờ đồng ý.

Hai người đang đi về phía trước, bỗng nhiên trong bóng cây sân cỏ bên cạnh có một chiếc xe con màu đen khởi động, nhanh chóng lái ra phía các cô. Tô Tranh bị giật mình, lập tức ý thức được điều gì, nhớ tới lời ban ngày A Tửu nói, vội vàng quay đầu lại nhìn trong xe kia.

Chiếc xe kia chạy rất nhanh, nhanh chóng đã lái tới tầm mắt Tô Tranh, nhưng nhãn lực Tô Tranh cực tốt, ngay tại đây chỉ trong khoảnh khắc đã cảm thấy người lái xe kia rất quen mắt.

Nhìn quen đến mức làm người ta run sợ.

Trong khoảng thời gian ngắn Tô Tranh không dám xác nhận, chỉ băn khoăn

cúi đầu thấp xuống.

Mạc Yên Nhiên vẫn nhìn chăm chăm lqd chiếc xe đã chạy ra xa, nhíu mày suy nghĩ: “Hình như con đã từng thấy chiếc xe kia!”

Vốn trong lòng Tô Tranh đã hoài nghi, lúc này nghe được lời này của Mạc Yên Nhiên, cũng khẳng định ý nghĩ của mình. Mạc Yên Nhiên vốn là đại tiểu thư không bước chân ra khỏi nhà, bé có thể thấy được mấy chiếc xe chứ, có ấn tượng đơn giản là xe của nhà họ Mạc mà thôi.

Quả nhiên, Mạc Yên Nhiên nghĩ một lát, rốt cục khó hiểu nói: “Biển số chiếc xe kia, con nhìn quen mắt lắm, chẳng lẽ là xe ở trong nhà?” Bé càng thêm không hiểu “Nhưng sao xe nhà con lại xuất hiện ở nơi đây?”

Trong khoảng thời gian Tô Tranh sống chung cùng con gái, đã phát hiện con bé này thường ngày tùy tiện không để ý gì, nhưng lúc máu chốt lại vô cùng nhạy cảm với con số, thậm chí có thể nói đã từng gặp qua là không thể quên được, nếu như bé nhìn quen mắt, tất nhiên là biển số xe này thuộc về nhà họ Mạc phải không?

Cô nhìn sân cỏ xanh mơn mơn dưới đèn đường, không khỏi nghĩ, vừa rồi người ngồi trong xe đúng là Mạc Phong sao? Chẳng lẽ lúc mình và Yên Nhiên ngồi trên ban công nhìn xuống, Mạc Phong đang ở trong bóng cây nhìn mình và Yên Nhiên?

Ngay tại lúc Tô Tranh đang cúi đầu nghĩ hoặc, Mạc Yên Nhiên chợt kêu một tiếng: “A, con nhớ ra rồi, ba đã từng lái chiếc xe kia! Đó là xe của ba.”

Tô Tranh nghe lời Yên Nhiên nói, trong lòng chưa chát, quả nhiên là anh, buổi tối một mình anh chạy đến đây làm gì, chẳng lẽ còn chưa yên lòng về mình, sợ mình lừa Yên Nhiên chạy trốn? Hay vẫn thật sự là lo lắng cho an toàn của mình và Yên Nhiên cho nên phái người bảo vệ đồng thời chính bản thân cũng theo dõi?

Chương 50. Tượng gỗ con nít

Gần đây Mạc Yên Nhiên nghi hoặc trùng trùng, thêm nữa bé có ý tưởng muốn trở về tìm tượng gỗ, vì vậy bé chọn một buổi trưa lúc mọi người đang ngủ, len lén chạy về nhà họ Mạc.

Cửa chính nhà họ Mạc vẫn là những người bảo vệ kia, nhìn thấy tiểu thư nhà mình vội vàng mở cửa nghênh đón, người thủ lĩnh càng thêm vui mừng định gọi điện thoại cho bảo mẫu, Mạc Yên Nhiên lại khoát tay lắc đầu, nói không cần phiền toái đừng làm phiền, tự tôi đi vào là được. Bảo vệ đương nhiên không dám không vâng lời đại tiểu thư nhà họ Mạc, vội vàng nín thở hộ tống đại tiểu thư vào sân trong.

Mạc Yên Nhiên cẩn thận từng ly từng giọt giống như làm trộm vào phòng khách, rất may mắn phát hiện bốn bề vắng lặng, vì vậy nhanh như mèo vội vàng chạy vào phòng của mình. Đầu tiên bé chạy đến bên cạnh phòng cất giữ đồ tìm kiếm một lúc, loảng xoảng loảng xoảng thiếu điều lật ngược phòng cất giữ đồ lên trời, lục lọi khiến mồ hôi chảy ròng ròng cũng không tìm thấy tung tích tượng gỗ con nít.

Bé chán nản nghĩ, chẳng lẽ nên hỏi Miêu bà bà một chút coi cất ở chỗ nào sao? Nếu như đi hỏi, Miêu bà bà sẽ nói cho mình sao? Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có biện pháp, cuối cùng quyết định vẫn là nên về phòng mình nghỉ ngơi trước.

Cẩn thận đẩy cửa phòng mình ra, thấy bên trong vẫn sạch sẽ chỉnh tề như cũ, xem ra Miêu bà bà vẫn phái người quét dọn mỗi ngày? Mạc Yên Nhiên rất hài lòng với điều này, nhìn mình mồ hôi khó ngủ đây người, bé vào phòng tắm nước nóng trước, sau đó thay áo ngủ lú lo ra ngoài tiếp tục tìm đồ.

Bé có rất nhiều bảo bối yêu thích đó, mấy năm nay có được búp bê Barbie bản số lượng có hạn, gấu Teddy, dây chuyền kim cương mèo con các loại, hiện giờ phải rời nhà họ Mạc nhưng vẫn muốn mang những thứ này đi cùng.

Mạc Yên Nhiên đang lục tung để thu thập đồ chơi mình yêu thích, lúc quay người thì chợt thấy một người đứng ở phía sau. Bé bị dọa sợ tới mức kêu lên một tiếng “A” kinh hãi.

Người nọ nhanh tay lẹ mắt vội vàng tiến lên che miệng của bé, lúc này bé cũng đã nhận ra không phải người khác mà chính là em trai của mình, kêu ô ô để cho cậu nhanh chóng buông mình ra.

Mạc Cách Ly buông tay, cau mày nói: “Chị lén lén lút lút chạy về thì cũng thôi đi, lại còn ở đây gióng trống khua chiêng lật đống lật tây kêu loạn lên.”

Mạc Yên Nhiên lqd không phục, cong môi nói: “Em ở sau lưng chị làm gì khiến chị sợ!”

Mạc Cách Ly không để ý tới nũng nịu của chị mình, nhàn nhạt hỏi: “Chị đây là muốn làm cái gì?” Cậu nhìn Mạc Yên Nhiên đã thu thập bao lớn bao nhỏ, nhíu mày hỏi: “Dọn nhà?”

Mạc Yên Nhiên nhìn kẻ hám của nhỏ bé là mình đang thu thập những món đồ chơi bảo bối, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nhưng vẫn không phục hừ một tiếng: “Chính là muốn dọn nhà, mắc mớ gì tới em chứ?”

Mạc Cách Ly không so đo với bé, ung dung ngồi ở bên cạnh ghế sa lon: “Không phải là chị ở cùng dì rất vui vẻ sao?”

Mạc Yên Nhiên nghe xong những lời này, ngay lập tức đem một chút lúng túng vừa rồi quăng lên chín tầng mây, đặt mông ngồi lên ghế sa lon dương dương hả hê nói: “Đúng vậy nha, những ngày gần đây đúng là không tồi đó.”

Mạc Cách Ly xem thường, ngay cả ánh mắt hâm mộ cũng không có.

Mạc Yên Nhiên thấy vẻ mặt này của em mình, hả hê hừ, bắt đầu đặc biệt nói cho cậu biết gần đây mình đã làm những gì, ví dụ như mẹ làm điểm tâm ngon cho mình, ví dụ như mẹ và mình cùng nhau tắm nước hoa hồng, lại ví dụ như mẹ dạy mình làm bài tập, dạy mình điêu khắc, nói tóm lại nói hết một lần cho Mạc Cách Ly biết những chuyện vui vẻ của mình.

Mặc dù trên mặt Mạc Cách Ly vẫn không chút thay đổi như cũ, thế nhưng trong con ngươi dần dần hiện ra nỗi cô đơn. Người khác có lẽ nhìn không ra, nhưng Mạc Yên Nhiên tự nhiên hiểu được, vì vậy bé lại có chút không đành lòng, chạy tới cầm tay cậu rộng rãi an ủi: “Em không cần khổ sở, chị sẽ không độc chiếm mẹ, em có thể đi tìm mẹ với chị mà.”

Mạc Cách Ly lại xa lánh gạt tay của bé ra, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Mạc Yên Nhiên mắt húng, đứng lên chống nạnh hô to: “Này, em không cần không biết điều nha!”

Mạc Cách Ly hừ lạnh một tiếng, nhỏ giọng lầm bầm: “Mẹ muốn chị, mẹ không muốn em!”

Mạc Yên Nhiên nghe không rõ, nghiêng đầu hỏi: “Em vừa nói cái gì?”

Mắt Mạc Cách Ly khép hờ không lên tiếng, Mạc Yên Nhiên tiếp tục hỏi, thề nhưng cậu lại chợt nói sang chuyện khác: “Chị trở lại tìm những thứ này?” Trong giọng nói hơi có chút khinh bỉ.

Mạc Yên Nhiên lắc đầu giải thích: “Dĩ nhiên là không phải, chỉ là thuận tay thôi, chị trở lại muốn tìm thứ khác.”

Mạc Cách Ly xoay người, nhú mày hỏi: “Thứ gì?”

Mạc Yên Nhiên nghĩ từ trước đến giờ Mạc Cách Ly luôn thận trọng, có khi em sẽ biết, vì vậy liền miêu tả: “Chính là một cặp tượng gỗ con nít đáng yêu mang phong cách cổ xưa, là lúc mẹ đưa cho chúng ta ý, em có ấn tượng không?”

Mạc Cách Ly nghe nói vậy, chớp mắt lqd môi, do dự một chút mới chậm rãi lắc đầu một cái.

Mạc Yên Nhiên chớp mắt hoài nghi: “Em đúng là không có ấn tượng, không phải đang gạt chị đó chứ?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Cách Ly lộ ra chút hồng, tức giận nói: “Không có ấn tượng chính là không có ấn tượng, em lừa chị làm cái gì? Lúc nào thì chị thấy em tham lam đồ vật của chị?”

Mạc Yên Nhiên có chút không rõ vì sao em trai lại tức giận như vậy, bẽ sở sở đầu đang mê man nói: “Được rồi, em đừng tức giận, chị phải đến phòng cất đồ tìm lại một chút.”

Đôi mắt Mạc Cách Ly khiến cho người khác nhìn không thấu liếc nhìn chị gái, nghiêm túc khuyên chị: “Đừng tìm, chắc đã mất rồi.”

Mạc Yên Nhiên kiên quyết lắc đầu: “Không được, chị phải đi tìm lại một chút.” Nói xong bé vui vẻ chạy lướt qua Mạc Cách Ly đến phòng cất đồ trên lầu.

Mạc Cách Ly nhìn chị gái đã chạy xa xa, trong con người thoáng qua một tia ảm đạm cùng áy náy.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mạc Yên Nhiên tìm kiếm một phen, dĩ nhiên là không tìm thấy tượng gỗ con nít mình tâm tâm niệm niệm. Chẳng những không tìm được tượng gỗ, lúc xuống lầu bé còn đối mặt với Miêu bà bà.

Miêu bà bà nhìn tiểu tiểu thư đã mấy ngày không thấy, kích động ôm bé vào trong ngực, nước mắt cũng rơi xuống. Cuối cùng khi kích động này qua đi, lại cảm khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Yên Nhiên nhìn tới nhìn lui, nói là gầy, khẳng định đã chịu khổ rồi.

Mạc Yên Nhiên vừa tránh né ánh mắt yêu mến thương tiếc, vừa ở trong lòng kêu to không nói ra lời, hôm qua bé mới kiểm tra cân nặng, rõ ràng là nặng hơn có được hay không!

Miêu bà bà âm ỉ như vậy, khiến người giúp việc và bảo mẫu cũng rất nhanh nhìn thấy Mạc Yên Nhiên, ánh mắt mọi người ngạc nhiên. Mạc Yên Nhiên thấy thế cắt hứng, đẩy Miêu bà bà ra vênh môi nói: “Miêu bà bà, đừng náo loạn, cháu phải nhanh chóng đi thôi.”

Miêu bà bà nghe xong lời này kinh ngạc: “Đi? Cháu phải đi đâu?”

Mạc Yên Nhiên “Hừ”, nói chuyện đương nhiên: “Tất nhiên là về nhà.”

Miêu bà bà thêm kinh ngạc, một tay ôm lấy bé không buông ra: “Tiểu tông, nơi này chính là nhà của cháu, cháu còn có thể đi đâu?” Nói xong đưa tay sờ đầu của bé “Cháu bị sốt?”

Mạc Yên Nhiên mắt húng liếc mắt: “Chẳng lẽ bà không biết, bà nội đã không cần cháu nữa, bây giờ cháu ở cùng mẹ cháu, mẹ cháu ở đâu thì nhà cháu ở đó.”

Miêu bà bà mặc dù biết ít nhiều chuyện lqđ này, nhưng câu phu nhân không cần Yên Nhiên cho tới bây giờ bà chưa từng nghe qua, lập tức muốn tìm phu nhân nói chuyện, ai ngờ phía sau vang lên thanh âm uy nghiêm mà ung dung: “Buông con bé ra, để cho con bé đi đi.”

Miêu bà bà kinh ngạc quay đầu lại, thanh âm ra lệnh sau lưng này không

phải là của người khác, chính là người bà quen thuộc Mạc phu nhân.

Mắt Mạc phu nhân đảo qua rồi nghiêm nghị quay mặt đi cố ý không nhìn Yên Nhiên của mình, lạnh lùng nói: “Con bé phải đi vậy hãy để cho con bé đi, nhà họ Mạc không nuôi Bạch Nhãn Lang! (là một danh từ chỉ loại vong ân bội nghĩa tâm địa hung tàn)

Trong lòng Mạc Yên Nhiên cảm thấy giận vô cùng, nghĩ thầm rằng cháu không phải là Bạch Nhãn Lang, nhưng đối phương cho đến cùng là bà nội của bé, hơn nữa hôm nay bé đang trong địa bàn của người ta, vì vậy cười lạnh một tiếng, dậm chân nói: “Đi thì đi, ai mà thềm ở lại chỗ này chứ!” Nói xong liền xoay người đi ra bên ngoài, mấy thứ trong phòng kia đương nhiên là đều không cần!

Mạc phu nhân bỗng nhiên lại quát: “Đứng lại!”

Mạc Yên Nhiên ra sức đi ra cửa, căn bản cũng không có đứng lại.

Sắc mặt Mạc phu nhân càng khó coi hơn, cau mày nói: “Mạc Yên Nhiên, trở về nói cho mẹ cháu biết, chuyện tình giữa bà và cô ta xoá bỏ.”

Mặc dù Mạc Yên Nhiên không biết trong này đã xảy ra chuyện gì, nhưng bé rất khí khái quay đầu lại: “Xoá bỏ hay không cũng phải xem mẹ cháu có đồng ý không!”

Nói xong bước nhanh ra phòng khách, ngẩng cao đầu mà đi, cũng không quay đầu lại.

Mạc lão phu nhân nhìn chằm chằm bóng lưng cô bé đã đi xa, trong con ngươi thoáng qua chút áy náy, nhưng ngay sau đó đã bị tức giận bao phủ, bà lớn tiếng hạ lệnh: “Nhớ, từ nay về sau con bé không còn là tiểu thư nhà họ Mạc.”

Chương 51. Chuyện cũ

Mấy ngày gần đây, Mạc Phong suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Làm con trai của nhà họ Mạc, anh đã thành công. Nhưng làm chồng của một người phụ nữ, làm cha của một cặp sinh đôi nam nữ, anh thực sự quá thất bại

Sau một ngày bận rộn, anh lqđ sẽ đến dưới lầu nhà Tô Tranh, lặng lẽ nhìn hai mẹ con hạnh phúc. Nhìn nụ cười của hai người, anh chợt ý thức được trước kia Tô Tranh và Yên Nhiên đều không hạnh phúc.

Anh hy vọng hai người hạnh phúc, cũng hy vọng hai người tiếp tục hạnh phúc về sau.

Nhìn dáng vẻ vừa nói vừa cười của A Tửu và Tô Tranh, anh thậm chí khó khăn nghĩ, nếu như có một người có thể đem lại hạnh phúc cho Tô Tranh, anh sẽ chúc phúc người ta.

Anh sẽ không để cho bất luận kẻ nào phá vỡ hạnh phúc thuộc về cô.

Anh lặng lẽ nhìn mẹ mình cực kỳ tức giận đuổi con gái mình ra khỏi nhà, cũng không nói một lời. Đi ra khỏi cửa cái nhà này, Mạc Yên Nhiên chính là thuộc về Tô Tranh rồi, bất luận kẻ nào cũng không có quyền can thiệp.

Mạc lão phu nhân quay đầu lại nhìn thấy con trai lạnh lùng đang nhìn hết thảy, trong lòng càng thêm tức giận, cười lạnh một tiếng: “Đây chính là điều con muốn, hiện tại con bé rốt cuộc có thể rời đi rồi, con hài lòng chưa?”

Khoé mắt của Mạc Phong thấy con trai của mình đang đứng ở đầu cầu thang, đề nghị với mẹ của mình: “Mẹ, chúng ta bàn lại thôi.”

Sắc mặt Mạc lão phu nhân càng thêm khó coi, thấy người làm cùng bảo mẫu cũng đã lui ra, tức giận với con trai của mình: “Còn phải bàn? Con thật sự là con trai tốt của mẹ đó, con còn muốn nói chuyện gì?”

Mạc Phong không lộ ra sắc mặt gì nói: “Lần trước chúng ta nói chuyện của hai mươi năm trước, bây giờ nói lại chuyện của mười năm trước, được chứ?”

Mạc lão phu nhân không dám tin nhìn con trai của mình, lắc đầu mà nói:

“Mạc Phong, con rốt cuộc muốn làm gì?”

Mạc Phong không nói lời nào.

Mạc lão phu nhân nhìn con trai thật lâu, rốt cuộc thoả hiệp: “Đến đây đi.” Nói xong liền bước tới thư phòng.

Mạc Phong liếc mắt nhìn Mạc Cách Ly lqđ đang ở khúc quanh cầu thang, theo mẹ của mình vào thư phòng, nhưng khi anh đóng cửa phòng đã để lại một khe hẹp.

Mạc lão phu nhân ngồi trên ghế ở thư phòng, nhìn thật kỹ con trai của mình, lắc đầu mà nói: “Nếu như không phải tuổi của con và Mạc Gấm có sai lệch, mẹ thậm chí sẽ cho rằng con không phải là đứa bé lúc trước ôm về! Con vẫn là con trai ruột của mẹ sao?”

Mạc Phong thở dài: “Mẹ, con hiểu rõ ban đầu chuyện của cha và mẹ của Mạc Gấm làm mẹ đau thương, con cũng hiểu được lúc trước mẹ đau khổ, cho nên những năm qua con luôn nhẫn nhịn với mẹ.”

Mạc lão phu nhân nghe được con trai nói chuyện quá khứ, khổ sở cười: “Nhu vậy bây giờ con thông cảm với mẹ sao? Ở đâu? Hiện tại mẹ mới biết, không chỉ chồng thay lòng đổi dạ trở thành người khác, ngay cả con trai ruột cũng sẽ biến đổi đấy!”

Mạc Phong lại bất vi sở động (không có động tĩnh, không bị thuyết phục), lạnh nhạt nói: “Mẹ, hai mươi năm trước mẹ đối xử với mẹ của Mạc Gấm như thế nào con đều nhìn thấy, nhưng con chưa từng nói qua với ba, mẹ biết tại sao không? Thật ra thì con cũng chỉ vì mẹ, cũng là vì ba.”

Mạc lão phu nhân ngẩng đầu lên nhìn con trai, trong ánh mắt thâm lương có nghi ngờ: “Vì ông ta?”

Mạc Phong gật đầu nói: “Đúng vậy. Nếu ba biết hiểu lầm trong đó đều do người khác cố ý gây nên, nếu ba biết mình trách nhầm người phụ nữ mà mình yêu thích, trong lòng ba, mẹ biết sẽ có bao nhiêu khó chịu không?”

Khuôn mặt nguội lạnh của Mạc Phong thoáng qua một chút đau thương, anh nhìn mẹ của mình ép hỏi: “Nếu ba biết người phụ nữ kia sau cùng chết thâm lương bao nhiêu, trong lòng ba tư vị gì, mẹ biết không?” Anh hung hăng hỏi: “Mẹ biết không?”

Mạc Phong khổ sở nhắm mắt lại, hồi tưởng lúc nhỏ nhìn thấy một màn kia, một người phụ nữ tiêu tụy bị bệnh tật hành hạ trong một khu lều. Trước khi chết còn kéo tay mình, kêu mình làm ơn chăm sóc cho con trai của bà.

Chưa bao giờ Mạc Phong cảm tạ trời xanh như thế, không để cho Tô Tranh gặp phải tình cảnh như người phụ nữ kia, mà trong rất nhiều năm trước, để cho cô an toàn đi bên cạnh đứa bé.

Anh, sẽ dùng hết lqd mọi khả năng để bảo vệ hạnh phúc của cô.

Anh sẽ không bước theo gót chân của cha, Mạc Cách Ly cũng không dẫm lên vết chân của Mạc Gấm.

Mạc lão phu nhân ngày thường kiên cường chột nhốt tới đủ loại chuyện xưa, đối mặt với chất vấn của con trai mình, cắn chặt răng, nhưng trong mắt đã có nước mắt cùng khổ sở hiện lên, thậm chí thân hình đã run rẩy.

Mạc Phong ngồi xổm dưới mẹ mình, ngẩng đầu nhìn bà, chậm chạp mà bắt đầu nói: “Mẹ, tại sao mẹ phải đối xử với ba như thế? Tại sao mẹ phải dùng phương thức giống nhau để đối xử với con trai ruột của mình?”

Mạc lão phu nhân chột đứng lên, khàn khàn kêu: “Đừng nói nữa.... Mẹ không cho con nói!”

Mạc Phong lại cười lạnh một tiếng, xót xa nói: “Con càng muốn nói! Tại sao Tô Tranh lại buông tha cho con gái của mình? Rõ ràng trước khi chúng con chia lìa cô ấy còn nói sẽ chờ con trở về! Cô ấy là cô nhi, cô ấy vẫn có khát vọng tự nhiên là mấy đứa bé, có một cái nhà của mình, nhưng mẹ lại ép cô ấy không thể không buông tha con của mình! Con quả thực không thể tưởng tượng ra nổi lúc đó cô ấy khổ sở đến cỡ nào.”

Tay Mạc Phong nắm chặt ghế, móng tay gần như cắm chặt vào trong gỗ: “Nhưng con hận nhất không phải là mẹ mà là chính bản thân mình. Con rõ ràng nên nghĩ đến, nhưng mà con lại hiểu lầm cô ấy, con thế nhưng lại đi theo con đường của ba.” Anh tự giễu nói: “Chúng ta không hổ là cha con, người nhà họ Mạc chúng ta đều là trời sinh đa nghi, không tin tưởng người khác, không tin tình cảm, cho dù người kia là người mình thích nhất!”

Anh khổ sở lắc đầu một cái rồi bổ sung: “Càng là người yêu thích nhất, chúng ta lại càng quá nghiêm khắc.”

Mạc lão phu nhân nhìn con trai đang đắm chìm trong đau khổ, chợt nhớ tới điều gì, nắm lấy tay con trai lớn tiếng hỏi: “Mạc Gấm có biết không, ba con có biết không? Con nói cho bọn họ biết rồi, thật sao?”

Mạc Phong nhìn trong con mắt của mẹ thoáng qua một tia chán ghét cùng đau thương: “Mẹ, mẹ của Mạc Gấm đã không còn trên thế giới này, cho dù ba có biết hết rồi, cũng chỉ có thể cả đời hối hận mà thôi. Nếu như Mạc Gấm biết, cậu ta sẽ tự trách chính mình, mẹ biết không? Từ trước đến nay con không dám nói cho Mạc Gấm biết tất cả, cũng là bởi vì khi còn bé cậu ta vốn không có biện pháp chịu đựng tất cả chuyện này!”

Mạc Phong đau khổ nói: “Mẹ, mẹ cảm thấy ba có lỗi lqđ với mẹ, mẹ cảm thấy chính mình không biết nhìn người rất uất ức, chúng ta cũng hết sức chú ý cảm nhận của mẹ, nhưng mẹ đã từng nghĩ qua chưa, tại sao ba người con trai nhà chúng ta không được hạnh phúc? Tại sao Mạc Vân ly hôn, tại sao Mạc Gấm chưa bao giờ có bạn gái? Tại sao con phải gặp tình cảnh như ngày hôm nay! Mẹ cảm giác mình rất thương cháu trai cháu gái của mình, nhưng bọn chúng có vui vẻ không? Mẹ, nếu như mẹ vẫn cho rằng mình không có bất kỳ lỗi lầm gì, vậy thì mời mẹ tiếp tục ở trong cung điện cao quý của mẹ đi!”

Nói xong, Mạc Phong xoay người đi ra ngoài.

Ngoài cửa, một bóng dáng nho nhỏ đứng ở đó, như có điều suy nghĩ nhìn Mạc Phong.

Mạc Phong lạnh lùng liếc nhìn con trai của mình, mở miệng nói: “Mạc Cách Ly, ba hy vọng con không giống như ba, sau nhiều năm bắt đầu hối hận và khổ sở vì hành động của mình.” Nói xong anh sai bước đi xuống cầu thang.

Mạc Cách Ly đẩy cửa ra, nhìn bản thân bà nội đang ngơ ngác ngồi trên ghế, vẻ mặt ngây ngốc nhìn trần nhà.

Mạc Cách Ly bình tĩnh mở miệng: “Bà nội, cháu cũng muốn rời đi.”

Mạc lão phu nhân cũng không trả lời.

Mạc Cách Ly cũng không cần câu trả lời, giống như tự nhủ nói: “Con muốn rời nhà họ Mạc đi, con muốn đi tìm mẹ của con. Mặc dù con đã làm sai nhiều chuyện, nhưng vẫn mong mẹ tha thứ cho con, có phải không?”

Chương 52. Anh nhận được, tôi mất đi

Hôm nay Tô Tranh và Yên Nhiên xuống lầu tản bộ. Chân bị thương của Tô Tranh đã tốt rồi, nhưng vẫn không dám rời cây gậy, hai người một lớn một nhỏ từ từ tản bộ trong vườn hoa ngay dưới lầu. Đi một hồi Tô Tranh lqđ hơi mệt, liền nghỉ ngơi một lát trên ghế lạnh với Yên Nhiên. Mặc Yên Nhiên được mẹ ôm ở trong lòng, nhìn ánh sao sáng trên trời, không khỏi nghĩ tới khi còn bé, giống như bà cụ non thờ dài nói: “Khi đó con rất thích xem sao, nhưng Mặc Cách Ly nói con chẳng những ngây ngốc, lại còn đàn độn, em ấy luôn luôn nói con.”

Tô Tranh nhìn con gái của mình, nhìn chân mày khẽ nhíu lên, biết rằng tuy trong miệng bé nói ghét Mặc Cách Ly, nhưng thật ra thì nhớ thằng bé. Hai đứa bé này từ nhỏ lớn lên cùng nhau, có thể nói là sống nương tựa lẫn nhau rồi, hôm nay tách ra, bình thường nỗi buồn riêng không nói ra, nhưng thật ra trong lòng nhất định rất khổ sở.

Tô Tranh đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của bé, không khỏi nghĩ tới tình cảnh ngày đó lúc mình rời đi. Đứa bé kia, lãnh đạm lạnh nhạt, chưa từng nhìn mình vào trong mắt, cứ xoay người đi như vậy, điều này không thể khiến cho cậu đau lòng.

Cô cố gắng đến gần bọn chúng, cố gắng để cho bọn chúng biết cô yêu thương bọn chúng, cô mang chúng rời đi, nhưng khi biết chân tướng cậu vẫn lựa chọn xoay người đi.

Đứa bé này, tính tình lạnh nhạt, giống hệt cha của cậu!

Thông tuệ lại cao ngạo, đối với người cũng như đối với mình đều hà khắc lạnh lùng như vậy, càng là người thân cận nhất trong lòng, càng cầu toàn. Bởi vì cầu toàn, nên không thể tha thứ.

Tô Tranh chợt cảm thấy hoa mắt, trái tim đau đớn từng đợt đánh tới, cô cắn răng cố gắng lắc đầu một cái, tự nói với mình, cô không cần, cô có Yên Nhiên là đủ rồi, đứa bé kia tới cùng muốn thế nào, cứ kệ thằng bé thôi.

Thằng bé có chọn lựa và ý nghĩ của chính mình.

Mạc Yên Nhiên nhạy cảm nhận ra mẹ không khỏe, vội vàng ngồi dậy ân cần hỏi: “Mẹ, mẹ làm sao vậy, không thoải mái?”

Tô Tranh nhìn dáng vẻ khẩn trương của con gái, lắc đầu cười: “Không có chuyện gì, chúng ta trở về thôi, được không?”

Mạc Yên Nhiên vội vàng gật đầu, đỡ Tô Tranh lqđ đứng dậy, ai ngờ khi Tô Tranh đứng lên, lại một trận hoa mắt chóng mặt đánh úp tới, cô cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, thân thể không tự chủ được muốn ngã về phía sau.

Mạc Yên Nhiên cuống quýt đỡ lấy, nhưng bé còn nhỏ yếu ớt sao có thể đỡ được lâu, lúc Tô Tranh thiếu chút nữa thì ngã xuống, có một bàn tay nhỏ dùng lực đỡ bên eo cô.

Tô Tranh để tay chống lên ghé lạnh ôm định thân hình, quay đầu lại nhìn, sững sốt, ngay sau đó đau thương tuyệt vọng tập kích cả người cô.

Mạc Yên Nhiên cũng sững sốt, thân hình bé nhỏ mặc âu phục đứng đó, nhưng lại vươn tay đỡ mẹ mình, không phải là người thật sự làm cho bé không thích em trai Mạc Cách Ly đó sao?

Mạc Cách Ly thấy Tô Tranh đã vịn ghé lạnh đứng vững, lúc này mới thu tay lại, lạnh lùng liếc nhìn Mạc Yên Nhiên, lãnh đạm hỏi: “Sao hai người lại ở chỗ này, dì ấy vừa làm sao vậy?”

Mạc Yên Nhiên vừa thấy bộ dáng kia của cậu, trong lòng vô duyên vô cớ tức giận, chống nạnh lớn tiếng hỏi: “Nơi này là địa bàn của chúng ta, nửa đêm canh ba, em không ở trong nhà cùng với bà nội thân ái, chạy đến dưới nhà chúng ta làm gì?”

Mạc Cách Ly nghe chị gái hỏi thế, liếc nhìn Tô Tranh ở bên cạnh, mặt đỏ ửng lên, mím môi mỏng thật chặt không nói lời nào.

Mạc Yên Nhiên thấy bộ dạng này của cậu, còn tưởng cậu tới làm chuyện gì xấu, bị mình hỏi tới nên chột dạ, tức giận trong lòng dâng trào: “Mạc Cách Ly, trước kia chị không biết em hư như thế đấy? Thật không có tính người, vậy mà phản bội chị mình đi giúp đỡ người khác? Thiệt thối cho chị từ nhỏ đã yêu thương em!”

Mạc Cách Ly thấy chị mình như vậy, nhỏ giọng hỏi ngược lại: “Cái gì gọi là từ nhỏ chị đã thương em?”

Mạc Yên Nhiên vừa nghe, liền cà lăm, ngay sau đó càng lớn tiếng nói: “Chị là chị gái, em là em trai, chẳng lẽ chị nói sai sao?”

Mạc Cách Ly cúi đầu không nói, lười cãi lại chị mình.

Lúc đầu trong đầu Tô Tranh lqđ choáng váng, sau khi thấy Mạc Cách Ly bỗng nhiên xuất hiện, đầu óc lập tức tỉnh táo lại, thừa dịp hai bé nói chuyện cô tựa vào ghế lạnh đứng một lát, từ từ bắt đầu khôi phục lại như cũ, đồng thời từ lúc nhìn thấy Mạc Cách Ly xuất hiện, đau lòng tuyệt vọng cũng từ từ không chế được.

Hiện giờ cô hít một hơi, bình tĩnh nhìn đứa bé vốn là con trai bên cạnh mình, dùng hơi sức lớn nhất nâng chính mình lên, lễ độ nói: “Cám ơn cháu vừa rồi đã đỡ dì.”

Mạc Cách Ly cúi đầu không nhìn Tô Tranh, trong miệng lại nhỏ giọng nói: “Không cần cảm ơn, cháu cũng vừa bắt gặp.”

Tô Tranh gật đầu một cái, xem thời gian thấy không còn sớm rồi, nhưng đứa bé trước mặt mình không nhúc nhích, cũng không nói chuyện.

Cô đành phải mở miệng lần nữa: “Cách Ly, cháu có chuyện gì không?”

Mạc Cách Ly là đứa bé rất biết cách che giấu tâm tình của mình, cho nên Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên cũng không có chú ý tới, khi Tô Tranh dịu dàng gọi hai chữ “Cách Ly” thì trên mặt Cách Ly có đề nén kích động, trong con mắt cũng dần ướm át.

Tô Tranh thấy thằng bé cúi đầu nhìn về phía chậu hoa không biết là hoa gì, dáng vẻ ngơ ngác không biết đang nghĩ gì, không khỏi cau mày tiếp tục hỏi: “Cháu làm sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Lúc này Mạc Cách Ly mới phản ứng được, ngẩng đầu nhìn thẳng Tô Tranh.

Cả người Tô Tranh ngậy đại, đứa bé này, không lạnh lùng quanh quẽ như thường ngày, trong con mắt yếu ớt của cậu hàm chứa nước mắt, bên trong trộn lẫn cả đấu tranh và khát vọng.

Lòng Tô Tranh chột thắt chặt, giờ khắc này cô gần như không thể hô hấp. Cô nhìn đứa bé hồi lâu, rốt cuộc thanh âm run rẩy hỏi: “Cách Ly, sao vậy?”

Môi mỏng của Mạc Cách Ly giật giật, nhưng vẫn không lên tiếng, mà lặng

lẽ lấy ra một cái hộp, sau khi mở ra, bên trong là một cặp tượng gỗ.

Tượng gỗ kia, là một cặp con nít, tinh xảo đáng yêu, sáng bóng trắng nõn, vừa nhìn là biết được người ta vuốt ve qua rất nhiều lần.

Mạc Yên Nhiên kinh ngạc kêu một tiếng, bất mãn nói: “Chị muốn tìm tượng gỗ con nít, quả nhiên là ở chỗ của em, em thế nhưng dấu riêng rồi!”

Tô Tranh khò sở nhìn Mạc Cách Ly rời tay khỏi tượng gỗ con nít, cảnh tượng kiếp trước ngã vào trong ngực Mạc Phong lại xuất hiện trước mắt, khi đó tượng gỗ con nít không có ai muốn, bị nhuộm máu, hôm nay lại được Mạc Cách Ly lqđ cầm trong tay, nặng nề ôm ấp trong hộp.

Thằng bé muốn làm cái gì?

Mạc Cách Ly cầm tượng gỗ con nít thật chặt, ngẩng đầu lên liếc nhìn Tô Tranh, ngay sau đó tránh tầm mắt của cô mà chuyển sang Mạc Yên Nhiên.

Môi mỏng của cậu khẽ nhúc nhích, rớt cuộc mở miệng nói: “Mạc Yên Nhiên, em trả tượng gỗ con nít lại cho chị, chị có thể chia mẹ cho em.”

Tô Tranh lập tức ngơ ngẩn, ngay sau đó phản ứng kịp, vui mừng mà không dám tin nhìn Mạc Cách Ly, nước mắt lập tức trào ra.

Mạc Yên Nhiên cũng ngây dại, suy nghĩ lần nữa mới hiểu được ý tứ của Mạc Cách Ly, nhưng bé ngẩn người ra đó nhất thời không biết nói cái gì cho phải, lời nói này của Mạc Cách Ly, bé như thế nào cũng không nghĩ đến.

Mạc Cách Ly thấy bọn họ không có phản ứng, tầm mắt rớt cuộc chậm rãi chuyển sang Tô Tranh, nhìn trên gương mặt xinh đẹp tinh xảo đau thương đầy nước mắt, rớt cuộc lấy dũng khí, sử dụng giọng nói bình tĩnh cậu đã từng dùng, kèm theo vài phần khàn khàn, từ từ mở miệng: “Mẹ có thể tha thứ cho con không, mẹ còn nguyện ý làm mẹ con không?”

Giọng điệu của cậu vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng giọng nói bình tĩnh này lúc nói xong lời cuối cùng bắt đầu run run.

Nước mắt Tô Tranh trào ra, cô khò sở lắc đầu, thanh âm khó khăn run rẩy nói: “Cách Ly, con...”

Mạc Cách Ly nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói: “Mẹ buông tha con sao? Mẹ cố gắng như thế để đến bên cạnh chúng con, chẳng lẽ chỉ là vì

Yên Nhiên sao? Con do dự và lạnh lùng khiến cho mẹ không muốn con nữa sao?”

Gió mùa hè thổi qua, thân thể nhỏ nhỏ của cậu khẽ run một cái, lại tiếp tục hỏi: “Là con bỏ lỡ sao?”

Tô Tranh không nhin được nữa, chột lqđ tiến lên ôm lấy thân thể của cậu vào trong ngực, nước mắt mãnh liệt thấm ướt quần áo của bé, cô kích động mà khó khăn nói: “Không, không, Cách Ly, là mẹ sai rồi...”

Cô ôm thằng bé thật chặt, khóc lóc nức nở nói: “Là mẹ sai rồi, mẹ làm sao có thể có bộ dạng này, mẹ làm sao có thể bởi vì con lạnh lùng một chút mà đau lòng, vì cái gì mà mẹ không thể kiên cường thêm chút nữa... Thực xin lỗi, mẹ chưa bao giờ muốn buông tha con... Con và Yên Nhiên đều là con của mẹ....”

Cô ôm lấy thằng bé, ôm cả tượng gỗ con nít trong tay thằng bé vào trong ngực, áp khuôn mặt cô sát vào tóc thằng bé, thương tiếc mà khổ sở nói: “Thực xin lỗi Cách Ly, cảm ơn con...”

Giờ phút này, cô không biết mình đang nói cái gì, lời cô nói giống như không có ý nghĩa gì cả.

Cô chỉ biết, đứa bé lạnh lùng bình tĩnh này, ở trong lòng cô lặng lẽ chảy nước mắt xuống.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đã rất nhiều ngày Mạc Phong chưa trở lại nhà họ Mạc, ban ngày anh dốc sức vì công việc, buổi tối anh sẽ len lén xem Tô Tranh một chút có được tốt không. Anh âm thầm phái người tốt nhất chăm sóc cho Tô Tranh, thậm chí đã sớm báo bệnh viện phái người định kỳ kiểm tra vết thương ở chân của Tô Tranh. Anh thậm chí còn ra mặt giải quyết chuyện của A Tửu. Anh vẫn nhớ tới cảnh tượng ngày đó, Tô Tranh được A Tửu ôm, hai người thân mật cười đùa, anh thậm chí đau lòng khi nhìn thấy nụ hôn kia giữa hai người bọn họ.

Thật lâu trước kia, anh cũng từng ôm Tô Tranh vào trong ngực, chỉ tiếc hôm nay anh đã không còn tư cách.

Tối hôm nay, anh mới từ chung cư của Tô Tranh đi ra, anh tận mắt thấy cảnh Tô Tranh ôm thật chặt hai đứa bé, anh có thể làm vì Tô Tranh, cũng chỉ những điều này, anh đưa hai đứa bé đến bên cạnh Tô Tranh... Hiện giờ khoé

mắt anh có chút ướt át, lái xe trên đường đi loanh quanh, nhìn đường phố xa hoa truy lạc, lại lần nữa không muốn về nhà.

Anh không có nhà, khi anh còn bé thì cãi nhau không dứt, sau lại lạnh nhạt như hầm. Em trai của anh vội vàng rời nhà, một đứa lập gia đình độc lập xa lánh lạnh nhạt, một đứa ra nước ngoài học tập nhiều năm không về, cha của anh lui về ở ẩn, mẹ của anh nghiêm nghị cẩn thận đối xử với người ngoài cũng như đối với anh hà khắc đến tận cùng.

Rất nhiều năm trước anh lái xe ở đầu đường lang thang, gặp được Tô Tranh cũng đang lang thang, hơn nhiều năm sau rốt cuộc Tô Tranh có thể hạnh phúc ôm hai đứa bé mà rơi lệ, còn anh lại vẫn chỉ có thể lang thang đầu đường như cũ.

Mạc Phong cười lạnh, người như anh, có lẽ lqđ đến già cũng chỉ có thể lang thang đầu đường một mình.

Nhưng lần này, sẽ không bao giờ có một cô gái tiến vào tầm mắt của anh, cướp trái tim của anh đi như vậy.

Cũng chính trong lúc này, Mạc Phong nhìn qua cửa kính xe nhìn thấy một bóng dáng, có chút quen thuộc. Anh nhíu mày, nhìn phương hướng từ từ lui xe lại.

Quả nhiên là anh không nhìn nhầm, là người ở bên cạnh Tô Tranh gọi là A Tửu, A Tửu hiển nhiên uống quá nhiều, trong lòng anh ta ôm một bé gái, quần áo bé gái thanh xuân thời thượng, nhìn tuổi không lớn lắm. Cô bé cũng có vài phần say, trên mặt đỏ rực, ở trong ngực A Tửu cười khúc khích.

Không biết hai người bọn họ đang nói gì, chợt cười ha hả, sau đó A Tửu liền hôn lên khuôn mặt của cô bé một cái, cô bé bị hôn chẳng những không mất hứng, ngược lại ôm lấy A Tửu mà hôn. Kết quả là trên đường cái, hai người ôm hôn một phen thật tốt.

Mạc Phong nhìn thấy cảnh tượng này, lại nhớ đến dáng vẻ A Tửu ôm Tô Tranh ngày hôm đó, trong lòng chợt căm hận, nghĩ người đàn ông này thật không biết đủ, rõ ràng có quan hệ thân mật với Tô Tranh, vậy mà hôm nay ở trên đường trêu chọc cô gái nhỏ! Có Tô Tranh còn chưa đủ sao?

Bây giờ Tô Tranh đối với đàn ông chính lqđ là bộ dạng tâm như tro tàn, Mạc Phong thấy cô chỉ tươi cười vài phần với A Tửu, ai biết A Tửu vậy mà lừa

gạt Tô Tranh ở bên ngoài trêu hoa ghẹo cỏ, Mạc Phong càng nghĩ càng hận, chỉ hận không thể đi xuống xe đánh cho A Tử một trận để trút giận cho Tô Tranh.

Ai ngờ A Tử và Tiểu Đinh Dương vui mừng chơi đùa, A Tử ôm lấy một tay của Tiểu Đinh Dương, làm bộ muốn ném cô ra ngoài, Tiểu Đinh Dương kinh sợ cười liên tục, hai người nháo loạn thành một đoàn.

Mạc Phong thấy vậy, tức giận trong lòng càng sâu, lập tức tắt máy dừng xe. Mấy ngày này trong lòng anh bất mãn với chính mình, cực kỳ ngứa tay, chỉ hận không thể đánh chính mình một trận, chỉ tiếc vị trí hiện giờ của anh quá dễ trông thấy, không dám làm chuyện khác người. Tối nay thấy tình hình A Tử như vậy, nhất thời quả đấm răng rắc vang lên, tức giận áp chế bao lâu liền muốn tung ra.

A Tử và Tiểu Đinh Dương đang vui vẻ chơi đùa, chợt thấy một người âm âm u u đứng trước mặt mình, khí thế tức giận bùng bùng nhìn chằm chằm vào hai người. A Tử vội vàng để Tiểu Đinh Dương xuống, ý cười dạt dào chào hỏi: “Xin chào Mạc tiên sinh!”

Lúc đầu Tiểu Đinh Dương còn không biết đây là ai, nghe thấy A Tử gọi Mạc tiên sinh, tò mò níu lấy vạt áo của anh ta nhỏ giọng hỏi: “Anh ấy chính là Mạc Phong à?”

A Tử gật đầu, sờ đầu Tiểu Đinh Dương dặn dò: “Sự kiện kia của chúng ta là do Mạc tiên sinh này giải quyết giúp em.”

Lúc trước bởi vì Tiểu Đinh Dương gây chuyện, sau lại phát hiện phiền toái không thấy, sau khi A Tử nghe ngóng mới biết người kia bị nhân vật cấp trên tạo áp lực, cũng không quay đầu lại vội rời thành phố S, còn nào dám tìm phiền toái cho mình. Sau này A Tử thông qua mối quan hệ dò hỏi mới biết người sau lưng ra tay chính là Mạc Phong.

Ý lời nói này của A Tử dĩ nhiên cảm lqđ kích, nhưng ai ngờ lời này không nói cũng được, nói ra càng khiến Mạc Phong căm tức, thì ra A Tử gây chuyện chính là vì người phụ nữ này? Minh thế nhưng lại đi giúp đỡ một đôi thân thiết sau lưng Tô Tranh?

Mạc Phong ở bộ đội cũng lâu, công phu quyền cước tự nhiên không kém, thừa dịp bất ngờ, một cái đấm móc trái đánh ra, đánh cho cả người A Tử ngã

về phía sau, Tiểu Đinh Dương sợ hãi kêu ra tiếng. Té xuống đất A Tử sờ khoé miệng của mình, chảy máu rồi. Tiểu Đinh Dương thấy A Tử bị thương, tức giận chỉ vào mũi Mạc Phong hỏi: “Anh đây là muốn làm gì?”

Mạc Phong không nói lời nào, lạnh lùng nhìn A Tử chăm chăm, nghiêm nghị quát: “Đứng lên!”

Trong lòng A Tử cũng tức, nghĩ thầm, rằng người này thật sự là không hiểu ra sao cả (anh ta đương nhiên không nhớ mình cố tình ôm Tô Tranh khi Mạc Phong đang theo dõi), vốn trong lòng còn có chút cảm kích, hiện giờ anh lại ở trên đường phố phát uy. A Tử xoa xoa quả đấm nghĩ, cũng được cũng được, ông đây đã sớm nhìn mày không vừa mắt, mày đã tìm tới cửa, chúng ta sẽ xem quả đấm của người nào cứng rắn.

Máu ngoài miệng A Tử cũng không lau, siết quả đấm muốn tấn công Mạc Phong, vừa tấn công vừa hô lớn: “Tiểu Đinh Dương, em đứng góc ở đó làm gì, để xem anh bị khi dễ sao?”

Tiểu Đinh Dương vừa nghe, cũng vội nhảy nhảy lên làm nóng người: “Được, anh đánh nhau, em đương nhiên hỗ trợ!”

A Tử đánh tới một quyền, Mạc Phong tránh cũng không tránh, xanh mặt cứng đối cứng vung tay lên, hai quyền đụng vào nhau, A Tử khàn khàn nhếch miệng kêu đau, cầm Mạc Phong co lại, nhưng sưng sờ không cau mày.

Tiểu Đinh Dương thấy A Tử kêu đau, cũng vội tới giúp một tay từ bên trái tập kích Mạc Phong, cô dầu gì cũng đã luyện qua mấy năm Taekwondo, từng quyền đánh tới cũng mạnh mẽ nhanh chóng. Vì vậy rất nhanh, ba người đánh nhau thành một đoàn, đánh tới bất diệc nhạc hồ (làm việc gì đó rất vui, mãi mê đến quên cả trời đất).

Đêm hôm khuya khoắt, mặc dù trên đường lqđ có người nhìn đến, nhưng thấy bọn họ đánh nhau kịch liệt, hơn nữa bên cạnh có một chiếc xe mà nhìn biển số xe thì biết không phải là người dễ chọ, ai cũng không dám nhúng tay, thậm chí ngay cả gọi 110 cũng không gọi, bởi vì chỉ sợ 110 cũng không dám quản chủ nhân chiếc xe này, ai biết bên trong tới cùng dính dáng tới chuyện gì! Vì vậy mọi người nhìn qua một chút rồi vội vàng lái xe rời đi.

Ba người đánh qua đánh lại như vậy, cuối cùng A Tử đã sung mặt sung mũi ngã xuống đất không dậy nổi, trên mặt Mạc Phong cũng có vài vết bầm

tím, Tiểu Đinh Dương ở trong vụ này, Mạc Phong chủ yếu tấn công A Tửu, cũng hạ thủ lưu tình với cô ta rồi.

A Tửu băng bó mấy vết xanh tím trên mặt mình ngồi trên mặt đất mắng to: “Mạc Phong cái người này đầu bị cửa kẹp, chạy đến đây đánh tôi làm gì, tôi chọc giận gì anh sao? Coi như anh giúp ta, cũng không cần phải đánh như vậy! Đúng là bệnh thần kinh!”

Tiểu Đinh Dương đau lòng vuốt ve khuôn mặt sưng đỏ của A Tửu, tức giận nhìn chằm chằm Mạc Phong, bất bình phụ họa: “Không sai, người này bị bệnh thần kinh!”

Mạc Phong cười châm biếm, lão đảo liêu xiêu trở lại xe, nổ máy từ từ rời đi.

Đúng, bọn họ nói không sai, anh cảm giác mình đích xác là người điên, từ lúc ngộ ra mình đã mất Tô Tranh, anh cũng đã điên rồi.

Chương 53. Tiếng lòng của Mạc Phong

Không giống với Mạc Yên Nhiên ngay thẳng, Mạc Cách Ly lại là đứa bé kín đáo. Sau đêm hôm đó, cậu cũng ở nơi này cùng Tô Tranh, cậu không nói chuyện nhiều, xem ra có vẻ nghiêm túc cứng nhắc. Trong lòng Tô Tranh bắt đầu bất an, cho rằng cậu vẫn như cũ có ý kiến gì đó, về sau mới phát hiện thật ra thì cậu cũng chỉ là xấu hổ và thận trọng mà thôi.

Lẽ ra xấu hổ và thận trọng không nên xuất hiện trên người một đứa bé sớm trưởng thành như Mạc Cách Ly, nhưng có lẽ những phương diện khác của cậu quá ưu tú, khiến cho về mặt tình cảm của cậu tương đối thiếu sót. Cậu rất thích che giấu tình cảm của mình, khi Yên Nhiên ôm mình nũng nịu, cậu luôn lặng lẽ ở một bên nhìn, giống như không thèm để ý, nhưng Tô Tranh lại thấy cậu hâm mộ và khát vọng.

Trong lòng Tô Tranh cảm thấy rất tiếc nuối, một bé trai mười tuổi, quả thực là không thể giống như một bé gái làm nũng ở trong lòng mẹ. Đối với nam giới, cảm giác thân mật đã sớm theo năm tháng trôi đi. Vì vậy vào lúc này, cô chợt hoài nghi bản thân, kiên trì nhiều năm như vậy là đúng hay sai? Cái lựa chọn năm đó, nếu có cơ hội được chọn lại cô nên làm như thế nào?

Lúc cô còn trẻ, bản thân kiêu ngạo, cho rằng một ngày nào đó mình sẽ đến bên cạnh bọn chúng. Chỉ tiếc đã trải qua sống chết, kinh nghiệm sau mười năm rèn luyện, sự sắc sảo của cô đã sớm trơ trụi, vì vậy mọi kiên trì cũng trở nên buồn cười, chính vì thế nên cô không thể tìm lại thời gian đã bỏ lỡ kia.

Thật lâu trước kia cô từng đọc “Cuốn theo chiều gió”, nhớ rõ Butler * đã nói qua một đoạn suy nghĩ với người nhà, anh ném đồ vật quan trọng ra, anh cho rằng một ngày nào đó anh có thể khiến cho bọn họ nhật lên, nhưng khi nhật lên lần nữa, những thứ đó đã bị vỡ nát rồi.

*Butler: Rhett Butler là nhân vật hư cấu, một trong những nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết “Cuốn theo chiều gió” của tác giả Margaret Mitchell.

Tô Tranh cười gượng, rốt cuộc ngày trước cô đã bỏ lỡ bao nhiêu, làm sai bao nhiêu? Những thứ cô đã từng vứt đi còn có thể thu hồi lại nữa sao?

Mạc Yên Nhiên nhìn thấy mẹ mù mờ ngăn người, lôi kéo mẹ làm nũng:

“Mẹ, mẹ đang nghĩ cái gì vậy, khi nào đó thì chúng ta đi khu vui chơi được không? Con muốn giống như lần trước.”

Mạc Cách Ly ở một bên liếc nhìn Mạc Yên Nhiên, phá vỡ trầm mặc: “Sao cả ngày chị chỉ nghĩ đến chơi vậy? Hiện tại chân của mẹ còn chưa khỏi hẳn, chị đã nghĩ việc này rồi.”

Mạc Yên Nhiên bắt đắc dĩ liếc cậu một cái: “Chị dù sao cũng hơn em, giấu trộm tượng gỗ của chị, hừ, chị chỉ nói thôi mà!”

Mạc Cách Ly giống như lười tranh chấp với chị gái, đứng thẳng dậy lấy trái cây trong tủ lạnh ra, chuẩn bị nĩa, Mạc Yên Nhiên lqd thấy vậy cầm nĩa ăn trái cây, cũng không tức giận.

Tô Tranh cười, thở dài một hơi, lắc đầu thoát ra khỏi ý tưởng bị quan tự trách, nghĩ tới dù cho thế nào, hiện tại vẫn tốt hơn so với kiếp trước.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tô Tranh đi bệnh viện kiểm tra lại, Mạc Cách Ly đi cùng. Tuy tuổi Mạc Cách Ly còn nhỏ, nhưng làm việc đã rất ra dáng người lớn, chạy trước chạy sau chiều cố rất chu đáo, điều này cũng khiến cho Tô Tranh vui mừng không dứt. Làm xong kiểm tra, ngoài dự liệu, ngay cả viện trưởng cũng tự mình ra mặt hỏi tình hình của cô. Mạc Cách Ly lạnh nhạt liếc nhìn viện trưởng nhiệt tình nịnh nọt, không nói chuyện trực tiếp, nhưng viện trưởng lại cố ý tới đây ân cần hỏi thăm đứa bé thoát nhìn trông rất chảnh. Tô Tranh đoán được đại khái sự việc, xem ra là do Mạc Phong chiều cố, vì thế trực tiếp cầm kết quả kiểm tra đi.

Chưa về đến nhà đã nhận được điện thoại của A Tửu, trong điện thoại một trận oán trách, nói không giải thích được vì sao bị Mạc Phong đánh, thanh âm rất uất ức, rất có ý muốn chị phải báo thù cho tôi. Điện thoại rất nhanh bị Tiểu Đinh Đương cướp mất, trực tiếp hỏi chị Tô Tranh, Mạc Phong nhà chị xảy ra chuyện gì vậy, có phải tinh thần có vấn đề không, chị rời xa anh ta là chính xác, từ nay về sau không được để cho đứa bé có liên quan gì với anh ta...

Tiểu Đinh Đương nói chuyện như hạt đậu rang, lộp bộp nói được một nửa chợt im tiếng, chắc là A Tửu đoạt điện thoại che miệng cô ta lại, trong điện thoại mơ hồ có thể nghe được Tiểu Đinh Đương ô ô nói không thành lời.

Tô Tranh cũng cảm thấy không giải thích được, chẳng lẽ vì Cách Ly rời khỏi nhà nên Mạc Phong tức giận? Nhưng Mạc Cách Ly đến đây hiển nhiên là

do Mạc Phong ngầm cho phép, anh tội gì phải vậy. Hơn nữa, cho dù là vậy cũng không cần thiết đến đánh A Tửu! Mà nếu anh định đánh A Tửu, thì đâu cần tự mình động thủ, người bảo vệ nhà họ Mạc đông đúc, anh chỉ cần ra lệnh thì có bao nhiêu người để anh sai bảo chứ!

Mặc dù Tô Tranh cảm thấy kỳ quái, nhưng khi cô liếc nhìn Mạc Cách Ly đang ở ghế phụ, chỉ thấy Mạc Cách Ly lạnh nhạt nhìn thẳng đường phía trước, không biết có nghe không. Cô không có hỏi nhiều ngay lập tức, nghĩ thầm ngày mai có thời gian hỏi một chút chi tiết tình hình của A Tửu rồi hẵng nói. Nghĩ tới đây, cô đã đến chung cư của mình, để xe vào nhà xe, bởi vì trên đường mua đồ tương đối nhiều, cô để Mạc Cách Ly mang một ít lên lầu.

Khi cô đi từ nhà để xe vào thang máy, ai ngờ liếc nhìn thấy bên cạnh thang máy có một người đàn ông trầm mặc đứng đó, cao lớn lạnh nhạt nghiêm trang, trên mặt còn có mấy vết bầm tím, chính là Mạc Phong.

Tô Tranh chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng Mạc Phong lạ như vậy, liếc nhìn có cảm giác buồn cười, nhìn anh vài lần liền muốn đi vào trong thang máy. Mạc Phong không tự nhiên chặn lại, vững chắc chắn trước mặt cô.

Tô Tranh hí mắt, lạnh nhạt hỏi: “Mạc tiên sinh, có chuyện gì sao?”

Con mắt Mạc Phong khiến cho người khác khó hiểu nhìn Tô Tranh, gật đầu một cái nói: “Đúng, có chuyện.”

Tô Tranh trốn tránh ánh mắt của anh, xa cách nói ngắn gọn: “Mời nói.”

Mạc Phong thấy thái độ lạnh nhạt của Tô Tranh, trầm mặc một lúc rồi mới nói: “Anh hiểu em quan tâm nhất là hai đứa bé, em làm nhiều chuyện như vậy, chính là muốn đưa bọn chúng trở về, hiện tại anh đã đưa bọn chúng đến bên cạnh em rồi.”

Mặc dù Tô Tranh đã sớm biết chuyện này có quan hệ với Mạc Phong, nhưng hôm nay nghe anh nói dứt khoát gọn gàng như vậy, trong lòng rất phức tạp, không biết là cái tư vị gì, vì vậy trên mặt dịu đi, bình tĩnh nói: “Tôi đã biết, cảm ơn anh.”

Mạc Phong nhìn sắc mặt của cô, nói tiếp: “Về sau, sẽ không có ai đến tìm em làm phiền.”

Tô Tranh gật đầu một cái, giơ tay gạt nhẹ sợi tóc lộn xộn, mấy ngày nay, tóc

của cô đã dài hơn.

Cô biết Mạc Phong nhất định đã làm cái gì, bởi vì Mạc lão phu nhân chỉ nguyện ý buông tha cho Mạc Yên Nhiên thôi. Hôm nay Mạc Cách Ly có thể rời khỏi nhà họ Mạc như vậy, tất nhiên là Mạc Phong đã dùng chút thủ đoạn, nhưng Tô Tranh không muốn quan tâm đến điều này.

Cô nhìn người đàn ông có khuôn mặt cương nghị này, rất nhiều năm trước khi bọn họ còn ở cùng một chỗ anh vẫn còn hơi non nớt, tâm tư cũng đã lạnh lùng. Hiện tại anh thành thực chững chạc, trên mặt có dấu vết của gió sương (gian nan vất vả), nhưng nhìn anh vẫn giống một tảng đá.

Khối đá này lại có lòng thương hại mình? Lại muốn thành toàn cho mình?

Mạc Phong nhìn thấu ý tứ của Tô Tranh, giải thích: “Em đừng nghĩ quá nhiều, anh hy vọng cho bọn nhỏ một hoàn cảnh bình thường mà lớn lên thôi.”

Tô Tranh biết anh lại tìm cớ rồi.

Mạc Phong biết cô không tin, chột thê lương mà cười nói: “Tô Tranh, trải qua nhiều chuyện như vậy, anh có rất nhiều điều muốn nói với em.”

Tô Tranh từ từ ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt của anh, trong ánh mắt của anh giống như ánh mắt của thằng bé đêm đó, đầu tranh đau đớn, còn xen lẫn hối hận và tiếc nuối.

Mạc Phong tự giễu: “Anh biết trong lòng em vẫn có oán hận, không phải em không hiểu tại sao có lúc anh nâng niu sủng ái em ở trong lòng bàn tay, nhưng có lúc lại lạnh như băng bỏ mặc em ở một bên, mặc cho em bị người khác chỉ trích, thậm chí nhìn em khỗ sở giãy dụa ở đó.”

Mắt Tô Tranh chột lạnh, nghiêng đầu đi nói: “Thật xin lỗi, tôi không muốn nghe.”

Mạc Phong đã có chút kích động: “Em muốn biết, có phải thậm chí em đã hoài nghi, người đàn ông này đến cùng có yêu em hay không? Vậy anh nói cho em biết, ngay từ lần đầu tiên gặp em anh đã bắt đầu thích em rồi, em có biết không?”

Tô Tranh chậm rãi lắc đầu, lạnh lùng nói: “Tôi không biết.”

Trên mặt Mạc Phong lộ đau đớn rồi rầu: “Tô Tranh, không phải là em

không biết, em chỉ lựa chọn coi thường thôi. Năm đó thoát nhìn Mạc Phong rất cứng rắn, nhưng về mặt tình cảm kia thì anh ta còn yếu ớt hơn so với Tô Tranh, cho nên anh ta đã làm sai rất nhiều chuyện.”

Tô Tranh nhìn con số màu đỏ ẩn hiện trên thang máy, hững hờ hỏi: “Bây giờ anh nói những thứ này, có ích không?”

Mạc Phong khò sở nhắm mắt lại: “Vô ích, nhưng anh vẫn muốn nói ra, anh không muốn chờ đến một ngày nào đó, lúc anh muốn nói lại vĩnh viễn không có cơ hội để nói.”

Nghe như thế, Tô Tranh vốn đã vô tâm bỗng nhiên co rúm lại, cô lại nhớ đến tình cảnh trước khi chết ở kiếp trước, trước mắt một mảnh sương mù màu đỏ, môi Mạc Phong ra sức chuyển động, hình như muốn nói cái gì, nhưng cô không nghe thấy, thế nào cũng không nghe thấy.

Tô Tranh từ từ ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông cao lớn này, mở miệng nói: “Được rồi, anh nói tiếp đi, tôi đang nghe.”

Mạc Phong mở mắt ra, thấy vẻ mặt Tô Tranh vẫn lạnh nhạt như cũ, anh cười khò: “Về phương diện tình cảm của đàn ông nhà họ Mạc đúng là một bi kịch, khi đó anh rất yêu em, nhưng anh lại không dám yêu em. Anh muốn bên em cả đời, nhưng anh tự cho rằng em cần thích hợp hơn với anh, thậm chí thờ ơ nhìn em đối mặt với từng khảo nghiệm.”

Khảo nghiệm? Tô Tranh nở nụ cười châm chọc: “Tôi chỉ là một cô gái bình thường, tôi không chịu được khảo nghiệm của nhà giàu các anh.”

Thứ tình yêu này, giống như nửa bát nước, đặt dưới ánh nắng mặt trời mà sấy, sấy mãi chỉ thấy đáy, sấy nữa sẽ không có.

Mạc Phong thở dài: “Tuổi chúng ta hiện tại cũng không còn nhỏ, đã trải qua một vòng như vậy, anh cũng chợt hiểu được, hy vọng anh có thể bồi thường sai lầm năm đó.”

Tô Tranh không nói lời nào, cô biết rất nhiều chuyện không có biện pháp bồi thường, tổn thương chính là tổn thương. Nếu nói bồi thường, Tô Tranh kiếp trước ai bồi thường?

Mạc Phong nhìn vẻ mặt bài xích của Tô Tranh, cười gượng mà nói: “Tô Tranh, em không cần có trách nhiệm gì cả, đây là việc anh phải làm, anh hy

vọng con của mình sống cuộc sống an ổn hạnh phúc với mẹ của chúng. Hiện tại anh giao bọn chúng tận tay em, chăm sóc cho bọn chúng thật tốt.”

Tô Tranh chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên đủ loại tư vị khó tả, sớm biết hôm nay sao lúc trước còn như thế? Hiện giờ làm đến nông nổi này, nhưng anh lại còn cảm kim chỉ đi đền bù lại trái tim đã tan vỡ. Cõi lòng đã tan nát, có thể bù được sao?

Mạc Phong nhìn vẻ khổ sở hiện lên trên mặt cô, thở dài chua xót.

Tô Tranh hít một hơi thật sâu, không nhìn anh, thật lâu sau rốt cuộc hỏi nhạt nhẽo: “Còn có chuyện gì không? Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước.”

Mạc Phong lại nói: “Còn có một chuyện, anh muốn hỏi em.”

Tô Tranh đè nén đủ loại tâm tình phức tạp trong lòng xuống, hỏi: “Nói đi.”

Mạc Phong chớp mấy đôi môi kiên nghị, khó khăn mở miệng: “Em và A Tữu, là quan hệ như thế nào?”

Chương 54. Mạc Phong ghen tuông

54.1

Mạc Phong mấp máy đôi môi kiên nghị, khó khăn mở miệng: “Em và A Tửu là quan hệ như thế nào?”

Tô Tranh thấy anh hỏi như vậy, nhanh chóng nhớ lại vụ đánh nhau hôm nay giữa anh và A Tửu lqđ, cau mày hỏi: “Đây là ý gì?”

Mạc Phong lại cho rằng cô hiểu nhầm, giải thích: “Anh không có ý gì khác, chỉ muốn biết rõ hiện giờ hai người... mức độ quan hệ.”

Tô Tranh giật mình, chẳng lẽ anh cho rằng mình và A Tửu có cái gì? Trong lòng Tô Tranh cũng cảm thấy buồn cười vớ vẩn, nhưng lúc này lại lười giải thích, liếc anh một cái nói: “Quan hệ của chúng tôi? Anh hỏi cái này làm gì?”

Mạc Phong xoay mặt đi, mím môi kiên nghị nói: “Không có gì, anh chỉ quan tâm em.”

Tô Tranh thấy đáng vẻ kỳ cục của anh, đương nhiên là biết anh đã hiểu lầm, trong lòng rất để ý, nhưng lại cố tình mạnh miệng không nói ra, vì vậy dứt khoát nói: “Từ nhỏ tôi đã biết anh ấy, quan hệ đương nhiên là rất tốt. Không có anh ấy, có lẽ cũng không có Tô Tranh tôi, đối với tôi mà nói anh ấy là một người vô cùng quan trọng.”

Thật ra thì căn bản những lời này không có ý gì, nhưng trong mắt Mạc Phong đang ghen tuông nồng đậm khi nghe được lại hiểu lầm, cho rằng “vô cùng quan trọng” là ý thừa nhận A Tửu, ngay lập tức trong lòng anh thấy chua xót *, không biết là tư vị gì, sừng sốt hồi lâu cuối cùng nói: “Tô Tranh, anh phải nhắc em, anh ta không thích hợp với em.”

*nguyên văn: 五味瓶 (ngũ vị bình), có năm hương vị của cuộc sống, chua, ngọt, đắng, cay, mặn. Đôi khi người ta có một cách khác để gọi vị thứ năm – mặn đã biến đổi thành chất, tức là rất chua.

Tô Tranh nhú mày châm chọc nói: “À..., đây chính là lý do vì sao ngày hôm qua anh chạy tới ra sức đánh người người ta một trận?”

Mạc Phong nghe xong, cau mày nói: “Anh ta nói cho em biết nhanh như vậy rồi hả? Xem ra các người thực sự có liên hệ chặt chẽ!”

Tô Tranh bình tĩnh nở nụ cười: “Đó là đương nhiên.”

Mạc Phong “Hừ” nhẹ, trầm mặt nhắc nhở: “Em biết vì sao hôm qua anh và anh ta đánh nhau sao? Ban ngày ban mặt anh ta lại ở bên ngoài thân mật với một cô gái nhỏ mới có mười tám mười chín tuổi, em biết không?”

Tô Tranh cố làm ra vẻ giật mình: “A... thật không?”

Mạc Phong thấy cô như vậy, nặng nề gật đầu: “Đúng thế.”

Tô Tranh vén sợi tóc bên tai, có vẻ thận trọng suy tính, lúc này mới nói bằng giọng: “Điều này cũng không là gì, sẽ không ảnh hưởng tới quan hệ giữa tôi và anh ta.”

Mạc Phong vừa nghe, chân mày nhất thời nhíu lại, nhãn mục nhìn Tô Tranh lóe, cắn răng nhắc nhở: “Em đang làm cái gì? Em cứ mặc cho anh ta làm tổn thương sao? Tô Tranh, em điên rồi?”

Tô Tranh tỏ vẻ không sao: “Tuỳ anh nghĩ thế nào thì nghĩ, dù sao chuyện này cũng không có quan hệ gì với anh.”

Mạc Phong đau xót lắc đầu, trịnh trọng nói: “Anh không biết em làm sao, nhưng chuyện của em cũng chính là chuyện của anh, anh sẽ không để cho bất kỳ ai phá vỡ hạnh phúc của em!” Nói xong liền xoay người rời đi.

Để lại Tô Tranh đang đứng sững sờ ở đó, trong lòng lặng lẽ suy ngẫm lời của anh, anh nói, chuyện của em chính là chuyện của anh, anh nói, sẽ không để cho bất kỳ ai phá vỡ hạnh phúc của em...

Cô cúi đầu cảm đồ của mình lên, lại thấy có giọt nước mắt rơi xuống.

Thì ra tuy cô cho rằng lòng của mình đã chết, nhưng bây giờ mới biết nó còn có cảm giác.

Cho dù cô sống hai đời, nhưng vẫn là đàn bà.

Mềm lòng, là bản tính của phụ nữ.

Nhưng cô vẫn không nhận được mà nghĩ, nếu năm đó Mạc Phong có thể nói ra những lời này, về sau đâu có nhiều chuyện xảy ra như vậy chứ?

Cô vĩnh viễn không bao giờ quên kiếp trước sống đầu đường xó chợ, vĩnh viễn không bao giờ quên ánh mắt xa cách của hai đứa bé, vĩnh viễn không bao giờ quên cái đau đớn khi ngã dưới bánh xe.

Cô ngẩng đầu lên, lau khô nước mắt, nhấn nút thang máy, đang định đi vào, lại nhìn thấy Mạc Cách Ly đang đi từ trong thang máy ra.

Mạc Cách Ly nhìn đôi mắt đỏ ửng của cô, hỏi: “Mẹ, sao vậy?”

Cô cười, lắc đầu mà nói: “Không có gì.”

Mạc Cách Ly ngược mắt, nhìn bãi đậu xe phía ngoài vườn hoa, nơi đó có một chiếc xe con đang lái ra. Chiếc xe kia, dĩ nhiên là Mạc Cách Ly biết.

Mạc Cách Ly gạt đầu một cái, nói với mẹ mình: “Không có gì là tốt, con giúp mẹ mang những thứ này nha.” Nói xong cầm các thứ trong tay Tô Tranh diendanlequydon đi vào thang máy.

Trải qua mấy ngày sống chung, Tô Tranh có thể cảm giác được thái độ của con trai nửa chừng trở lại bỗng trở nên tùy tiện rất nhiều. Lúc trước thanh âm gọi mẹ của cậu cảm giác có chút cứng rắn, cô có thể cảm thấy đầu lưỡi đứa bé này chuyển động có chút khó khăn, nhưng hôm nay ít ra cậu gọi mẹ cũng thuận miệng hơn rất nhiều.

Cô rất vui mừng đồng thời cũng suy tính tương lai cho hai đứa bé. Trước kia khi cô mang hai đứa bé đi, chỉ nghĩ đến để cho hai đứa bé sống cuộc sống bình thường, nghĩ tới cô có khả năng cung cấp cho hai đứa bé cuộc sống sung túc không lo lắng. Nhưng hiện giờ thực sự ở cùng một chỗ, đối mặt với thực tế, mới nghĩ sâu xa được, bọn chúng là con cái nhà họ Mạc, từ nhỏ đã quen vinh hoa phú quý, mặc dù đi theo mình vẫn có cuộc sống sung túc không lo lắng gì như trước, nhưng rốt cuộc vẫn không thể tiêu xài xa hoa, hơn nữa tiền đồ sáng lạn mà quyền thế nhà họ Mạc có thể mang lại cho hai đứa bé cũng đã không còn.

Hai đứa bé cũng không phải là trẻ nhỏ, bọn chúng đã sớm trưởng thành, cũng có chủ kiến riêng của mình, cho nên khi cô và Yên Nhiên nói tới chuyện này. Ai ngờ Yên Nhiên cảm thấy buồn cười, lại còn lôi kéo tay cô an ủi một chút, nói rằng sống cuộc sống nào là do chính bé lựa chọn.

Còn Mạc Cách Ly cũng chưa nói gì, chỉ trực tiếp mở laptop bên cạnh ra, đi

chuyển đến các giao dịch chứng khoán của mình, bình tĩnh đưa cho Tô Tranh xem.

Tô Tranh vừa thấy, kinh ngạc nhìn Mạc Cách Ly, cậu vẫn chỉ là đứa bé đó.

Mạc Cách Ly ngẩng đầu nhìn mẹ mình, ung dung nói: “Mẹ, là một bé trai nhà họ Mạc, không chỉ đơn thuần có cái họ Mạc, mà còn cần chân chính có tư cách là người nhà họ Mạc. Cuộc sống của chúng con, hoàn toàn có thể do chính chúng con làm chủ.” Nói xong bé khép mắt tắt theo thứ tự, đóng laptop lại

Trong lòng Tô Tranh bỗng nhiên nở nụ cười, là cười tự giễu.

Mạc Cách Ly tuổi còn nhỏ nhưng ở nhà họ Mạc đã được ông cụ khen ngợi cao như vậy, cũng không phải vì cậu là con trai, càng không phải là nhờ vào họ của cậu.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mấy ngày nay Mạc Vân ngược lại liên hệ với Tô Tranh, đầu tiên là thử thăm dò hỏi han mấy câu về vấn đề thân thể, sau đó liền hỏi lúc nào thì có thể đi làm được. Tô Tranh trực tiếp từ chối, hiện giờ cô không muốn mắc nợ người nhà họ Mạc, thiếu nhân tình của Mạc Phong, không muốn lại đi lĩnh tiền lương của Mạc Vân.

Mạc Vân thở dài, trịnh trọng nói: “Tô Tranh, hiện tại công ty rất bận, cần cô.”

Tô Tranh nói giỡn: “Không sao, chỉ cần có anh ở đây, trời cũng không sập xuống.”

Mạc Vân bên kia trầm mặc một chút, mới lộ chút suy sụp nói: “Nếu như anh cũng sập xuống như vậy thì sao?”

Tô Tranh nghe vậy, nhớ tới chuyện ly hôn của Mạc Vân, cau mày hỏi: “Gần đây anh như thế nào? Chẳng lẽ vẫn còn bị chuyện tình cảm quấy nhiễu?”

Mạc Vân cười bất đắc dĩ: “Cuối cùng thì em cũng quan tâm tới anh.”

Tô Tranh hỏi dứt khoát: “Rốt cuộc thế nào?”

Mạc Vân hời hợt giải thích: “Cũng không có gì, gần đây anh rất có duyên với vợ cũ, thường xuyên gặp nhau, mỗi lần gặp nhau tâm tình lại hồng hét!”

Dù gì Tô Tranh cũng là cộng sự rất lâu với anh ta, nghe được giọng điệu mát mát, đề nghị: “Nếu như anh vẫn tình cũ khó quên, vậy thì trở lại lần nữa đi.”

Mạc Vân lại cười khỏ: “Thôi đi, hiện tại cô ấy đang muốn nói lại duyên xưa với bạn trai cũ đây.”

Bạn trai cũ? Tô Tranh nhăn mũi, đây là một chuyện phức tạp. Chỉ xét theo tình hữu nghị của bọn họ nhiều năm, cô vẫn không nhìn được mà nhắc nhở: “Tôi không rõ tình huống, nhưng mà vẫn đề nghị anh thời điểm nên ra tay thì ra tay thôi.”

Mạc Vân thở dài: “Không sao, chỉ cần cô ấy không hối hận, anh sẽ không hối hận.”

Tô Tranh bắt đầu dĩ nói: “Chuyện tình cảm này, chính bản thân nắm chặt thôi, nhưng mà vẫn đề nghị anh tranh thủ một phen, bỏ lỡ rồi nói hối hận thì đã muộn. Không cần giống như...”

Cô nói đến đây chợt dừng lại, thiếu chút nữa đã nói ra tên của người đó, trước mặt người em trai của người đó.

Tâm tư Mạc Vân lqd tỉ mỉ đến cỡ nào, lập tức hiểu ra lời cô chưa nói, bỗng nhiên trầm mặc: “Mấy ngày trước tôi có gặp anh ấy, anh ấy hiện tại không tốt lắm, rời nhà họ Mạc, ở bên ngoài một mình.”

Tô Tranh nghe thấy, không khỏi nghĩ tới dáng vẻ sung mặt sung mũi của anh, trong lòng không có tư vị gì cả, vẫn bình tĩnh nói với Mạc Vân: “Vậy sao? Anh là em trai nên quan tâm một chút đi.”

Mạc Vân liền nở nụ cười, có chút bắt đầu dĩ nói: “Tô Tranh, em cũng không nên quá quật cường, nhiều khi con gái cũng phải biết lúc máu chót mà lui một chân thích hợp, người đàn ông sẽ nhường nhịn mà nhường bộ, nhưng chính là đưa cho anh ta một bậc thang đi xuống.”

Tô Tranh cũng cười: “Con gái? Tôi đã là mẹ của hai đứa bé, lý luận của anh không thể áp dụng cho tôi, giữa tôi và anh ta, vốn không có đường lui thích hợp.”

Mạc Vân thấy cô như vậy, biết cô rất cố chấp, không nói chuyện này nữa, ngược lại hỏi chuyện của cháu gái mình, lời nói rất ân cần, Tô Tranh cũng liền

nói chuyện về đứa nhỏ.

Sau khi cúp điện thoại, Tô Tranh vẫn ngồi đó ngây ngốc hồi lâu.

54.2

Nghe nói khi người phụ nữ có con, địa vị người đàn ông trong lòng sẽ lui ra phía sau rồi lại lui ra phía sau nữa. Minh lăn qua lộn lại, hình như cũng là vì đứa bé, vì thế lúc này cô cũng không khỏi nghĩ ngợi, địa vị của Mạc Phong trong lòng cô tới cùng là như thế nào?

Chợt nhớ tới một ngày nào đó, sau khi Mạc Phong biết mục đích mình đến gần anh, đã tức giận nói mình tất cả đều là vì đứa bé, trong lòng mình chưa từng có vị trí dành cho anh, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện giữa hai người bọn họ.

Tô Tranh cười chua xót, có lẽ là như vậy.

Đối với Tô Tranh mười bảy tuổi mà nói, trong sinh mệnh của cô trừ mình ra, thì người thân chính là viện trưởng và Cô Nhi Viện. Còn Mạc Phong, cô yêu, nhưng ba phần xã giao, ba phần bắt đắ dĩ yêu.

Về sau một mình cô khổ cực sinh đứa bé, lại bị ép buông tha chúng, ban đầu khi cô đối mặt với Mạc Phong thì tràn đầy áy náy. Nhưng về sau, áy náy dần phai nhạt đi, máu mủ chia lìa khổ sở hành hạ cô, lúc này áy náy biến thành tiếc nuối, sau hàng đêm không ngủ tiếc nuối lại biến thành oán hận.

Kiếp trước sinh ly tử biệt, đời này cố ý gặp lại, hai mươi năm khổ sở dày vò, hai người nuốt vào sỉ nhục mà giao dịch, cô cho rằng lòng mình đã sớm không còn dấu vết động lòng của năm đó.

Nhưng hôm nay cô chợt phát hiện, trong lòng anh, còn có đau đớn đè nén qua thời gian dài, thương yêu lúc ẩn lúc hiện, nhưng cô chưa từng phát giác. Cho đến khi thống khổ và hành hạ đè trên người cô biến mất, cô mới cảm giác được đau đớn tồn tại hai mươi năm đó, là nhớ nhung đau đớn.

Cô sờ gò má của mình, thấy ướt ướt. Cô từng nghi ngờ tại sao qua nhiều năm như vậy khi đối mặt với Mạc Phong mình vẫn còn có nước mắt, giờ khắc này mới hiểu ra, thì ra chút dấu vết động lòng nhiều năm trước bị chính mình bỏ quên rồi.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mấy ngày nay, Mạc Yên Nhiên trở nên khá kỳ quái, bé thỉnh thoảng lại nhắc tới ba như thế nào. Nguyên văn câu nói của bé: “Thật ra thì đôi khi ba khiến cho người ta giận, đúng là ba có sai, nhưng bây giờ con thấy ba có chút đáng thương.”

Tô Tranh nhìn kỹ con gái, rốt cục hỏi: “Cái gì gọi là đáng thương?”

Mạc Yên Nhiên nhanh mồm nhanh miệng: “Xem ra rất tiêu tụy, hơn nữa còn tìm A Tửu phiền toái.”

Tô Tranh không rõ, nhú mày hỏi: “Gần đây con gặp qua ba?”

Con người Mạc Yên Nhiên đảo quanh, rốt cuộc thừa nhận: “Đúng ạ... Con gặp ba một lần, a, không phải, là hai lần.” Mặt bé đỏ lên, mắt to lên nhìn về phía Tô Tranh.

Tô Tranh cười, ôn nhu nói: “Mặc dù giữa mẹ và ba con có chút khoảng cách, nhưng dù nói như thế nào thì ba con cũng làm rất nhiều chuyện vì mẹ, mẹ không đến nỗi hẹp hòi như vậy, con nói thẳng đi.”

Mạc Yên Nhiên nghiêm túc xem xét kỹ vẻ mặt của mẹ mình, rốt cuộc xác nhận mẹ không đặc biệt mất hứng, lúc này mới nói: “Mẹ cũng biết đó, ít ngày trước ba cứ đi tìm A Tửu phiền toái, cuối cùng A Tửu không chịu nổi, rống lên với ba một trận, ba giống như bị đả kích, chạy đến lầu dưới nhà chúng ta, vừa lúc đụng phải con. Sau đó ba tới tìm con.”

Tô Tranh tiếp tục hỏi: “Tìm con làm gì?”

Con mắt Mạc Yên Nhiên lại đảo vòng lần nữa, thấy tránh không được, không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng nói: “Chính là hỏi con về chuyện của mẹ và chú A Tửu đó...”

Tô Tranh cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy bất đắc dĩ, xem ra A Tửu đã thành tâm bệnh của Mạc Phong.

Mạc Yên Nhiên thấy mẹ ý cười dạt dào, cũng không vì nhắc đến ba mà mất hứng, lúc này mới nói tiếp: “Thật ra thì ba vẫn còn quan tâm đến mẹ đó..., trước kia con thấy ba rất nhẫn tâm, bây giờ xem ra, cũng không hoàn toàn như vậy.”

Tô Tranh liếc nhìn con gái mình: “Cái nhìn của con đổi lại rất nhanh.”

Mạc Yên Nhiên chạy tới kéo tay mẹ mình làm nũng: “Đó là, phụ nữ đều hay thay đổi, lúc nào đó thì mẹ cũng sẽ thay đổi ý định chứ sao.”

Tô Tranh đột nhiên cảm thấy, con gái hướng ngoại, quả không sai, thân thiết với mẹ được vài ngày, lại hướng về người ba không thích nói chuyện kia.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong thời gian ngắn, dường như chẳng những mục tiêu của Mạc Yên Nhiên có thay đổi, ngay cả A Tửu cũng thế.

A Tửu nói như vậy: “Tô Tranh, thật ra thì Mạc Phong cũng không tồi, có quyền thế, cô xem anh ấy giúp tôi bao nhiêu việc lớn, người ta sao lại giúp tôi, không phải vì nể mặt cô sao?”

Tô Tranh nhú mày hỏi ngược lại: “Vài ngày trước không phải anh ấy đánh anh một trận sao?”

A Tửu ậm ừ, cuối cùng thở dài: “Ôi trời, đừng nói như vậy, người ta không phải là hiểu lầm sao, cái người đó, vậy mà hiểu lầm tôi và cô có cái gì, nhìn thấy tôi thân thiết với Tiểu Đình Đường liền đánh tôi! Cái gì cũng có lý do của nó!”

Tô Tranh hết ý kiến, cúp luôn điện thoại.

Người đàn ông này, rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Dùng phương thức mở rộng vòng vây từ từ mua chuộc?

Ngay khi Tô Tranh cảm thấy chung quanh mình toàn đồng minh của Mạc Phong, Mạc Phong cứ như thế bỗng nhiên xuất hiện trước mắt mình rồi.

Địa điểm là vườn hoa dưới lầu, chung quanh không có ai, nhân vật là cô và Mạc Phong.

Cô cẩn thận đánh giá Mạc Phong lqd đã mấy ngày không thấy, người gầy, góc cạnh trên mặt đã lộ rõ rồi, bởi vì gầy, mắt càng trở nên thâm trầm.

Người đàn ông này dứt khoát nhìn mình chăm chăm, giống như mấy đời chưa từng gặp vậy.

Tô Tranh bình tĩnh lên tiếng chào hỏi, xoay người định đi về nhà, ai ngờ Mạc Phong kéo tay cô lại.

Tô Tranh xoay người, xa lánh mà nở nụ cười: “Mạc tiên sinh, có chuyện gì sao?”

Mạc Phong nhìn nụ cười giả dối của cô, bỗng nhiên lạnh nhạt kiên quyết nói: “Anh nói rồi, không cho em gọi là Mạc tiên sinh, tên của anh là Mạc Phong.”

Tô Tranh gật đầu: “Được, Mạc Phong.”

Mạc Phong lại lắc đầu, nhìn chăm chăm cô tuy thông thả mà có lực nói: “Thật lâu trước kia, em gọi anh là Phong.”

Thân thể Tô Tranh nhẹ nhàng run rẩy, thật lâu trước kia, là bao lâu? Là khi cô mười bảy cái xuân xanh trước kia?

Cô cười châm chọc: “Anh cho rằng bây giờ còn là trước kia sao?”

Mạc Phong nhìn cô đau xót: “Tại sao không thể, chúng ta không thể quay trở lại trước kia sao?”

Tô Tranh lắc đầu: “Anh cảm thấy có thể sao?”

Mạc Phong nắm thật chặt cánh tay cô, kiên định nói: “Tô Tranh, trước anh hiểu nhầm quan hệ của em và A Tửu, hiện tại anh đã biết, hai người không có mối quan hệ gì. Hiện tại thế giới tình cảm của em vẫn còn trống rỗng, tại sao không thể cố gắng tiếp nhận anh chứ?”

Tô Tranh ngược mắt, nhìn Mạc Phong: “Anh cảm thấy chúng ta nên ở chung một chỗ lần nữa?”

Mạc Phong vội vàng gật đầu, còn bổ sung: “Ít nhất thì cho anh một cơ hội, để cho anh chăm sóc cho em và đứa bé thật tốt.”

Tô Tranh thở dài: “Nếu như vì đứa bé, chúng ta không cần thiết phải ở chung một chỗ. Hiện tại tôi cũng không hề bài xích anh, tôi cảm thấy chúng ta có thể làm bằng hữu, dù sao anh giúp tôi, chúng ta có thể chung sống hoà bình, thậm chí có thể cùng nhau thảo luận tương lai của đứa bé, cùng nhau đi khu vui chơi với chúng, có thể cùng ăn cơm cuối tuần.”

Cô đổi giọng: “Nhưng nếu như hai chúng ta ở chung một chỗ, thì tuyệt đối không thể.”

Mạc Phong nghe thấy giọng nói của cô thay đổi, tâm cũng trầm xuống,

nhưng vẫn hỏi: “Tại sao?”

Tô Tranh thở dài thê lương: “Mạc Phong, bây giờ nhìn tất cả mọi thứ đều tốt đẹp, anh không giận tôi, tôi cũng không giận anh, bọn nhỏ cũng rất tốt, mọi người chung sống hoà bình, vì vậy chúng ta ở chung một chỗ là đương nhiên. Nhưng mà không phải cứ chúng ta nên đi chung với nhau, thì tôi nguyện ý ở chung với anh. Lòng tham của tôi đã mệt, trải qua nhiều chuyện như vậy, tình yêu đối với tôi mà nói đã rất xa xôi, xây dựng gia đình cùng một người đàn ông đối với tôi mà nói gần như là không thể.”

Mạc Phong nghe thấy cô dùng âm điệu lạnh nhạt thật thấp để nói, càng nghe con mắt càng ẩm đậm, càng nghe trên mặt càng tuyệt vọng, khi nghe được đến sau cùng, anh đã nói không nên lời.

Tô Tranh bắt đầu dĩ lắc đầu: “Mạc Phong lqđ, tôi lên lầu trước, tôi thực sự mệt mỏi, yêu một người cùng hận một người đều cần hơi sức, hiện tại tôi không còn cái sinh lực để yêu rồi.”

Nói xong, cô xoay người lại.

Lần này, Mạc Phong không ngăn cô, Mạc Phong chỉ cứng đờ đứng đó, đứng yên thật lâu.

Chương 55. Em phải ngủ cùng anh

55.1

Khi Tô Tranh về đến nhà, Mạc Yên Nhiên không có ở đây, nghe nói là tìm A Tử đi chơi rồi. Trên thực tế không biết từ lúc nào Mạc Yên Nhiên trở thành bạn tốt của A Tử diendanlequydon, hai người nói chuyện rất hợp ý, luôn luôn ở chung một chỗ nói này nói nọ. Mà Mạc Cách Ly ngồi một mình trên ghế salon ở phòng khách đọc sách, nhìn thấy Tô Tranh trở lại, ngẩng đầu hỏi: “Con vừa thấy ba ở dưới lầu.”

Tô Tranh chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi, liền ngồi trên ghế salon, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Mạc Cách Ly để quyển sách trên tay xuống, nghiêm túc nhìn mẹ mình: “Ba nói gì vậy mẹ?”

Tô Tranh chưa quen nói chuyện với con trai về vấn đề này, có chút dờ dẫm, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Dáng vẻ của Mạc Cách Ly lại như đã định liệu trước: “Thật ra thì ba rất quan tâm mẹ.”

Tô Tranh trầm mặc không nói.

Mạc Cách Ly nói tiếp: “Mặc dù con không thân cận với ba lắm, chẳng qua con có thể cảm nhận trong lòng ba rất quan tâm đến mẹ. Nếu như trước kia ba có làm gì khiến mẹ đau lòng, hiện tại nhất định là ba đang rất hối hận.”

Đêm hôm đó, khi ba nói chuyện với bà nội, Mạc Cách Ly đã nghe hết tất cả.

Nếu như nói Mạc Cách Ly chưa từng thân cận với ba thì cũng có thể hiểu được, đêm hôm đó, cậu và ba đối mặt như vậy, nghe được câu cảnh báo kia của ba, ngay lập tức tỉnh ngộ, thì ra cha con cuối cùng vẫn là cha con.

Dưới góc độ tình cảm cùng tình thân, đàn ông nhà họ Mạc đều biến thành rồi tỉnh rồi mù.

Vì vậy tâm sự của Mạc Phong, Mạc Yên Nhiên có thể không hiểu, Tô Tranh

lqđ có thể không hiểu, nhưng Mạc Cách Ly hiểu.

<http://diendanlequydon.com>

Tô Tranh nghe được câu nói hối hận đó, lại cười bất đắc dĩ mà nói: “VẬY thì như thế nào, chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi, có hối hận cũng vô ích. Chuyện đã qua, ba con tất nhiên có lỗi, nhưng chính mẹ cũng có lỗi, cho nên mẹ thừa nhận mẹ đã phải trả giá đắt, những thứ giá đắt đó, không phải hối hận có thể bù đắp.”

Mạc Cách Ly không hiểu, nhưng lại giống như hiểu, nhìn mẹ của mình một mồi, rồi cuộc nhàn nhật mở miệng: “Mẹ, con cho rằng mẹ nên suy nghĩ thật kỹ vấn đề giữa mẹ và ba, nếu như mẹ thực sự không có cách nào tiếp nhận ba, con và Yên Nhiên tuyệt đối không ép buộc mẹ phải đi làm những chuyện mà mẹ không thích. Nhưng nếu như trong lòng mẹ vẫn còn cảm giác với ba, cũng không cần tự ép mình.”

Tô Tranh nắm thật chặt tay dựa ghế sa lon, cô đột nhiên cảm thấy mình có phần tức cười, con trai cô mới mười tuổi lại ở bên cô khuyên bảo vấn đề tình cảm của chính cô.

Cô cười khỏ, dịu dàng nhìn đứa bé trưởng thành sớm bên cạnh, mềm mỏng nói: “Mẹ có lỗi với các con.”

Khi gió mùa hè thổi qua rèm cửa sổ sát đất bằng lụa mỏng nhẹ nhàng vào phòng, làm lay động tấm rèm, thanh âm xin lỗi của cô cũng phiêu tán trong phòng khách.

Mắt Mạc Cách Ly khép hờ, yên lặng một lúc lâu, chợt ngược mắt hỏi: “Mẹ, con có thể hỏi mẹ một chuyện không?”

Tô Tranh gật đầu: “Con nói đi.”

Mạc Cách Ly hít một hơi thật sâu nói: “Yên Nhiên chị ấy sống cực kỳ đơn thuần, chị chỉ biết người nào yêu chị người nào không yêu chị, chị sẽ không đi quản những thứ đúng sai phải trái kia.” Cậu tuy còn nhỏ nhưng đã lộ ra con mắt thành thực nhìn mẹ mình, nhẹ nhàng nói: “Nhưng con không giống chị, con biết trước đây khi con xoay người đi bóng lưng của con đã làm tổn thương lòng mẹ, nhưng con muốn hỏi, năm đó khi mẹ buông tha chúng con, mẹ có hối hận không? Trong lòng mẹ, người khác có thể quan trọng hơn so với chúng con, là thật sao?”

Mắt Tô Tranh buồn bã, bao nhiêu năm rồi, vấn đề này cô cũng đã từng tự hỏi chính mình.

Chính bởi vì đã từng tự hỏi mình trăm ngàn lần, trong hai mươi năm không ngừng thống khổ mà suy nghĩ, rốt cuộc cô đã hiểu rõ lựa chọn lúc trước của mình. Tô Tranh yêu thương nhìn con trai mình, dịu dàng nói: “Cách Ly, cảm ơn con đã hỏi điều này, con là một đứa bé có chủ kiến, nếu như cả đời này con không hỏi, mẹ cũng không biết phải nói chuyện này với con như thế nào.”

Mạc Cách Ly không nói gì, đây chính là nghi vấn trong lòng cậu, có lẽ cậu đã lấy hết dũng khí mới dám mở miệng hỏi.

Tô Tranh tựa lưng lên ghế sa lon, nhìn bông hoa trắng trong thuần khiết trang trí trên trần nhà: “Cách Ly, con phải vĩnh viễn nhớ, trong lòng mẹ, địa vị của con và Yên Nhiên không ai có thể so sánh, bất kỳ ai.” Cô nói cương điệu.

Trong mắt Mạc Cách Ly lộ ra nghi ngờ, nếu như vậy, năm đó cần gì vì người khác mà buông tha mình.

Tô Tranh lại chậm rãi giải thích: “Bởi vì mẹ thương các con, cho nên không muốn để tình yêu của mình dành cho các con có tạp chất, cũng không muốn gánh hết cả một đời gánh nặng không cõng được. Nếu mẹ bỏ qua những thứ này mà không có nhà để về với các con, vậy có ý nghĩa gì, cho dù trong năm tháng sau này mẹ yêu quý các con như thế nào đi nữa, đều cảm thấy đó là tình yêu rất ích kỷ.”

Cô khổ sở nhìn Mạc Cách Ly: “Nếu nói hối hận, mẹ cũng không rõ ràng lắm, mẹ không biết mình có nên hối hận không. Bởi vì mẹ biết nếu lựa chọn một con đường khác, lại biết kết cục là gì.”

Mạc Cách Ly lặng lẽ nghe mẹ mang theo ưu thương nói ra hết, nhìn ngoài cửa sổ.

Rất lâu sau cậu mới nói: “Đã qua rồi thì để chúng qua đi, tương lai mới là điều chúng ta muốn.”

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đã rất lâu rồi Tô Tranh không có tỉnh dậy lúc rạng sáng, trên thực tế kể từ khi cô trở thành một người phụ nữ có hai đứa bé quấn quanh bên gối, mất ngủ đã là một chuyện quá xa vời.

Nhưng lần này nửa đêm cô đã tỉnh, nhưng không phải năm giờ rạng sáng hằng ngày.

Cô không ngủ được, đi tới bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Vườn hoa dưới lầu, có một người thường xuyên đậu xe ở chỗ đó.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, anh vẫn còn hơi sức để yêu sao?

Tô Tranh ngẩng đầu lên, ngược nhìn sao trên trời. Ánh sao sáng trong thành phố này, luôn luôn như có như không, lác đác mấy cái.

Vào kiếp trước, khi cô mới mười bảy tuổi, Mạc Phong ôm cô ở trên sân phơi nhìn sao sáng trên trời.

Cô tựa vào bả vai người đàn ông này, có lúc cũng mơ ước đây là nơi tựa vào của cô.

Khi đó, Mạc Phong cũng từng cho cô ngọt ngào, chỉ tiếc một chút ngọt ngào đó lại mang tới cho cô hai đời cay đắng.

Hiện tại người đàn ông này đi tới trước mặt cô, nói muốn cho cô hạnh phúc.

Anh cho rằng anh nói đến thì có thể tới sao, anh cho rằng khi cô không còn hy vọng gì nữa, anh có thể một lần nữa nhặt lên tất cả sao?

Tô Tranh cúi đầu, khổ sở lắc đầu.

Cứ để cho cô ích kỷ một chút đi, nếu người đàn ông này hy vọng cô có thể hạnh phúc, như vậy là hạnh phúc lớn nhất của cô, chính là không đi trêu chọc tình yêu nữa, an toàn trải qua ngày thuộc về mình.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hôm nay Tô Tranh lái xe, cùng với hai đứa bé Yên Nhiên và Cách Ly đi Thương Thành mua các thứ cần thiết.

Trên đường vừa lúc gặp vụ kẹt xe phía trước, nó là bên kia có sự cố to lớn. Tô Tranh nhìn một hàng dài trước mặt không thấy đầu hàng đâu, lui xe về phía sau, quyết định thay đổi hướng khác đi vòng đường xa hơn.

Hai bên nhà cửa san sát, trong dòng xe cộ Tô Tranh cẩn thận đi về phía trước, đúng lúc này, Yên Nhiên chợt kêu lên: “Con muốn đi toilet!”

Mạc Cách Ly lqđ cau mày: “Đi toilet? Sắp về đến nhà rồi, chị không thể nhịn một chút sao?”

Mạc Yên Nhiên nhướn mày lên, mắt húng lấy giọng điệu mềm yếu nói: “Không thể nhịn đâu... Mẹ, còn bao lâu nữa mới về đến nhà?”

Tô Tranh nhìn dòng xe chạy chậm chạp trước mắt, biết bởi vì con đường bên kia bị kẹt xe, giao thông bên này chắc chắn không tốt hơn, về đến nhà chắc phải thêm một chút thời gian, vì vậy lái xe ra: “Gần đây chắc có nhà vệ sinh công cộng.”

Tô Tranh dừng xe ở bãi đậu xe gần một khách sạn, cô cùng Mạc Yên Nhiên xuống xe, nhìn xung quanh cuối cùng mới tìm được nhà vệ sinh công cộng, Mạc Yên Nhiên vội vã đi vào, cô đứng chờ bên ngoài một mình.

Trong lúc lơ đãng ở đây, cô vừa ngược mắt, lập tức cười.

Bên cạnh chính là khách sạn lớn, là nơi tổ chức sinh nhật mười tuổi cho Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly đây.

Cô nhìn khách đang đi về phía cửa khách sạn, còn có cậu giữ xe quần áo chỉnh tề, chợt nhớ tới tình cảnh kiếp trước của mình.

Khi đó, cũng là khách đến khách đi, cũng là cậu giữ xe nho nhã chỉnh tề, cô dùng đến biện pháp cuối cùng làm nhân viên phục vụ bình thường bên trong, về sau lại đau lòng mà chạy ra.

Ánh mắt của cô di chuyển từ đại sảnh khách sạn ra bên ngoài, giống như cô thấy được có một người phụ nữ thất hồn lạc phách (hết hồn hết vía) chạy ra đại sảnh, xuyên qua đám người, chạy tới đường lớn, sau đó trên đường lớn bị một chiếc xe lái tới, đụng vào, sau cùng là màu đỏ.

Dưới ánh mặt trời chói mắt, cô nhìn không thấy màu đỏ, trước mắt từng chiếc xe từ từ đi tới, tiếng kèn bên tai không dứt, cô chợt cảm thấy loá mắt.

Đó vốn là chuyện không tồn tại, đó là một sự kiện trong một không gian song song khác, đời này, cái ngày mà cô được cho là chết đi đã qua rồi.

Đời này, cô còn sống, cô an toàn, cô có trai có gái, cô hạnh phúc.

Đúng lúc này, một người đi một mình lọt vào trong tầm mắt của cô.

Mạc Phong, người đàn ông này, anh mặc quân trang, đi sau cũng có mấy

người giống vậy, có mặc quân trang, có không mặc, bọn họ cười nói đi từ trong đại sảnh ra, đi thẳng tới bên đường lớn.

Lúc này Tô Tranh mới thấy, thì ra bên cạnh đậu rất nhiều xe.

Cô xoay mặt đi, tiếp tục nhìn đường, cô nghĩ tới con gái ở đằng kia liền lái xe rời đi, cô không muốn đối mặt với Mạc Phong.

Mà Mạc Phong đang tiễn khách, sau khi những người đó đi, anh đứng ở nơi đó nhìn bọn họ rời đi, lúc này xoay người đi về liền thấy Tô Tranh.

Tô Tranh cười với anh, coi như chào hỏi.

Mạc Phong phân phó điều gì đó với người đi theo, rồi đi tới bên cạnh Tô Tranh.

Lúc này, Mạc Yên Nhiên lqd từ nhà vệ sinh công cộng chạy ra.

Mạc Yên Nhiên mặc một chiếc váy màu hồng phấn liền thân, giống như công chúa nhỏ xinh đẹp, khi bé chạy, làn váy tung bay.

Có lẽ là bé sợ mẹ đợi lâu, cho nên chạy quá nhanh, nên không chú ý tới, có một chiếc xe đang chạy đến.

Chiếc xe kia, chủ nhân của nó xem ra cực kỳ nóng vội, cho nên không muốn ở trong hàng dài chậm rì tiến lên, nó muốn tìm đường tắt.

Xe chạy nhanh đến sân rộng trước khách sạn.

Tô Tranh thấy cảnh này, máu lập tức dâng trào, hét to thất thanh “Yên Nhiên”, chạy như bay tới.

Mạc Phong ở phía này cũng nhìn thấy, đồng tử của anh co lại, nhiều năm huấn luyện cũng để cho anh nhanh chóng phản ứng kịp, chạy tới phía con gái mình.

Khi tiếng thắng xe chói tai vang lên, trong đầu Tô Tranh lại hiện ra đủ loại tình cảnh kiếp trước.

Cùng địa điểm, cũng sẽ có màu đỏ giống vậy sao?

Cô nhắm mắt lại, dùng hết hơi sức đẩy con gái ra, đẩy ra rất xa.

Giờ khắc này, giống như cô đã chệch đường ray với không gian này rồi.

Cái cảm giác xa lạ quen thuộc đánh úp lại, nơi xa là con trai và con gái, bên cạnh chính là người đàn ông kia, sắp bị xe đụng vào ngã xuống chính là mình chứ?

Nếu là kiếp trước cô một lòng muốn chết, còn kiếp này cô không muốn đâu!

Đời này, cô đã tránh được một lần dưới bánh xe, chân bị thương của cô vừa khỏi, sao cô có thể gặp lại chuyện này một lần nữa đây? Chẳng lẽ sau khi sống lại cuối cùng cô vẫn bỏ mạng dưới bánh xe?

Bên tai cô vang lên tiếng kêu đau khổ đến tột cùng của Cách Ly: “Mẹ ——”

Bên tai cô vang lên tiếng kêu đau của Mạc Yên Nhiên bị cô đẩy ngã xuống đất.

Trước mắt cô cứ hiện lên cảnh tượng của kiếp trước, tượng gỗ con nít màu đỏ, người phụ nữ ngã xuống, người đàn ông khổ sở.

Cảnh tượng kiếp trước dường như đang lặp lại ở đời này.

Cô cười khổ, chẳng lẽ cô không trốn thoát được số mệnh sao?

----- đây là giải phân cách tuyệt vọng -----

55.2

Đúng lúc xe mạnh mẽ đụng phải cô, bóng ma chết chóc lại bao phủ lấy cô lần nữa, thì một bàn tay có lực giữ cô lại, cô được kéo vào trong lòng ngực cứng rắn nhưng ấm áp.

Người kia, ôm cô thật chặt, tiếng thở dốc dồn dập bao phủ lấy cô.

Cô sợ ngây người, chưa kịp làm bất kỳ phản ứng nào.

Người kia, ôm chặt cô lqd ngã sang một bên.

Cô được người kia bảo vệ ở trong ngực, một bên là lồng ngực kiên cố ấm áp, một bên là cánh tay cứng như thép, bọn họ ngã trên quảng trường có thể soi rõ bóng người, sau đó nhanh chóng lăn qua chỗ vốn là nơi bánh xe vừa đi qua.

Khi tất cả từ từ an tĩnh lại, cô nhìn thấy một đôi mắt đang lo lắng nhìn mình, mang theo giọng điệu sợ hãi hỏi: “Em không sao chứ?”

Hoảng hoảng hốt hốt, trong khoảng thời gian ngắn cô không nhớ bây giờ là năm nào, u mê hỏi: “Tôi còn sống sao?”

Người kia ôm cô thật chặt, nhìn ánh mắt của cô rồi nói: “Em còn sống.”

Cô đờ đẫn dần tỉnh lại, ngẩng đầu lên, thấy chung quanh có một đám bảo vệ đang chạy vội tới, cản lại chiếc xe kia, cô còn thấy con trai đang chạy tới, thấy con gái đang khóc đứng dậy từ trên đất.

Ánh mắt của cô rơi vào trên người đàn ông kia lần nữa, mày rậm bén nhọn, gương mặt tuần tú góc cạnh rõ ràng, đây là Mạc Phong.

Cuối cùng cô lắc đầu một cái nói: “Tôi không sao.”

Lúc này, Mạc Cách Ly đã chạy đến bên cạnh bọn họ, ngồi chồm hóm trên mặt đất, mang theo sợ hãi sống sót sau tai nạn, giọng nói run rẩy hỏi: “Hai người không sao chứ?”

Mạc Yên Nhiên đứng dậy từ dưới đất, đã chạy tới mang theo tiếng khóc nức nở: “Mẹ, thật xin lỗi...”

Cô nhìn lại hai đứa bé, không dám mở miệng, trong khoảng thời gian ngắn, cô không phân biệt rõ bây giờ là kiếp này hay kiếp trước, cho đến khi Mạc Cách Ly và Mạc Yên Nhiên cùng lo lắng kêu lên hỏi cô, cô mới giật mình tỉnh lại, vội vàng lắc đầu một cái nói: “Các con đều ở đây... Vậy là tốt rồi...”

Mạc Phong buông Tô Tranh ra, lúc này hai đứa bé và Tô Tranh mới phát hiện ra, phía sau lưng của anh có vết thương, trên cánh tay có vết máu.

Tô Tranh lập tức cầm cánh tay của anh: “Anh không sao chứ?”

Mạc Phong ngược mắt, nghiêm túc nhìn cô, hình như cô bị hoảng sợ quá lớn, đang lo âu nhìn mình, nắm cánh tay của mình rất chặt.

Mạc Phong lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ bị thương bên ngoài.”

Tô Tranh đáp ứng nói: “Vậy... Vậy làm sao bây giờ... Xe cứu thương...”

Mạc Cách Ly phát hiện mẹ mình bất thường, cho rằng mẹ bị kinh sợ quá, vội vàng an ủi: “Mẹ, không có chuyện gì, ba chỉ bị thương bên ngoài, băng bó một chút là được rồi.”

Mạc Yên Nhiên chỉ vào xe cứu thương đang từ xa đến mà gào thét: “Đến

rồi, bọn họ đến rất nhanh.”

Sự chú ý của Mạc Phong không phải xe cứu thương, sợ hãi trong mắt Tô Tranh, anh chưa từng thấy.

Anh chưa bao giờ biết cô lại yếu ớt như thế, lại bị tai nạn xe cộ làm kinh sợ thành bộ dáng này. Nhưng nhìn dáng vẻ lo lắng của cô đang nắm chặt tay mình, bỗng trong lòng Mạc Phong dấy lên một tia hi vọng, ít nhất thì cô vẫn để ý mình.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Kết quả của lần tai nạn xe cộ này, chính là Mạc Phong Tô Tranh một nhà bốn người đều đến bệnh viện.

Đầu tiên Mạc Phong khẳng định muốn tổng kiểm tra toàn bộ, nhưng kiểm tra đi kiểm tra lại thì phát hiện ra ngoại trừ bị thương bên ngoài thì anh không bị tổn thương gì khác, không chỉ như thế thân thể còn rất cường tráng, vì thế nên thôi. Tô Tranh đâu rồi, cũng cần kiểm tra tổng quát, đây là Mạc Phong khẳng định. Đã nhiều lần Mạc Phong phát hiện thỉnh thoảng cô sẽ xuất hiện triệu chứng choáng váng đầu, có lúc sắc mặt tái nhợt khó thở không giải thích nổi, anh hy vọng cô có thể kiểm tra tổng quát một chút để tìm ra tai họa ngầm.

Nhưng đáng tiếc là ngay cả bác sỹ ưu tú nhất của bệnh viện đặc biệt kiểm tra sức khỏe cũng không có biện pháp tìm ra nguyên nhân cô choáng váng đầu. Trong lòng Tô Tranh vẫn nghi ngờ đầu mình choáng váng có liên quan đến tai nạn xe cộ ở kiếp trước, nhưng đương nhiên cô không thể nói ra, chỉ có thể mặc cho bản thân giống như con thỏ bạch bị kiểm tra, cuối cùng nhìn bọn họ không thu hoạch được gì.

Đối với Tô Tranh mà nói, cho dù cô và Mạc Phong lqd đã phát sinh chuyện gì, hiện tại người đàn ông này đã cứu tính danh (tên họ) của cô, cho nên mình nên biểu hiện sự quan tâm của mình với anh.

Sau khi tất cả hỗn loạn kết thúc, lúc bọn họ rời bệnh viện, có một người lão luyện khôn khéo đi tới, Mạc Phong vừa nhìn thấy người này, liền bảo đối phương sang một bên nói chuyện, sau đó hai người to nhỏ một phen.

Tô Tranh giả vờ như không thèm để ý, nhưng vẫn vênh lỗ tay cẩn thận lắng nghe, lại mơ hồ nghe thấy tên Phùng Minh Nhi, không khỏi giật mình, chẳng lẽ tai nạn xe cộ này có liên quan đến Phùng Minh Nhi?

Mạc Phong trầm mặt, không biết phân phó gì đối với người kia, người kia liền đáp ứng mà đi rồi.

Tô Tranh ở một bên nghe thấy lời này, không khỏi nhớ lại kiếp trước, ngày cô chết, là ngày người đàn ông trước mắt tuyên bố đính hôn cùng Phùng Minh Nhi. Nhưng ý niệm này cũng chợt loé lên, mà rốt cuộc một đời Phùng Minh Nhi tự nhiên sẽ được Mạc Phong vô cùng quan tâm, chính cô ta vùng vẫy cho nửa đời còn lại, có người đàn ông đã chạy tới giúp mình dọn sạch toàn bộ chướng ngại hạnh phúc, đương nhiên cô sẽ không tự mình gây chuyện thị phi.

Mắt cô cúi xuống nhìn dải băng vải trên bả vai Mạc Phong, hỏi tình hình của Mạc Phong, Mạc Phong không chút để ý: “Chỉ bị thương ngoài da thôi, em không cần vì vậy mà áy náy.” Anh ngậm miệng không đề cập đến Phùng Minh Nhi, hiển nhiên là không để Tô Tranh quan tâm đến chuyện này.

Tô Tranh cũng không hỏi, chỉ lắc đầu nói: “Tôi chỉ lo lắng cho anh thôi, không áy náy.”

Mạc Phong nhìn dáng vẻ lo lắng của người phụ nữ này, nở nụ cười.

Anh rất ít cười, trước kia sống trong quân đội, về sau sống trong môi trường chính trị, khiến cho anh luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc.

Hiện giờ anh nở nụ cười, cười đến ôn hoà như vậy, điều này khiến cho Tô Tranh lập tức nhớ lại bọn họ đã từng ngọt ngào chung đụng không nhiều lắm.

Mạc Phong ôn hoà nói: “Tô Tranh, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, không cần vì thế mà thương hại anh. Cho dù giữa chúng ta ra sao, em vẫn là mẹ của con anh, đương nhiên là anh sẽ dốc hết toàn lực bảo vệ cho em.”

Tô Tranh cúi đầu, nhẹ nhàng “A...” rồi nói: “Tôi biết.”

Mạc Phong nhìn hai đứa bé đang chờ bên cạnh: “Đi thôi, các con chờ em đây.”

Tô Tranh gật đầu với anh, đi thẳng tới bên cạnh xe của mình, lúc xe chậm rãi khởi động, cô nhìn thấy bóng lưng của Mạc Phong lqd cách đó không xa.

Bóng lưng của anh, hiu quạnh mà cô đơn, bởi vì trên bả vai đeo băng vải màu trắng mà càng lộ vẻ thô lương.

Bên cạnh anh có vệ sỹ và y tá đi cùng, nhưng dáng vẻ của anh vẫn lẻ loi

như vậy, dường như trong trời đất này chỉ có một mình anh.

Mạc Yên Nhiên gác cầm lên cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài: “Ba bị thương, thật đáng thương, tại sao không để ba ở chung với chúng ta, như vậy chúng ta cũng có thể chăm sóc cho ba.”

Mạc Cách Ly liếc nhìn Tô Tranh không nói gì, Tô Tranh nhớ tới lời nói vừa rồi của anh, mang theo ý tứ giận dỗi nói: “Không biết.”

Người đàn ông này rất quật cường, cũng cực kỳ tự ái, nam tử hán đại trượng phu khinh thường người ta thương hại chỉ vì vết thương nhỏ này, lại càng không thích vì trả công cho mình mà khiến cho người ta áy náy thông cảm.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lúc này một nhà ba người tuy bị kinh hãi, dù sao cũng hữu kinh vô hiểm (nhìn thì kinh sợ nhưng không có gì nguy hiểm), buổi tối trở về người giúp việc đã làm xong cơm, tùy tiện ăn một chút rồi tính toán đi nghỉ ngơi sớm.

Đêm nay Tô Tranh ngủ không yên ổn, trong đầu cô không ngừng hiện lên cảnh tai nạn xe cộ của kiếp trước và kiếp này, cảnh tượng giống nhau nhân vật giống nhau, chỉ có điều quan hệ giữa người và hoàn cảnh khác nhau, nên kết quả cũng khác nhau.

Trong đầu cô rất hỗn loạn, nghĩ tới mình không nên có chuyện gì ngoài ý muốn, nếu như nói chuyện ngoài ý muốn ở biên giới trong kiếp này là mệnh trung chí định (ẩn dụ tất cả mọi chuyện mà con người gặp phải đều đã được sắp đặt trước, chỉ có ông trời và sự nỗ lực mới thay đổi được), vậy chuyện ngoài ý muốn hôm nay thuần túy là tai họa từ con người.

Liều mạng thuyết phục anh để cho chính mình an tâm, cô lại nghĩ tới bóng lưng rời đi của người kia, thật ra thì làm sao mà cô không biết, rõ ràng người đàn ông này rất cô đơn, nhưng anh thực sự quá quật cường, không dễ dàng chịu cúi đầu, cho dù đến bây giờ anh cũng sẽ không cúi đầu.

Đột nhiên cô cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm lúc còn trẻ anh không phải như vậy, rõ ràng thích cũng không nói, thậm chí đôi khi hành động cũng không biết nên hành động như thế nào, muốn bao nhiêu ngu dốt có bấy nhiêu ngu dốt, ngốc đến mức không thể tha thứ!

Cô nghĩ tới nghĩ lui chính là không ngủ được, dứt khoát ngồi dậy, đứng

cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Chỗ đậu xe cạnh vườn hoa dưới lầu, đúng là cô nhìn thấy một bóng dáng hiu quạnh dưới đèn đường, bóng dáng kia rất quen thuộc. Lúc đầu cô cho là mình nhìn nhầm, dứt khoát kéo cửa sổ ra nhìn thật kỹ, cao cao to to, trên cánh tay quần băng vải, không phải Mạc Phong thì là ai.

Vẫn mặc trên người bộ quần áo ban ngày, trên cánh tay đeo băng vải, cứ ngây ngốc đứng ở đó như vậy.

Nhất thời trong lòng Tô Tranh vừa thương lại vừa tức, không biết người này ở dưới đó định làm cái gì, gác đêm cho mình sao? Nếu không phải buổi tối mình mất ngủ thỉnh thoảng liếc nhìn một cái, anh định tính toán thế nào, đứng ngây ngốc ở đó cả đêm sao?

Về phương diện tình cảm đàn ông nhà họ Mạc đều ngốc nghếch như vậy sao? Thiệt thòi cho bọn họ từ nhỏ đã được giáo dục tốt nhất, lại dạy ra loại đầu gỗ như vậy?

Trong lòng cô tức giận, chợt đóng cửa sổ lại, “Roẹt” kéo rèm cửa sổ, trở lại bên giường ngã sấp xuống.

Cô nhìn lên trần nhà nghĩ, nếu anh muốn gác đêm thì gác đi, mang theo vết thương gác đêm cũng không có vấn đề gì, đây là bản thân anh tự nguyện! Cô hung hăng nghĩ xong, liền dứt khoát nhắm mắt ngủ.

55.3

Nhưng sao Tô Tranh có thể ngủ được, nằm một lát lại ngồi dậy, mặc thêm áo khoác rồi xuống lầu.

Lúc đi xuống vườn hoa dưới lầu, từ xa Mạc Phong lqđ đã nhìn về hướng này rồi, hiển nhiên vừa rồi anh đã thấy động tác đóng cửa sổ của mình.

Tô Tranh rất tức giận hỏi: “Anh muốn làm gì? Anh điên rồi sao? Không phải anh bị thương sao?”

Mạc Phong nhìn bộ dạng thờ hờn hờn của cô, một câu cũng không nói, chỉ chăm chăm nhìn cô.

Trong lòng Tô Tranh càng tức: “Được, nếu anh không nói lời nào, vậy tôi tiếp tục đi ngủ, chính anh thích đứng bao lâu thì đứng đi.”

Từ phía sau Mạc Phong kéo cánh tay của cô, Tô Tranh dừng bước, quay đầu lại nhìn anh, hiển nhiên là anh dùng cánh tay không bị thương kia.

Hô hấp của Mạc Phong có chút dồn dập, nghiêm túc chăm chú nhìn cô: “Anh... anh có lời muốn nói với em.”

Tô Tranh nhú mày nhìn anh, lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì anh nói đi.”

Mạc Phong hít một hơi thật sâu để hô hấp thông thả lại, nắm thật chặt cánh tay của cô, nhìn lên lâu một chút, lúc này mới áp ứng nói: “Nếu em đã thu nhận hai đứa nhỏ, vậy không bằng cũng thu nhận anh luôn chứ?”

Ánh mắt nóng rực của Mạc Phong lo lắng nhìn Tô Tranh, đèn đường chiếu trên khuôn mặt anh, thậm chí trên mặt có chút hồng khả nghi.

Ngay lập tức Tô Tranh sững sốt, thậm chí cô không hiểu ý tứ của anh, nghi ngờ nhìn Mạc Phong.

Mạc Phong càng thêm lo lắng, xoay mặt đi, mang theo âm thanh uất ức nói: “Em chỉ cần bọn chúng, không quan tâm anh.”

Tô Tranh dần dần hiểu ra ý tứ của anh, trong khoảng thời gian ngắn có chút buồn cười, bởi vì cô nhớ Mạc Cách Ly lqđ cũng từng nói như vậy, Mạc Cách Ly nói cô chỉ cần Yên Nhiên mà không quan tâm đến cậu. Cha con quả nhiên là cha con, ngay cả lời nói cũng giống nhau như vậy.

Mạc Phong thấy khuôn mặt Tô Tranh mờ mịt, căn bản không có phản ứng gì khác, cuối cùng sau khi kịp phản ứng thì trên mặt mang theo một chút thần sắc cười nhạo, càng thêm không thoải mái: “Anh đã bị thương, em vẫn còn không muốn anh.”

Tô Tranh xoay mặt đi, rốt cuộc vẫn không nhìn được mà lộ ra nụ cười khổ.

Mạc Phong đang nhìn chằm chằm phản ứng của Tô Tranh, thấy cô đang ở đó cười, hiển nhiên nụ cười này không phải là nụ cười vui mừng, càng tỏ ra bất mãn: “Em thế mà còn cười anh? Em thực sự không yêu anh, cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu anh, trong lòng em chỉ nghĩ đến đứa bé, cho tới bây giờ cũng không có anh!”

Anh càng nói càng kích động, lần này giống như lại gọi lên sự việc Tô Tranh lừa gạt anh tiếp cận anh ăn cắp cơ mật máy vi tính của anh: “Không phải

là em không có hơi sức để yêu anh, căn bản là em không nguyện ý yêu anh mà thôi, có lẽ cho tới bây giờ em cũng chưa bao giờ yêu anh, em chán ghét anh, cái gì mà không có hơi sức, cái gì mà mệt mỏi, đây là kiếm có! Nếu căn bản em không muốn nhìn anh, vậy anh có thể rời đi, sau khi rời đi sẽ không bao giờ chạy đến trước mặt em nổi điên nữa!” Nói xong anh xoay người làm bộ như muốn rời đi.

Tô Tranh dừng cười, nhẹ nhàng “Hừ” một tiếng, lúc này mới cao giọng hỏi: “Nửa đêm canh ba, anh giày vò cái gì hả?”

Mạc Phong bất ngờ đứng lại, xoay người, nhìn kỹ vẻ mặt của cô.

Ánh mắt của Tô Tranh rơi trên cánh tay anh, Mạc Phong thấy vậy, vội vàng buộc chặt thêm một chút.

Một hồi lâu, Tô Tranh mới nói: “Cũng đã trễ rồi, anh lại đang bị thương, lên trên nghỉ ngơi trước đã.”

Mạc Phong vẫn chưa từng đến chỗ ở của Tô Tranh, bây giờ anh đi sau lưng người phụ nữ này, cẩn thận bước vào phòng khách của cô.

Hai đứa bé đều đã ở trong phòng ngủ của mình, cô bảo động tác của anh nhẹ một chút, đừng đánh thức hai đứa bé, thậm chí Mạc Phong lqđ có chút câu nệ gật gật đầu.

Cô đưa anh đến phòng tắm, ý bảo anh tắm rửa trước.

Mạc Phong nhìn cánh tay của bản thân: “Anh bị thương.”

Tô Tranh gật đầu: “Tôi biết rồi, nhưng bị thương vẫn có thể tắm.”

Mạc Phong cau mày nhắc nhở: “Cánh tay anh bị thương, anh không thể tự mình tắm.”

Tô Tranh cau mày nhìn anh, thấy bộ dáng nghiêm túc của anh, suy nghĩ một chút rồi nói: “Thật ra thì chỉ có một cánh tay bị thương, vẫn có thể tự mình tắm, anh cẩn thận một chút là được.”

Mạc Phong chỉ có thể nói: “Được rồi.”

Sau khi Mạc Phong vào phòng tắm, Tô Tranh đã chuẩn bị tốt khăn tắm sữa tắm và đồ dùng cho anh. Động tác của Mạc Phong rất nhanh, chỉ dùng một tay cũng có thể lưu loát tắm rửa, dù thế nào đi nữa thì anh sẽ đi ra rất nhanh.

Anh cẩn thận đi tới bên cạnh Tô Tranh, nhỏ giọng hỏi cô: “Vậy anh ngủ ở đâu?”

Tô Tranh nhìn anh từ trên xuống dưới, quả nhiên so với vẻ lôi thôi ảm đạm lúc trước, bây giờ trông có tinh thần hơn nhiều, thậm chí trên người còn toả ra hương vị sữa tắm mình quen dùng.

Cô chỉ trên lầu nói: “Tôi đã thu thập phòng khách một chút, nơi đó tương đối đơn sơ, anh miễn cưỡng một chút đi.”

Mạc Phong nhìn qua có chút thất vọng, nhưng anh vẫn gật đầu một cái, có thể suy xét mới đến, không thể yêu cầu quá nhiều.

Tô Tranh đưa anh vào trong phòng khách, mở đèn lên, quả nhiên là bên trong tương đối đơn sơ, chỉ có một cái giường, một cái ghế cộng thêm một cái sofa thôi, ngay cả máy điều hoà nhiệt độ cũng không có.

Tô Tranh có chút xin lỗi nhìn anh: “Những phòng khác không có giường, chỉ còn lại phòng này, rất tiếc lúc đầu không suy tính chu toàn, gian phòng này không lắp điều hoà nhiệt độ.”

Mạc Phong cũng đành phải gật đầu nói: “Được rồi, buổi tối sẽ rất nóng sao?”

Tô Tranh suy nghĩ một chút, giúp anh mở cửa sổ ra nói: “Tương đối nóng, bằng không mở cửa sổ ra?”

Tô Tranh nghĩ, chắc chắn Mạc Phong chưa từng phải chịu uất ức như thế này, liền giải thích: “Dưới lầu có điều hoà kiểu đứng, nhưng mang lên đây tương đối phiền toái, sợ âm ỉ sẽ đánh thức tụi nhỏ.”

Mạc Phong vội vàng nói: “Không sao, anh biết, thật ra chỉ cần ở nơi có em là được rồi.”

Anh nói rất nghiêm túc, nhưng Tô Tranh lại không hiểu, cảm thấy trong giọng điệu này lộ ra uất ức, giống như mình chỉ cần thu nhận anh, để cho anh ngủ trong cầu thang anh cũng vui lòng.

Tô Tranh biết là không nên, nhưng khi nhìn căn phòng đơn sơ này, đúng là đã để cho anh chịu uỷ khuất rồi.

Mạc Phong quan sát sắc mặt của Tô Tranh, nhận ra ý của cô, nhân cơ hội

nói: ‘Không có gì, cùng lắm nếu buổi tối nóng bức quá, anh có thể nhịn.’”

Anh càng nói như vậy, Tô Tranh càng cảm thấy đối với anh không tốt, nhưng thật sự cũng không có nơi nào để cho anh ở, cũng chỉ có thể như vậy.

Cuối cùng Tô Tranh nhìn anh một chút: “Nếu không cần thứ gì khác, không có việc gì thì tôi về phòng nghỉ ngơi đây.”

Mạc Phong chăm chú nhìn cô, lúc này con mắt thường ngày bén nhọn giờ lộ ra dịu dàng, khẽ gật đầu một cái.

Tô Tranh thấy ánh mắt anh dịu dàng như nước, trong lòng mềm nhũn, ngay sau đó tự mình cười nhạo bản thân, xoay người rời đi.

Ai ngờ Mạc Phong lại nhỏ giọng gọi cô lại.

Tay Tô Tranh đã cầm nắm cửa, nghe thấy anh gọi, dừng lại xoay người: “Sao vậy?”

Mạc Phong không nói gì, đi lên phía trước, ôm eo cô từ phía sau, ôm thật chặt.

Hơi thở ấm áp phun lên gáy, có tiếng thở hổn hển vòng quanh tai cô, ôm cô thật chặt vào trong ngực.

Tô Tranh không giãy giụa, chỉ lắc đầu một cái: “Dừng...”

Không phải cô không muốn, chỉ là rất nhiều sự việc đến bất ngờ, cô cần tỉnh táo suy nghĩ thật kỹ.

Nhưng Mạc Phong không cho cô cơ hội này, Mạc Phong lqđ nói nhẹ nhàng bên tai cô: “Em nói muốn thu nhận anh đấy.”

Tô Tranh gật đầu: “Đúng là tôi nói muốn thu nhận anh, nhưng không có _____”

Mạc Phong lại uỷ khuất nói: “Một mình anh ngủ luôn ngủ không được, anh mất ngủ đã lâu rồi.”

Bởi vì mất ngủ, bởi vì không ngủ được, cho nên chạy tới gác dưới lầu nhà cô sao?

Mạc Phong dùng cằm cọ xát gương mặt của cô: “Tô Tranh, lúc anh ngủ không ngon sẽ nghĩ, có phải em cũng mất ngủ không, em luôn ngủ không

ngon, cho nên anh nhin không được đến nhìn em.”

Môi Mạc Phong nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô, nhỏ giọng lầm bầm: “Tô Tranh, đừng rời khỏi anh.”

Tô Tranh không có phản ứng, mờ mịt ở trong ngực anh nghe anh thì thầm âm áp, thật ra khi cô định đưa anh về nhà thì đã tính đến kết quả, không phải sao?

Mạc Phong khe khẽ cắn lên lỗ tai nhạy cảm của cô: “Em vẫn không thể tiếp nhận anh sao?” Anh gặm lỗ tai cô, mang đến cho cô từng đợt cảm giác tê dại.

Tô Tranh dựa sát vào lồng ngực của anh, nhỏ giọng nói: “Tôi không biết, Mạc Phong, anh đừng hỏi tôi nữa.”

Mạc Phong dùng cánh tay cứng như thép không bị thương kia ôm lấy eo thon của cô: “Anh không để cho em đi, nơi này nóng quá, em phải ở đây với anh.”

Tô Tranh không đồng ý, cũng không cự tuyệt.

Lúc này, Mạc Phong cho là, không cự tuyệt, chính là chấp nhận.

Môi của anh nhẹ nhàng trêu chọc bên tai cô, bú mút hôn hít, cảm thấy cô thở dốc dồn dập mới chậm rãi hôn dọc theo khuôn mặt cô về phía trước, bắt lấy cánh môi mềm mại tinh xảo của cô.

Tô Tranh hơi do dự, liền nhắm mắt lại.

Trên môi cô, Mạc Phong liếm láp hôn hít, con người thâm tình dừng lại nơi lông mi rung động như cánh bướm, cũng phản ứng được rất nhanh từ dưới môi cô không chuyên tâm.

Anh rời môi của cô, cúi đầu hỏi: “Đang nghĩ gì vậy...”

Tô Tranh mở mắt, trong mắt một vùng mờ mịt, lắc đầu nói: “Tôi không biết.”

Trong mắt Mạc Phong loé lên tia chán nản, nhưng ngay sau đó anh không nhìn lại nữa, lại hôn lên đôi môi đỏ mọng đã thấm ướt kia.

Lòng của em vẫn mở ra một nửa như cũ, do dự có hay không thu nhận anh đi vào sao?

Đột nhiên động tác của Mạc Phong rất mạnh, anh không hề thoả mãn với hai đôi môi đơn giản tiếp xúc, mà cứng rắn dùng răng tách đôi môi mềm mại của cô ra, để cho lưỡi nóng của anh chui vào trong miệng cô, dịu dàng quần lấy lưỡi của cô, đồng thời không ngừng lật chuyển khuấy động trêu đùa trong miệng cô, phát ra âm thanh chặc chặc.

Tô Tranh bị ép buộc chịu đựng, khi cô cho rằng mình quả thật đã hít thở không thông, anh rời môi đi, lúc vừa lấy ra, giữa môi hai người vẫn còn sợi tơ bạc sáng bóng.

Hai mắt Tô Tranh dần theo một chút ý quyến rũ, đôi môi mềm mại khẽ nhếch, thở hắt hắt liên tiếp, đúng lúc này bỗng nhớ ra, nhú mày hỏi: “Vết thương của anh?”

Mạc Phong cúi đầu lần nữa, đầu lưỡi không ngừng liếm lên chiếc cổ cao mềm mại trắng nõn, thấp giọng an ủi: “Không có chuyện gì.”

Một tay Mạc Phong đưa đến trước mặt cô, gạt áo cô ra, hai luồng mượt mà của cô cứ nhảy ra ngoài, ở trong không khí hơi rung rung, dập dờn sóng lớn mê người. Một tay anh ôm cô, cúi đầu hôn lên vẻ đẹp của cô.

Tô Tranh do dự, đưa tay vòng quanh cổ anh.

Người đàn ông này, rốt cuộc cô vẫn muốn ôm anh một lần nữa sao? Lần này, bọn họ có thể đi hết con đường tiếp theo không?

Trong phòng không có điều hoà, nhiệt độ chợt dâng cao, một đôi nam nữ ôm nhau đã lâu, nụ hôn từ từ biến thành kích thích, dưới chân không tự chủ được mà di chuyển, hai người anh ôm em em ôm anh, cứ như vậy ngã xuống giường.

Khi anh tiến vào trong cơ thể của cô lần nữa thì tay Tô Tranh gần như đã bám đến trong thịt trên bả vai anh.

Chương 56.

Trong bóng tối, anh giống như con cá đang ra sức bơi lội, va chạm vào nơi ướt át của cô, dường như mỗi một lần đều muốn tiến vào nơi sâu nhất trong thân thể cô. Ngón tay cô chạm lên da thịt nóng bỏng, cần môi kiềm chế tiếng rên rỉ muốn thoát ra.

Bên tai là tiếng thở dốc dồn dập, thân thể không ngừng va chạm, va chạm tới mức không thể chịu đựng, mồ hôi theo da thịt tinh tế chảy xuống, hai mắt Tô Tranh lqd mờ mịt trong sương mù nghe thấy một tiếng khàn khàn đang gọi: “Tô Tranh...”

Cô mở mắt, nhìn người đàn ông cường tráng tuấn lãng đang ra sức chuyển động, mỗi một lần chuyển động đều ma sát đến bên trong chỗ mềm mại khiến cho cô có cảm giác tê dại cùng khao khát khó nói nên lời. Trong bóng tối mơ hồ, cô muốn nhìn rõ gương mặt anh, nhưng không thể thấy rõ, chỉ có thể lờ mờ thấy được đường nét kiên nghị trên khuôn mặt anh.

Có mồ hôi từ lồng ngực kiên cố của anh nhỏ xuống, rơi vào mũi cô, cô cảm nhận được vị mặn tràn ngập hương vị của Mạc Phong.

Cô là phụ nữ, có người nói, số mạng của phụ nữ nên do chính mình nắm giữ.

Nhưng số mạng của Tô Tranh, thực sự là cô có thể nắm giữ sao?

Vận mệnh thay đổi một lần lại một lần đẩy mình tới trước mặt người đàn ông này, sự tình cho tới bây giờ, yêu hay không yêu, cô đã không thể rõ lúc đầu mình động lòng vì điều gì, chỉ biết cho dù là kiếp trước hay kiếp này, nhất định là mình dây dưa không rõ với người đàn ông này.

Đang không ngừng va chạm mãnh liệt cùng âu yếm, thân thể của cô bất lực đong đưa, giống như gốc cây nhỏ mặc cho loay hoay trong mưa to gió lớn. Cô chống không lại, chỉ có thể dứt khoát nhắm mắt lại, để cho bản thân đắm chìm trong cảm giác khác thường mà anh mang đến.

Đối với người đàn ông này, đến cùng cô yêu bao nhiêu, chính cô cũng không rõ, chỉ biết đau lòng khi nhìn thấy bộ dạng một mình lẻ loi đứng dưới

lầu của anh, không nhẫn tâm mặc kệ anh.

Cô không nhìn được vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ gầy nhưng có lực của anh lần nữa, ôm chặt vòng eo của anh ra sức đung đưa, để theo động tác của anh mà cảm nhận lại được tư vị đã mất mát.

Mạc Phong cảm giác cô đang bám chặt, trong lúc chạm vào liền cúi đầu, dùng đôi môi mỏng nóng bỏng bú mút cô.

Trong cơn mê man, theo bản năng Tô Tranh lại gằn, cọ xát loạn xạ, vô cùng thân mật. Hô hấp nóng bỏng của người đàn ông lướt nhẹ trên da thịt mềm mại ở cổ cô, Tô Tranh chỉ cảm thấy thân thể tê dại kịch liệt, hai cánh tay dọc theo eo anh dờ lên trên, vòng lấy tấm lưng chắc nịch của anh, khẽ vuốt ve quần quýt da thịt ngăm đen của anh.

Kèm theo nụ hôn rối loạn trước sau, hung mãnh lại kịch liệt, đôi môi điên cuồng dây dưa hương vị mất hồn. Tô Tranh ý loạn tình mê cong eo lên, để cho vật nam tính của anh không ngừng chơi đùa nơi nhụy hoa ngọc ngà thần bí của cô, nước xuân tình xảo từ nơi cửa cốc nửa khép nửa mở vô thức phun ra càng làm cho mạch máu người ta sôi sục ngâm nga. Cô không nghĩ thêm nữa, không hề giãy giụa, để cho mình đắm chìm trong hơi thở hỗn hển, để cho mình rơi vào trong thung lũng biển sâu điên cuồng. Nhiều ngày sống không có anh như vậy, có một loại trống rỗng khiến cho cô xem nhẹ như thế, muốn người ta hung hăng lấp đầy, muốn người ta dùng sức lấp đầy chỗ trống rỗng.

Mùi tình ái nồng nặc sôi trào trong không khí nóng bức, tiếng vang trộn lẫn âm thanh ướt át róc rách phát ra, Tô Tranh ngửa cổ lên, khiến cho sợi tóc tung bay theo sự đong đưa của anh, chờ đợi đợt bộc phát cuối cùng kia. Cuối cùng cũng đã đến khoảnh khắc sau cùng, vui thích đột biến giống như cái chết đẩy cô lên đỉnh núi không thể cao hơn, thân thể của cô run rẩy trong sự trơn ướt.

Mạc Phong gầm nhẹ, lại vài lần va chạm dồn dập nặng nề, cuối cùng anh đẩy nhiệt dịch nóng bỏng vào sâu bên trong thân thể cô.

Anh để cái cứng rắn nóng bỏng tiếp tục chôn trong cơ thể cô, hai cánh tay có lực chống đỡ thân thể lên, giống như sau một phen kịch liệt hoàn toàn phát tiết mất hồn lạc phách, anh ngơ ngác cúi đầu nhìn cô vẫn còn đắm chìm trong dư vị cao triêu.

Thông qua ánh trăng trong veo mà lạnh lùng ở bên ngoài, có thể thấy cô

đang khép hờ mắt, lông mi giống như cánh bướm rũ xuống, mang theo một chút đau thương cùng vô lực, đôi môi đỏ mọng trơn bóng khê mở, khiến cho anh hận không thể hôn mãi, không bao giờ buông ra nữa.

Thân thể của cô mảnh khảnh mà trắng nõn, ở dưới ánh trăng vô cùng êm dịu quyến rũ, thậm chí anh chỉ muốn mình hoà nhập hoàn toàn vào bên trong cơ thể của cô. Trong dư vị cao triêu, thân thể của cô nhẹ nhàng run rẩy, hai chân thon dài vẫn kẹp chặt thứ đã mềm xuống của anh, cũng giấu cái ôn nhu của cô ở bên trong.

Nhìn thật lâu, cuối cùng cũng bỏ chống đỡ xuống, để cho mình vùi đầu vào nơi mềm mại nhẹ nhàng rung động của cô.

Nơi đó có mồ hôi của cô, cũng có mồ hôi của anh, mang theo hương thơm thuộc về cô.

Ở nơi ẩm ướt, anh để cho gò má mình dính sát vào da thịt trắng nõn của cô, thì thào kêu: “Ô Tô Tranh...”

Ô Tô Tranh hí mắt, nửa mê nửa tỉnh, nghe anh gọi mình cũng không trả lời.

Anh lại khàn khàn trầm thấp kêu: “Ô Tô Tranh...”

Ô Tô Tranh vươn tay, vuốt ve tóc anh.

Mạc Phong vươn tay, bắt được tay cô, đặt lên môi hôn nhẹ, gặm lấy.

Ô Tô Tranh muốn rút tay về, nhưng cánh tay Mạc Phong tuy bị thương nhưng cực kỳ có lực, căn bản không cho cô rút về.

Cô khàn khàn nói: “Buông ra, nơi này quá ngọt ngào.”

Mạc Phong không nói lời nào, tiếp tục cắn tay của cô, thậm chí còn dùng sức, cắn đau cô.

Mềm yếu vừa rồi của Ô Tô Tranh đã qua, thấy anh cứ áp sát lại cắn, không biết anh làm sao, đẩy anh để cho anh đứng lên.

Mạc Phong giống như kẹo kéo chôn đến giữa hai bầu ngực của cô, dứt khoát không đứng lên, mặc kệ cho cô đẩy như thế nào cũng không đứng lên.

Ô Tô Tranh nhú mày, trong bóng tối, hình như cô nghe được âm thanh khả nghi, giống như là, giống như âm thanh hút không khí buồn bực trong đầu.

Tô Tranh chỉ có thể mặc cho tay mình bị người ta cắn, tiếp tục ngửa mặt nằm trên giường.

Mùa hè, trong phòng không có điều hoà, chỉ mở cửa sổ ra, mặc dù có chút gió vào phòng nhưng vẫn rất oi bức, Tô Tranh cảm thấy trước ngực mình có chất lỏng ướt át chảy ra.

Tô Tranh nhắm mắt, cô biết chất lỏng ướt át này không phải là mồ hôi, mà là nước mắt.

Cô lấy tay kia mò mẫm trên mặt anh, anh không cự tuyệt, vì vậy cô sờ thấy ướt át trên mặt anh.

Cô nhìn lên nóc nhà nơi bóng tối nhìn không thấy gì, khàn khàn hỏi: “Sao vậy?”

Nếu như cô nhớ không nhầm, Mạc Phong là người đàn ông cứng rắn như tảng đá, anh không có nước mắt.

Mạc Phong trầm mặc thật lâu, mới khàn khàn thô ráp nói: “Đừng rời khỏi anh, được không?”

Giọng nói của anh rất bắt đặc dĩ, mang theo chút van xin, giống như đứa bé sợ mất đi món đồ chơi mà mình yêu thích.

Tâm Tô Tranh co rút nhanh chóng, nhỏ giọng nói: “Trước tiên anh buông ra đã.”

Mạc Phong cố chấp lắc đầu: “Anh sẽ không buông, cả đời cũng không buông ra nữa!”

Tô Tranh lạnh nhạt thở dài nói: “Nóng quá, ít nhất về phòng của em trước đã.”

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi Mạc Phong nghe Tô Tranh nói, rốt cuộc bên môi cũng lộ ra nụ cười đầu tiên của tối này, môi nóng bỏng của anh nhẹ nhàng mề nheo bên tai cô, khàn khàn nói: “Cám ơn em...”

Tô Tranh không nói gì, cũng không né tránh.

Thời tiết mùa hè nóng bức, nhưng lòng của cô vẫn lạnh như trước, nhiệt độ

của anh là một vị thuốc, có thể chữa khỏi cái lạnh lẽo của cô.

Trong vài đêm qua, đã từng có một bờ ngực ấm áp rắn chắc, để cho cô tựa vào nghe nhịp tim ‘thịch thịch’ có lực, đã từng ôm chặt cô, dùng lồng ngực truyền nhiệt độ cho cô, khiến cho khi gặp phải hoàn cảnh khó khăn cô có thể chống đỡ chính mình, sẽ không quá tuyệt vọng, sẽ không thực sự đánh mất lòng tin.

Bàn tay Mạc Phong nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại đã dài đến bả vai, trầm thấp khàn khàn nói: “Em lại để tóc dài.”

Cô đã từng nói sẽ không bao giờ để tóc dài nữa, cô đã từng nói Tô Tranh tóc dài vĩnh viễn không quay trở lại, nhưng bây giờ cô lại để tóc dài. Gương mặt kiên nghị của Mạc Phong chôn vào trong mái tóc mềm mại ẩm ướt của cô, nghẹn ngào nói: “Cảm ơn em...”

Tóc dài để vì anh, cho dù không phải vì Mạc Phong mà Tô Tranh để tóc dài, Mạc Phong vẫn cảm kích như cũ.

Tô Tranh yên lặng không nói, thật lâu sau mới ngo ngoáy, nhắc nhở nói: “Rất nhiều mồ hôi.”

Mạc Phong ôm Tô Tranh, Tô Tranh chỉ đường, hai người đi thẳng tới phòng tắm thông với phòng Tô Tranh.

Anh đặt cô trong phòng tắm sạch sẽ trước, sau đó mở nước vì cô, dòng nước ấm áp chảy qua thân thể mảnh khảnh của cô. Cô giống như Mỹ Nhân Ngư (nàng tiên cá) vậy, đáng người xinh đẹp mềm mại, mỗi một chỗ đều tinh xảo như vậy, thậm chí ngay cả mười đầu ngón tay cũng hồng nhạt sáng bóng lấp lánh.

Mái tóc dài của cô ở trong nước dập dờn như rong biển, cô khẽ nheo mắt, kiều mỹ giống như yêu nữ mấy đời, khiến cho anh đắm chìm vào trong đó gần như quên hô hấp.

Mạc Phong vẫn ngây ngốc cúi đầu đầu nhìn cô như vậy, người phụ nữ vẫn khiến cho anh thương tiếc không dứt thật lâu trước kia, tại sao anh mất cô nhiều năm như vậy? Anh đã làm gì trong nhiều năm như vậy?

Mạc Phong ngồi xổm xuống, bàn tay mơn trớn từng chỗ trên thân thể cô. Anh biết trên người cô hoàn mỹ vô khuyết (hoàn mỹ không khiếm khuyết)

giống như nữ thần, nhưng nhất định trong lòng cô vết thương chất chồng.

Rốt cuộc cô đã có bao nhiêu đêm mất ngủ, đã chảy bao nhiêu nước mắt? Mạc Phong cắn răng tự hỏi, lúc cô đau lòng, mình đang ở đâu? Mười năm nay cô chịu nhiều khổ sở, anh đền bù thế nào?

Mạc Phong ngưng mắt nhìn người phụ nữ xinh đẹp như ẩn như hiện trong nước, cặp mắt mê man của cô nhìn mình, cô giống như cô bé đang lưỡng lự đứng ở dưới ánh đèn đầu đường không có nhà để về.

Bàn tay anh êm ái mơn trớn gò má mềm mại của cô, trầm thấp, chậm rãi phát ra lời thề của mình với cô: “Cả đời này, anh sẽ không để cho em phải chịu bất kỳ uất ức gì.”

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày hôm sau, khi Mạc Cách Ly và Mạc Yên Nhiên rời giường, vẫn không thấy mẹ từ trong phòng ra ngoài. Mạc Yên Nhiên đứng lên định đi qua gõ cửa, Mạc Cách Ly nhìn cửa phòng, kéo chị gái mình lại.

Mạc Yên Nhiên đang muốn kháng nghị, Mạc Cách Ly trực tiếp ra hiệu bằng mắt với bé, lôi bé xuống dưới lầu.

Đúng lúc ấy thì cửa mở ra, đi ra trước là Tô Tranh, cô cười như không cười nhìn bọn họ, nói chào buổi sáng với bọn họ.

Hai đứa bé cũng ngây ngẩn cả người, chị nhìn em em nhìn chị, cũng không ai trả lời.

Vì chúng thấy sau lưng mẹ mình, có một người cao lớn cường tráng quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn đang đứng đó, người này là cha.

Mạc Yên Nhiên tròn to hai mắt, nhìn mẹ mình. Rồi lại nhìn cha, không nhận được hỏi: “Ba, tại sao ba lại chạy đến đây vậy?”

Mạc Phong nhẹ nhàng “Khụ” một tiếng, nghiêm túc nói: “Về sau ba sẽ ở đây.”

“Hả?” Nhất thời Mạc Yên Nhiên không biết phải phản ứng gì, tò mò nhìn mẹ, được rồi, bé đã từng nghĩ tới có lúc một nhà bốn người ở cùng nhau, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, hơn nữa ba tới đây lúc nào?

Tô Tranh gật đầu một cái: “Nếu ba định ở đây, vậy thì ở đi, Yên Nhiên, con

không hoan nghênh ba sao?”

Mạc Yên Nhiên lúc này mới phản ứng được, vui vẻ đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hét to “Oh yeah!”

“Thật tốt quá, cuối cùng con cũng có thể sống cùng với cả ba và mẹ!” Bé cười rất rục rờ, nhưng vẫn đưa ra yêu cầu: “Nhưng mà mẹ có thể đừng để cho ba luôn nghiêm mặt không, đáng vẻ của ba luôn khiến cho người ta sợ.”

Nếu là trước đây, Mạc Yên Nhiên không bao giờ dám đưa ra yêu cầu này, nhưng bây giờ tuy ba trông rất nghiêm túc, nhưng bé cũng đoán được, đây là địa bàn của mẹ, ba vẫn rất nghe lời mẹ.

Tô Tranh nghe thấy con gái nói vậy, nhíu mày liếc nhìn người đàn ông ở phía sau, nhàn nhạt nhắc nhở: “Anh nghe thấy chưa?”

Mạc Phong trịnh trọng gật đầu: “Được, ba đồng ý với các con, sẽ không đặc biệt nghiêm túc.” Anh dùng giọng điệu nghiêm túc trịnh trọng nói vậy.

Mạc Yên Nhiên bất đắc dĩ nhún vai, thở dài mà nói: “Được rồi, tùy ba, chúng con đang định đi ăn điểm tâm, ba mẹ có muốn đi cùng không?”

Chương 57. Mọi chuyện đều tốt.

Sau khi Mạc Phong tới chỗ Tô Tranh, ban đầu hiển nhiên hai đứa bé chưa thể thích ứng, nhưng bọn chúng dần ý thức được, theo nguyên tắc vào trước làm chủ, mình mới là người đến trước. Mặc dù là ba, nhưng ba lại đến sau, hơn nữa ba còn cần xem sắc mặt của mẹ, xem ba có khả năng bị mẹ đuổi ra ngoài không.

Sau khi ý thức được điều này, Mạc Yên Nhiên lqd nhanh chóng không còn sợ nữa, thường xuyên chỉ huy ba làm cái này cái kia. Lúc đầu Mạc Phong còn trầm mặc, vì anh phát hiện nếu mình tức giận với con mình, thì Tô Tranh sẽ giận mình tái mặt, vì vậy anh hiểu tình cảnh của mình rất nhanh, phụ nữ chính là khoản nợ, anh thiếu nợ sẽ không trả nổi.

Về người gây ra tai nạn xe cộ cho Tô Tranh, Tô Tranh có hỏi rồi, lúc đầu Mạc Phong không chịu nói, sau nhìn thấy sắc mặt cô, sợ cô hiểu lầm, vội vàng thừa nhận. Thì ra Phùng Minh Nhi len lén về nước, tuy Mạc Phong đã sớm có chuẩn bị, nhưng ngàn tính vạn tính cũng không ngờ tới được ngày đó trên đường Phùng Minh Nhi vừa vặn thấy Tô Tranh, lại đúng lúc Mạc Yên Nhiên muốn xuống xe, vì vậy cứ dút khoát đụng vào.

Xảy ra chuyện như vậy, lấy thể lực của nhà họ Mạc dĩ nhiên là sẽ không bỏ qua cho Phùng Minh Nhi, trước giao cho cảnh sát thẩm vấn một phen, đoán chừng tội cố ý giết người là không thể tránh khỏi. Tô Tranh nghe những lời này, cúi đầu trầm mặc hồi lâu, kết cục cuối cùng của Phùng Minh Nhi ở kiếp trước cô không biết, nhưng chắc cũng rất tốt.

Kiếp trước của cô ta, chắc được gả cho người đàn ông trước mắt này, cùng cặp trai gái kia sống hạnh phúc cả đời hay từng ngày hạnh phúc chứ? Tô Tranh cười khổ, đời này mình không chết, gặp chuyện không may lại là Phùng Minh Nhi, sâu xa bên trong, tới cùng cái gì là chủ đạo cho tất cả.

Mạc Phong lại hiểu nhầm ý Tô Tranh, anh cẩn thận quan sát sắc mặt của Tô Tranh, thấy lúc thì cô phiền muộn, lúc lại thờ dãi, cuối cùng cười khổ, cho rằng cô hiểu lầm mình, vội giải thích: “Người này trước kia không có quan hệ gì với anh...”

Tô Tranh lại cười tái nhợt với anh: “Đó là vì sự xuất hiện của em, nếu như em không ở đây, hai người vẫn còn cơ hội.”

Mạc Phong đi tới, cầm thật chặt tay cô: “Đừng đoán mò nữa, cái gì gọi là em không ở đây, em vẫn luôn ở đây, chỉ cần em ở đây, bất kỳ người nào cũng không thể.” Lời này của Mạc Phong chỉ là thuận miệng nói, trên thực tế anh chưa nghĩ tới, nếu Tô Tranh vẫn không xuất hiện, nửa đời sau của mình sẽ như thế nào, anh thực sự có thể tiếp nhận những người khác sao?

Tô Tranh lắc đầu, thở dài một tiếng, rất nhiều việc anh không biết, cũng không cần biết, cứ để tất cả chôn sâu trong lòng mình, trở thành bí mật vĩnh viễn thôi.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày cứ trôi, trong nháy mắt cũng đến lúc hai đứa bé tựu trường rồi, Tô Tranh và Mạc Phong thương lượng một chút, cần để cho chúng quay trở lại trường học trước. Ngày tựu trường đầu tiên, Mạc Yên Nhiên làm nũng với Tô Tranh nói muốn ba mẹ đưa mình đi học, Tô Tranh biết tâm tư của bé, liền kêu Mạc Phong lái xe, mình cùng tới trường học với chúng.

Đến trường học, hai đứa lần lượt xuống xe, Tô Tranh và Mạc Phong đưa mắt nhìn chúng đi vào. Đi đến cổng trường, trong dòng học sinh, Mạc Yên Nhiên quay ra cười cười, cười đến rục rĩ sáng lạn, Mạc Cách Ly cũng lấy lại tinh thần, gật gật đầu với bọn họ.

Trên mặt Tô Tranh mang theo nụ cười ôn hoà, lỗ mũi lại cảm thấy chua xót. Thật ra thì cho dù mình bị uất ức thế nào, chỉ cần bọn nhỏ hạnh phúc là được. Hai đứa bé, Mạc Yên Nhiên cười mở, Mạc Cách Ly kín kẽ, nhưng kỳ thật trong lòng chúng đều hy vọng được ba mẹ đưa đón mình đi học phải không?

Chỉ cần bọn chúng được như mong muốn, mình cần gì phải so đo chứ.

Mạc Phong ở bên cạnh đương nhiên hiểu được cảm xúc của Tô Tranh, cầm lấy tay cô, ôn tồn nói: “Trở về thôi, đợi buổi chiều chúng ta cùng nhau tới đón chúng.”

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lúc chạng vạng, Mạc Phong đi ra ngoài xử lý công việc, một mình Tô Tranh ngồi trên sân thượng cầm ô che nắng. Cô nhắm mắt nhìn ánh mặt trời

chiều phía Tây, mặt trời thế giới này không có gì khác thế giới kia, nhưng kết quả lại không giống nhau, cho nên tâm tình của cô cũng bất đồng.

Ngay vào lúc này, cô lơ đãng cúi đầu, lại thấy dưới lầu có mấy chiếc xe hơi cao cấp có rèm che, một người đàn ông mặc âu phục đeo kính mát màu đen ra ngoài vẫy vẫy tay với cô.

Cô cau mày, nhìn xa hơn, mơ hồ có thể thấy chỗ bên cạnh ở trong xe có một người phụ nữ, nhìn khá quen thuộc, người phụ nữ đã luống tuổi.

Tô Tranh cười, cần phải tới vẫn tới, chỉ là không ngờ lại tới nhanh như thế.

Lúc này cô đi đứng đã rất tốt, gật gật đầu với người ở dưới, trực tiếp xuống lầu.

Lúc đi tới phía dưới, Mạc phu nhân đã xuống xe, ngồi trên ghế dưới đình nghỉ mát, vẫn ung dung cao quý như thế. Tô Tranh lqd bình tĩnh đến gần, lại thấy thần thái Mạc lão phu nhân vẫn ung dung như cũ, trước nay chưa từng lộ ra mỗi một cùng già yếu.

Mạc phu nhân thấy cô tới, ngẩng đầu lên, mặt không đổi sắc nhìn kỹ cô một chút, chợt nói: “Hiện tại trong lòng cô không phải đặc biệt thương xót tôi chứ?”

Tô Tranh lắc đầu, cười nói: “Tại sao tôi phải thương xót bà? Nếu tôi muốn thương xót, cũng là thương xót bản thân tôi.”

Mạc phu nhân nở nụ cười thê lương: “Cô có gì đáng thương, bây giờ cô có chồng có con, còn tôi, tôi chẳng có gì.”

Tô Tranh nhìn bà, hơi kinh ngạc: “Thật kỳ quái, tại sao bà lại chạy đến đây nói những lời này? Chẳng lẽ bà hy vọng tôi thương xót bà?”

Mạc phu nhân khép hờ mắt, ánh mắt già cả đã bắt đầu phiếm hồng: “Cho dù là lời thỉnh cầu của người già cả như tôi, cũng không thể sao?”

Tô Tranh trầm mặc một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Không thể. Tôi là người tâm địa sắt đá, không có đồng cảm, nếu như tôi đồng tình với bà, tôi cũng không cách nào giúp bà, tôi nghĩ bà tìm nhầm người rồi.”

Mạc lão phu nhân chợt ngẩng đầu lên, trong con ngươi vẫn đục hàm chứa ý van xin: “Không, cô có thể làm được, cô để con trai tôi trở về được không!

Hiện tại tôi không có gì cả, chỉ có một con trai, chỉ cần cô để cho nó trở về, cô cũng có thể bước vào cửa nhà họ Mạc, một nhà bốn người các cô cũng có thể trở về.”

Tô Tranh cười lạnh: “Vào cửa nhà họ Mạc? Nhưng tôi không muốn vào, một chút hứng thú cũng không.”

Điều cô muốn, chưa bao giờ là bước vào cửa nhà họ Mạc.

Mặt Mạc lão phu nhân đầy vẻ thê lương, giọng nói run rẩy buồn bã: “VẬY rốt cuộc cô muốn cái gì? Chỉ cần cô để cho nó trở về, cái gì tôi cũng đồng ý với cô.”

Tô Tranh nhìn bộ dáng ngày hôm nay của bà, không nhìn được mà thở dài: “Mạc phu nhân, tôi và bà không giống nhau, tôi sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà ra yêu cầu gì. Cho nên bà không cần tới hỏi tôi, nếu bà muốn con trai, tự mình đi nói với anh ấy, chuyện giữa hai người không liên quan gì đến tôi.”

Nói xong Tô Tranh định xoay người rời đi, ai ngờ lúc này có hai người đàn ông mặc âu phục màu đen bước tới trước mặt cô, ngăn cản cô.

Mắt Tô Tranh híp lại, lạnh lùng nói: “Các người muốn làm cái gì vậy, bắt cóc? Ép buộc?”

Mạc lão phu nhân định nói gì, liền nghe thấy một giọng nói khác lạnh lùng: “Các người muốn làm cái gì hả?”

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, đứng cách đó không xa đang trầm mặt lạnh lùng chất vấn bọn họ không phải ai khác, chính là Mạc Phong.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mạc Phong đi từng bước tới, không giận mà uy, nhàn nhạt nhìn hai người mặc âu phục màu đen. Hai người liếc nhìn Mạc lão phu nhân bên cạnh, khom người với Mạc Phong, sau đó cúi đầu lặng lẽ lui về phía sau.

Mạc Phong nhìn Tô Tranh, trên mặt vốn không chút biểu cảm nào chợt mềm mỏng: “Em không sao chứ? Vừa rồi làm sao vậy?”

Tô Tranh buông tay nói: “Em không sao, chỉ là mẹ anh tới đây, muốn anh trở về, anh nói chuyện với bà một chút đi.”

Mạc Phong không nhìn mẹ mình, mà thở dài nói: “Em vẫn không yên lòng về anh.”

Tô Tranh cười, cũng không lên tiếng.

Mạc Phong nói ra tâm sự của cô: “Quả nhiên là em không yên lòng về anh, em có cảm giác sẽ có lúc anh buông tha em, phải không? Trong lòng em thật ra đang muốn thăm dò phản ứng của anh.”

Tô Tranh không cười nổi nữa, thừa nhận: “Không sai, chính xác là như vậy.”

Mạc Phong cúi đầu chăm chú nhìn cô, thật lâu sau chợt nói: “Bây giờ em không tin anh cũng đáng đời anh, nhưng không quan trọng, chúng ta có thời gian cả đời, chẳng những anh muốn em tiếp nhận anh, còn phải tin tưởng anh, tin tưởng đến mức tình nguyện giao bản thân cho anh.”

Nói xong, anh xoay người, rút cuộc đưa ánh mắt về phía mẹ mình.

Mạc lão phu nhân ngơ ngác nhìn bọn họ, ngơ ngác nhìn con trai mình, trong nhất thời không biết phản ứng ra sao, thần sắc trong mắt bà rất phức tạp, có đau thương, có tuyệt vọng, có thê lương, thậm chí còn có chút hăm dọa mơ hồ hay ghen tỵ.

Bà run rẩy hỏi con trai mình: “Thực sự là con vì cô ta mà không cần mẹ mình rồi hả?”

Cho tới bây giờ bà luôn duyên dáng sang trọng, cho tới bây giờ giọng nói của bà luôn lạnh lùng cao quý, nhưng hôm nay nhìn tinh thần bà tuyệt vọng sa sút như vậy, giọng nói ấy mới vô dụng làm sao.

Dáng vẻ hôm nay của bà, chính là dáng vẻ của một người phụ nữ đã mất đi con trai, ngồi ở đây, giọng nói run rẩy, ngay cả thân hình cũng bắt đầu run rẩy.

Bất cứ người nào thấy dáng vẻ của bà chắc đều thương hại rồi, thậm chí sẽ có người còn nghĩ, con trai bất hiếu cỡ nào mà ép mẹ mình thê lương đến như vậy?

Mạc Phong cũng không phải người ý chí sắt đá, Mạc Phong lqđ cũng không phải là đứa con bất hiếu, cho nên vẻ mặt của anh cũng lộ ra thống khổ và thương hại, anh đi tới, ngồi xổm xuống, nắm lấy tay mẹ mình đang run rẩy dù

trong ngày hè.

Mạc lão phu nhân lập tức khóc lên, nước mắt chảy ngang dọc khuôn mặt già nua của bà, nghẹn ngào nói: “Quả nhiên là con không cần mẹ nữa.”

Mạc Phong thở dài: “Mẹ, sao con lại không cần mẹ chứ, mẹ vĩnh viễn là mẹ của con. Nhưng thật sự con không thể trở lại nhà họ Mạc, cũng không muốn trở lại bên mẹ.”

Tô Tranh đứng một bên, thờ ơ lạnh nhạt, bây giờ thấy bọn họ nói đến đây, liền xoay người đi lên lầu.

Đây là chuyện giữa mẹ con họ, cô là người ngoài không muốn nghe.

Mạc lão phu nhân nghe được lời Mạc Phong, nhất thời tuyệt vọng; “Con sẽ không trở lại... Quả nhiên là con không tha thứ cho mẹ, con còn hận mẹ!”

Mạc Phong nắm lấy tay mẹ mình, đứng đó cúi đầu, lạnh nhạt nói: “Mẹ, con tha thứ cho mẹ, con cũng không trách mẹ, nhưng con không thể tha thứ cho chính mình.”

Anh ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Mẹ, mẹ trở về đi, thỉnh thoảng con sẽ tới thăm mẹ.”

Mạc lão phu nhân mạnh mẽ lắc đầu, khàn khàn kêu: “Không —— con là con trai của mẹ, cứ nhấn tâm rời khỏi mẹ như vậy sao?”

Mạc Phong cau mày: “Mẹ, mẹ bình tĩnh đi.”

Mạc lão phu nhân khóc thành tiếng: “Mẹ cái gì cũng không có...”

Đúng lúc ấy, một giọng nói già nua mà có lực bỗng nhiên vang lên: “Trở về thôi.”

Mạc lão phu nhân và Mạc Phong cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía người kia.

Một ông già chống gậy, bên cạnh có y tá và cảnh vệ, đang lẳng lẳng đứng đó nhìn bọn họ.

Người này, chính là cha của Mạc Phong.

Mạc lão phu nhân quay mặt đi chỗ khác, oán hận nói: “Sao ông không nghĩ ngơi cho tốt, tới đây làm gì?”

Mạc lão tiên sinh run rẩy đi đến bên cạnh họ, Mạc Phong vội vàng đứng lên, cung kính gọi một tiếng ba.

Quan hệ của Mạc Phong và ba mình, giống như quan hệ của Mạc Cách Ly và Mạc Phong, cho nên tới bây giờ ở trước mặt ba mình, Mạc Phong đều cẩn thận tỉ mỉ cung kính.

Mạc lão tiên sinh nhìn con trai gật đầu một cái: “Con trở về đi, chuyện của mẹ con, ba nói là được.”

Mạc Phong không ngờ cha mình nói những lời này, xem ra ba đã biết tất cả mọi chuyện rồi, không khỏi ngẩn người.

Mạc lão tiên sinh gật đầu: “Không sai, chẳng những chuyện của các người ba đều biết, ngay cả chuyện mẹ con làm, ba cũng biết.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Mạc Phong khó coi, thậm chí trong mắt Mạc lão phu nhân có vẻ lo lắng, thấp thỏm nhìn Mạc lão tiên sinh.

Mạc lão tiên sinh lại thở dài: “Ôi, qua nhiều năm như vậy tôi ít hỏi thế sự, cũng rất xa lánh bà, bà có nghĩ tới là vì điều gì không?”

Mạc lão phu nhân thì thào: “Tại sao?”

Mạc lão tiên sinh thở dài nhìn Mạc phu nhân: “Tôi có lỗi với bà, tôi cũng rất xin lỗi bà, đây đều là lỗi của tôi, cho nên tôi không còn mặt mũi mà gặp bà, cũng không còn mặt mũi thấy bà.”

Đầu tiên Mạc phu nhân sững sốt, ngay sau đó lấy tay che miệng khóc nức nở, vừa khóc vừa nói: “Tôi... Tôi thế nhưng mà... Thế mà tôi có thể nghe được ông nói... Rất xin lỗi...”

Mạc lão tiên sinh đi tới, bàn tay xoa vai của bà: “Không sai, là tôi có lỗi với bà.”

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khi Mạc Phong trở về, trong lòng không có tư vị gì cả.

Chuyện ân oán của đời trước, anh không có tư cách đi hỏi, nhưng tiếng xin lỗi của cha vẫn vang vọng trong tai anh.

Thật xin lỗi, chỉ ba chữ đơn giản như vậy, cũng đã chôn trong lòng nhiều

năm như vậy.

Nếu như nói sớm một chút, có phải mọi chuyện đã đổi khác rồi không?

Trước khi đi, cha vỗ vai anh mà nói, cha đã tới trường học xem bọn nhỏ rồi, chúng rất tốt, hiện tại giao chúng cho con cha rất yên tâm. Về sau sống tốt với mẹ chúng, lúc nào rảnh thì về nhà chơi một chút.

Trong lòng Mạc Phong thở dài, lên lầu, mở cửa, lại thấy Tô Tranh đang đứng bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới, thấy anh mở cửa, quay đầu nhìn sang.

Mạc Phong nhảy cảm thấy được chút lo lắng trong mắt cô.

Anh cười với cô, khàn khàn nói: “Anh đã về.”

Tô Tranh gật đầu: “Ừm.”

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Cuộc sống của bọn họ, cứ tiếp tục trôi qua như vậy.

Tô Tranh từ từ hiểu rõ hạnh phúc trong từng ngày, hạnh phúc này không liên quan đến tình yêu, nhưng vẫn là hạnh phúc. Ai nói hạnh phúc nhất định phải từ tình yêu?

Đã trải qua hai đời, Tô Tranh đã mất đi cảm giác với tình yêu.

Cô chỉ có thể thưởng thức hương vị hạnh phúc.

Rốt cuộc có một nửa đêm kia, cô bị giật mình tỉnh giấc, mở mắt thấy Mạc Phong cả người đầy mồ hôi ngồi đó, hai mắt đờ đẫn.

Tô Tranh cau mày, lo lắng hỏi: “Anh làm sao vậy?” Cô cầm tay anh, toàn mồ hôi, thậm chí đang run rẩy.

Mạc Phong ngây ngốc quay đầu, nhìn cô hồi lâu, bỗng nhiên ôm chặt lấy cô.

Anh ôm rất chặt, chặt tới mức Tô Tranh đau đến tận xương.

Thân hình Mạc Phong đang run rẩy, như lá rụng trong gió.

Tô Tranh không biết có chuyện gì xảy ra, cứ mặc cho anh ôm mình như vậy.

Qua hồi lâu, rốt cuộc cảm xúc Mạc Phong mới ổn định được, vì thế Tô

Tranh chờ, chờ anh nói.

Cuối cùng, Mạc Phong khàn khàn, nhỏ giọng nói: “Anh nằm mơ thấy em máu me đầy người, anh ôm em... em cứ máu me đầy người ở trong lòng anh.”

Trong giọng nói của anh bắt đầu run rẩy nức nở: “Anh ra sức gọi em, nhưng em cứ đi xa, anh kêu nhưng em không trở lại!”

Tô Tranh bình tĩnh mở miệng: “Đó là giả, em còn sống.”

Nhưng căn bản Mạc Phong lqđ không nghe thấy, nói tiếp: “Anh thấy tượng gỗ con nít trong tay em định đưa cho bọn nhỏ, trên tượng gỗ con nít đầy máu...”

Tô Tranh không lên tiếng, cô không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng cô biết cảnh trong mơ của Mạc Phong đã xảy ra.

Mạc Phong buông cô ra, nhìn mắt cô chăm chăm, nâng mặt cô lên hỏi: “Nói cho anh biết, em phải sống tốt, em không có chuyện gì, chuyện đó chưa từng xảy ra.”

Anh chăm chú nhìn cô, hy vọng cô lên tiếng phản bác.

Nhưng Tô Tranh không lên tiếng, trong con mắt cô lạnh nhạt, một câu cũng không nói, cuối cùng yên lặng hạ mắt xuống.

Khi Mạc Phong cho rằng căn bản cô không tự nói với mình cái gì, thì Tô Tranh nhẹ nhàng mở miệng: “Có một số việc, không cần truy xét thật giả, anh chỉ cần biết rằng em ở đây, anh ở đây, các con ở đây, là được rồi.”

Nhất thời hô hấp Mạc Phong cứng lại, trong đầu anh thoáng hiện qua rất nhiều mẫu chuyện và lời nói.

Cô nói, nếu em không tồn tại, anh và Phùng Minh Nhi vốn nên chung với nhau.

Cô nói, nếu em chết, anh sẽ như thế nào?

Cô nói...

Mạc Phong khổ sở nhắm mắt lại, lâu thật lâu sau, bỗng nhiên nặng nề lắc đầu, mở mắt ra, nghiêm túc nhìn Tô Tranh, nhìn cô đang lạnh nhạt ngồi bên cạnh mình, lẳng lẳng nhìn mình.

Anh vươn tay, nắm tay của cô, nắm thật chặt, sau đó cố gắng nở nụ cười dịu dàng với cô: “Em nói đúng, chỉ cần em ở đây, anh ở đây, các con ở đây, tất cả đều tốt.”

-----oOo-----